

VAN UTAZÁS, AMI A PARADICSOMBA VISZ...
ÉS VAN, AMI A HALÁLBA...

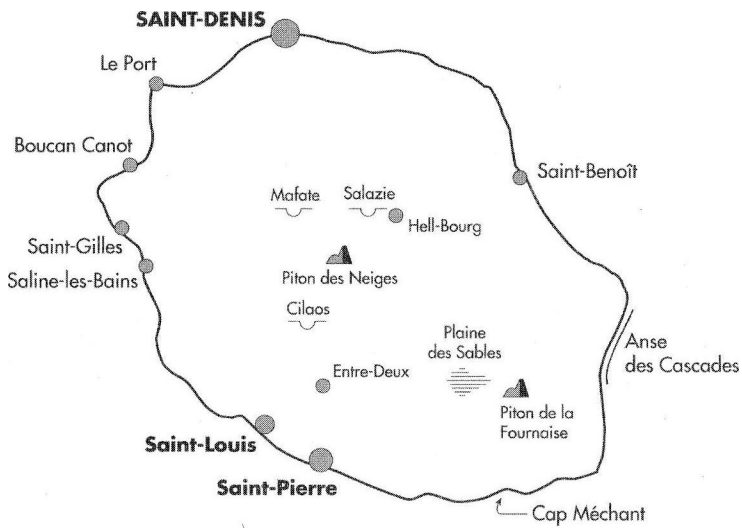
MICHEL
BUSSI

Chloénak, már tizennyolc éve

Fé lève lo mort...

(Veszélyes felkavarni a múltat)

Réunioni szolás

Réunion szigete

Saint-Gilles-les-Bains, Réunion szigete

2013. március 29., péntek

1.

Néhány nedves lábnyom

15.01

– Felugrom egy pillanatra a szobába.

Liane nem vár választ, sugárzó arccal, derűsen odaszól a lányának és a férjének, és már ott is hagyja a medencét.

Gabin a profik diszkréciójával figyeli a bárpultja mögül. Ezen a héten Liane a legjobb nő az Alamanda Hotel vendégei között. Messze a legjobb... Pedig nem is kifejezetten az a fajta turista, akin Gabinnek meg szokott akadni a szeme. Alacsony és törekeny, szinte nincs is melle, de mégis sugárzik belőle valami nehezen megfogalmazható vonzerő. Talán még hófehér bőre teszi, amelyen a dereka táján, közvetlenül a smaragd- és aranyszínű fürdőruhájának a szegélye felett néhány szeplő ütközött ki? Vagy a vele együtt távolodó pici és formás feneke, amely olyan kecsesen és lágyan ring, mint az éretlen gyümölcs a szélben? Meztláb lépked, és a fűszálak mintha meg sem hajlanának alatta. Gabin tekintete egészen a belső udvarig követi, addig, amíg a fehér nyugágyakon túl magasodó egyik vézna pálmafa félig el nem takarja előle. Az utolsó kép, amit őriz róla – amint azt Purvi kapitánynak is elmondja majd –, az az, ahogy feltűnés nélkül leengedi a fürdőruhája felső részét, és arra a néhány érzéki pillanatra, amíg fel nem kapta, körbe nem tekerte magán a hatalmas naplementés fürdőlepedőjét, kivillant a csupasz háta, a hófehér melle, sőt félig még az egyik mellbimbója is.

15.03

Naivo, a recepció mahagóni íróasztala mögül, lelkesen viszonzozza Liane nedves mosolyát.

– Jó napot, kisasszony!

Liane a képeslapállvány és a pareókkal, virágmintás ingekkel megrakott pult között elhaladva átvág a zsúfolt előcsarnokon. A víz a szőke hajáról a mellét elfedő törülközőre csöpög. Naivónak tetszik a látvány, Liane fürdőruhapánt nélküli fedetlen, hófehér válla. A nő óvatosan lépked, hogy ne csússzon el. Elméletileg tilos lenne mezítláb közlekednie, de Naivo nem azért van ott, hogy megkeserítse a turisták életét. A víz vidáman csillogó cseppekben csordul le Liane lábán. Néhány pillanattal később már el is tűnik a lift irányába, és csupán néhány aprócska tócsa emlékeztet arra, hogy ott járt egyáltalán.

Pontosan úgy, mint amikor Amélie Poulin sír – suhant át akkor Naivo fején. Hogy miért, fogalma sincs. Később is mindig ez fog az eszébe jutni, miközben hosszú órákon, teljes éjszakákon át erőlteti az agyát, és próbál visszaemlékezni, miután Liane a szó szoros értelmében felszívódott. Persze erről nem mer majd beszélni a zsaruknak. Nem biztos, hogy megértenék az ilyesmit.

15.04

Liane eltűnik a liftben. Második emelet. A lift felemelkedik vele a paradicsomba, majd kinyílik az ajtó, és a folyosó üvegfalán túl feltárul előtte a kilátás a medencére és azon túl, déli irányban, az Ermitage strandra. A kazuárfák lombja alatt megbúvó, a távolban morajló korallzátonyon megszelídülő hullámok között ringatódzó aranszínű félhold mintha a végtelenbe nyúlna.

– Vigyázzon, még vizes! – kiáltja Eve-Marie a lift felé anélkül, hogy tudná, ki fog onnan kilépni.

Eve-Marie elhúzza a száját. A szókeség az a 38-asból! Naná, hogy mezítláb. A törülközőbe bugyolált nő arcán a szállodai kisegítő személyzet részére fenntartott álszenteskedő félénk és zavart kifejezés ül. Folyamatos bocsánatkérések közepette,

lábujjhegyen, a folyosó szélén oson, a lehető legmesszebb húzódva a vödörtől és a felmosórongytól.

- Semmi gond - dünnyögi Eve-Marie a partvisára támaszkodva.
- Menjen csak nyugodtan! Majd újra feltörlöm.
- Nagyon sajnálom...

Jól is teszed, mormogja maga elé Eve-Marie.

A szőkeség annyira fél, hogy elcsúszik a nedves folyosón, hogy a fenekét riszálva, spiccelve szökdécsel, mint a balerinák.

Inkább műkorcsolya ez már, mint az operaházi balettpatkány pipiskedése, mélyíti el az elemzést Eve-Marie. Ez az igazi, tripla axelekkel közlekedni a trópusi harminc fokban!

A takarítónő még végignézi, ahogy a szőke szépség elkerül egy esést, majd megáll a 38-as szoba előtt, bedugja a kulcsot a zárba, aztán bemegy, eltűnik. Csak nedves lábnyomok maradnak utána az amúgy patyolattiszta folyosón, de azok is tünedeznek már, mintha a hívös kő az egész nőt magába szippantotta volna, nem csak a lábáról lecsöpögő vizet.

Mintha valami high-tech futóhomok lenne, ötlik furcsa módon Eve-Marie eszébe.

Felsóhajt, egyedül áll a végeláthatatlan üvegfolyosón. És még a falakon lógó festmények is le kell porolnia, az akvarelleket, amelyek a Réunion szárazföldi vidékeit, a környező apró szigeteket, az őserdőt ábrázolják, tehát a sziget legszebb helyeit, ahova a turisták még véletlenül sem teszik be a lábukat. Az egész délutánja rá fog menni a felmosásra és a falakra. Normális körülmények között, a szieszta után nyugodtan dolgozhatott, a vendégek nem járkáltak fel, mindenki lent volt a medencénél vagy a lagúnánál. Eltekintve ettől a katishtól⁽¹⁾...

Eve-Marie eltöpreng, hogy áttörölje-e a felmosóval a nedves lábnyomokat. Két pillanaton belül úgyis elő fog kerülni a nő, hiszen biztos csak azért jött fel, hogy fürdőruhát cseréljen, mert a mostaniban nem úgy barnulna le, ahogy szeretné.

2. Merengés

15.31

Rodin hullámokat szelídít. Pusztán a tekintetével. Ez a szenvedélye.

Ellentétben azzal, amit a saint-gilles-i kikötő iszákosai gondolnak, ez távolról sem könnyű dolog. Idő kell hozzá. Türelem. Hozzáértés. Az ember nem engedheti meg magának, hogy közben bármi is elvonja a figyelmét, mint például most az a zajosan becsapódó autóját a háta mögött. Nem szabad a földre nézni, folyamatosan a látóhatárt kell fürkészn.

Az óceán örületes. Rodin egyszer, még fiatalkorában járt egy múzeumban. Vagy valami olyasmiben. Franciaország északi részén, nem messze Párizstól állt egy ház, egy olyan öregemberé, aki egész álló nap csak a kerti tavon tükröződő napfényt bámulta. Azon a vízen még hullámok sem voltak, csak tavi rózsák. Mindezt egy olyan országban, ahol ráadásul mindig hideg van, és ahol az ember azonnal beleveri a fejét az égbe, ahogy kihúzza magát. Életében akkor egyszer hagyta el a szigetet, és nem is volt kedve megismételni a dolgot. A ház melletti múzeumban festmények voltak, tájképek, naplementékkal, szürke égboltokkal, egyszerűen a tengerrel. A leglátványosabbak legalább kétszer hárommétereseek voltak. Hatalmas tömeg nyüzsgött a termekben, jórészt nők és öregek, akik képesek voltak akár órákig is elácsorogni egy-egy festmény előtt.

Nagyon furcsa volt az az egész.

Újabb ajtócsapódás a háta mögött. Csak a fülére hagyatkozva meghatározza az irányt és a távolságot. A zaj a kikötő parkolója felől érkezett, ami harmincméternyire van a móló végétől, ahol ő ücsörög egy sziklán. Nyilván egy turista az, aki – mint a horgász, aki abban reménykedik, hogy a halfogáshoz elég csak egy

pillanatra belógatnia a horgát – azt hiszi, hogy egy fényképezőgéppel foglyul ejtheti a hullámokat. A baromarcú...

Ismét azon a szakállas őrült öregemberen töpreng. A festők tulajdonképpen olyanok, mint ő, ők is a fényt, a hullámokat, a mozgást igyekeznek megragadni. De mi szükség van a sok vászonra meg ecsetre, amikor elég csak letelepedni a tengerrel szemközt, és nézni? Rodin tudja, hogy a sziget lakói bolondnak nézik, amiért egész álló nap csak a horizontot bámulja. Pedig semmivel sem nagyobb bolond, mint azok az öregek a festményeik előtt. Sőt, kisebb. Ez a látvány ugyanis, mintha csak egy zseniális és nagylelkű égi festő ajándéka lenne, ingyen van.

Egy elfojtott kiáltás sérti fel a csendet. Aztán mintha nyöszörgést hallana. A turista rosszul érzi magát...

Rodin azonban nem fordul meg. Ha az ember érteni akarja a tengert, ha érezni akarja a ritmusát, mozdulatlannak kell maradnia. Szinte levegőt sem vehet. A hullámok olyanok, mint az ijedős mókusok: ha megmozdulsz, elmenekülnek... A lány, aki a segélyekkel foglalkozik a tartományi önkormányzatnál, arról faggatta, hogy miféle munkát keres, mihez ért, hogy milyen elképzelései vannak, szóval fel akarta mérni a lehetőségeit, Rodin pedig elmagyarázta, hogy ő képes beszélgetni a hullámokkal, kifürkészni a gondolataikat, tulajdonképpen megszelídíteni őket, majd teljes komolysággal megkérdezte a lánytól, hogy miféle mesterségbe vághatna bele efféle ismeretek birtokában. Valamiféle tudományos melóba? Vagy inkább kulturális területen lenne érdemes körülnézni? Vannak furcsa dolgok, amik érdeklik az embereket. A lány olyan elkerekedett szemmel nézett rá, mintha azt hinné, hogy Rodin csak szórakozik vele. Elég csinoska volt, szívesen kivitte volna a partra, hogy megmutassa neki a hullámokat. A nővérei gyerekeivel gyakran megteszi. Ők bezzeg megértik. Valamennyire legalábbis. Egyre kevésbé.

Újabb kiáltás harsan a háta mögött. Ez már nem csak egyszerű nyöszörgés; valaki tisztán kivehetőn segítségért kiált. Rodin reflexszerűn odafordul. A varázs már így is, úgy is megszakadt, hosszú órákba telne újra kapcsolatot létesíteni a hullámokkal.

Rodin elsápad.

Éppen csak annyi ideje van, hogy megpillantsa az autót, egy fekete terepjárót. És azt az alakot. Zömök, majdnem szélesebb, mint amilyen magas, kurtát visel, az arcát pedig egy furcsa khakiszínű sapka takarja el. Biztos, hogy egy malabár.

Rodin hebeg-habog. Ha túl sok időt tölt a hullámokkal, először nehezen találja a szavakat, ilyenkor szüksége van egy kis időre, amíg újra megtanul beszélni.

– Elnézé... Én csak...

Képtelen levenni a tekintetét a késről, amit a malabár szorongat. A vöröslő pengéről. Nem is próbál védekezni. Annyit remél a lelke mélyén, hogy lesz még ideje szembefordulni a tengerrel, és elbúcsúzni a hullámoktól, a fénytől, a végtelen látóhatártól. A többi nem érdekli, de a malabár ezt sem hagyja neki.

Rodin még látja a terepjáró nyitott csomagtartóját, egy törülköző csücskét és egy kilógó kart, egy...

Indiai származású, nem muzulmán réunioni.

A feje tetejére áll a világ.

Egy kéz megragadja a vállát, egy másik pedig a szívébe döfi a kést.

3. Egy üres szoba

16.02

A nap úgy állt a medence felett az égen, mint egy örök időkre felfüggesztett halogén izzó. A három magas tíkfa palánk közé zárt, pálmákból és borsfákból álló, rendezett dzsungel a legenyhébb fuvallatot is távol tartotta. Csak a szalma farkú trópusi madarak^{2} röpte utal az óceán közelségére, a távolban suhanó passzátszelek hűvösére, amúgy rekkenő hőség nehezedik az Alamanda Hotel négyszögletes pázsitjára. A néhány ott tartózkodó turista a medence klóros vizébe, majd az árnyas zugokban sorakozó nyugágyakra menekül előle.

– Megnézem, mit csinál Liane – mondja Martial, és az épület felé bök.

Ügyesen felhúzza magát a két karjával a medence peremére. Gabin látja, hogy feléje tart. Liane férje sem néz ki rosszul az izmos combjával, a kockahasával és a széles vállával. Az a tornatanár-, tűzoltó- vagy rohamrendőrfajta, a lényeg, hogy valami olyan munkahelye lehet, ahol azért fizetik az embert, hogy az egész napját egy edzőteremben töltsen. A tejfehér feleségével ellentétben ő már tökéletesen lesült, alig egy hete vannak itt, de az ő bőre már olyan sötét, mint egy zulué... A szívdöglesztő Martialban nyilván van néhány csepp fekete vér, a rabszolga ősöktől örökölt egyetlen aprócska kromoszóma, aminek csak egy kis napfényre van szüksége ahhoz, hogy feléledjen és átüssön mindenben, mint a curaçao, amelyből egyetlen csepp is kékre színezi a koktélt.

Miközben Martial a bárpult felé tart, Gabin azt figyeli, hogy a vízcseppek miként gördülnek alá a szórtelen felsőtestén. Martial és Liane Bellion egy igazán mutatós pár a trópusi farnientét játszó turisták között. Szépek és gazdagok.

Jó nekik, gondolja Gabin. Egy nyerő páros. A magukat földi paradicsomként reklámozó turisztikai célpontok gazdasága ezeknek a szerelmes és pénzes fehér pároknak a boldogságán alapszik.

Az üzlet az üzlet...

Martial megáll előtte.

– Gabin, lejött már a feleségem?

– Nem, sajnálom. Nem láttam...

Gabin a háta mögött lógó ingaórára pillant. Liane bő egy órája ment fel. Holtbiztos, hogy emlékezne, ha a formás kis feneke ismét beúszott volna a látóterébe. Martial megfordul, lép egyet a medencében pancsoló emberek felé.

– Margaux, vigyázol egy kicsit Sofára? Felmegyek megnézni, mit csinál Liane.

Gabinnek ott és akkor fogalma sincs róla, de a jelenet legapróbb részletét is pontosan rögzíti magában. Az óra állását percre pontosan, a fürdőző, a nyugágyakon üldögélő vagy heverésző emberek pontos elhelyezkedését és testhelyzetét. A zsaruk tízszer is elisméltetik, lerajzoltatják majd vele, ő pedig egyetlenegyszer sem fog ellentmondásba keveredni önmagával.

Margaux éppen csak odapillant Martialra, egymás után ússza a hosszokat. Margaux egy másik pár női tagja, annak a Jacques nevű ügyvédnek a felesége, aki éppen a nyugágyán heverészve olvas. Vagy alszik.

– Tudja, Purvi kapitány – mentegetődzik majd Gabin –, rajta volt a napszemüveg...

Margaux és Jacques Jourdain nem volt olyan mutatós pár, mint Liane és Martial. Öregebbek voltak legalább tíz évvel, és idegesítőbbek is. A férfi egész nap a számítógépén lóg, és az e-mailjeit olvassa az előcsarnokban, a nő pedig csak rója a hosszokat a medencében. Kilométereket úszik. Ha ezt elosztjuk a két fal közötti tizenkét méteres távolsággal, örületes mennyiségű oda-vissza jön ki. Rosszabb, mint egy farkatlan tanrek^{3}, amit a sziget belsejében élő gyerekek szoktak dobozba zárni. Jourdainék még a trópusokon sem tudnak mit kezdeni magukkal, és olyan

látványosan unatkoznak, hogy Gabin bele sem mer gondolni, mit művelhetnek Párizsban...

Sofa Liane és Martial lánya... Szóval, igazándiból Josaphának hívják, a Sofa csak a beceneve.

Úgy nyivákol, hisztizik a medencében, mintha elsüllyedhetne a Dóra, a felfedező úszógumijában. Gabin már az első napon felfigyelt a szőke kislány zsarnoki természetére. Úgy viselkedett, mintha az lett volna az egyetlen célja, hogy tönkretegye a szülei nyaralását. Egy zseni volt, utolérhetetlen a maga műfajában. Alig múlt hatéves, és máris beleunt mindenbe. Hány olyan vele egyidős párizsi gyerek lehet, aki a vasfák árnyékában, korallok között pancsikálhat a harmincfokos vízben, miközben bohóchalak úszkálnak a lába körül?

Miközben Gabin az elkényeztetett egyke kislányon töpreng, Martial besiet a hotel épületébe.

16.05

Naivo csak a lift előtt ácsorgó Martial Bellion hátára fog emlékezni. Valószínűleg éppen félrefordult vagy nagyon elmerült a számlák tanulmányozásában, miközben a férfi átvágott az előcsarnokon, de kétségkívül Martial volt az. Ugyanaz a fürdőnadrág, ugyanaz a hát, ugyanaz a frizura. Nem lesz könnyű elmagyaráznia a rendőröknek, hogy de igen, tökéletes biztonsággal fel lehet ismerni valakit akár hátulról is.

16.06

– Jól van! Menjen csak! – kiáltja Eve-Marie a makulátlan folyosón megtorpanó Martialnak. – Felszáradt már!

Martial lenéz a szálloda kertjére a patyolattiszta második emeleti ablakokon. Sofa a medence szélén üldögél magányosan. Margaux csak minden harmadik tempónál vet rá egy-egy pillantást. Martial felsóhajt, és elindul a 38-as szoba felé. Finoman bekopogtat a sötét tónusú faajtón. Vár. Ismét kopogtat. Néhány pillanat múlva megfordul, és kérdés nélkül is magyarázkodni kezd Eve-Marie-nak:

– A feleségemnél van a kulcs... Úgy tűnik, hogy nem hallja a kopogtatást, bemegyek a recepcióra, hogy nyissák ki...

Eve-Marie megvonja a vállát. Nem érdekli. A lényeg, hogy a folyosó felszáradt.

Martial néhány perccel később ismét megjelenik Naivóval az oldalán, aki egy hatalmas kulcskarikát szorongat a kezében, mintha ő lenne Szent Péter. Eve-Marie beletörődően égne emeli a tekintetét. A jelek szerint ma délután karneváli felvonulást rendeznek a folyosóján! Naivo egy igazán módszeres ember, az első kulcs, amit bedug a zárba, nyitja a 38-as ajtót.

Martial belép, Naivo megáll a küszöbön, és nyugodtan várakozik.

A szoba üres.

Martial tanácstalanul beljebb lép.

– Nem értem. Liane-nak itt kellene lennie...

Naivo az ajtófélfának támaszkodik a kezével. Furcsa borzongás fut végig a karján. Azonnal érezte, hogy valami nincs rendben. Miközben Martial körbehordozza a tekintetét a szobában, Naivo rögzít magában minden egyes apró részletet: a franciaágy fuksziaszínű, gyűrött takaróját, a szanaszét szórt ruhadarabokat, a szőnyegen heverő párnákat és a távirányítót, a felborult fehér üvegvázát az ipefából készült kisasztalon; egyszóval a jeleket, amelyek mind-mind egy durván elfajult házastársi veszekedésre utalnak.

Vagy egy hatalmas, viharos dugásra, próbál a kedvezőbb eshetőségre gondolni Naivo.

Martial idegesen benyit a fürdőszobába.

Senki.

Sem ott, sem máshol. Nincs erkély, az ágy alatt nincs hely, ahova el lehetne bújni, és nincs ajtókkal zárható szekrény sem, csak fapalcok.

Martial ijedten, tanácstalanul rogy le az ágy szélére, de Naivo furcsa módon mégsem hisz neki. Valahogy nem érzi természetesnek a viselkedését, de ezt nem igazán fogja tudja

pontosan elmagyarázni a rendőröknek. Megelégszik majd annyival, hogy részletesen elmeséli a jelenetet Purvi kapitánynak, hogy leírja a jóképű, magabiztos negyvenes apát, az ágy szélén dermedten üldögélő fürdőnadrágos playboyt, aki taknyos kölyökként zuhant magába, amikor üresen találta a szobát. Lehet, hogy éppen ezt érezte szürreálisnak. A kontrasztot...

A kontrasztot... és a vörös foltokat...

Naivo homlokáról ömleni kezd a veríték.

A lepedőn vörös foltok éktelenkednek.

Naivo szeme elkerekedik. Tucatnyi folt vöröslik a bézs színű szőnyegen, az ágy, az ablak környékén és a függönyön.

Hallgat. Akkor már csak egy vérrel összefröcskölt szobát lát.

Nem tudja, mit csináljon.

Mintha egy örökkévalóság óta állnának ott, pedig néhány pillanatig tart csupán az egész. Martial feláll, szótlanul forgolódik, fellebbenti az ágyon heverő ruhadarabokat, mintha valamiféle magyarázatot, egy üzenetet, bármiféle jelet vagy nyomot keresne. Naivo érzi, hogy Eve-Marie kukucskál a háta mögül. Ő is közelebb merészkedett egy ürügyként felkapott porronggyal a kezében. Az anyagdarab ugyanolyan türkizszínű, mint a fejére kötött kendő.

Martial visszateszi a vázát a polcra, és alig hallhatón, de megszólal végre.

– Nem értem. Liane-nak itt kellene lennie...

Naivo tekintete az ágy lábánál heverő, gyűrött ruhadarabokra téved. Pólók, halásznadrágok, ingek.

Kizárólag férfiruhák!

Hirtelen kívágyódik egy ajtó Naivo agyában, és a feltámadó huzat kisépri belőle az összes sötét gondolatot.

A szőke szépség egész egyszerűen lelépett...

A téma szakértőjeként biztos a dolgában. Liane Bellion gyakorlatilag óránként más-más ruhában pompázott, mintha a Corsair-járatot, amelyen érkezett, egy Pointe des Gallets-ban kirakodott ruháskonténer kísérte volna, ugyanakkor a feldúlt lakosztályban nyomuk sincs a csipkés bugyiknak, a könnyű, suhogós szoknyáknak, a pareóknak, a feszes topoknak vagy a mélyen kívágyott felsőknek...

Naivo megkönnyebbülten felsóhajt, meg is feledkezik a vérről.

– Ilyen nincs – rázza a fejét Martial, miközben ismét benéz a két négyzetméteres fürdőszobába.

– Bellion úr – lép hozzá Naivo –, tehetek valamit?

Martial azonnal felé fordul, hadarva beszél, mintha készült volna, és most csak az előre betanult szöveget mondaná fel.

– Hívja a rendőrséget! A feleségemnek itt kellene lennie a szobában. Egy órája jött fel, és azóta nyoma sincs.

Becsapja a fürdőszobaajtót, és megismétli.

– Igen, tehet valamit. Értesítse a zsarukat!

Naivo arca már-már aggodalmas grimaszba rándul, de profiként uralkodik magán. Kihívni a rendőrséget a szállodába... Az biztos, hogy a főnök nem fog ugrándozni örömeiben.

A Chikungunya-láz⁽⁴⁾ és az ezer eurónál is drágább repülőjegyek miatt amúgy sem igazán dübörög a turizmus a szigeten, úgyhogy a ritka vendégeket kitenni a medence partján nyüzsgő rendőrök látványának, külön-külön kihallgatásra citálni őket... Nem, a főnök egy cseppet sem fog örülni a kék villogós autóknak... Pedig nincs igazán más lehetőség.

– Természetesen, uram – mondja Naivo. – Lemegyek, és megadom a számot.

A tekintete találkozik Eve-Marie-ével, akivel szavak nélkül is értik egymást, majd utoljára még Martialra pillant, és olyan érzése támad, mintha egy ketrecbe zárt, fel-alá keringő vadállatot látna. Úgy remeg az összes izma a légkondicionáló hűvösében, mint egy szörfösé, aki eltévedt a Balti-tengeren.

– Fel kellene vennie valamit, uram.

Martial szinte meg sem hallja.

– Ez... Ez nem normális – motyogja Martial Bellion. – Liane-nak itt kellene lennie.

Trópusi fertőző betegség.

17.07

Aja Purvi kapitány szentségelve tapos bele a Peugeot 206-os fékjébe. Közvetlenül a Cap de la Marianne-alagút előtt a parti út két sávjából az egyiket narancssárga bóják végtelen sora zárja le a forgalom elől.

Munkálatok miatt!

Az alagút bejárata olyan, mint egy hatalmas, sötét száj, amely gyötrelmes lassúsággal nyel el egy színes fémdarabokból összefűzött nyakláncot. A 206-os araszol még néhány métert, majd egy terepjáró mögött végleg megáll egy vonalban egy piros pick-uppal.

Aja a kormány melletti órára pillant. Ideges.

Mégis mennyi időbe fog telni, hogy megtegye a nyolc kilométeres utat az Alamanda Hotelig? Fél óra? Egy? Több?

Aja ingerülten nézi, ahogy az Indiai-óceán hullámai ostromolják a sziklás hegyoldalt, amely egyesek szerint olyan, mint Marianne profilja. Hát persze... Ajának még sohasem sikerült felfedeznie a köztársaság jelképének arcélét a bazalttömbben, amit sokkal okosabb lett volna a levegőbe repíteni dinamittal, mint milliárdokat költeni a néhány száz méterrel magasabban futó Tamarins útra, amely egyrészt elcsúfítja a tájat, másrészt szemernyi sem javít a sziget közlekedésén, és végső soron csak arra jó, hogy a réunioniak tovább ringassák magukat abban az illúzióban, hogy a végtelenségig lehet évente harmincezer új járművet forgalomba állítani. Be kellene végre látni azt az egyszerű tényt, hogy Réunion egy, az óceánból kimeredő hegy. Szinte a teljes lakossága a tengerparton zsúfolódik össze, és mindenki az óceán és a vulkán lába között húzódó keskeny és nagyjából vízszintes sávon közlekedik, kering az autójával

körülbelül olyan szabadon, mint a protonok egy ciklotronban. A jelek szerint Réunion szigetén felfedezték a részecskelassítást, és nagyban zajlik a tesztelés.

Aja megadón leveszi a gyújtást. A mellette álló, közel egy méterrel fölé tornyosuló pick-upban üldögélő zulu kitartóan bámulja. A fickó fehér pólóban van, lazán lógatja a karját a leengedett ablakon. Ez is idegesíti Aját. Ha a csendőrségi Jumperrel indult volna el, vagy legalább egy kék villogó lenne nála, amit kitehetne a 206-os tetejére, néhány perc alatt végigszágulna volna a parti úton, mert a többi autós úgy húzódott volna félre előtte, ahogy a tenger válik szét a próféta előtt, és akkor ez a fekete fickó sem tekergetné vadul a nyakát, hogy jobban rálásson a mellére... Aja ösztönösen összébb húzza magán az inget. Időnként éppen az ilyen fickók miatt támad kedve csadort viselni. Csak azért, hogy kicsesszen velük.

A harmincfokos hőségben tulajdonképpen tök mindegy, hogy csador vagy kendő van-e az emberen...

Vagy csendőrsapka...

Armand Zuttor, az Alamanda igazgatója a leghatározottabban arra kérte:

– Csak diszkréten, Aja! Ne rémítsd halálra a turistákat!

Az igazgató arra hivatkozva tegezi, hogy kislánykora óta, még azokból az időkből ismeri, amikor Aja a szüleivel járt az Alamandában. A szívélyesség és a lekezelés között időnként elég keskeny a határ, és ezt Aja is pontosan tudja.

– Értsd meg, Aja, magánügyről van szó, nem hivatalos nyomozásról. Martial Bellion nem akar feljelentést tenni, úgyhogy ugorj be, és nyugtasd meg a feleségével kapcsolatban... Tulajdonképpen szívességet kérek tőled.

Szívességet? Titokban? Hát persze... Hogy utasíthatná vissza, hiszen a turizmus adja a saint-gilles-i munkahelyek nyolcvan százalékát? Csak a szállodaiparban kétszázan dolgoznak, és ebből az Alamandában legalább harmincan.

Armand Zuttor szerint pánikra semmi ok, az eset teljesen banális: egy párizsi házaspárról van szó, az asszonyka

összecsomagolt és lelépett, a férj meg egyszer csak ott találta magát tők egyedül a medence partján egy hatéves gyerekkel.

– Azért elég vicces, nem, Aja? Ha mindez egy kreollal történt volna, jót mulatnánk, és kész. Még egy itt élő franciával is ugyanez lenne a helyzet, de ezek turisták... Ráadásul a férj nem hajlandó szembenézni a ténnyel, hogy a madárkája kirepült, és ragaszkodott ahhoz, hogy értesítsük a csendőrséget, hogy az azonnal szálljon ki... Érted?

Aja érti. A saint-paul-i csendőrség kapitánya fogta magát, és mint egy tűzoltó a Fournaise tűzhányó első köhögőrohamára, fel is vonult haladéktalanul...

Hanyatt-homlok a délutáni forgalomban. A sebváltó üresben, nem mozdul semmi, ott az alagút, de egyetlen autó se ki, se be... Aja nagyot sóhajt, idegesen letekeri a vezetőoldali ablakot. Fullasztó az idő, a szél sem mozdul. Abroncsolvasztó a forróság. A pick-up hangszórójából szól a zene, egy séga⁽⁵⁾ hömpölyög végig a mozdulatlan kocsisor felett. A fekete fickó a gyűrűkkel telepakolt ujjaival követi a kreol zene ritmusát, és láthatóan arra vár, hogy a Freedom rádió műsorvezetője végigsorolja a szigeten beragadt kilométeres dugókat, és – csak azért, hogy a helyi hallgatóságot még jobban feldobja – közölje, hogy errefelé nincs B útvonal vagy hogy a Waze nem tartozik a szigeten honos alkalmazások közé.

Aja feje hátrahanyatlik a vezetőülésen. A legszívesebben otthagyná az autót, és gyalog folytatná az utat. Bezzeg a fekete fickó tojik a dugóra, sőt mintha még élvezné is. Neki ott a zene, a nap, a tenger... egy csaj, akit kukkolhat.

Mintha mindössze ennyi dolga lenne aznapra...

17.43

Martial Bellion ott áll Aja Purvi előtt.

Nagyon sápadt, gondolja a csendőrkapitány.

Ő főtt a saját levében egy órán át a 206-os műbőr üléséhez tapadva, mégis erről a turistáról dől az izzadság a szálloda légkondicionált előcsarnokában. Ahogy belépett, a férfi felpattant a nádat utánzó műanyag foteljából.

– Purvi kapitány?

Martialnak nyitva volt a szája, mintha levegő után kapkodna. Pontosan úgy nézett ki, mint a háta mögött lévő akváriumban úszkáló trópusi halak.

– Én... Szóval nagyon sajnálom, hogy iderángattam, kapitány. A csendőrség számára nyilván nagyon... nagyon hétköznapiak az efféle eltűnések... de... hogy is mondjam? Bocsásson meg, kapitány, nehezen találok a szavakat... A látszat ellenére... igenis... szóval, nagyon...

Aja együttérzésről tanúskodó testtartást vesz fel, miközben Martial a nyitott inge egyik szárnyával törölgeti a nedves homlokát. Egyetlen mondatban kétszer is bocsánatot kért. Aja furcsának találja a férfi mentegetődzését, annál is inkább, mert a viselkedése éles ellentétben áll a szépfiús kinézetével, a Blanc du Nil inge alól kilátszó izmos mellkasával. Miért érzi úgy a fickó, mintha tehetne valamiről?

Bellion akkora levegőt vesz, mintha a légzésvisszatartás világrekordját akarná megdönteni, és ömleni kezd belőle a szó.

– Kapitány, máshogy kezdek bele, úgy egyszerűbb lesz. Nem vagyok idióta, pontosan tudom, hogy mindenki azt gondolja, a feleségem lelépett. Nem is csodálom... Böven akad kísértés a szigeten, de, értse meg, kapitány, hogy nem erről van szó... Nem ment volna el így... A lánya nélkül... Nélküle...

Aja félbeszakítja a zaklatott Martiak.

– Rendben, Bellion úr. Felesleges magyarázkodnia, minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni. Szerencséje van, mert Armand Zuttor nagyon odafigyel a vendégeire. Itt a csendőrség is része a szálloda által nyújtott szolgáltatásoknak. Mármint az, hogy gondoskodik a vendégek biztonságáról. Nyomozást indítok a felesége eltűnésének az ügyében, és biztosíthatom, hogy a lehető legdiszkrétebben fogok eljárni...

– Szeretné, ha...

A vászoning nedvesen tapad Martial izzadt testére. Át is látszik. Aja elmosolyodik, és az akváriumban a nagyfőnököt játszó sárga doktorhalat kezdi figyelni. Valami továbbra is zavarja ennek a pánikba esett turistának a viselkedésében.

– Bellion úr, most már túl késő van, de holnap be kellene jönnie a saint-gilles-i kapitányságra, és hivatalosan is bejelentenie a felesége eltűnését. Szükségünk lesz az irataira, és egyeztetnünk kell néhány személyes adatot is, én pedig addigra utánanézek, hogy mit tehetek. Lenne egy fényképe a feleségéről?

– Hát persze.

Átadja a fotót. Aja alaposan szemügyre veszi a tökéletesen ovális arcot, a szőke hajzuhatagot, a szabályos, fehér fogakat. Igazi fajtiszta szépség! Aja pontosan tudja, hogy egy ennyire mutató fiatal nő milyen vágyakat képes gerjeszteni egy Réunionhoz hasonló helyen, ahol régóta keveredik mindenféle fajtájú ember. Aja összeszorítja a száját, és megértő arcot vág.

– Köszönöm, Bellion úr. Armand Zuttor már elmondta a lényegét. Maradjon az előcsarnokban vagy a szálloda kertjében, és igyon egy rumot vagy egy sört, jót fog tenni... A szobájába egyelőre ne menjen fel, ne nyúljon semmihez! Néhány percen belül tájékoztatni fogom.

17.46

Gabin nézi, ahogy Aja megkerüli a medencét, és a bár felé tart. A csendőrkapitány a pultra teszi a fényképet.

– Nyilván nem mindennap érkezik ilyen nő a hotelba, Gabin... Ne mondd, hogy nem szúrta ki!

A mixer nem siet el a választ. A pultja előtt ácsorgó vendégek tekintete általában azt a bámulatos rumgyűjteményt fürkészi, amelynek színes palackjai gondosan elrendezve úgy sorakoznak három polcon, mint a különböző varázscseppeket tartalmazó fiolák a patikák kirakatában, Aja viszont egyenesen a szemébe néz. A rumra rá sem hederít. A zarabe-ok⁽⁶⁾ többségéhez hasonlóan Aja sem fogyaszt alkoholt. Attól még persze miért ne kínálghatott volna egy kis kóstolót, amikor kamasz lányként hosszú órákon át várta az apját és az anyját a medence partján? Annak idején, még a tragédia előtt.

Mivel Aja egyenesen az arcába bámul, Gabin sem tagadja meg magától ezt az örömet. A saint-gilles-i csendőrség parancsnoka

elég ritka példány a szigeten: egy zarabe-kreol keverék. Gabinnek meglehetősen határozott véleménye van a zarabe-okról: ritkán keverednek a másfélékkal, általában nem szívesen osztják meg másokkal a génjeiket és a bankszámlájukat. Csendes és sikeres népség. Huszonötezres közösség, tizenhárom mecsetjük van, nem viselnek sem nikábot, sem csadort, sem egyéb feltűnést keltő holmit... de az övük a szigeten az összes textilüzem, az összes autókereskedés és szerelvénybolt.

Aja apai ágon zarabe, anyai ágon kreol.

Szép nőnek tekinthető-e?, töpreng el Gabin.

Fogas kérdés.

A keveredésből időnként olyan fantasztikus remekművek jönnek létre, amelyek rabul ejtik az embert a vitathatatlan szépségükkel, de a természet a leggyakrabban csak kísérletezget. Lásd Aját. A végeredményben valószínűtlenül keveredik a hosszú, fekete haj, a mandulavágású, kék szem, és felette a sűrű, sötét szemöldök, amely középen szinte összeér.

Van benne potenciál, értékeli Gabin, de ahhoz, hogy pontosabb osztályzatot adhasson, nem ártana, ha Aja legalább időnként elmosolyodna, és persze fürdőruhában is látni kellene. Egyikre sincs túl sok esély. Aja Hauts des Saint-Paulból, a Plateau Caillou egyik nyomorúságos bérházából való, Gabin még gimnazista korából ismeri. Aja már akkoriban is úgy viselkedett, mint egy gyík, aki a kaméleonok közé keveredett. Olyan tehetség volt, amiből csak tízévente terem egy-egy. Az a fajta, akit alig ért a nap, aki a lábujját sem mártotta bele a lagúna vizébe, csak tanult, dolgozott, mindenkivel többet. Sokakhoz hasonlóan ő is az anyaországban tanult tovább. A Panthéon-Assas Egyetem jogi karára ment, majd a châteaulini csendőriskola következett Bretagne-ban, ahol évfolyamelsőként végzett, utána azonban, a sziget tehetséges fiataljaival ellentétben, Aja visszajött. Mostanra már lehet, hogy bánja is. Nagy árat fizetnek a meszticek, akik szeretnének feljebb jutni a sziget közigazgatásának a számlálétráján... Aját például a csendőrség saint-gilles-les-bains-i önálló területi egységéhez száműzték, de a kiscsaj kőkemény, ambiciózus és nagy harcos – Gabin látta már, milyen munka

közben –, egy igazi kis gyík, amely nagyon magasra képes felkapaszkodni. A bosszúszomj mint plusz motivációs erő. A saint-denis-i franciák valószínűleg már nem fogják tudni túl sokáig belefojtani a szót...

Aja türelmetlenül meglóbálta a fényképet az orra előtt.

– Szóval, Gabin?

– Szóval, mi? Nekem nagyon úgy tűnik, mintha lejárt volna a munkaidő, Aja... Bejött egy kis pluszmunka feketén?

– Úgy tűnik... Tudod, milyenek a zsaruk. Ha egy kreolt ver a férje, nem szállnak ki, ha viszont egy turistafeleség lelép...

Gabin szélesen elmosolyodik.

– Aja, te egyre diplomatikusabb vagy... Az jó...

Aja nem válaszol, úgy tesz, mintha töprengene valamin, aztán ismét próbálkozik.

– Na, mit tudsz a csajról?

– Szinte semmit, szépségem. Te is tudod, álldogálok csak itt a pultom mögött, mint egy pálma. Annyit láttam csak, hogy elmegy a nyugágyak mögött, letolja a fürdőruhafelsőjét, bebugyolálja magát a törülközőjébe, és huss... Kérdezd meg Naivót a recepción. Új fiú, madagaszkári, de fel fogod ismerni, mert úgy néz ki, mint egy nyakkendő makimajom. Ő nyitotta ki a szobát Bellionnak...

17.51

Aja átmegy az előcsarnokba. Martial Bellionnak nyoma sincs. Ezek szerint megfogadta a tanácsát, és csendesen félrehúzódott, hagyja, hogy nyugodtan végezze a munkáját. Hirtelen elmosolyodik: Gabin nem hazudott, tényleg egy maki serénykedik a recepción. Naivo az íróasztala mögött ül a barna gombszemével, a szőrös arcával és az egyik fülétől a másikig átfésült őszes hajával... és a fekete-fehér csíkos nyakkendőjével, amely éppen úgy tekeredik körbe a nyakán, mintha a farka lenne.

Egy nagy plüssmaki, aki fogékony a szóke szépségek bájaira. Ahogy meglóbálják Liane fényképét a gombszeme előtt, dőlni kezd belőle a szó.

– Igen, Purvi kapitány, láttam felmenni Liane Belliont ma délután. Igen, a férje lejött értem, és megkért, hogy nyissam ki a 38-as szobát. Hogy mennyi idő telhetett el a kettő között? Nagyjából egy óra. Az a szegény fickó nagyon szerencsétlenül festett, ahogy itt állt idegesen, sőt pánikba esve a fürdőnadrágjában és a papucsában. Igen, kapitány, én nyitottam ki a 38-as szobát... Hogy mit tapasztaltam ott? Hogy is mondjam? Rumlit. Mintha dulakodtak volna... Vagy mintha a férj és feleség visszavonult volna egy kis sziesztára... Ha érti, mire gondolok, kapitány.

Az egyik mogyoróbarna gomb eltűnt a sűrű, őszes szemöldök dzsungelében, ami valószínűleg – gondolja Aja – a kacsintás megfelelője lehet a makiknál.

– Csakhogy... – folytatja Naivo – ...csakhogy a lány összes ruhája eltűnt. Liane Bellion összezsugorolt... Higgye el, van szemem az ilyesmihez.

A dús szőrzet, mint valami tépőzár, ismét ráereszkedik az egyik szemre.

– De nem is ez a lényeg, kapitány... A lényeg, hogy ott voltak azok a foltok... hogy is mondjam?

Aja összehúzza a szemét. Ösztönösen érzi, hogy a folytatás nem igazán fog tetszeni neki. A maki ismét belevág.

– Szóval ott voltak azok a foltok, amik nagyon úgy néztek ki, mintha vérfoltok lennének.

Aja tudomásul veszi, egy arcizma sem rándul.

– Ha nem okoz gondot, most felmegyünk, és nekem is kinyitja az ajtót.

Felmennek. Második emelet. Aja futólag kipillant az üvegfalon, és elnézi a vörös színű ég alatt, koktélospohárral a kézben beszélgető, ácsorgó vendégeket a medence körül; a nők csupasz hátát, a cigaretták kacskaringózva felszálló füstjét, a pancsoló gyerekeket, akik körül a medence falába szerelt lámpák előbb kékre, majd pirosra, végül zöldre festik a vizet.

Trópusi este. Határtalan nyugalom. Paradicsomi hangulat. Armand Zuttornak igaza volt, a kék villogok mindent felborítottak

volna.

Naivo, a maki, a kulcscsomót zörgetve a 38-as szoba felé tart. Úgy néz ki, mint egy állatkerti gondozó, aki arra készül, hogy unott arccal kinyissa az eltűnt gorilla ketrecét.

– Kapitány, beszélhetnék magával?

Mintha egy láthatatlan hangszóróból szólítanák meg, Aja hátrafordul, és meglátja a partvisát szorongató öregasszonyt. A kreol, aki nesztelenül osont mögé a folyosó másik végéről, ismét megszólítja:

– Ugye te vagy Purvi kapitány? A kis Aja, Laïla és Rahim lánya?

Aja nem tudja, hogy mi idegesíti jobban. Az, hogy a gyerekkorára célozgat olyasvalaki, akit nem ismer, vagy az asszony bizalmaskodó hanghordozása.

Aja alig láthatóan bólint.

– Gyakran látom édesanyádat, kicsikém – folytatja a kreol asszony. – Minden másnap összefutok vele a saint-paul-i fedett piacon. Olyankor mindig a múltról beszélgetünk, mint két öregasszony.

Aja kényszeredetten mosolyog.

– Hallgatom...

A maki nem mozdul, a kreol takarítónő sem. Mindenki csak áll, és néz.

– Négyszemközt gondoltam – pontosít a kreol asszonyság.

– Rendben – egyezik bele Aja, és Naivo felé fordul.

A maki bosszús pillantást vet rá, felborzolja a szemöldökét és a barkóját, majd kelletlenül elvonul a folyosó túlsó végébe. A partvisos kreol öregasszony mintha keresné a szavakat, Aja vár néhány pillanatot, majd belevág.

– Mióta van itt?

– Harminc éve és hat hónapja, aranyom...

Aja felsóhajt.

– A ma délutánról beszélek, asszonyom. Úgy értettem, hogy mióta van itt, ezen a folyosón.

Eve-Marie mosolyog, ráérősen megnézi az óráját, majd válaszol.

– Négy órája és harminc perce.

– Az sok, nem?

– Mondjuk azt, hogy általában nyugodtabb szokott lenni az emeletem...

Aja elnézi a padlót, a falakat, a festményeket, az üvegeket... Minden olyan makulátlanul tiszta, mint egy kórházban. Az asszony keresztneve bele van hímezve a köpenyébe.

– Eve-Marie, maga összeszedett és alapos asszonynak tűnik. Sorolja el nekem pontosan, hogy kik jártak ma délután a folyosóján.

Az öregasszony végtelen lassúsággal a falhoz támasztja a partvisát.

– Naivo és a férj tizenhat óra körül jöttek fel kinyitni a 38-as szobát. A szoba üres volt, és...

Eve-Marie igazgatni kezdi a kendőt a göndör haján. Tincsről tincstre halad. Aja magához ragadja a szót, hogy felpörgesse a beszélgetést.

– Eve-Marie, abban egyetértünk, hogy Martial Bellion tizenhat óra felé jött fel. Liane Bellion egy órával korábban, tehát tizenöt óra körül. Engem az érdekel, hogy a kettő között mi történt. Ha maga nem hagyta el a folyosóját, mindenképpen látnia kellett, hogy Bellionné kijön a szobájából.

Eve-Marie felfedez egy láthatatlan foltot a közeli ablaktáblán, és a türkizszínű kendője sarkával nekiáll letörölni. Egy örökkévalóság után végre mégis válaszol.

– Tizenöt és tizenhat óra között sokan jártak a folyosón, de a szókét nem láttam...

Aját mintha letaglózták volna, szinte kiabál.

– Az hogy lehet? Liane Bellion nem jött ki a szobából?

Eve-Marie nagyon érzi a hatáskeltést, komótosan négyrét hajtja a rongyot. Krimiket kellene írnia.

– A férj feljött.

– Egy órával később, ezt tudom.

– Nem, nem egy óra múlva. Jóval előbb. Talán egy negyedórával a felesége után...

A tagló ismét lesújt, és telibe talál.

– Biztos... Egészen biztos benne?

– Hát persze, kicsikém. Bízatsz bennem, egy lélek sem mozdulhat a folyosómon anélkül, hogy én észre ne venném.

– Nincs kétségem, Eve-Marie. Folytassa...

Eve-Marie gyanakvó pillantást vet Naivo irányába. A maki a lift előtt járkál körbe-körbe. A takarítónő halkabbra fogja a hangját.

– Bement a szobába. Arra gondoltam, hogy biztos szeretne kicsit kettesben maradni a feleségével. Sziesztaidő volt... Érted, mire gondolok, kicsikém? A kislány lent volt a barátokkal a medencénél... A férj néhány perccel később kijött a szobából... Nem telhetett el több tíz percnél. Odajött hozzám, és egy szívességet kért tőlem.

Aja a saját tükörképét figyeli az ablak üvegében. A szeme kékjét, ahogy feloldódik a négy méterrel alattuk csillogó medence fényeiben.

– Szívességet?

Eve-Marie végtelen lassúsággal visszafordul a kocsijához, amelyen a szemetesvödrét, a tisztítószerait és a keféit tartja.

– Igen, egy szívességet. Megkérdezte, hogy kölcsönvehetné-e a kocsimat. Nem ezt... A nagyot, azt, amelyikbe a használt ágyneműt, a lepedőket, a törülközőket szoktam gyűjteni. Üresen kapta meg. Bement vele a szobába, két perc múlva kijött, lement a lifttel, aztán eltűnt. A kocsit odalent találtam meg, a mínusz egyes szinten, a parkolónál. Lehet, hogy neked furcsának tűnik, kicsikém, de legyen szó bármiről, itt soha nem mondunk nemet a vendégeknek.

A kapitány remegő kézzel támaszkodik meg az ablak peremében.

– Mégis mi a fenét mondott, miért van szüksége a szennyesgyűjtő kocsira?

– Tudod, kicsikém, itt kérdéseket sem nagyon teszünk fel a vendégeknek. La lang na pwin le zo...^{7}

Aja az ajkába harap.

– Volt más is, aki feljött vagy lement? Mármint a folyosón a délután folyamán...

– Az égadta világon senki! Nekem elhiheted, Aja. A 38-asban lakó szőkeség nem jött ki a szobájából.

Végül is miért ne hinne Eve-Marie-nak?

– És az a kocsi... Mekkora a szennyesgyűjtő kocsija?

Eve-Marie elgondolkozik.

– Úgy képzelj el, hogy az van ráírva, hogy nyolcvankilónyi cucc fér el benne. Értem én, hogy hova akarsz kilyukadni, kicsikém... Csak magunk között mondom, nagyon meglepne, ha a szőke szépség a fürdőruhájában a felénél többet nyomna.

Amíg Eve-Marie tekintete újabb láthatatlan porszemek után kezd kutatni, Aja a hotel kertjét figyeli. Odalent legfeljebb kéttucatnyi vendég beszélget, iszogat, várja a naplementét. Aja meglátja Martial Belliont, aki az egyik lámpa alatt üldögél. Egy hatévesforma kislányt tart az ölében.

A felesége nem hagyta el a szobát...

Naivo arról beszélt, hogy dulakodás nyomait látta a szobában. Vértoltokat.

Furcsa módon az a megnyugtató feltételezés, hogy a szépasszony valamiféle szerelmi ügy miatt szökött meg, egyre kevésbé tűnik valószínűnek...

A maki valószínűleg érzékelte, hogy befejezték a beszélgetést, mert a kulcscsomóját szorongatva elindul feléjük a folyosón. El kell majd magyaráznia neki és az igazgatónak is, hogy változott a helyzet. Armand Zuttor nem fog örülni... Nagyon valószínűnek tűnik, hogy a 38-as szobában szanaszét heverő holmik egy bűnügy tárgyi bizonyítékai. Aja az órájára pillant. Az lenne a legjobb, ha kijönnének, és az ilyenkor szokásos protokoll szerint rögzítenék az ujjlenyomatokat, a vértoltokat, a DNS-mintákat és minden egyebet. Még ma este. Már csak Christost kellene rábeszélni arra, hogy induljon el szépen...

20.34

Sofa hozzá sem nyúlt a sült csirkéjéhez és a rizséhez. Duzzog, fel sem néz a Ti-Jean⁽⁸⁾-mesegyűjteményből. Martial Bellion elhatározta, hogy magába tömi a füstölt húsos ragut, és igyekezett még jó képet is vágni hozzá. Jacques és Margaux Jourdain étvágyát viszont láthatóan nem vette el Liane eltűnése.

Mindhárman csendben esznek. A medence előtt egy virágos inges fickó nyolcvanas évekbeli slágereket bömböl a mikrofonba, miközben a háta mögött egy testhezálló ruhát, és ráncos nyakában rikító piros virágfüzért viselő nő illegeti magát. A nő időnként összeüti a tenyerét, vagy beszáll a refrén éneklésébe. Különösebb meggyőződés nélkül.

Az Alamanda Hotel éttermében üldögélő szűk kéttucatnyi vendég között egy sem akad, aki tapsolna. Az emberek még csak nem is beszélgetnek.

Voyage voyaaage, plus loin que la nuit et lejour⁽⁹⁾.

A páros nyilván pénzt is kap a produkcióért. Láthatóan nem azért vannak ott, hogy feldobják a hangulatot, inkább csak az idős párok unott csendjét kell elnyomniuk.

Jacques Jourdain bort tölt Martial poharába. A keze remeg kissé, egy pillanatig habozik, majd közelebb hajol, hogy túlharsoghassa a duó kornyikálását.

– Vissza fog jönni, Martial. Ne aggódj, biztos, hogy vissza fog jönni.

Martial nem válaszol. Jacques együttérző arckifejezése nem túl meggyőző. A párizsi ügyvéd vajon őszintén osztozik egy férfi bánatában, akit öt nappal korábban még nem is ismert?

Martialnak kételyei vannak. Jacques és Margaux inkább egy olyan párnak tűnik, amelynek a tagjait megnyugtatja, hogy végre sikerült olyanokkal találkozniuk, akik még náluk is szerencsétlenebbek. A sajnálat és a jeges közöny között ingadoznak.

Ne hagyd el, annyira törékeny...

Micsoda hangulat...

Martial próbált ironikusan viszonyulni az egészhez. Igen, valahol mélyen, Jacques-ot tényleg megviselhette a felesége eltűnése. Valamelyest. Martial nem volt vak. A medence partján heverő Liane testfelépítésének a tanulmányozása ott szerepelt az ügyvéd trópusi életének titkos örömei között.

Martial ellenáll a kísértésnek, hogy felkeljen, felkapja Sofát, és faképnél hagyja őket. Viszolyogva nyammog a kihűlt ragun. Nem, most az egyszer nem szabad engednie a hangulatának, türelmesnek kell maradnia, nem mutathatja ki az érzéseit, tovább kell játszania a felesége eltűnése miatt őszintén megrendült férj szerepét. Szoros játszma lesz, tökéletesen tisztában van vele. Minden az apró részleteken fog múlni, azon, hogy mennyire képes eltitkolni az igazságot a zsaruk elől. A gyanakvás hurokként fog a nyakára tekeredni, de ha nem kerítenek elő valami perdöntő bizonyítékot, marad a bizonytalanság. Ha rosszra fordulnak a dolgok, lehet, hogy szüksége lesz Jourdainékra. Elsősorban Jacques-ra. A napi több tucat beérkező e-mailje alapján úgy tűnik, elég keresett ügyvéd lehet a párizsi piacon.

A csend elviselhetetlenné válik.

A duó egyre kétségbeejtőbben bömböl, de érthetetlen módon az étteremben üldögélő párok egyike sem hagyja ott az asztalát.

Könnyek helyett csak maradni, és kérdezni, hogy miért, miért?...

Martial gyorsan végigpörgeti az agyában, hogy mivel fog telni a másnap. A csapda bezárul. A zsaruk, a kihallgatások, a szállodában veszteglő turisták. Jourdainékat behívják a csendőrségre. Legalább

ő is hozzájárul ahhoz, hogy gajra menjen ezeknek a seggfejeknek a nyaralása.

Már csak ezért megéri.

21.17

– Felmegyünk, Sofa.

Martial Gabin bárpultjához lép, a pénztárcája már ott van a kezében. Gabin leteszi elé az ágyas rumot. Nehéz lenne megmondani, milyen gyümölcs úszkál benne. Mintha valamiféle sárga naspolya lenne.

Gabin hozzáér a kezéhez, amikor Martial átadja neki a bankjegyet. Megborzong.

– Japán naspolyarum, uram. Kivételes évjárat. Legyen nyugodt, vissza fog jönni.

Ez a fickó legalább őszintének tűnik. Martial megereszt egy alkalomhoz illően halvány és szomorkás mosolyt.

– Őt is meg lehet érteni – folytatja Gabin. – A felesége kifinomult ízlésű nő... Kinek lett volna kedve végighallgatni ezt a ma esti kornyikálást? Holnap viszont egy nagyon jó kis együttes lép fel, úgyhogy vissza fog jönni.

22.12

Ilyen az ééélet a trópusi napfényben...

Kizárólag a szúnyogok táncolnak a medence felett világító neoncsövek sárgás fényében.

Martial ellép az első emeleti 17-es szoba ablakától, és a gyerekágy felé fordul, amit Naivónak ügyel-bajjal sikerült beszorítania a franciaágy és a fal közé. Sofa végül csak elaludt. Egy órán át követelte az anyukáját. Martial, ahogy tudta, próbálta elmagyarázni neki a helyzetet. Nem sikerült túl jól.

– Vissza fog jönni, Sofa. Elment sétálni. Hamarosan újra itt lesz. Minden hiába.

Csak úgy záporoztak a kérdések.

Anya miért nem telefonál?

Miért nem adott puszit, mielőtt elment?

Miért nem vitt magával?

Hol van anya? HOL VAN?

Miért nem abban a szobában alszunk, ahol tegnap?

Azért, Sofa, mert jön majd egy csendőr, hogy rögzítse az ujjlenyomatainkat. Martial ezt persze nem mondhatja a lányának.

Ismét elmesélte neki Ti-Jean néhány kalandját Kalle nagyanyóval és a Böhöm Ördöggel. A kislány végül elaludt. Derék dolog. A két nyomorult azóta is lármázik odalent.

Martial kibújjik a pólójából, és ledobja a nadrágját, aztán csak áll meztelenül a sötétben.

Nyugtalan.

Semmi sem úgy alakul, ahogy eltervezte.

Néhány órán belül, legkésőbb holnap reggel jön egy zsaru, és leveszi a pecsétet a 38-as szobáról. Naivo megemlíthette nekik a szanaszét heverő ruhákat, a felborogatott tárgyakat... a vérfoltokat. Nyilvánvaló, hogy beszélt róluk.

Martial belép a zuhany alá.

Egészen estig, a vacsoráig kézben tartotta a dolgokat, de néhány perce valahogy félrement az egész.

Zuhog rá a víz. Szinte jéghideg.

A gondolatai kavarnak, lecsúsznak az agya tükörsima falán és eltűnnek egy hatalmas tátongó lyukban. Miért ötlötte ki ezt az esztelen tervet? A csapda, amit másnak állított, tényleg lassan rázárul?

Megtörülközik, a legszívesebben addig dörzsölné magát, amíg ki nem serked a vére, amíg a hófehér törülköző a szálloda behímvett logójával skarlátvörössé nem válik.

Iszonyú képek peregnek a szeme előtt.

Volt más választása?

Martial visszamegy a szobába. Meztelenül áll az ablak előtt, a sötétség sem takarja el igazán, de az égadta világon senki sem néz fel rá. Már csak néhány turista tart ki az estében, végre

összeboruló párok táncolnak a tíkfa deszkákon. Jourdainék persze nincsenek közöttük. Ez nem az ő stílusuk.

Amikor látod a haldokló szirénekeeeeeet...

A végtelennek tűnő, lassú szám arra enged következtetni, hogy az énekesek hamarosan búcsúznak, és összecsomagolják a cókémókjukat.

Martial ellép az ablaktól, nézi, ahogy Sofa alig láthatóan lélegzik a gyerekgagyban, ami már-már kicsi neki.

Az övé viszont túl nagy.

King size – magyarázta Naivo.

Ez aztán a tapintat! Mekkora seggfej!

Martial megemeli a pamutlepedőt, amely olyan merev és hideg lett a légkondicionáló fújta hűvös levegőben, mint egy szemfedő. Felzaklatja az anyag érintése. Hirtelen elviselhetetlennek érzi Liane hiányát. Martial a szájába gyűri a lepedőt, hogy ne üvöltsön fel, és közben tudja, hogy Liane ugyanezzel a mozdulattal fuldokolt némán minden áldott éjjel, amikor a lepedővel fojtotta el az orgazmus közbeni felszakadó nyögéseit.

Úristen, mit tett?

Bármit odaadna, ha Liane meztelen teste az övéhez simulna, ha egy nappal, egy héttel képes lenne visszaforgatni az idő kerekét.

Ha soha nem tért volna vissza erre a szigetre.

Az ablaknál áll, látja, ahogy a medence feletti neoncsövek kialszanak, mint a felrobbanó csillagok.

Egész éjszaka le sem fogja hunyni a szemét.

2013. március 30., szombat

6.

Ortodox húsvét

9.11

Imelda úgy robbant ki a takaró alól, mint egy kitörő, majd antracitszürke hegygé dermedő vulkán.

– Christos, van egy üzenet a mobilodon. Tegnap este háromnegyed nyolckor jött. Te sohasem nézed meg a telódat?

– A te ágyadban soha.

Christos Konstantinov nyújtózkodik, de közben egy pillanatra sem emeli fel a fejét Imelda hatalmas melléről. A nő kíméletlenül lelöki magáról, és az éjjeliszekrényként szolgáló ládához hajol a mobilért.

– A főnököd, Christos.

Tökéletes a rálátás Imelda fejedelmi hátsójára. Ilyenkor nem számít semmi más.

– Aja? Képes cseszegetni a sziget egyetlen ortodox hívójét húsvét hétvégéjén? Olyan pert akasztok a nyakába zaklatásért, hogy csak néz majd...

Christos morgolódik, és feljebb húzódik az ágyban, hogy hozzásimulhasson Imelda ébenfekete bőréhez, mert Imelda egy varázsmatrac, amely évről évre egyre vastagabb lesz néhány centivel. Christos rábukkant Imelda néhány régebbi fényképére az egyik fiók mélyén; a fotós nyilván kéjesen legeltette a szemét a ruhátlanul pózoló lányon, miközben az összes létező szögből megörököltette a csak az istennőkéhez fogható testet, amely olyan nyúlánk, karcsú és feszes volt, hogy attól még egy halottnak is azonnal felállt volna. Ennek ellenére Christos a világ összes kincseért sem cserélte volna el a fiatal Imelda lányos testéért a szeretője húsz évvel későbbi, dús és lágyan elomló idomait. Mit

kezdhetne az ember egy darázsderekű szolgálólánnyal, ha akárcsak egyszer is megízlelte a királynő zamatát. Imeldának dupla habos csokoládéteste van, egyszerűen képtelenség betelni vele. Olyan a szétfolyó, elmosódó és változékony idomaival, mint egy érzéki felhő, amelyet egész álló nap csak vágyakozva tapogatna, gyúrogná az ember.

Ha Imelda tudná...

Imelda azonban a mobillal van elfoglalva.

– Megnézhetem?

Christos felsóhajt. Tilos lenne, hiszen a szolgálati telefonjáról van szó, de kit érdekel, ha ezzel örömet szerezhet Imeldának. Az ágy melletti ládában halomban állnak a krimik. Imelda egy fekete bőrű Miss Marple, és ez is része a vonzerejének.

– Ha akarod...

Imelda nyomogatja a csendőr mobilját, Christos keze pedig végigsiklik a hosszú combján, majd továbbmegy, felderíti a nő hasának ezernyi redőjét, dombját, aztán sietősen, mint egy kimerült alpinista, leereszkedik a kopár hegyvidékről a dús mezők irányába. Christos ujjá betéved Imelda bozontjába. Ó, igen, se gyanta, se borotva...

A világ eredete, gondolja élvezettel Christos. *A réunioni változat*...

A sötét, oltalmazó és szent őserdő, az emberiség világörökségének a része. Christos költői hangulatban van, nincs is igazán túl sok kedve bemenni a kapitányságra.

A fal mellett álló gyerekkocsira sandít. A pöttöm Dolaine alszik, és kis szerencsével még aludni is fog egy ideig.

– Alamanda Hotel – pontosít Imelda a kijelzőre szegezve a tekintetét. – Ujjlenyomatokat, vérnyomokat, DNS-mintákat kell rögzítened meg az összes többit.

Christos ujjainak a sürgetésére egy kicsit széjjelebb teszi a lábát.

– Oké – bólint Christos. – Ismerem a helyet, majd az aperitifre odamegyek... A mixert Gabin Payet-nak hívják, nála ihatod a legjobb ágyas rumokat a szigeten. Bűn lenne olyankor érkezni, amikor még csak kávézgathat az ember...

– A végén még kirúgnak...

Christos szentségtörő mutatójja mélyen benyomul a tiltott vadonba.

– Majd te eltartasz. Eggyel több vagy kevesebb...

– Mihez kezdenék egy ilyen semmirekellővel, mint te? Bőven elég az öt gyerek, hogy legyen mire költenem a családi pótlékot...

Christos becsempészi az egyik térdét Imelda lába közé. Aztán a másikat is.

– Semmirekellőnek nevezted Christos Konstantinovit? – sóhajtja. – Nem kellett volna provokálnod a Mascarenhaszigetcsoporthoz csődörét...

Feltámaszkodik a két tenyerére. Imelda hozzásimul, forró kezét a hófehér fenekére teszi, majd verítékben úszva magába engedi.

Az ágy meglódul, emelkedni, süllyedni kezd, mintha hirtelen trambulinná változott volna.

Három szörnyeteg veti magát a matracra. Dorian, Joly, Amic. Egy göndör, egy gyapjas hajú és egy kopasz fej. Az első tizenkettő, a második hét-, a harmadik négyéves. A kocsiban alvó csöppséget is beleszámítva, már csak Nazir hiányzik. Christos ismeretei szerint Imelda gyermekei három különböző férfitől származnak. Ő tizenegy hónappal a harmadik apa távozása után toppant be ebbe a vidám, nehezen átlátható rumliba, ahol azóta kreolok, malabárok és kontinentális franciák keverednek, élnek egymás hegyén-hátán a házikóban, amelynek negyedik szobája a kert, ahol a legidősebb alszik egy függőágyban.

A három mesztic Christosra veti magát, aki különösebb meggyőződés nélkül tiltakozik.

Szemernyi tekintélye sincs.

– Nem dolgozol, Jésus?

– Christos, nem Jésus! Dehogynem! Na, húzás innen, taknyosok! Ma nincs iskola?

Válasz nem érkezik, csak olyan hangos gyermeki kacagás, amelynek sistersgős robajlását még a Salazie-vízesés is megirigyelhetné.

Imelda felkel, és magára kap egy pareót.

Ennek annyi, gondolta Christos, és búsan ő is kikászálódik az ágyból.

– És mit ír a főnök?

Imelda rá sem pillant a mobilra, mintha már első olvasásra elraktározta volna az összes információt.

– Egy turista elveszítette a feleségét. Huss, elröppent a bőröndjével együtt.

– A farok!

Christos felrántja az okkersárga vászonnadrágot és a kissé kétes tisztaságú inget.

– Tudod, én mit csinálok, hogy ne veszítsem el a feleségem?

Imelda nem válaszol. Megrántja a lepedőt, és elhessenti a gyerekeket.

– Ugyanazt, amit a kulcsaimmal...

Imelda most sem reagál, körbejár és összeszedi a hálóban szanaszét heverő párnákat.

– Kettőt tartok belőlük.

Christos felnevet, és kimenekül a szobából, még mielőtt három párna csapódna az arcába.

10.03

Alamanda Hotel. Irány a bár. Christos ösztönösen érzi az irányt, mint az etetőedényét kereső macska. Nem szédítette Imeldát, tényleg Gabinnél van a legjobb rum. Saint-Gilles-ben biztos, de lehet, hogy az egész szigeten is.

Általában késő éjszaka szokott megfordulni a környéken, hogy lecsendesítse a környékbeli mulatókból, a Red White-ből és a Loftból előkeveredő hangoskodó, izgága alakokat. Gabin afféle helyi sztár, a koktélok dzsesszzenésze, egy igazi virtuóz, aki hihetetlen improvizációkra képes. Tíz éve az összes bár harcol érte, alkudozik az átigazolásáról, mintha a réunioni labdarúgó-bajnokság élvonalában játszó középcsatár lenne, aki csak úgy ontja a gólokat.

Gabin Payet mosolyogva figyeli a közeledő Christost. Elnézve a hosszú és ősz, farkocsba fogott haját, a napszíttá kék ingét és a földtörténet egy másik korszakából származó vászoncipőjét, nem könnyű rájönni, hogy több mint harminc éve a csendőrség alhadnagya.

– Nocsak, odanézzenek – mondja Gabin –, a próféta! Nem sietted el. Reggelire vártunk.

Christos beéri egy fentről lefelé irányuló hüvelykujjmozdulattal. A mixer nem erőlteti, diplomás etil-terapeutaként figyelmesen tanulmányozza, meghallgatja, analizálja, majd személyre szabott kezelésben részesíti az ügyfeleit. Christosnak egy Mai Tai koktélt szolgál fel, majd egy másodikat, hogy az alhadnagynak legyen ideje részletesen elmeséltetni magának az egész történetet a mutatós emberpárról, a medencében lopva váltott csókjaikról, a hatéves kislányukról, aki az idegeikre megy, az anyukáról, aki felugrott egy pillanatra a szobába, aztán huss...

Christos figyelmesen hallgat, az egyik szeme a rumospohár alján olvadozó jégkockákon pihen, a másik az éppen üres medencét fürkészi, de ott még egy terebélyes családanya sincs, akit meg lehetne bámulni.

– Hát, Gabin, én mondom neked, hogy a fehér franciák jobban tennék, ha vigyáznának, mert ez a sziget egy rohadt nagy csapda. Mondok neked valami vicceset. Tudod, én miért kerültem ide?

Gabin sóhajt egyet. A titulusa egész pontosan pszichoetil-terapeuta.

– La Courneuve-ben laktam – folytatja Christos. – Huszonöt voltam, és jelentkeztem egy áthelyezési lehetőségre, amit a saint-denis-i csendőrség hirdetett meg. Tizenöt kilométernyire volt tőlem, autóval félórányi út, és akkor már a dugókat is beleszámoltam. Egyetlen részlet, egyetlen iciri-piciri apróság kerülte el a figyelmemet... Egy buta szám... – Christos kiürítette a poharát, mielőtt befejezte volna. – A megye száma... kilenchétnégy volt a kilenchárom helyett... Valószínűleg a sors akarta így. Elszántam magam a nagy ugrásra, bepakoltam az életemet egy konténerbe, és hajrá! Irány a trópusok. Harminc éve vagyok itt. –

Gabin közömbös arccal törölgeti a pultot. – Nem találsz viccesnek a sztorimat?

A mixer fel sem néz.

– Századszor hallom. Mindig ugyanazt fújod, Christos!

Christos megvonja a vállát. Rázogatja, forgatja a jégkockákat az üres pohárban, közben pedig lázasan kutat az agyában egy olyan emlék után, amellyel meggyőzhetné magát, hogy Gabin egy mogorva, sőtlan alak, de végül kénytelen feladni.

– Te igazi profi vagy, Gabin, de a humorérzékedden még dolgoznod kell, mert az is fontos a vendégnek... Na, isten áldjon, felmegyek, elintézem azt a szobát. Azért elég gáz, ha az ember elveszíti a nőjét, hát nem? – Elindul, megtorpan, visszafordul. – Gabin, tudod, én mit csinállok, hogy ne veszítsem el az enyémet?

A mixer az égre emeli a tekintetét.

– Mit tudom én... Mindig kettőt tartasz belőle?

Seggfej!

10.09

Christos leteszi az ágyra az alumíniumtáskát, és kipakolja belőle a Bluestar® Forensic feliratú flakonokat, a zárható kémcsöveket, a Lumilight lámpát és a kis méretű digitális fényképezőgépet. Aját nem számítva ő az egyetlen a saint-gilles-i egységnél, aki képes használni ezt a felszerelést. A hozzáértés bizonyos előjogokkal jár... Például megteheti az ember, hogy későn kel. Eszébe jut a recepción üldögélő madagaszkári fazon, aki kinyitotta neki a 38-as szobát. Naivo Randrianasoloarimino. Hirtelen az eszébe jut egy vicc, ami jó ürügy lenne arra, hogy bedobjon egy harmadik rumot. Na, Gabin, te nagy okos, mi a csúcs egy olyan fickó számára, aki egy nagy hotel recepcióját vezeti? Nem tudod? Akkor kérdezd meg Naivo Randrianasoloariminót.

Ha még kimondhatatlan neve van is...

Na, mindegy...

Munkára!

Rohadtul kiborító egy meló...

A szőnyegen, az ágyneműn, a zuhanyzóban, a vécék peremén található összes sötét foltra rá kell fújnia néhány csepp Bluestar® Forensic luminolt. Persze csak miután aprólékos gonddal előkészített mindent... A luminol ugyanis csak akkor használható a vér kimutatására, ha előbb elkeverik az oxigenizált vízből és nátrium-hidroxidól álló aktivátorral.

Nem csak az a baromarcú Gabin ért a koktélokhoz, vigasztalja magát Christos.

Aztán, ha a szobában nagyjából sötét van, a vérfoltok helyén szép, kékes fényben fluoreszkáló szigetecskék jelennek meg.

Christos felpörög egy kicsit, mert a fluoreszkálás alig fél percig tart, márpedig az nem elég idő arra, hogy megvilágítsa a foltokat a Lumilight lámpa UV-fényével, és le is fényképezze a helyszínt. Ha nem sikerül, kezdheti előlről ez egészet.

Christos nagyokat sóhajtvá végigpásztazza a padlót a lámpával. A kék foltok szinte azonnal eltűnnek, mintha beinná őket a padlószőnyeg, de többé kétség sem férhet ahhoz, hogy vér folyt a szobában, szinte mindenhova, az ágyra és a falakra is jutott belőle.

Mint egy hentespult...

Christos hiába is próbálja meggyőzni magát az ellenkezőjéről, a nyilvánvaló tények előtt neki is meg kell hajolnia.

Az Alamanda Hotel 38-as szobája egy rohadt bűnügyi helyszín.

Christos az ágyra hajtja a Lumilightot. Egy ilyen felismeréstől minden normális rendőr izgalomba jönne, mint az entomológus, ha ismeretlen hangyafajra bukkan, vagy a csillagász, ha új bolygót fedez fel, ő viszont csak bosszúságot érez... Kezdheti újra a luminololdat-készítést, a foltok beszórását (ezúttal négyzetméterről négyzetméterre haladva), hogy az egész szobát végigfényképezze. A legócskább amerikai sorozatban is legalább húsz ember tolong egyetlen hulla körül, neki viszont a réunioni Saint-Gilles-les-Bains-ben tök egyedül kell boldogulnia...

És az UV fénydekoráció még csak az első lépés lesz...

Kitől származik a vér? Bellionnétól? Bellion úrtól? Esetleg mindkettőtől, kapitány asszony? Christos tudja, hogy hamarosan már műanyag tasakokba rakosgatja a lepedőkből és a párnákból gondosan kivágott anyagdarabkákat, hogy négykézlábra

ereszkedve próbál felszaggatni komplett padlószőnyeglapokat, hogy a fürdőszobában csipesszel vadászik majd az esetlegesen ott található, orrból, segből vagy szeméremszőrzetből származó kunkori szőrszálak után, majd a műanyag fioláját szorongatva könyékig merül a vécékagylóba, hogy mintát vegyen az abban lötyögő vízből...

Imelda legnagyobb gyereke jut az eszébe, a folyamatosan marihuánaködben lebegő lakli és gyökér Nazir, aki egész álló nap csak a *CSI: A helyszínelők* epizódjait nézi, amiket az egyik barátja töltött le neki. Lehet, hogy be kellett volna nyomnia egy rendőri felkészítő tanfolyamra, az talán kiverte volna a fejéből a füvet, amitől mindenki csak még hülyébb lesz.

Vagy meg kellett volna kérnie, hogy sodorjon neki is egyet, mert Christosnak momentán nem lenne ellenére, ha egy spanglival feldobhatná magát.

Kinéz az ablakon. Érkeznak az első vendégek – csupa nő –, hogy letelepedjenek a medence körül kihelyezett nyugágyakra. Vének és lottyadtak. Christos tudja, hogy a szépek és fiatalok nem a lagúna környékén sorakozó hotelokban barnulnak szétterpesztett lábujjakkal, hanem túrabakancsot húznak, és a Mafate-völgyből indulva felkapaszkodnak Réunion legmagasabb hegycsúcsára, a Piton des Neiges-re. Christos kinőtt már abból a korból, hogy utánuk menjen. Nem érdekli, mindig is a saját életkoránál tíz-tizenöt évvel fiatalabb nőkhöz vonzódott, most pedig már hatvan felé jár...

Megfordul, és szemügyre veszi a polcokat. Átsuhan rajta, hogy a szobában található holmikat is leltárba kell vennie. A recepción ücsörgő madagaszkári szerint Liane Bellion összes ruhadarabja eltűnt. Ezt is ellenőriznie kell. Igyekszik megnyugtatni magát. Mindent összevéve, továbbra is az asszonyka szökése tűnik a legvalószínűbbnek. Az, hogy vérfoltokat találtunk, miért jelentené azt feltétlenül, hogy bűntény történt? Ahhoz, hogy biztosak lehessünk a gyilkosságban, szükségünk lenne egy holttestre, vagy legalábbis egy fegyverre, ugyebár...

Hirtelen felötlik benne valami. Fellép az ágyra, és módszeresen lepakol a polcokról. Sporttáska, cipők, esőkabátok, napszemüveg, teniszütő, zseblámpa...

A kezébe akad egy high-tech barbecue-készlet. Az a fajta, a Nature et Découvertes vagy a Maison du Monde boltokban kapható ajándék, amivel olyankor szokták meglepni az embert a barátai, ha tudják, hogy olyan országba utazik, ahol még kézzel szokás enni. Christos feltépi a fekete műanyag tok tépőzárját. Mindennek megvan benne a maga helye: az XXL-es steakvillának, a spatulának, a kaparónak, a húscsipesznek, a pác elkenésére szolgáló ecsetnek és természetesen a késnek is... Egy jó nagy, masszív, borotvaéles és fanyelű késnek, amivel gond nélkül fel lehet vágni akár a marhabordát is...

Legalábbis Christos így képzei.

Mert a kés nincs ott a tokban.

7.
Öten egy ellen

15.13

Aja az íróasztalához telepedett le, szemben vele Martial Bellion ül, a kissé távolabb húzódó Christos viszont inkább állva marad. A saint-gilles-le-bains-i csendőrőrsnek a Roland-Garros körúton található tömbépülete több, törtfehér színű és eltérő méretű betonkockából áll, amelyek össze vannak kapcsolva egy másik, ám fémlemezekből készült kockával, amely a fogadóhelyiség szerepét tölti be. Egy teljesen átlagos és lepukkant kapitányság, amelyből ezernyi akad Franciaországban. Egyetlen dologban mégis különbözik az összes többitől: a rémséges kockák ötven méterre állnak a tengerparttól. Ha valaki a nagyteremben álldogál, és még a közeli kis házak ajtajai is nyitva vannak, egyenesen a partra és a saint-gilles-i kikötőre lát rá. Christos képtelen betelni a kikötőből kihajózó jachtok, vitorlások, a szörfözők és – ha este hat után hagyja el az irodát – a naplemente IMAX-látványával. Utóbbi nem túl gyakran fordul elő... Aja, az alhadnagyával ellentétben, úgy görnyed a székén, hogy azt sem venné észre, ha nagy hirtelen Dunkerque külvárosába teleportálnák.

Martial Bellionnak a legkisebb gondja is nagyobb a trópusi tájnál.

Délután háromra hívták be a csendőrségre, de ő már húsz perccel korábban ott volt. A tekintete most is olyan, mint a megrugdosott kutyáé. Egy elveszett, a gazdáját váró kutyáé. Egy talán felszarvazott kutyáé.

– Van híre a feleségemről, kapitány? Találtak valamit? Én ebbe bele fogok örülni... A kislányunkról, Sofáról nem is beszélve...

Christos érzi, hogy Aja pillanatokon belül felrobban.

És a vérnyomok a falon, haver? És az eltűnt kés?

A kapitány nem az a fajta, aki kesztyűs kézzel bánik a gyanúsítottakkal, és a jelek szerint Martial Bellion produkciójához sem fog túl sokáig jó képet vágni.

– Beszámolok a fejleményekről, Bellion úr...

Aja feláll. Christos csodálattal nézi az égkéek egyenruhája hibátlanul vasalt éleit, a nyakig begombolt ingét, a csillogóvillogó rangjelzését. Bár Christos már régóta nem visel uniformist, Aja nem adta fel, hogy rendezettebbé tegye a beosztottja megjelenését. Legalább vasalja ki az ingét, és tűrje be a nadrágba, ha már nem hord nyakkendőt, parolit és csendőrsapkát. Purvi kapitány nemcsak nagyon kellemetlen tud lenni, de felettébb kitartó is, Martial Bellionnak pedig minden esélye megvan arra, hogy ezt a saját bőrén is megtapasztalja.

Aja hirtelen megfordult.

– Bellion úr! Én igazán türelmes voltam, nyugodtan végignéztem a megrendült férj szerepében előadott magánszámát. Nem gondolja, hogy most már ideje lenne áttérni a második felvonásra? Játsszunk nyílt lapokkal! Eve-Marie Nativel, az Alamanda Hotel takarítónője részletesen beszámolt arról, hogy maga ide-oda mászkált a második emeleti folyosón, hogy elkérte a szennyesgyűjtő kocsit, és levitte az épület északkeleti szárnyának a földszintjéig, annak a parkolónak a liftjéig, ahol az autók állnak...

Bellion szeme elkerekedik a döbbenettől.

Azt legalább ismerjük el, gondolja Christos, hogy elég jól színészkedik.

Aja folytatja.

– Ezek az állítások elég határozottan eltérnek az ön változatától. Nem gondolja?

Bellion nagy levegőt vesz, és belekezd:

– Az a nő téved... Vagy hazudik.

Christos félfenékkel az ablakpárkánynak támaszkodik. Ámulattal figyeli a meccset, de egy fillért sem tenne Bellionra. Az első labda a hálóban. Rossz válasz. Miért hazudna az a derék Eve-Marie? És hogyan lehet egyáltalán tévedni az ilyesmiben? Nevetséges.

Aja rátesz egy lapáttal.

– Hát persze, Bellion úr, Eve-Marie Nativel hazudik. Akkor menjünk tovább! Eve-Marie Nativelen kívül Tanguy Dijoux, az Alamanda Hotel kertésze is látta magát 15.25-kor a parkolóban, amint azt a bizonyos kocsit tolta. Nem egykönnyen felejthető jelenet... Egy fehér férfi, amint besegít egy kicsit a kreol takarítónőnek? Valamivel később a szálloda mögött focizó három srác is látta magát, ahogy a bérelt autója, a parkolóban álló szürke Clio felé tart – Aja közelebb lép, és egyenesen a férfi szemébe néz.

– Mindezek után még mindig azt állítja, hogy tizenhat óráig nem ment el a medence mellől?

Egy újabb, az előbbinél alig nagyobb szusszanás, és Bellion már válaszol is.

– Tévednek. Vagy hazudnak...

Aja a mennyezetre emeli a tekintetét. Christos csendben somolyog.

Martial makacs ellenfél. Vagy egyszerűen csak hülye, és egyre mélyebbre ássa magának a vermet a jó puha, meleg homokban.

– Én... Nem emlékszem már pontosan, kapitány. A lányommal játszottam a vízben, úszni tanítottam... Aludtam is valamennyit a nyugágyban... Nem... nem néztem az órát, de...

Christos kis híján megsajnálja Martialt a siralmas magyarázkodást hallgatva. Mintha árral szemben próbálna úszni a szerencsétlen... Szívesen utána dobna egy mentőövet, de a főnöke nem igazán örülne... Aja körbe-körbe járkál az irodában. Nyilván szándékosan hagyja főni Belliont a saját levében, mint valami currys csirkét, amíg csak a húsa le nem mállik a csontról. Bellion merev tekintettel bámulja a falra kitűzött, kék-fehér-piros plakátot, amely a tengerentúli csendőrség nagyszerűségét hirdeti. Jobb oldalon a tengeri csendőrség jet skikkel, motorcsónakokkal és búvárokkal; a légi csendőrség helikopterekkel, hágcsókkal, kötélén leereszkedő csendőrökkel... Bizsergető kalandok a legek szigetén...

Jelentkezzen!

Aja hirtelen felrobban. Egy gomb messzire repül a kék zubbonyról.

– Bellion úr, nem fogjuk ezzel tölteni az egész napot! A hotel teljes személyzete ön ellen vallott, a maga verziója nem hihető.

Eve-Marie Nativel szavahihetőségéhez nem fér kétség, jobban őrzi a folyosóját, mint a Kerberosz az alvilágot. A felesége három óra egy perckor ment be a szobájukba, és onnan már nem is jött ki. Az egyetlen ember, aki bement, kijött, majd egy órával később ismét bement, maga volt. Szóval még egyszer, utoljára kérdezem: még mindig tagadja-e, hogy negyedórával azután, hogy a felesége felment a szobájukba, ön is ugyanezt tette?

Martial habozik. A plakáton egy helikopter éppen átrepül a Trou de Fer felett. Martial Bellion mintha bele akarná vetni magát. Fesztes testtel, szorosan összezárt lábbal.

Alig hallhatóan mormolja:

– Nem...

Christos a parancsnokára hunyorít. Jól van, Martial, szépen haladunk. Aja nem hagy neki nyugtot.

– Köszönöm, Bellion úr. Tagadja-e, hogy kölcsönkérte Eve-Marie Nativel szennyesgyűjtő kocsiját?

Öt végtelenül hosszú másodperc... A férfi tekintete ismét a plakátot, a Zodiaccja peremén üldögélő búvárruhás csendőrlányt fürkészi.

– Nem...

Újabb hunyorítás. Egyetlen szó, amely szinte felér egy vallomással. Na, még egy utolsó erőfeszítés, Martial...

Aja hangja egyoktávnnyival mélyebbre ereszkedik, már-már nyájas.

– Miért kérte el azt a kocsit, Bellion úr?

Martial tekintete ezúttal a plakátokon, a falakon túl terpeszkedő semmibe réved, és végül valahol a sziget belsejében, a Bélouverde-dősig, a Roches Noires tájékán állapodik meg...

– Ismét megkérdezem, Bellion úr, a felesége a szobában volt, amikor ön kijött? Életben volt még?

Christos ingatja a fejét. Martial mintha meg sem hallotta volna a kérdést, valahol egészen máshol jár. Nem küzd, már nem próbál meg az árral szemben úszni. Lebeg. A hullámokra bízta magát... Arra vár, hogy elvonuljon a dagály, de elnézve a halmazódó bizonyítékokat, jó sokáig kell majd várnia.

Végül megszólal.

– Üres volt a szoba, amikor felmentem, Purvi kapitány. Mi... Amióta megérkeztünk a szigetre, nem igazán volt minden rendben közöttünk. Én csak annyit éreztem, hogy időre, térre van szüksége, hogy hátrább akar lépni kicsit.

– Tegnap még nem ezt mondta, Bellion úr. Amikor kihívott az Alamanda Hotelba, azt állította, hogy nem szökésről van szó, hogy a felesége soha nem menne el a lánya nélkül.

– Az tegnap volt... Azért mondtam, hogy keresni kezdjék.

Aja összeszorítja a száját, nem tűnik úgy, mintha elhinné, amit hall.

– És a szennyeggyűjtő kocsit?

– Az csak egy ostoba ötlet volt. Akkor jutott az eszembe, amikor megláttam az üres szobát. Liane ruháit szórtam bele. Otthagyták őket, csak egy szinte üres bőröndöt vitt magával.

Christos a főnökére mosolyog. Bellion láthatóan nem adta fel egészen. Még harcolt. Vajon mennyi ideje van a teljes összeomlásig?

– Ellenőrizni fogjuk – válaszolja hűvösen Aja. – Senki, az égadta világon senki sem látta kijönni a feleségét a szobából.

Bellion meg jobban elsápad.

– Nem tudok többet, kapitány. Lehet, hogy nem voltak a helyükön, csak nem akarják bevallani. Azért hívtam magát tegnap este, hogy találja meg a feleségemet. Miért rángattam volna oda, ha nem kizárólag ez lett volna a fontos a számomra?

Aja csak megvonja a vállát. Nyomasztó csend telepszik az irodára. A kapitány a forma kedvéért tovább erőlteti a dolgot, figyelmesen hallgatja Bellion kétségbeesett válaszait. A férfi nem érti, hogy hova tűnt a kés a barbecue-készletből. A felesége vitte volna el magával? Vagy a hotel egyik alkalmazottja? A felesége ruháit szemeteszsákokba gyömöszölte, és bedobta az Ermitage strand szemeteskonténerébe a Bourbon sugárúton, néhány száz méternyire az Alamanda Hoteltól. Nem voltak vérfoltok a 38-as szobában, mielőtt Liane felment volna oda egyedül. Ebben biztos. Lehet, hogy megsebesült, mielőtt elment?

A kapitány érzi, hogy nem fog többet kihúzni Martial Bellionból. Christos következik. Az övé az utolsó szó. A technikai részletek.

- Bellion úr, megkérjük, fáradjon majd át a szomszédos helyiségbe, az egészségügyi szobába, hogy Morez kolléga levehessen öntől néhány csepp vért, amit aztán össze fogunk hasonlítani a szobában talált vérfoltokkal. Hogy őszinte legyek, az egész délelőttöm ráment a mintákkal való pepecselésre, szóval baromi kíváncsi vagyok, hogy kitől származnak.

15.55

Christos az ablakból nézi Saint-Gilles-t. Egy legalább harmincfős gyerekcsoport szeli át a strandot, rikító színű sisakban és virágmintás sortban lépkednek a vezetőjük mögött. Vajon felfogják-e egyáltalán, milyen szerencsések, amiért olyan iskolába járhatnak, amelynek udvara az óceán partja, egy tíz kilométer hosszú homokpad? Aja nagy ívben tojik az egészre, és a csendőrség propagandaplakátjait bámulja.

- Mit gondolsz, Christos?

Az alhadnagy megfordul.

- Azt, hogy rohadt nagy átverés az egész. Inkább figyelmeztetni kellene a bevonulásról álmodozó helybeli srácokat, hogy nem sok helikopter és jet ski akad az önálló egységeknél... Arról már nem is beszélve, hogy csak a legritkább esetben engedik a kreolokat a pilótakormányhoz...

- Állj már le, Christos! A Bellion-ügyről mit gondolsz. Christos elsétál, lekapcsolja a ventilátort, és kinyitja az ablakot. A szél benyomul, forrósággal és vidám gyerekzsivajjal tölti meg a kihallgatóhelyiséget.

- Inkább te kezd, Aja...

Aja felül az íróasztalra.

- Összegezve, bizonyítékunk van arra, hogy Martial Bellion mindenben hazudik nekünk. Öt tanúvallomásunk van, amely cáfolja az övét. Nehezen elképzelhető, hogy a hotel valamennyi alkalmazottja összeesküdött volna ellene. Mi a fenének tennének ilyesmit? Öt vallomás áll szemben eggyel.

- Igazándiból hat - pontosít az alhadnagy -, mivel Bellion végül mégiscsak bevallotta, hogy csendben felosont.

– Így van, Christos. Azt még elfogadom, hogy a felesége képes kijátszani a hotel egyik alkalmazottjának az éberségét, de hogy az összesét? Sitarane^{10} hátán csak nem hagyhatta el a szobát... Ha a felesége vére van a szobában, annyi neki... Le fogják csukni.

– Egy laza kis őrizetbevétel, Aja? Hogy addig is hűvösön tudjuk a szép Martialt?

– Nincs meg a holttest, Christos! Nincs fegyver, nincs indíték, nincs feljelentés és nincs tanú sem. Nincs semmi... Azt most hagyjuk is, hogy a reggelit és a vacsorát is egy ügyvéddel szokta elkölteni az Alamandában. Az ügyész a képembe röhögne... Néhány órán át, amíg nincs meg az eredmény, figyelünk rá, de egy szigeten vagyunk, nem tud szárnyakat növesztetni.

Christos eltöpreng.

– Azért elég furcsa. Tegnap ő hívta ki a csendőrséget, pedig tudhatta, hogy valószínűleg az összes tanú ellene fog vallani. Még csak meg sem próbált észrevétlen maradni azzal a nyomorult kocsi-val, éppen csak nem írta ki rá, hogy a felesége hulláját tolja benne. Ha bűnös, ha a felesége nem csak lelépett suttyomban, tisztára öngyilkos védelmi stratégiát választott.

– Lehet, hogy nem volt más választása, Christos!

Az alhadnagy maga alá húz egy széket.

– Kifejtenéd ezt, főnök?

– Képzeld csak el az egészet! A szőke szépség felmegy. A férje utánaoson a szobába. Összevesznek, eldurvul a dolog. Megöli, tegyük fel, véletlenül. Mit tehet? Hagyja a testet a szobában? Ha megtalálják, neki annyi. Nem, nem volt más választása. Tulajdonképpen jó döntést hoz... Nem szórakozik, pofátlanul eltünteteti a testet és a gyilkos fegyvert is.

– Öt tanú szeme láttára, mindent összevérezve... Ahogy mondtam: kész öngyilkosság, amit csinál.

Aja ideges pillantást vet a helyettese nyitott ingére.

– Dehogya, Christos, épp ellenkezőleg, hiszen nincs holttest, nincs gyilkos fegyver. Még ha az összes bizonyíték ellene szól is, a bíróság előtt van esélye. Létezik olyan, hogy precedensjog. A Viguier-ügy, mond ez neked valamit? Minden bizonyíték arról szólt, hogy Jacques Viguier meggyilkolta a feleségét. Suzanne

Viguier eltűnt, indítéknak ott volt az asszony hűtlensége, volt dulakodás, a férj kimosta az ágyneműt, a matracot kivitte egy szeméttelpre... Az összes résztvevőnek mély meggyőződése, hogy Jacques Viguier bűnös, de nem volt holttest, nem volt gyilkos fegyver, nem volt beismerő vallomás... Fel is mentették 2010-ben.

Christos kételkedve elhúzza a száját.

– Ja, ja... Ha igazad van, ha nem találjuk meg Liane Belliont egy környékbeli fickó ágyában, vár a hírnév, Aja. Jön a sajtó, az esti híradó. El lehet felejtetni a bunyókat az éjszakai mulatók környékén, a strandon garázdálkodó gyökereket, a motorversenyeket... Ez lehet az ugródeszka, szépségem, az ugródeszka, amire vártál.

– Fogd be, próféta!

Christos kidugja a fejét az ablakon, beleszimatol a szélbe.

– Aja, mennyi idő alatt készülnek el a DNS-vizsgálatok?

– Majd én megsürgetem őket, hiszen ismersz. Talán ma délutánra, de némi ráhagyással, a legrosszabb esetben holnap délelőttre mindenképpen meglesznek... Addigra lehet, hogy Liane Bellion néhány alsóneműje is előkerül a szeméttelprőről.

– Oké, egy tízest teszek rá, hogy nem lesz meglepetés, hogy a szobában talált vér Bellion feleségétől származik.

– Legyen húsz! – mondja egy hang a hátuk mögött.

Morez tizedes lép be a szobába. Fiatal és kedves srác.

A Christossal közösen teljesített éjszakai ügyeletek alatt általában ügyesebb a sörözésben, mint a pókerbeli blöffölésben.

– Sőt, all in – emeli a tétet Morez. – Találjátok ki, mit láttam, amikor Bellion levette a pólóját a vérvételhez. Egy vágást! Egy vágást a hónaljában... Nem volt mély, de tisztán látszott. Egy jó éles kés szokott ilyen ejteni.

– Régi volt? – kérdezi Christos.

– Tegnap, szerintem.

– Basszus! – szalad ki Aja száján. – Szépen gyűlik Bellion kontóján...

2013. március 31., vasárnap

8.

A lagúna fantomja

9.31

– Apa, mikor megyünk haza?

Apa ül a strandon. Úgy válaszol, hogy nem is néz rám közben.

– Nemsokára, Sofa, nemsokára.

Remélem.

Nem nagyon szeretem a lagúnát. Alig van benne víz. Olyan az egész, mint egy gyerekmedence a strandon, csak mindenféle ízék úszkálnak benne. Gusztustalan, csípős kis valamik. Ahhoz, hogy az ember sétáljon a lagúnában, műanyag szandált kell venni, ami vörösre dörzsöli a lábát. Apa és anya azt mondja, hogy jobb, mint a medence, és hogyha türelmesen kivárom, még mindenféle színes halat is láthatok. A halakkal nincs gond, láttam őket. Nem vagyok hülye. Kicsik, feketék és fehérek, de ott úszkálnak a korallok között. Anya szerint a korall szuper cuki, de igazándiból csak egy szikla a vízben, egy szikla, ami szúr, és amit rejtekhelynek használnak a halak. Ahogy lebegni kezdek az úszógumimmal, azt érzem, hogy a korall lenyúzza a bőrt a térdemről...

A lagúna egy veszélyes medence, amiben lehet sétálni.

De azt is csak óvatosan. A víz mélyén ott vannak a moszatok. Amikor közelít hozzájuk az ember, azt hihetné, hogy egy hal csiklandozza a bokáját, de nem, csak valami nyálkás salátaszerűség, ami azért nyalogatja a lábadat, hogy aztán tele legyen mindenféle kiütéssel. A víz mélyén még hatalmas, szőrös meztelencsigák is vannak. Szörnyű! Anya azt mondja, hogy nem bántanak, hogy tengeri uborkák, és hogy azért ez a nevük, mert a kínaiak megeszik őket. Megeszik a meztelencsigát?! Meglepne, főleg itt, mert a kínaiak megvették már az összes üzletet, sőt még

a vendéglőket is. Anya időnként összevissza beszél. Olyankor például, amikor apával együtt azt magyarázzák, hogy nekem semmi sem elég jó, de ők valamiért egyáltalán nem szoktak fürdeni a lagúnában.

– Apa, most megyünk haza?

– Nemsokára. Ne menj messzire, Sofa!

Apa egy olyan fa alatt fekszik a homokban, aminek olyan vastagok a gyökerei, mintha kígyók lennének. Apa soha nem figyel arra, amit mondok. Biztos vagyok benne, hogy észre sem venné, ha levinném az úszógumimat. Mindig azt mondja, hogy vigyázzak magamra, de ő egyáltalán nem figyel rám.

Tessék, grimaszolok neki, hogy lássam, hogy biztos legyek abban, hogy nem néz. Apa mindig ezt csinálja... Felpillant, megkérdezi, hogy minden rendben van-e, nincs-e melegem, nem fádom-e, ne menjek túl messzire, aztán egy pillanattal később már szomorú arcot vág, és elmerül a gondolataiban... Valahova máshova néz, félre, messze, mintha lenne valami a vízben, sohasem rám, mintha én láthatatlan lennék. Egyszer még a nevemet is eltévesztette.

Alexnek szólított.

Mintha egy kísértethez beszélt volna, akit csak ő lát.

Apa időnként elég furcsa.

Főleg, amióta anya elment.

Az az egy biztos, hogy jobb szeretem a medencét. Melegebb a vize, és kékebb is. Mondjuk, kisebb, az biztos. A tengeren olyan messzire látok, amilyen messze csak akarok. Ha elég bátor lennék, elindulnék egyenesen előre, oda, ahol a víz már valószínűleg mélyebb, és a korall ok nem horzsolják le a combomat. Ha másra nem is lenne jó az egész, az legalább kiderülne, hogy apa észreveszi-e egyáltalán, hogy nem vagyok a helyemen. A víz mintha egy ablaknak ütközne a messzeségben. Kicsit ijesztő a hangja. Anya elmagyarázta, hogy az a korallzátony. Egy víz alatti fal, ami megvéd minket, mert a túloldalon valószínűleg vannak cápák.

– Apa, nem megyünk vissza a medencéhez?

Már megszoktam, hogy legalább háromszor kell szólnom neki, egyre hangosabban, hogy meghallja végre.

9.33

Martial nem hall semmit. A lagúnát fürkészi. Sehol senki.

Össze kell szednie magát, lépnie kell, de – és ez a legfontosabb – nem szabad ellentmondásba keverednie. A lényeg, hogy értelmes, logikus válaszokat adjon a zsaruknak. Ki kell alakítania a stratégiáját, és tartania kell magát hozzá. Óvatosnak kell lennie. Nincs már választása, az események nagyon fel fognak pörögni. Mennyi ideje lehet? Legfeljebb néhány óra? Nagyon észnél kell lennie.

A gondolatai mégis elkalandoznak, a tekintete elhomályosul. A lagúna ugyanolyan, csak kevesebb ház áll még a parton. Nincsenek még kerékpárkölsönzők, fagyjárások, csak a vasfák őrzik a partot. A nap is nyugszik éppen. Néhány játék hever az elhagyatott strandon.

Egy piros vödör.

Egy sárga lapát.

Egy aprócska alak a vízben. Egy hatéves fiúcska. Egyedül.

– Apa! Unatkozom, menjünk vissza a medencéhez!

Martial összerezzen, felbukkan a felszínre.

– Igen, igen, Sofa. A medencéhez? De hát még csak most jöttünk... – nem erőlteti tovább a dolgot. – Rendben, kicsim, visszamegyünk a hotelba.

A kislány kijön a vízből, ledobja magáról az úszógumit és a szandált.

– Anya mikor jön vissza?

– Nemsokára, Sofa. Nemsokára.

9. *Lakoma*

11.45

Christos, aki harminc éve szürcsölte már a Ti-punchot^{11} a teraszokon, szemtanúja volt Saint-Gilles átalakulásának. Persze az ősi halászfalut már nem látta, ahogy a Saint-Denis-ből befutó vonatokat sem, amelyekkel a napernyőjük fedezékében a fehérségükre megszállottan ügyelő feleségeikhez és gyerekeikhez érkeztek meg a férjek, de közvetlen közélről nézhette végig a kilencvenes évek nagy átalakulását, amikor a sziget még valóban hitt abban, hogy egy nap hasonló lehet Mauritius nevű nővéréhez. Végigkövette a Réunion turisztikai fővárosának központjában létesítendő korszerű szabadidőkikötő építési munkálatait. Az ötlet nem is volt rossz... Hacsak nem csapott le a ciklon, a Saint-Gilles-patak már régóta nem ömlött az óceánba; közvetlenül az óceánpart előtt apadt el szánalmasan, mint egy végsőkéig kimerült, a célvonal előtt néhány lépéssel összeeső maratoni futó. A településfejlesztő szakemberek az üdülőközpont elemeinek – szabadidő-, halász- és bújárlukikötő stb. – gondos elhelyezésével egybenytették az óceánt és a várost, a díszkivilágítással pedig látomásos színekavalkádba borították az egészet: a frissen festett halászbárkákat, a vendéglők sárga műanyag székeit, a Corail Bújárlklub és a többi hasonló intézmény fából ácsolt mólóit, a gyerekeknek épített Captain' Marmaille minikikötő paszellszínű csónakjait, a Notre-Dame-de-la-Paix rózsaszín tetőcserepeit, az elapadt, mozdulatlanságba dermedt folyómeder szürkéjét, a sivár domboldalba álló házikók fehérjét és a mindezt foglalatként őrző pálmafákat, amiket az ötletgazdák nagyon helyesen nem vágattak ki.

Mindennek megvolt persze az árnyoldala is.

A kreolok a növekvő ingatlanárak elől a Carosse negyedbe, a szárazföld belseje felé menekültek, de továbbra is tömegével ereszkednek le a kikötőbe, hogy a rakpartról vagy a csónakjaikból horgásszanak.

Micsoda siker! Eltekintve attól, hogy a koncepció kidolgozói nyilván egy életteli, nyüzsgő és hangos agoráról álmodoztak, nem pedig a szinte tökéletesen néptelen bárteraszokról.

Ezen a téren legalább nem lehetett Christos szemére vetni, hogy nem tesz meg minden tőle telhetőt.

Jean-Jacques-kal és Renével ők voltak a Marine bár egyetlen vendégei. Fantasztikus kilátás nyílt a jachtokra és a szivárvány színeiben pompázó hűtőládáikon üldögélve horgászó kéttucatnyi kreol seggére.

Jean-Jacques oda sem néz, el van merülve a *Réunioni Hírlap*ban.

– Mondd csak, próféta, még mindig nem találtátok meg a csajt?

Christos aprót kortyol az italából. A Marine bár rumja nem ér fel ahhoz, amit Gabintól kap az ember az Alamandában, de a panoráma összehasonlíthatatlanul szebb innen.

– Ez, drága barátaim, szigorúan bizalmas információ...

– Bizalmas a valagam! – bosszankodik René. – Végre történik valami a folyónak ezen az oldalán is...

Christos odább araszol a székével, hogy kikerüljön a napernyő árnyékából.

– Szóval, kicsit még itatnotok kell...

Jean-Jacques kitölti a pohárba a Dodóját^{12}, és végigpillant az asztalon álló rumosüvegen, a lime-os tálon, a jégkockákon, a pisztácián és a korlátlanul fogyasztható számoszákon.^{13} Annál inkább kényeztetik a vendégeket, minél kevesebb akad belőlük.

– A sziget minden nyomora benne van egyetlen palack italban. Rum, elbutulás, erőszak, dologtalanság...

Christos nagyon szereti, amikor Jean-Jacques-ból feltör egy-egy mély igazság. Jean-Jacques-nak van egy mestersége és egy szenvedélye. Pétanque-játékos és filozófus. Az is lehet persze, hogy fordítva.

Christos lehunyja a szemét a vakító napfényben, és csak hallgatja a világot.

11.48

A saint-gilles-i kikötő túlsó végében, a parti gát tövében a visszavisszatérő hullámok módszeresen tépik a húst a vízben ázó holttestről, majd visszahúzódva tisztára mossák a sebeit. A vörös tarisznyarakok lelkes csapata is részt vesz a takarításban. A kisebb termetű példányok behatolnak a különböző nyílásokon, és kiürítik a test belsejét, mielőtt munkához láthatnának a dögevő rovarok. A nagyobbak a lágy, külső részeket veszik kezelésbe: a száját, a szemeket, a péniszt és az egyéb nemi szerveket. Újabb és újabb rákok érkeznek, de a régiek nem veszik zokon, hiszen ünnep van, ezen a lakomán bőségesen jóllakhat mindenki, nem úgy, mint az elhullott, apró tengeri herkentyűkből, amelyekkel általában be kell érniük.

11.49

René körbefordítja a fején a 974 feliratú sapkát, mintha az egy csavarral lenne a tar koponyájához rögzítve. A literes Charette rum címkéjén látható ökrös szekeret tanulmányozza.

– Nem akarok hülyén meghalni... Jean-Jacques, magyarázd már el nekem, hogy mi köze a sziget nyomorúságának ehhez az üveghez...

Christos nem nyitja ki a szemét, de egyetlen szót sem mulaszt el a társalgásból. A napnak ebben a szakában szokott előbújni Jean-Jacques-ból a költő.

– Szegény, drága René barátom... A kapcsolat az emberi faj kizsákmányolása. Az alkohol és a munkástömegek leigázása. Rabszolgák, felszabadított rabszolgák, szegénysorban élő fehérek... Mind-mind a cukornád úrnő rabjai, több millió liternyi cukornádmelaszból párolt rum mozdul meg, amikor a híres parasztrum áthömpölyög az anyaországba. A világ nyomorultjai korlátlanul vedelhetnek: bőven jut vodka a bányákban senyvedő lengyeleknek, a mezőkön görnyedő kreoloknak pedig ott a nádpálinka, a szegényember itala, ami felperzseli a lázadás, a forradalom neuronjait...

Stephano, a Marine pincére, aki a pulton könyököl, hirtelen úgy érzi, közbe kell szólnia.

– Hé, Jean-Jacques, az, aki eladja a nádpálinkát, nagy ívben tojik a te fejedre...

– Én is – bólogat René, és magasba emeli a poharát.

René halász. Vagyis inkább csak volt. Húsz éven át, nagyban csinálta Saint-Pierre-ben, egész addig, amíg a halból származó bevétel nem fedezte már a halászhajó üzemanyag-fogyasztását. René akkor átköltözött Saint-Gilles-be, hogy a turizmusból éljen. Az volt a terv, hogy kiviszi majd a tengerre a turistákat, és ha kell, jó messzire, akár Kerguelenig is elmegy, hogy kardhalat, delfint, cápát, bálnát láthassanak... Az elégedetlen ügyfél visszakarta volna a pénzét, csak akkor kellett volna fizetnie, ha sikerül elcsípni néhány tengeri szörnyet. Általában nem láttak semmit, legalábbis a turisták ezt állították a visszaérkezés után, René pedig gyakran túl részeg volt ahhoz, hogy vitába szálljon velük. A vége felé már a sziréneket is felvette a hajóút programjába.

– Leszarom, hogy nádpálinka vagy rum – közli René, egy hajtásra kiürítve a poharát. – Éljen soká a sziget kulturális öröksége!

Jean-Jacques apró kortyokban issza a sörét, mintha csak bosszantani akarná őket.

– Kulturális örökség, a nagy francokat...

11.54

A vörös tarisznyarakok összehangolt támadást indítanak a holttest ellen. Olyan szervezettek, akár a hangyák. Az erősebb példányok a szederjes színű, oszladozó, ázott kartonpapírhoz hasonló húst szagztatják, a gyengébbek a szállítást intézik. Elsőként a legízletesebb belső részeket, a beleket, az ereket, az agyat viszik el, ahogy egy rutinos költöztető-brigád üríti ki a lakást, amíg végül csak az üres és szinte súlytalan váz marad.

A többtucatnyi rák hirtelen megdermed.

A holttest megmozdult.

A legfélősebbek már el is tűntek a hullámtörő hatalmas sziklái alatt. Néhány kisebb példány kimenekül a halott száján, mintha az egy utolsót köhintve kiköpte volna őket.

A hulla ismét tehetetlenül lebeg. A rákok gyanakodva figyelik a tárgyat, ami nekiütődött.

Kerek, sima és hideg.

11.56

Jean-Jacques olyan hevesen hadonászik a bibliaként felmutatott *Réunioni Hírlappal*, hogy kis híján felborul a műanyag székével együtt.

– Nézzetek csak félre, csukjátok be a szemeteket, barátaim! Alkoholizmus, írástudatlanság, erőszak... Itt áll fehéren-feketén: Réunion csúcsot dönt minden kategóriában.

Christos kinyitja a szemét, kiüríti a poharát, és végre hozzászól a társalgáshoz.

– Jó pár éve eltörölték a rabszolgaságot, René. Ha a réunioni nép vedel, az azért már nem a gonosz fehér emberek hibája...

Jean-Jacques fészkelődni kezd a székén, és végül egy lapos flaskát húz elő a farzsebéből.

– És ez? Miért gondolod, hogy cukornád úrnő találta fel? A pultnál egy nyomorult felest kapsz azért a pénzért, amiért a boltban két decit...

– Értem, hogy mire gondolsz, Jean-Jacques! – üvölt ki Stephano a bár mélyéről. – A magányos piálás nemzeti sorstragédia, a bárók eltűnése pedig az emberiség ellen elkövetett bűntény...

René kissé ideges, tölt magának egy újabb adagot.

– Én is értem, Jean-Jacques. A sziget kulturális öröksége a negyvenkilenc fokos és üveges Charette, nem pedig ez a fiolás lötyty, ami nem lehet erősebb negyvenfokosnál, mert az állam bácsi megtiltotta...

Christos előredől a műanyag székén. Szereti, ha a barátai gonoszkodnak egymással. Nézi, ahogy a csendes szél bele-belekap a befutó hajók vitorlájába. A nap beragyogja a kikötőt. A paradicsom maga... Évi háromszázhatvanöt nap boldogság.

Korábban el sem tudta képzelni, hogy létezhet ilyen hely a földön. Elég háromévente átvészelni egy-egy ciklont. Két nap az ágyban. Elviselhető.

Jean-Jacques még nem adta fel. René orra alá dugja a rumosflaskát.

– Igyad csak, baromarc... Negyvenkilenc fokos. Elég egy háromliteres Bag in Box csappal, és magad töltheted a laposüvegedet... cukornád úrnő legújabb találmánya a népbútítás szolgálatában... – Feláll, és egy részeg marionettfigurát kezd utánózni. – Barátaim, a liberális globalizáció két zsinóron rángatja bábként a réunioni népet... Mindkét zsebbe jut egy-egy pertli... A laposüvegről és mobiltelefonról beszélek...

René idétlen arccal tapogatja a farmerjét.

– Engem nem érdekel – mondja Jean-Jacques –, sőt kifejezetten tojok rá, mert amíg az összes segélyen élő réunioni gyökér a flaskáját húzogatja dobás előtt a pétanque-pályán, mindig én leszek a legjobb.

Jean-Jacques a nyomaték kedvéért még az üveg Dodóját is az ég felé emeli. René, bár nem győzték meg, elneveti magát. Ő is felveszi a rumospoharát, és Jean-Jacques sörösüvegéhez közelít vele.

Koccintani akar.

– Nem vagy normális, de attól még jól megvagyunk...

Jean-Jacques szomorú pillantást vet rá.

– Ne tévedjünk el! Én visellek el téged, nem pedig te engem...

– Gondolkozz már, baromarc... Én csak arról beszélek, hogy a sör és a rum jól megférhet egymással. Csak figyelni kell a sorrendre...

Jean-Jacques bizonytalan pillantást vet a sörére.

René diadalittasan kiabálni kezd.

– Rumra sör: meggyötör... De sörre rum: minimum!

Christos hangosan nevet, és már-már felborul a székével, de az utolsó pillanatban még sikerül visszanyernie az egyensúlyát.

Jean-Jacques nagyot sóhajt. Bosszankodik.

– Basszus, René – jegyzi meg Stephano, miközben újabb tál számológát tesz le eléjük –, ez azért elég szar volt.

12.01

– Kevin, van itt egy hulla! Basszus, ez egy hulla!

– Ne szórakozz, Ronaldo! Fogd a labdám, és gyere fel... Harminckettőnél többet kell dekáznod, úgyhogy ne húzd az időt!

– Ez komoly, Kevin... Mondom, hogy itt egy hulla... A sziklákon; félig már felzabálták a rákok.

12.05

Jean-Jacques, belefáradva a haverok viccelődésébe, ismét beletemetkezik a *Réunioni Hírlap*ba, René pedig hátraszegett fejfel a Maïdo csúcsát eltakaró felhőket nézi.

Christos élvezkedik. Képtelen beleunni ebbe az állandóan felfokozott, zsbongó hangulatba. Kicsit tényleg olyan az egész, mint a Marseille főutcáján áramló ünnepi sokaság... Oké, itt nincs tömeg, de legalább egész évben tart a semmittevés. Christos képtelen lenne már elviselni a hideget. Képtelen lenne bemenni a kertből a nappaliba, hazamenni az erdőből... Egész egyszerűen hazamenni. A sok anyaországi idióta időnként arról faggatja, hogy nem hiányoznak-e neki az évszakok, hogy nincs-e elege reggelente a vakítóan kék égből, a soha le nem hulló levelekből, a minden áldott nap ugyanakkor lenyugvó napból... Ők azt állítják, hogy akkor lehet igazán örülni a tavasznak, ha előtte három hónapon át esik az eső, hogy akkor lehet élvezni igazán a vakációt, ha a szürke eget maguk mögött hagyva robognak az autójukkal a szélfúttá déli tájak felé...

Barmok!

Mintha meg kellene öregedni ahhoz, hogy megbecsüljük a múltó időt; mintha egy hétig koplalni kellene ahhoz, hogy igazán élvezzünk egy-egy finom ételt. Mintha meg kellene tagadni magunktól az örömet, hogy kiérdemeljük. A jó öreg zsidó-keresztény erkölcsiség... Vagy muszlim, vagy buddhista.

Christos arra gondol, hogy ő talán mégiscsak kivétel...

Az anyaországi francia általában legfeljebb öt évig marad a szigeten, gondosan félreteszi köztisztviselői pótléka ötvenhárom

százalékát, a pénzét helyi ingatlanba fekteti, hogy – Bessonnak, Périssolnak, Girardinnek és a többieknek hála – ne kelljen adót fizetnie, aztán huss, irány az anyaország, hogy megvegye álmai elővárosi házát. A gyerekeknek, ahogy mondják. Hogy továbbtanulhassanak.

Jó, persze, neki nincs gyereke.

Egy saint-benoît-i kreol közcsendőr azt mondta neki, hogy a *Coup de Torchon* című film főszereplője, Lucien Cordier jut róla az eszébe, akit Philippe Noiret alakított. Christos elsőre zokon vette a dolgot, aztán viszont elgondolkozott. Nem szabad bedőlni a látszatnak... Noiret tulajdonképpen unatkozik az afrikai falujában, cinikusan szemléli a trópusi életet, és le is mészárol minden barmot... Ő, Christos, viszont éppen fordítva van az egészszel. Olyan boldog itt, mint egy csecsemő, mint egy macska, mint egy érett gyümölcs, amelyik elég magasan csücsül a fán ahhoz, hogy ne fájják fel.

A saint-benoît-i fickóból valószínűleg az irigység beszélt, mert ott, a szeles oldalon évente világrekordot jelentő hatméternyi esőt kapnak a nyakuk közé, itt viszont, az anyaországi franciák lakta zugban, egyetlen csepp sem esik.

Ő nyugodtan meglesz a nyugdíjig ebben a földi paradicsomban, ezen a tizenhetedik századig lakatlan szigeten, amely mindenkié, és így egy kicsit az övé is. Itt nincsenek bennszülöttek! Nincs senki, aki visszakövetelhetné a szülőföldjét, mert hamarabb érkezett a többiekénél, csak olyan férfiak és nők élnek itt, akik ugyanazzal az Indiai-óceán kellős közepén horgonyt vető hajóval érkeztek.

Szigorú és merev hierarchia? Persze, mint egy túlszűfolt hajón... Irigység? Bőven. Lázadás? Időnként...

A rasszizmus viszont egyáltalán nem létezik...

Mindenki ugyanazon a hajón, összezárva, mint egy laboratóriumb...

Ebben a pillanatban veszi észre a felé rohanó két fiút. Úgy hadonásznak, mint az őrültek. Mi a fene baja lehet a kezüknek?

Christos lekapja a Ray-Banjét.

Mi a franc?!

Az elől futó fiú, a kisebbik, akin egy hatalmas UNICEF-es Barçamez lötyög, olyan, mintha kísértetet látott volna. A második a torka szakadtából kiabál.

– Rodin az! Rodin az!

Jean-Jacques felpattan a székről.

– Basszus, mi az, hogy Rodin az?

12.08

Christos zihálva rohan a hullámtörő gát felé. A két gyerek néhány lépéssel előtte nyargal, Jean-Jacques mögötte kiabál. René gyalogol, inkább csak dülöngél.

– Ott, ott!

A hullámtörőnek nem akar vége lenni.

Rodin az!

Ahhoz, hogy valaki képes legyen felfogni ennek a riadalomnak a lényegét, legalább harminc évet kell lehúznia a saint-gilles-i kapitányságon. Christos egy régi gyarmati képeskönyvben olvasta a megállapítást, amely szerint „a kreol ember alapvetően szemlélődő fajta”. Rodin pontosan olyan volt, ahogy abban a könyvben állt; a kezdetek óta azzal tölti a napjait, hogy üldögél a fekete szikláján a saint-gilles-i kikötő hullámtörő gátjának a végén, háttal a kikötőnek, a szigetnek, a bároknak, az éjszakai mulatóknak, a parkolónak, és a horizontot nézi. Csak azt, semmi mást. Ha az összes kreol filozófus, akkor Rodin maga Diogenész.

Rodin ott van... Ott hánykolódik a sziklák között, öt méterrel lejjebb.

Ha előrehajol az ember, látja a holttestét.

Christos végre levegőhöz jut, és arra gondol, hogy le kell másznia megnézni. Lehet, hogy csak megsérült...

Kevés esély van rá.

A fiúk úgy néznek rá, mintha ő lenne Horatio Caine.^{14} Nem fognak csalódni...

Christos elindul a gát alapját adó csúszós sziklatömbökön, amelyeknek az a feladatuk, hogy megtörjék a hullámokat és megvédjék a betonból épült gátat. Lassan halad. A moszatos

sziklák nagyon síkosak. Állandóan megcsúszik a lakkipőjében. Horatio ezúttal nem igazán az alkalomhoz illő öltözetet választott. Persze honnan tudhatta volna...

– Mi a helyzet, Christos? – aggodalmaskodik idétlenül René odafentről.

Mi lenne? Egy pillanat... Miben reménykedik? Hogy kézrátétellel sikerül feltámasztania Rodint?

Christos hangos kiabálással próbálja elkergetni a tarisznyarakokat. Kit érdekelnek ezek a nyomorult hullazabáló tengeri förmedvények? Ha nem hallgatnak rá, legyen az ő bajuk! Úgy recsegnek, ropognak a talpa alatt, mintha száraz faleveleken lépkedne.

Rodin arccal lefelé fekszik, lábbal az óceánnak.

Biztos, hogy halott. Nem látszik rajta semmiféle sérülés...

Christos nagyot nyel. Tudja, hogy meg kell fordítania a holttestet ahhoz, hogy kiderüljön, mi történt. Rodin ismerte tengert, a sziklákat, a lába úgy tapadt a kövekhez, mint a kagyló.

Ha nem lökik le, soha az életben nem került volna ide...

Christos hallja, hogy Jean-Jacques zokog a gát tetején. Rodin egy ikon volt, a kreol bölcsesség kvintesszenciája.

Christos igyekszik nem gondolkozni, és az övéénél fogva megragadja a holttestet. A test meglepően könnyű, mondhatni, együttműködő. A nap felé fordítja a rákok által felzabált arcát.

Bassza meg!

Christos csak nagy nehezen nyeri vissza az egyensúlyát. Letenyerele, a keze mélyre csúszik a lágy korallszerűségbe, ami mintha habarcsként tartaná össze a kőtömböket.

Már csak ez hiányzott!

Rodin mellkasából egy kés áll ki...

Christos kapcsol. A legbambább csendőrnek is összeállna a dolog. A kés masszív és láthatóan új. Csak a nyele látszik ki Rodin melléből. Olyan, mintha elefántcsontból lenne, egy olyan állat agyarából, ami nem legelészik errefelé. Christos közelebb hajol. Még a logó is rajta van... Mintha – biztos, ami biztos – rávésték volna arra az esetre, ha a világ legostobább zsaruja bukkanna rá Rodinre.

Maisons du Monde...

Az a fajta, laza és pénzes ügyfeleket megcélzó üzlethálózat, amelyiknek, bár jelen van a világ összes pontján, a szigeten nincs boltja...

Christos igyekszik olyan gyorsan gondolkozni, ahogy csak tud.

Miért ölné meg valaki Rodint?

Felnéz, végigpillant a gáton. Jean-Jacques Renére borulva zokog. A nagyobb fiú a kisebbik kezét fogja, az pedig a labdát szorongatja.

Miért ölné meg valaki Rodint?

Biztos nem azért, hogy kirabolja. Rodinnél nem volt semmi. Rodinnek nem volt semmije, még egy kalyibája sem, hogy legyen hol aludnia. Christos megfordul, a kikötői csatornát figyeli, és egy elmélet kezd körvonalazódni a fejében. Órült ötlet, de nem elképzelhetetlen.

Mi van, ha Rodin egyszer, egyetlenegyszer az életben hátranézett? Zajt hallott a háta mögül, egy sikolyt, egy segélykiáltást... Éppen csak egy negyed fordulatot tett a feje, alig egy másodpercre...

Egyetlen aprócska, az egész szemlélődő életéhez képest semmiségnek tűnő pillanatra...

Mi van, ha Rodin csak a szerencsétlen véletlen áldozata lett, a sors egyik kegyetlen tréfájáé, amivel az élet időnként szereti elszórakoztatni magát?

Hiába, hogy csupán egyetlenegyszer nézel a hátad mögé, de lehet, hogy éppen a legrosszabbkor...

10.
ITC Tropicar

16.01

Martial képtelen elszánni magát. Elébe kellene vágnia az eseményeknek, felmenni a szobába, és behányini a ruhákat egy bőröndbe. Most már biztos, hogy a rendőrök hamarosan befutnak. Rá kellene kiabálnia Sofára, hogy jöjjön ki a medencéből, és aztán elhúzni innen. Szerezni némi előnyt. Csak egy kicsit.

Sofa jól érzi magát. Először, amióta itt vannak, összebarátkozott néhány gyerekkel. Ugrál a medencébe az úszógumijával, a többiek pedig ott tolonganak körülötte, mint az udvaroncok hada a királynő körül. Sofa nevet. A barnára sült, hátközépig érő hajú, szőke fiúcska alig látszik ki a földből, de a fülébe susog, Sofa pedig lefröcsköli és felkacag.

Martial szíve összeszorul.

Csak semmi érzelgősség! Mozdulj! Hívd ki Sofát a medencéből!

Menekülj!

Ne ronts el mindent! Most ne...

16.03

A csendőrség furgonja a töltésen robog, mit sem törődve a kerekek alá kerülő levelekkel és a földön indázó, lila virágú batátával. Morez padlóig nyomja a gázpedált. A szemből érkező autók kétségbeesetten húzódnak le az út szélére. Aja ezúttal mellőzte a diplomáciát, és könnyű szívvel feláldozva a strand, illetve az Alamanda Hotel nyugalma, haladéktalanul megszervezte Martial Bellion előállítását. A helyi csendőrség furgonján kívül, amely eszeveszett tempóban robog éppen a hotel felé, a kapitány mozgósította a saint-paul-i és a saint-leu-i kollégákat is, tehát négy másik jármű és több mint húsz zsaru közeledett feléjük. A cél az

volt, hogy elvágják Saint-Gilles-t a külvilágtól, hogy – arra az esetre, ha a letartóztatáskor gond adódna – lezárják a városból kivezető utakat.

Ki tudná megjósolni, hogy fog reagálni Bellion?

Hiába rázkódik, zötyög az autó, az anyósülésen ülő Aja még egyszer átolvassa a saint-denis-i labor jelentését. Az iratokból nyilvánvaló, hogy a Christos által az ágyneműről, a szőnyegről és az ágyról begyűjtött vérminták Liane Belliontól származnak. A mintákat összevetették a Keufer de Deuil-la-Barre-ből (Val-d'Oise) kapott adatokkal is (itt működik az a labor, ahol Liane az otthoni laborvizsgálatait csináltatta), de a Bellion letartóztatásáról szóló döntés a Rodin mellkasában talált kés negyedórával korábban beérkező vizsgálati eredményei alapján született meg. A kés pengéjén ugyanis Rodinén kívül egy másik személy korábban odakerült vérét is megtalálták. És ez a másik személy Liane Bellion!

Egy fegyver. Két áldozat.

Egy tettes.

Hogy még egyértelműbb legyen az ügy, gyönyörű ujjlenyomatok borították a kés nyelét.

Martial Bellion ujjlenyomatai.

Morez hatalmas porfelhőt kavart, ahogy túl kis ívben ráfordul a Bourbon sugárútra. Egyenes út vezet az Aquapark és a bulinegyed között található Alamanda Hotelhoz. Aja sajnálja, hogy nem csukta le Belliont már előző nap, amikor összevissza beszélt a kapitányságon. Két csendőr átkutatta a szemétlerakót a délelőtti folyamán, de Liane Bellion egyetlen árva ruhadarabja sem került elő, tehát Martial nyilván a nő holttestét szállította a szennyesgyűjtő kocsiban. Bellionra gondolva Ajának az a benyomása, hogy egy olyan fickóval van dolga, akit elsodortak az események, aki nyilván egy vita, egy féltékenységi jelenet vagy egy, talán éppen a gyerek miatt kirobbanó dühroham hevében, nem előre megfontolt szándékkal, de leszúrta a feleségét... Aztán pánikba esett... Aztán ismét gyilkolt, hogy megszabaduljon egy zavaró szemtanútól.

Ezúttal már hideg fejjel...

Csak a jóisten a megmondhatója, hogy mire lesz még képes...

16.05

Nehezen futok a papucsomban.

Apa túl erősen szorítja a kezem. Ha ennyire húz, ki fog szakadni a karom. Már a medencéből sem akartam kijönni.

– Apa, lassíts, ez fáj...

– Gyere, Sofa!

Apa a hotel mögé vonszol, a parkolóba, ahol a nyaralós autónk áll.

– Apa, túl gyorsan mész...

Elhagytam az egyik papucsomat. Kicsit akartam is, de apát nem érdekli, ugyanúgy rángat tovább. A kavicsok befűrődnek a talpamba, megállok, üvölteni kezdek. Apa nem díjazza.

– Sofa! Könyörgök, gyere...

Nem is kiabál. Ez fura. Szinte kedvesen beszél, mintha félne, mintha egy csapat emberevő óriás üldözne minket. A hatalmas kezével szétroppantja az enyémet. Fél lábon szökdécslek utána. Hüppögök, amennyire tudok, de nem is figyel rám.

Látom az autónkat, már csak húszlépésnyire vagyunk tőle. Apa kinyitja a távirányítóval, de még csak nem is lassít közben. A parkoló aszfaltja lenyúzza a talpamról a bőrt. Még hangosabban kezdek sikoltozni, olyan hisztit csapok, amelyet szoktam, és addig csinálom, amíg csak apa el nem engedi a kezem.

Egyszer csak megáll. Végre.

De nem azért, mert kiabálok.

Az autót bámulja, mintha végigkarcolták volna, mintha ellopták volna az egyik kerekét vagy a kormányt. Apa hangja remeg.

– Gyorsan, Sofa! Szállj be!

Nem mozdulok. Nagyon okos kislány vagyok, anya is ezt mondja állandóan. Tudok már olvasni. Majdnem az összes szót. Mint például azokat, amiket az ajtó poros üvegén látok.

Találkozó

Anse dé cascad

*Holnap
16 óra
hozd a lányt!*

Nem igazán értem. Újra el kellene olvasnom, hogy felfogjam, vagy hogy legalább megjegyezhessem a szöveget.

Nincs rá időm, mert apa egyből letörli az üzenetet, csak nagy maszatos csíkok maradnak belőle.

– Szállj be, Sofa! Gyorsan!

Soha nem hallottam még apát ilyen szigorúan beszélni. Kicsit félek, de engedelmeskedem, bemászom hátulra, és fellepszem az ülésmagasítóra.

Miért törölte le apa azt az üzenetet olyan gyorsan, mintha baj lenne, hogy megláttam egyáltalán?

Kinek szól? Ki írta?

Apa?

Anya?

Közvetlenül azelőtt, hogy a motor beindulna, valakik kiabálni kezdenek mögöttünk.

16.08

Elsőként Aja lép be az Alamanda Hotel előcsarnokába, utána Morez. Christos valamivel távolabbról figyeli az eseményeket.

Naivo úgy egyenesedik fel a pultja mögött, mint egy felhúzható plüssfigura. Három pillanaton belül Armand Zuttor is előkerül. Az igazgató döbbsen pislog, az egyik halántékán feláll a haj, a másik oldalon a fejére lapul, mintha a sziesztája kellős közepén riadt volna fel. Aja rá sem hederít, utasításokat osztogat.

– Morez, fel az emeletre, 17-es szoba! Christos, utánam a kertbe!

A lift kinyílik, Eve-Marie kétségbeesetten kiabálni kezd.

– Ne mászkálják össze a frissen felmos...

A három bakancsos, egyenruhás rohadék meg sem hallja, rágyalogolnak a kőre, és sáros lábnyomokkal borítják be a folyosót

egészen a 22-es szobáig, lendületet vesznek a szemben lévő makulátlan falon, majd egyetlen rúgással szétzúzzák a zárat.

Az ajtó betörik.

A nedves bakancstalpak már a padlószőnyegen taposnak.

– Sehol senki! – üvölti Morez az adóvevőjébe. – Eltűnt, kapitány!

– Basszus! – szentségei Aja.

A hotel kertjét fürkészi. A ledermedt turisták olyanok, mint a medence környékén felejtett felfújható babák. Ajának parancsot sem kell adnia, a csendőrök szétszóródnak, és átfésülik a hotel teljes területét, ellenőrzik a legapróbb zugot is, amely búvóhelyként szolgálhatna. Kivéve Christost...

Az alhadnagy egy pálmafának dől, és a bárt bámulja, a tekintetével faggatja Gabint. A mixer megvonja a vállát, és olyan arcot vág, mintha azon gondolkozna, hogy a nagy felhajtás közepette nem lenne-e okosabb új, nyugodtabb bárpultot keresnie magának.

Christos a nyomaték kedvéért összeráncolja a homlokát. Gabin koktéلكeverésben jóval erősebb, mint pantomimben, de azért próbálkozik. Meglebegteti a karját. Kellő jóindulattal szemlélve a produkciót a réunioni rétiheja ugyanúgy az eszébe juthat a nézőnek, mint a csuk⁽¹⁵⁾. Vagy egy pillangó.

Mindenképpen valami olyasmi, aminek szárnya van.

Christos ennyiből is ért.

Bellion kiröppent.

16.10

Martial gyorsan vezet. Végigrobog a Bourbon sugárúton, majd a Général-de-Gaulle utcán. Saint-Gilles úgy száguld el mellette, mint egy, a lagúna és az erdő között kifeszített hosszú szalag. Ahhoz, hogy elhagyja a városkát, el kell érnie az autóurat, de úgy, hogy messzire elkerüli a kikötőt, mert akkor el kellene hajtania a csendőrség épülete előtt. Nincs más választása, át kell vágnia a házak között kanyargó kis utcákon, amelyek közül – mintha csak egy labirintusba tévedt volna – minden második zsákutca.

Még egy kilométert kell megtennie a házak között. Martial beletapos a fékbe, és magában szitkozódik. A vízmosáson átvezető egyetlen olyan átjáró, amely az országút felhajtójához vezet, tökéletesen be van állva: a kocsisor legalább kétszáz méteres...

Martial káromkodik.

Vajon csak közönséges torlódás, vagy a zsaruk máris lezárták a várost? Végül is mindegy. Nem vesztegelhet a dugóban, meg kell próbálnia máshol átjutni.

Hátraarc! A Clio abroncsai csikorognak.

Ismét nekivág a Bourbonnak, csak ezúttal az ellenkező irányban, majd az Alamanda Hoteltől háromszáz méternyire hirtelen lefordul jobbra. Az Ermitage-part mentén vezető földút jól járható egészen addig, amíg két kilométernyivel távolabb utol nem éri a strandok környékén közlekedő helyi járatot, amely csigalassúsággal döcög a lagúna bejáratai között.

Az út déli irányban haladva La Saline-les-Bains-be vezet. Martial igyekszik meggyőzni magát, hogy van még némi előnye a rendőrökkel szemben. A Clio sárgás porfelhőt kavarva száguld el az Aquapark, a Village de Corail ikerházai és a Rodrigues sétány mellett. A kerékpárosok lehúzódnak; a mozgó fagyíarus furgonja körül várakozó családok hangosan köhögve kapkodnak levegő után a hirtelen felkavarodó porfelhőben; félmeztelenül, vállra vetett törülközővel sétáló emberek rázzák az öklüket utána. Martial tudatában van, hogy a menekülése minden, csak nem feltűnésmentes, és hogy nem sokáig lesz képes tartani ezt a tempót.

Pedig nincs más választása.

A homok a nyitott ablakon át elárasztja a kocsi belsejét is. Sofa a hátsó ülésen sír.

– Szúrja a szemem, apa!

Martial idegesen felhúzza az ablakot. A logikus az lenne, ha továbbra is dél felé tartana, végig a part mentén, átkelne a Saline-on, és a Trou d'Eau strand után felhajtana a Saint-Pierre-be tartó útra. Saint-Gilles egy olyan útvesztő, amelynek csupán három kijárata van: a part menti autóút, amelyen déli vagy északi irányba

mehet az ember, és a sziget hegyes-völgyes belsejébe vezető 100-as főút...

Az, hogy ismét aszfaltozott úton jár, azt jelenti, hogy növelheti a tempót. A fák girbegurba törzsei között ki-kivillan a part és az ott kavargó színes tömeg. Az Ermitage strand fái úgy suhannak el mellette, mint a villanyoszlopok.

A déli irány menni fog, reménykedik Martial.

– Apa, vezess lassabban!

A visszapillantó tükörben látja, hogy Sofa görcsösen kapaszkodik a biztonsági övbe. Halálra van rémülve, mintha az apja egy idegen lenne, aki egyenesen a pokolba tart vele. A sebességmérő mutatója tovább emelkedik.

Hirtelen egy hatéves fiúcska lép ki az egyik villa kapuján. Meztláb van, egy bodyboardot tart a hóna alatt. Mozdulatlaná dermed, mint egy nyúl a reflektor fényében.

Martial kétségbeesetten beletapos a fékbe. Sofa felsikolt. A kisiú bemenekül, és eltűnik a kertben.

Martial úszik a verítékben. Egy pillanatra azt hitte, Alexet látja. Bele fog őrülni. Ez a menekülés az összes démonját felébreszti. Nehezen szánja el magát az indulásra. Úgy érzi, szétrobban a feje, a halántékára tapasztja a két izzadt tenyerét. Hirtelen döntésre jut. A Clio elindul, a kerekei alatt szerterepülnek a villa fasorát borító rózsaszínes kavicsok, majd nekilódul az ellenkező irányban.

– Apa, mit csinálsz?

Martial nem válaszol. Hirtelen rájön, hogy eddig egyenesen az üldözői felé rohant. Mivel Purvi kapitány nyilván riasztotta már őket, a saint-leu-i és a saint-paul-i zsaruk megindultak már Saint-Gilles felé, és az első dolguk valószínűleg az lesz, hogy keresztbe állnak a furgonjaikkal, és mind déli, mind északi irányban lezárják a part menti autótutat.

Egyetlen esélye van. Ha a sziget belseje felé, a hegyekbe tart.

Aztán pedig...

16.14

– Egy bérelt autó! – kiáltja Morez.

A csendőr futva érkezik az Alamanda Hotel mögötti parkolóból. Szusszan még egyet-kettőt, majd hozzáteszi:

– Egy szürke Clio! El sem lehet tévesztetni, mert ITC tropicaros a napellenzője, és a csomagtartóján is egy baromi nagy, szintén céges matrica van.

– Oké! – recseg vissza Aja az adóvevőn. – Az összes utat lezártuk, nem juthat messzire. Induljatok, erősítsétek meg a parti út saint-gilles-i kijáratánál lévő ellenőrző pontot!

A kapitány a hotel kertjének a pázsitján lépked, és parancsokat osztogat. Christos kivételével az összes saint-gilles-i csendőr úgy vonul mögötte, mint egy csapat testőr. A medence környékén néhány vendég szedelődzködik, a többiek mozdulatlanul figyelnek, csak a fejüket forgatják, hogy le ne maradjanak a csendőrök jövés-menésének egyetlen mozzanatáról sem. A gyerekek a szüleik ölében kerestek menedéket, kivéve azt a hosszú hajú, szőke fiúcskát, aki kihívón méregeti a hatóság embereit.

Aja tekintete találkozik egy pillanatra a miniatűr szörfösével, hirtelen megtorpan, majd a szája elé emeli az adóvevőt.

– Nem! Változik a program: elsősorban a sziget belsejébe vezető utakat figyeljétek! Issindou, Minot, ott vagytok még a Mer sugárút végén? Települjetek át a D100-as körforgalmán túlra. A parti sávot ellenőrizzük, Bellion nyilván a Máйдóba vezető utat fogja választani, hogy aztán vagy a cirkuszvölgy, vagy a Tamarins út felé folytassa. Nagyon figyeljetek, biztos vagyok benne, hogy a hegyek felé próbál átjutni!

Nagyot szusszan, majd megpróbálja nyugodtabban folytatni.

– Semmi hősködés, fiúk! Tudom, hogy egy kétszeres gyilkosról van szó, de a hátsó ülésen egy kisgyerek utazik.

16.15

– Apa, szúr a szívem!

Most nem hazudok. Nagyon szeretném, ha apa megállna. Összevissza száguldozik, a végén még elütünk valakit, vagy eltévesztjük a kanyart. Fáradt vagyok, és félek is. Szeretnék visszamenni a hotelba. Szeretnék visszamenni a medencéhez.

Látni akarom anyát.

Rájöttem, nem is volt akkora butaság, amikor a nyomunkban lihegő emberevő óriásokat emlegettem, mert apa akkor fogta menekülőre, amikor megjöttek a csendőrök, amikor meghallotta a szirénákat. Úgy érzem, hogy ennek az egésznek köze van anyához. A gyerekek azt mondták a medencében, hogy meghalt.

Lefröcsköltem őket, nem akartam előttük sírni, csak nevettem, de ők csak mondták, mondták tovább, közben pedig húzogatták a hüvelykujjukat a nyakuk előtt, és egyenesen a szemembe néztek.

– Az apád ölte meg!

Visszatartottam a sírást, rázártam az ajtót, nehogy kiszabaduljon, és csak elhúztam a szám.

– Ugyan már! Honnan tudod te azt?

– Anya mondta!

A legnagyobb, a hosszú hajú, nagyon magabiztosnak tűnt. Mindegy, tulajdonképpen nem is volt olyan nagy, de attól még lehet, hogy igazat beszélt.

Apa, mintha megérezte volna, min gondolkozom, hirtelen hátrafordul.

– Nézd, Sofa! Nézd csak azt a hegyet, ott szemben. Oda megyünk, a felhők közé.

– Ott találkozunk anyával? – kérdeztem.

16.16

Martial nem válaszol. Az Ermitage negyed kis utcáin kanyarog, a Songes, a Cocotier, a Dattiers fasoron. Mindegyik a Mer sugárútra vezet, onnan már csak az 1-es autótűt és a 100-as út találkozásánál lévő körforgalmon kell túljutnia...

És akkor szabad lesz...

Gyorsítania kell, haladnia, átjutnia, mielőtt még lezárják az utat.

– Apa, tényleg igaz? Anya tényleg felment az égbe?

– Nem, Sofa! Természetesen nem...

– Akkor, apa, te miért...

– Majd később, Sofa!

Martial megemeli a hangját, de azonnal meg is haragszik magára. Képtelen koncentrálni. Képtelen úrrá lenni az előérzetén, a sejtésén, amely azóta gyötri egyre hevesebben, amióta távolodni kezdett az óceántól.

Nem fog átjutni.

A zsaruk folyamatosan kommunikálnak egymással, nyilván tudják, hogy néz ki a Cliója, és azóta megszállhatták a Saint-Gilles-ből kivezető utak összes fontos csomópontját. Beleértve a sziget belsejébe vezető útét is.

A Clio elsőbbséget ad egy Toyotának. Martial ismét leengedi az ablakot. Tisztán hallja az alig néhány tömbnyire járó rendőrautók szirénáit.

– Apa, visszamegyünk a hotelba?

Hirtelen rájön, hogy nincs semmi esélye ebben a bújócskában, hogy keresve sem találhatott volna feltűnőbb, könnyebben kiszúrható járművet, mint ez a bérelt autó. A zsaruk szép nyugodtan megvárják majd, hogy fennakadjon a hálójukon.

– Nem, Sofa, nem. Nem a hotelba megyünk... Én... Szóval, legyen inkább meglepetés...

Összevissza beszél, csak hogy elhallgattassa Sofát, hogy legyen egy kis nyugta, és kitalálhasson valamit.

Álljon le itt, és folytassák gyalog? Hülyeség, a zsaruk pillanatok alatt kiszúrnák az autót. Alig néhány lépésnyire jutna Sofával.

– Nem akarok meglepetést, apa! Vissza akarok menni a hotelba.

Sofa hisztizni kezd a hátsó ülésen, Martial háttámláját rugdossa.

– Anyát akarom! Hallod? Anyát!

Újabb sziréna harsan fel a házak között. Rövid és éles, mint egy hajó kürtje. Martialnak ki kell találnia valamit, hogy megnyugtassa Sofát, hogy időt nyerjen. Nem kaphatják el, mert akkor mindennek vége.

Egyszerűen nem vallhat kudarcot.

És ezért tétovázás nélkül fel kell áldoznia azt, ami hátráltatja a menekülésben.

– Valami csodálatos dolgot mutatok neked... A mennyországot, Sofa. Elképzelted már, hogy milyen lenne megnézni a

menyországot?

16.57

A saint-gilles-i csendőrkapitányság parkolója általában egy napsütötte, néptelenül terpeszkedő földterület vagy egy kevésbé szabályos pétanque-pálya, amelyen Jean-Jacques és Christos párosa bő egy évtizede nem talált legyőzőre.

Most hirtelenjében használatba vették, és a Martial Bellion utáni hajsza irányítóközpontjává vált. Körülbelül két tucat csendőr nyüzsg a nyitott ajtókkal ott parkoló öt furgon és jó néhány Jumper körül.

Aja egyik csoporttól a másikig járkál, mint egy ideges rendező a főpróba előtt. Hosszú percek óta telefonál igencsak paprikás hangulatban.

– Nem juthatott ki, nem volt ideje! – kiabálja a kapitány. – Igen, biztos vagyok benne. Az összes kivezető utat lezártuk. Percek kérdése! Basszus, bízza ránk! Ismerjük a környéket, sarokba fogjuk szorítani.

Aja őrjöng. Több mint egy órája tűvé teszik Saint-Gilles és a környék összes utcáját, de nem találják sem a bérelt, szürke Cliót, sem Martial Belliont és a lányát. Mintha köddé váltak volna.

Aja, ha nehezen is, de végül elszánta magát, és felhívta a saint-denis-i főparancsnokságot. Egy fejetlenül kapkodó beosztottnak majd egy percbe telt kapcsolni Laroche ezredes, aki udvarias, türelmes és a pánik legapróbb jelét sem mutató fickónak tűnt ugyan, de farok módon olyan lekezelő stílusban beszélt vele, mintha meg akarná nyugtatni.

– Őrizze meg a hidegvérét, kapitány, mély meggyőződésünk, hogy megtettek mindent, ami önöktől tellett. Innentől a rendőrkommandónk és a nyomozó egységeink átveszik az ügyet... Majd tájékoztatjuk...

Megtettek mindent, ami önöktől tellett?

Ez a fickó, akinek olyan az akcentusa, mintha három hónapja sem lenne még a szigeten, úgy beszél vele, mint egy taknyos kölyökkel. Aja nehezen higgad le, de megpróbál nyerni néhány órácskát. A főparancsnokságon többtucatnyi túlképzett izomagy üldögél, akik csak arra várnak, hogy valamilyen ürüggyel kinyújtóztathassák a dologtalanságban elgémberedett tagjaikat; motorizált, tengeri, légi és hegyi egységek állnak ugrásra készen... Az ő helyi csendőrei persze sehol sincsenek hozzájuk képest, Aja azonban reménykedik, hogy Laroche mégsem fogja ráereszteni az összes egységét a sziget legnépszerűbb turistacélpontjára, mivel egy látványos, nagyszabású embervadászat hatékonyabban üldözné el a turistákat, mint egy tigrisszúnyog-invázió.

Aja hosszú percekben át érvel.

– Rendben, Purvi kapitány – egyezik bele végül Laroche. – Két órája van, hogy elkapja a turistáját. Lehet, hogy egy gyilkos, aki a lányával együtt próbál szökni, mégsem igazán lehet szokványos gyerekrablásnak tekinteni az ügyet... – Az ezredes tart egy kis szünetet, mielőtt befejezné a mondatot. – ...Főleg, hogy nincs meg az anya, hogy feljelentést tegyen... – Csend. – Viccelek, Purvi kapitány.

Farok!

Aja a legszívesebben kinyomná a telefont, de ellenáll a kísértésnek, sőt biztosítja az ezredest, hogy negyedóránként tájékoztatja a fejleményekről, majd megköszöni a segítségét, és végre leteszi.

Farok!

Pontosan tudja, hogy ha nem találja meg rövid időn belül Martial Belliont, a most kapott két órának nem lesz semmi jelentősége, mert Laroche főparancsnokságáé lesz az ügy, ő pedig csak a nézőtérrel bámulhatja majd a meccs végét.

Christos kissé félrehúzódva, egy viharvert hintaágy tartócölöpeként ácsorgó két vasfa árnyékából figyelő dobogóként az eseményeket. Szürreális az egész. A kegyetlen embervadászat irányítóközpontjává előlépett parkolótól alig néhány lépésre,

kétháznyi távolságra ott a saint-gilles-i tengerpart. Turisták jönnek-mennek, és figyelik a sürgés-forgást, nyugtalanul felfelkapva a fejüket az adóvevők recsegésére. A legborúlátóbbak nyilván azt gondolják, hogy kitört a tűzhányó, vagy hogy nagyszabású közúti ellenőrzést tartanak húsvét hétvégéjén az ittas vezetők kiszűrésére. Aja amúgy arra kérte a csendőröket, hogy utóbbit mondják, ha a járókelők rákérdeznek a városból kivezető utak lezárására.

Már közelít, gondolja Christos. A ciklon hamarosan lecsap a városra... Használjátok ki az időt, semmittevők, élvezzétek csak a bohóchalakat, a napernyős, narancskarikás koktélokat, a naplementéket, örüljete, amíg lehet, amíg ki nem hirdetik az ostromállapotot. Rövid időn belül úgyis megtudjátok, hogy egy gyilkos menekül, bujkál az utcákon. Megölte a feleségét, sőt mostanra lehet, hogy már a lányával is végzett. Lehet, hogy eltemette a homokba, éppen oda, ahol a gyerekeitek most nagyban ásnak, lapátolnak...

Aját nem érdekli az idilli üdülővároska, az óceán, hátat fordít a strandnak, és bemegy a csendőrség épületébe. Az iroda összes ablaka, ajtaja tárva-nyitva. Egy laptopra kötött projektor Saint-Gilles 1:10 000 léptékű, négyszer kétméteres térképét vetíti az üres falra. Egy csendőr folyamatosan beviszi a gépbe a lezárásokat, az átfésült területeket; színes árnyékolás jelzi, hogy a járőrök hányszor haladtak át egy-egy helyen.

Aja néhány pillanatig nézi, ahogy a színek megjelennek a térképen. Sárga. Narancssárga. Piros. Hosszú órákra lenne szükség ahhoz, hogy kiszínezzék az egészet... Hirtelen felkap egy szövegkiemelő-készletet, és a szembenső, még makulátlanul fehér falhoz lép, majd lábujjhegyre áll, és hatalmas, nyomtatott betűkkel írni kezd.

Feketével:

HOL AZ AUTÓ?

Pirossal:

HOL VAN LIANE BELLION HOLTTESTE?

Kékkal:

HOL A LÁNYA?

Zölddel:

HOL VAN BELLION?

Aja visszateszi a kupakot az utolsó szövegi kiemelőre. Christos komótosan odasétál mögé.

– Lehet, hogy kisebb erővel kellett volna kivonulnunk a hotelba, hogy begyűjtsük Belliont.

A kapitány megperdül, láthatóan ideges.

– Te mit javasoltál volna? Hogy húzzunk fürdőmezt, és feltűnés nélkül zárjuk körbe a medencét?

Christos nem szívja mellre. Megérti. Aja ambiciózus, tartja magát valamire, és mégis elszúrta az első jelentősebb akciót, amit vezetnie kellett.

– Nem a te hibád, Aja. Mozgósítottad az összes rendelkezésre álló egységet. – A kapitány vállára teszi a kezét, kis ideig elnézi a parkolóban kétségbeesett hangyaként rohangáló zsarukat, majd folytatja. – Ugye, emlékszel még, amikor a saint-paul-i, a saint-gilles-i és saint-leu-i csendőrök legutóbb együtt akcióztak, a souris-chaude-i nudistákat kellett volna begyűjteni a 2005. szeptemberi törvény alapján, de a társaság fele tők pucéran is eljutott egészen Trois-Bassins-ig...

Aja halványan elmosolyodik.

– Bellion nem jutott ki, Christos. Azonnal lezártuk a várost, sőt Gavramát és Larose-t odaküldtem a kikötőbe, hogy ellenőrizzék a kifutó hajókat.

A kapitány hosszan, alaposan tanulmányozza a hatalmas, narancssárga foltokkal borított térképet.

– Itt van még valahol, a közelben. Érzem.

Christos is felnéz a térképre, aztán elhúzza a száját.

– Akkor a fickó egy varázsló... Máshogy képtelenség lenne elrejtetni egy bérelt autót és egy hatéves kislányt egy háromezer-ötszáz lelkes porfészekben, ahol többtucatnyi csendőr cirkál az utcákon...

Aja nem is figyel rá. Sarkon fordul, kimegy az irodából, elsétál a parkolóig, és elkiáltja magát.

A csendőrök mind felkapják a fejüket.

– Fiúk, a főparancsnokság erősítést fog küldeni Saint-Denis-ből! Úgy gondolják, hogy nem vagyunk elég jók, hogy mi csak egyszerű, helyi fakabátok vagyunk... Szóval, kapjuk össze magunkat, és mutassuk meg nekik! Tudjuk, hogy Martial Bellion nem juthatott ki a városból. Nemcsak a Saint-Gilles-t elhagyó összes autó csomagtartóját fogjátok ellenőrizni, de benéztek az összes kulipintyó, magánház, villa és lakópark összes garázsába is. Teszek rá, hogy a tulaj gazdag-e, vagy szegény, hogy francia-e, vagy kreol... Egyetlen ház sem maradhat ki! Ha kell, egész éjszaka talpon leszünk. A fenébe is, bérelt autója van, hatalmas betűkkel rá van írva, hogy ITC Tropicar, meg fogjuk találni, mégpedig mi magunk!

Bizonytalan csend fogadja a kapitány szónoklatát.

– Szép volt – súgja Christos Aja fülébe. – Mintha John Wayne-t hallottam volna... Most már csak az a kérdés, hogy a sereged hajlandó-e rohamra indulni...

Aja az alhadnagyához fordult, és ugyanazon a hangon folytatja.

– Te pedig, próféta, tartsd meg a bölcsességeidet! Menj szépen vissza nyomozni az Alamandába! Dolgozd meg a Jourdain házaspárt, a hotel személyzetét, a parkolóban focizó srácokat... Egytől egyig mindenkit. Percre pontosan rakd össze nekem, hogy hol, mikor, mit csinált a Bellion család a gyilkosság előtt.

*Sofa a mennyországban***17.01**

Ahányszor Sofa az ujjával közelít hozzá, a mimóza levelei összezárulnak. Hihetetlen! Megesküdne az ember, hogy egy aprócska állat. Néhány pillanat múlva a levelek, ha félenken, gyanakvón is, de ismét szétnyílnak.

Sofát teljesen elvarázsolja a növény. Elég egyetlen finom simogatás, egyetlen lehelet, egyetlen apró vízcsepp, és a virág visszahúzódik, mint egy csiga a házába. Sofa eleinte félt, mostanra viszont már élvezzi a játékot. És ez csak a kezdet, mert bőven akad még rendkívüli növény az Éden nevű kertben.

A mennyország... Martial nem hazudott.

Lehiggadva figyeli a lányát. Sofa néhány pillanatra megfeledkezik minden egyébről. Martial sejti, hogy odakint, a park kerítésén túl, hatalmas a felfordulás, és valószínűleg az összes csendőr őt keresi. Nyilván őrjöngenek, hogy kicsúszott a kezük közül, és nem értik az egészet.

Igazuk is van.

Ki gondolná, hogy a sziget legkeresettebb bűnözője menekülés helyett Réunion szigetének leghíresebb botanikus kertjében, az Édenben sétálgat nyugodtan a lányával? Melyik zsarunak jutna az eszébe itt keresni őket?

A csendőrök egy szürke Cliót keresnek.

Hol lehet elrejtteni egy bérelt autót?

Alig egy órája a minden oldalról lezárt városban rekedt Martialnak mindössze néhány pillanata maradt arra, hogy döntést hozzon az üvöltő szirénák hangzavarában. Hirtelen felderengett előtte a kézenfekvőnek, magától értetődőnek tűnő megoldás: a legjobb rejtekhely mindig az, amelyik... amelyik a legkevésbé tűnik annak.

– Pfuj! – kiáltott fel nevetve Sofa.

Megtorpant a már messziről szagló búzfa előtt, és most a fatáblán látható nevet silabizálja. *Kakafa*. Megszagolja az ágakon billegő virágokat, befogja az orrát, ismét felnevet, majd szökdécselve továbbmegy.

Martial szótlánul követi.

Csak ne rejtőzz el...

Könnyű azt mondani... Martialnak alig néhány százméternyire az Alamanda Hoteltől, szinte a csendőrök orra előtt ismét ki kellett hajtania a Bourbon sugárútra. Bármelyik pillanatban belefuthatott az egyik járőrautóba. Hatalmasat fékezve állt meg egy fáradt rózsaszín betonépület aszfaltos udvarának a bejáratánál.

ITC Tropicar autókölcsönző.

A parkolóban álló öt bérautóból kettő szürke Clio volt. Az üzlet nem igazán dübörgött a jelek szerint... A kölcsönző amúgy is bezárt húsvét hétvégéjére, az ügyfelek, akik megkapták a bejárat kódját, vagy egy postaládába dobhatták be a kulcsot, vagy telefonálhattak a főnöknek, hogy jöjjön oda személyesen átvenni. Az illető telefonszáma feketével volt felpingálva a rózsaszín falra. Martial a parkoló túlsó végébe, egy fa alá állt be a Clióval, hogy közvetlenül az utcáról ne lehessen rálátni.

Hogy öt helyett hat autó áll ott? Hogy ez eggyel több a kelletténél? A kölcsönzős fickón kívül ugyan ki tudhatná ezt? Ő viszont a leghamarabb kedden fogja észlelni a dolgot, amikor jön majd kinyitni az üzletet, arra pedig elég kicsi az esély, hogy a rendőrök körülnézzenek a telepen. Egy szökevény, akit üldöz a rendőrség, ritkán veszi a fáradságot, hogy visszavigye a bérelt autót az ügynökség telephelyére, főleg, ha az háromszáz méternyire található a hoteltől, ahonnan elmenekült.

Mindez azt jelenti, hogy nagyjából két napja van...

Sofa bemegy a kaktuszok közé, és vidáman lehajol a nagy, tüskés gömbhöz. Egy újabb növény, ami úgy néz ki, mint egy állat, mint, mondjuk, egy összegömbölyödött sivatagi sün.

– A-nyós-pár-na – szótagolja a névtáblát, miközben az ujjával követi a feliratot.

Hangosan felkacag, és megiramodik a bambuszliget közepén átívelő híd felé.

Martial a gondolataiba merülve követi. Az ITC Tropicarnak van még egy előnye, az, hogy a parkolója egy olyan kis erdő szomszédságában terül el, amely legalább egy kilométer hosszan a saint-gilles-i körgyűrűvel párhuzamosan húzódik, és amelyen át az ember a fák jótékony takarásában juthat el az Éden bejáratáig. A botanikus kert szinte teljesen kihalt az iskolaszüneti hétvégén, mivel a kreol családok inkább a hegyekbe járnak piknikezni, és csak alig néhány, korosabb turistával lehet összefutni. Vadul forgatják az útikönyvüket, és láthatóan fogalmuk sincs még arról, hogy miféle hajsza zajlik a park kerítésén túl.

Az Éden egyelőre maga a háborítatlan paradicsom, ideális menedékhelynek tűnik a várakozáshoz.

Egyelőre...

Sofa felnéz az utazók pálmájára, és megigézve bámulja a növény nap alakú koronáját, amelyből a levelek zöld sugárként áradnak szét az égre. Amióta csak belépett a kertbe, az időt és az energiát nem sajnálva próbálja kibetűzni a növények lábánál álló táblák feliratait, azokat a latin neveket és bonyolult botanikai szakkifejezéseket, amelyeket nem is érthet még.

Ravinala.

Pedig Sofa még pózol is: a homlokát ráncolva időnként hátrasimítja hosszú haját.

Az anyját utánozza, gondolja Martial, az csinálta ezt a múzeumokban vagy a kiállításokon.

Martial egyszer csak azon kapja magát, hogy néhány perce nyugodtabban veszi a levegőt, és annak ellenére, hogy a csendőrség ott liheg a nyomában, élvezzi ezeket a pillanatokat. Azt, hogy nézheti a lányát. Sofa egy átok, de egy imádni való átok. Okos, szenvedélyes és akaratos.

Liane persze elkényeztette. Miféle esélye lett volna, hogy megakadályozza? Miféle esélye maradt egyáltalán? Liane abbahagyta a szociolingvisztikai tanulmányait, hogy Sofát nevelhesse. A terheessége alatt kellett volna megvédenie a doktori értekezését, legalábbis ez volt a terv, tehát kilenc hónapja volt,

hogy *A kis herceg* legegzetikusabb és csak kevesek által ismert nyelveken elkészült fordításainak az alapján megírjon egy négyszáz oldalas értekezést a szóbeliségről az írásbeliségre való áttérés folyamatáról. Elméletileg lehetséges lett volna, még azzal együtt is, hogy Liane hetente három félnapot könyvtárosként dolgozott az Issy-les-Moulineux-ben működő *Saint-Exupéry az ifjúságért* nevű alapítványnál.

Liane végül még a bevezetést sem írta meg, a terhessége negyedik hónapjában otthagya a munkát, pedig a védés után véglegesítették volna.

A terhesség képes megváltoztatni egy nőt. Hogy nem látta előre mindezt Martial? Liane hirtelen félretette az összes személyes ambícióját, hogy minden idejét egy 3,512 kilós nőnemű lényecskének szentelhesse. Az *összes személyes ambíciója*... Liane üvöltve kérte volna ki magának, ha így beszélt volna előtte. Hát hogy nem képes megérteni Martial?! Sofa megszületése óta ő olyan tökéletes harmóniában van önmagával, amelyet soha addig nem érzett még.

Martial már semmit sem értett Liane-ból...

És kettejükből sem...

A terhesség, majd a szülés felfalta azt a Liane-t, amelyik még kéjes mohósággal fonódott köré, azt a Liane-t, aki élt-halt a vad és erotikus játékaikért. Nem arról volt szó, hogy Sofa megszületésével megszűnt volna a szexuális életük, de az együttléteik ritkábbá, menetrendszerűbbé váltak, mondhatni, felkerültek a heti elintézendők listájára. Fontosak voltak, persze, de nem a legfontosabbak... És vele is ugyanez volt a helyzet. Martial továbbra is ott volt, és fontos volt ugyan Liane-nak, de nem a legfontosabb.

Nem könnyű beletörődni az ilyesmibe.

Sofa összevissza szaladgál egyik fától a másikig. Időnként megáll, időnként felnéz az égre, időnként pedig elkerekedett szemmel bámulja a fákat, amelyek úgy vonulnak el előtte, mint egy jelmezkes karneváli menet. Majomkenyérfa, kenyérfa, olaj- és csavarpálma.

Hirtelen lehajtja a fejét, és berohan a bougenvilleákkal borított piros híd alá.

Néhány pillanatra eltűnik Martial szeme elől.

– Ilyen az élet! – jegyezte meg egy kicsit túljátszva a szerepét Liane, miközben Sofát ringatta. – Ilyen az élet, Martial... Ezek a hétköznapiak, amelyek mindörökre összekötnék minket... Így él mindenki, aki kitart a társa mellett.

Martial ilyenkor mindig szeretett volna felkiáltani, hogy *Nem, Liane, nem! Nem mindenki!*

Liane egyetlenegyszer sem tett neki semmiféle szemrehányást, de a hallgatása nyomasztó volt, és mindennél beszédesebb. Képes-e Martial foglalkozni Sofával, vagy akár csak szeretni? Meg lehet-e bízni benne? Liane egy szót sem szólt a korábbi dolgokról, ki sem ejtette Alex nevét. Liane finom és tapintatos nő volt, de Martial látta a tekintetében a kétséget, és mindannyiszor a mélybe rántotta a gyötrelmes kérdés, amely valószínűleg kimondatlanul is ott kavargott Liane-ban: Sofa, lehet, hogy az apukád egy szörnyeteg?

– Ne!

Martial ösztönösen elkapja Sofa kezét. A lánya komor pillantást vet rá, inkább sértődött, mint dühös.

– Halfarokpálma – magyarázza Martial az út mentén fürtökben lógó zöld gyümölcsökre mutatva. – Mérgező, nem szabad megenni, ha pedig hozzáérsz, iszonyú viszketést okoz.

Sofa hitetlenkedve tanulmányozza a furcsa növényt, majd egyetlen szó nélkül ismét előreszalad az ösvényen.

Sofa, lehet, hogy az apukád egy szörnyeteg?

Martial nem tud mit válaszolni.

Nem engedheti meg magának, hogy bármi is elterelje a figyelmét. A kert este hatkor zár, már csak néhány percük van, mielőtt kiterelik őket. Martialnak nincs semmiféle terve. A környék tele lehet a zsarukkal, akiket csak miatta és a lánya miatt rángattak ide a sziget minden sarkából, a Réunion 1-es

tévécsonnán pedig nyilván a fényképét is be fogják mutatni rövid időn belül. És persze Sofáét is.

Egy magányos apa a lányával...

Előbb-utóbb valaki úgyis felismeri őket, és értesíti a zsarukat. Egy turista, egy járókelő.

Sofa megállt az út szélén. Egy apró párduckaméleon ejtőzik a porcelánrózsa-bokor egyik ágán. A színe, a virág himbálódzását követve, pirosról lassan zöldre változik.

Egy kis képzelőerővel...

Sofában akad belőle bőven...

– Maradsz még, kicsim? A park bejáratánál leszek...

Sofa nem válaszol, megbabonázva nézi a kaméleonbébi két hatalmas, ellentétes irányba forduló szemét. Martial még egyszer visszanéz Sofára, majd elindul a liánokkal befutott lugasban. Nincs már autójuk, ruhájuk csak annyi, amennyi rajtuk van, nincs hol aludniuk, és nincs egy falat ennivalójuk sem.

Nem csupán ebben a városcában, az egész szigeten nem akad egyetlen ismerőse sem... Egyedül van az egész világgal szemben, és egyetlen kijátszható adu sincs a kezében.

A botanikus kert bejáratában át kell haladni egy hatalmas tölgyfa hordón, amely – a felirat szerint – 1847-ben készült, és ötvenhétezer liter rumot lehetett beletölteni. Martial közelebb megy, és szemügyre veszi a pénztárban üldögélő lányt, aki alig látszik ki a képeslapállványok mögül. Az iPhone-ját nyomogatja. A körmei ki vannak lakkozva, a haja afrikai módra van befonva, és piercing csillog az orrában. Statisztikailag jóval nagyobb az esély arra, hogy a Facebookon nézelődik, mint hogy az egyik helyi hírportált böngészi, amelyen ott virít az üldözött szökevény fényképe...

Martial azért felteszi a napszemüvegét. Nincs más választása, meg kell próbálnia. A fogadóhelyiségben nincs túl sok érdekesség, az állványokon csupán a sziget legfőbb nevezetességeit bemutató brosrák, a Saint-Gilles szépségeinek szentelt havi magazin számai és különböző szórólapok sorakoznak...

Semmi, ami első ránézésre hasznosnak tűnhetne.

Első ránézésre.

Martial fejében egy terv kezd körvonalazódni.

Egyszerűen csak szerencse kell hozzá. Csak egy icipici szerencse. És jó adag pofátlanság.

17.16

– Halló! Aja?

Purvi kapitány megpróbál félrehúzódni a csendőrőrs nyüzsgő irodájában, elvonul a videóprojektor előtt, és hirtelen, néhány pillanatra sötétbe borítja Saint-Gilles-t, mint valami közeledő tornádó felhője.

– Igen?

– Gildas, a saint-benoît-i egység kapitánya. Biztos emlékszel... Mi vagyunk a csizmás és viharkabátos zsaruk...

Aja emlékszik. Gildas Yacou huszonöt éve a saint-benoît-i csendőrség kapitánya. Huszonöt éve növeszti magában a keserűséget olyan gonddal és alapossággal, ahogy más a vadkender-ültetvényét szokta művelgetni, huszonöt éve kérvényezi az áthelyezését, mindhiába. Saint-Benoît-ban évi száz napon át esik az eső, a lakosság közel fele munkanélküli, és a város első helyen áll a szigeten az egy főre jutó erőszakos bűncselekmények számát tekintve...

– Mit akarsz, Gildas? Itt most nem túl fényes a helyzet. Ha segítséget akarsz ajánlani...

Gildas köhögni kezd, mintha náluk a tél tombolna.

– Híreim vannak a Bellion-üggyel kapcsolatban, Aja.

Aja lábából kifut az erő. Martial Bellion mégis kicsúszott a hálóból, és már a sziget túloldalán van, hogy aztán nyomtalanul eltűnjön Mafate-ban vagy Salazie-ban.

– Te... Kiszúrtátok valahol Martial Belliont?

– Nem... Bár, megjegyzem, eléggé örültem volna neki... Nem jönne rosszul az a tizenöt perc hírnév a néhány évtizednyi tisztes és hűséges szolgálat után, amire mindenki nagy ívben tojik. Szóval, nem én, hanem, kapaszkodj meg, a tisztí iskolás

gyakornokom, Flora, aki az őrς recepcióján ücsörög ezen a héten...
Ő látta Liane Belliont.

Aja leroskad a legközelebbi székre.

– Életben volt?

Gildas ismét beleköhög a telefonba. Már-már azt gondolná róla az ember, hogy sállal a nyakában, sapkával a fején telefonál.

– Egen, a legteljesebb mértékben.

Újabb roham. Gildas nem siet, alaposan kiköhögi magát.

– Csak hát mindez öt napja történt... – folytatja.

Aja sokért nem adná, ha szemtől szemben állhatna vele, és a saját kezével fojthatná meg.

– Ne szórakozz már, Gildas! Itt kőkemény munka folyik.

A saint-benoît-i kapitány nem sértődik meg.

– Liane Bellion maga jött be az őrςre 26-án, kedden.

Három nappal az eltűnése előtt, számol utána Aja.

– Mi akart? – kérdezi izgatottan.

– Nehéz lenne megmondani. Annak alapján, amit hallottam, elég szürreális dolgokkal állt elő, de a részletekről Florát kellene kérdezni, mert ő foglalkozott vele.

– Rendben, Gildas. Akkor teperj át Florával! Várunk...

Gildas rekedt nevetése köhögésbe fullad.

– Te nem változol, Aja! Egy született főnök vagy, de, képzeld, itt is akad munka! Ha találkozni akarsz Florával, vágd be magad a furgonba, és kerüld meg szépen a szigetet! Szerencséd van, mert a következő órákra nem jósoltak ciklont...

– Egy gyilkos mászkál szabadon, Gildas.

– Ja, ja... Értem én, de nálam minden hétre jut egy gyilkosság, hogy a nemi erőszakokat és rablásokat ne is említsem...

– Ne szórakozz velem, Gildas! A főparancsnokság rád fog szállni, ha nem működsz együtt.

Gildas olyan hangon harsogott bele a telefonba, amelyet nem lágyított el semmiféle cinizmus.

– Ne játszd ezt velem, Aja, rendben? Ki a tökömet érdeklik a Saint-Denis-ben ücsörgő franciák? Majd megállapítjuk szépen, hogy nekem más az elsődleges, és maradunk továbbra is puszipajtások. Tudod, mit? Felezzük meg! Úgy megfelel? Én

elmegyek Tamponig, te megteszed az út másik felét, és találkozunk Entre-Deux-ben, a Bras de Pontho temetőnél.

Aja felnéz a falon lassan, nagyon lassan kisárguló hatalmas térképre, amelyen a járőrök által átfésült területeket követik.

– Ezer dolgom van, Gildas! Itt kell lennem, szükségük van rám.

– Le kell osztani a feladatokat, Aja, le kell osztani...

17.21

Christos mutatta a Jourdain házaspárnak, hogy foglaljanak helyet, ő maga pedig élvezettel süppedt bele az Alamanda Hotel igazgatójának a vastag és puha bőrfoteljába.

Mámoros örömmel rúgta ki Armand Zuttort a szobából.

Na, húzz innen, cimbora, lefoglalom az irodád! Vis maior!

Christos rettenetesen élvezte, hogy a Nagy Fehér főnök milyen rémült arcot vág. Örüljön neki, hogy az alhadnagy, aki a vendégek kihallgatása miatt kirakta a szűrét, legalább nem feka...

Christos kényelmesen belesüpped a fotelba, amely pont úgy van elhelyezve, hogy a mennyezetre felszerelt ventilátor hús levegője egyenesen az ember tarkóját cirógassa. Christos a lelke mélyén tökéletesen megérti Zuttort. Hamar rákap az ember a hatalom még eme szálnalmas kis megnyilvánulásainak az ízére is...

A házaspár elég riadtan ül vele szemben. Az ügyvéd és a felesége. Jacques és Margaux Jourdain.

Christos kiteszi az asztalra a Maisons du Monde-ból való kést.

– Jourdain asszony, Jourdain úr, ismét megkérdezem tehát: ez a kés Martial Bellioné?

– Nos...

Az ügyvéd úr ezúttal nem túl bőbeszédű.

Christos nem vak. Jacques Jourdain természetesen felismerte a fegyvert, de nem akarja megmondani. Becsületből, a kiváltságosok közötti szolidaritás miatt vagy valamiféle hallgatólagos egyezség okán? Akárhogy is, tegnap még egy asztalnál ültek Martial Bellionnal...

Christos a helyére parancsol egy izgága ősz haj tincset, amelybe belekapott a ventilátor forgószele.

– Jourdain asszony, Jourdain úr, szeretném, ha tisztában lennének a helyzettel! Miközben mi itt üldögelünk hármasan, és hűsölünk a főnök irodájában, a sziget összes zsaruját kivezényelték a hajszára. Van egy falkányi kopó, van egy nagyvad és a kettő között egy hatéves kislány, akinek veszélyben az élete, úgyhogy jól tennék, ha gyorsan végiggondolnák... – Christos megpörgeti a kést, mint egy rulettkereket. – Ezt a fegyvert egy szerencsétlen fickó mellébe döfve találtuk meg, a nyele pedig tele volt Bellion ujjlenyomataival. Nem kell bemártaniuk senkit, egyszerűen csak egy bólintást várok önöktől.

Jacques Jourdain büszke és méltóságteljes arcot vág.

– Azt... Azt nehéz lenne megmondani...

Ez az! Nézzél csak nyugodtan hülyének!

Christos felsóhajt. Elkeseredetten pillant fel, majd nézelődni kezd a szobában. A falakat olyan fekete-fehér metszetek borítják, amelyeket kifejezetten az irodába rendelt egyszerű alkalmazottaknak szántak. Olyan litográfiákról van szó, amelyek a sziget történetét mesélik el, de úgy, mintha az 1946-ban, amikor Réunion Franciaország megyéjévé vált, véget is ért volna.

Fegyencként felsorakoztatott kreolok a cukornádmezőkön; krinolinruhas úrnők az impozáns, mívésen díszített gyarmati kúriák előtt; félmeztelen, ébenfekete bőrű, villogóan fehér fogú afrikai lányok, az elfeledett fehér őslakosok portréin fennhézázó gőg sugárzik a szomorúan lekonyuló bajuszok mögül.

A régi szép idők...

Christos elengedi magát.

– Értem én. Összetartanak, mi? Ha támad a szél, szorosra kell zárni a sorokat.

Jourdain úgy pattan fel a helyéről, mintha Christos egy sündisznót gyömöszölt volna a feneke alá.

– Ezt most miért mondja?

Hogy felrázzalak, te gyökér.

– Mert egy gyilkos járkal szabadon a szigeten. Mert ölt már, mert újra ölni fog, és mert megbízható információkra van szükségünk. Nincs titoktartási kötelezettsége, Jourdain úr. Maga nem Bellion ügyvédje, nem tartozik neki semmivel. Még csak nem

is arról van szó, hogy egy idegen ország rendőrségével kellene együttműködnie, és feljelentenie egy honfitársát. Ez itt ugyanis Franciaország...

Christos azon töpreng, hogy nem toltá-e túl egy kissé a biciklit.

– Az övé – nyögi ki hirtelen Margaux Jourdain.

Christos összeressen a puha bőrfotelban.

– Biztos benne?

– Igen. Három napja felmentünk Cilaosba, hogy csapjunk egy afféle igazi, hagyományos kreolpikniket. A 400 kanyar útja melletti egyik barbecue-nél álltunk meg, és mindnyájan használtuk a kést.

Margaux közel hajol, és figyelmesen szemügyre veszi a penge, a nyél összes apró sérülését, majd bólint.

– Ez az övé.

Jacques dühös pillantást vet a feleségére, de csak a látszat kedvéért, mert tulajdonképpen örül, hogy az asszony rászánta magát.

Christos visszateszi a kést az átlátszó műanyag tasakba.

– Köszönöm, ennyivel is előrébb vagyunk... És tegnap délután? Ha jól tudom, együtt voltak a medencénél Bellionékkal.

Profi képmutatóként, Jacques átveszi a szót.

– Így van. Martial, mielőtt felment volna Liane után a szobába, megkért minket, hogy vigyázzunk Sofára.

Christos valamivel távolabb tolja magától a valószínűleg még a rabszolgaság eltörlése előtti időkből származó bronz ingaórát. A számlapon négy pici és pucér néger tart egy egzotikus gyümölcsökkel teli kosarat.

– Sajnálom, de ennél egy kicsit pontosabbnak kellene lennie. Liane Bellion tizenöt óra egy perckor ment fel. Naivo Randrianasoloarimino tizenhat óra hat perckor nyitotta ki az üres szobát Martial Bellionnal. A kérdés roppant egyszerű: Martial Bellion elhagyta-e a hotel kertjét délután három és négy óra között?

Jacques Jourdain kissé gyanús gyorsasággal válaszol.

– Nehéz lenne megmondani. Tudja, hogy van ez... Szieszta, olvasgatás, semmittevés... Ilyenkor nem nagyon figyel az ember,

nem nézegeti az óráját.

Hát persze.

– Jourdain asszony, Jordain úr, nem fogom elismételni a szökésben lévő gyilkossal, a kislánnyal, a vallomásuk fontosságával kapcsolatban előadott érveket...

Jacques nem hagyja magát, és megpróbál mindenáron egérutat találni.

– Hadnagy úr, feltételezem, hogy erre a konkrét kérdésre maga Martial Bellion is válaszolt már önöknek. Azt is hallottam, hogy vannak tanúvallomásaik, mert kihallgatták a hotel személyzetét, sőt még az utcán játszó három kissrácot is. Ennyi nem elég?

Christos felpillant a gyarmati időkől való litográfiákra, majd ismét Jacques Jourdainre néz.

– Nekem igen, de hogy másoknak... Hogy őszinte legyek, Martial Bellion verziója sokat változott az idő előrehaladtával.

Ismét Margaux törik meg.

– Martial negyedórával Liane távozása után hagyta el a kertet. Szép csendben, feltűnés nélkül. Mindenki a nyugágyakban szunyókált, én voltam az egyetlen, aki a medencében róttam a hosszokat. Nyugodtan hihette azt, hogy senki sem veszi észre a távozását. Fél órával később jött vissza, körülbelül húsz percet maradt velünk, aztán megint felment, de akkor már nem igyekezett kerülni a feltűnést. Meg is kért minket, hogy vigyázzunk Sofára.

– Biztos ebben?

– Igen. Még gondoltam is, hogy nyilván azért megy fel, hogy kicsit füledtebbre hangolja a sziesztájukat... és az jutott az eszembe, hogy Liane milyen szerencsés.

Na, ezt kapd ki, ügyvédkém! Egy elég durva jobb horog...

– Aztán, ahogy telt-múlt az idő, arra jutottam, hogy Liane nagyon-nagyon szerencsés.

Felütés ballal...

Christos derűsen pislog. Ha egy kicsit jobban megkapargatjuk a felszínt, a jelentéktelennek tűnő Margaux Jourdainben igenis van valami... Jacques Jourdain arcáról nem olvad le a tárgyalótermi mosoly.

– Amint látod, drágám, akkora szerencséje azért mégsem volt.
Az ügyvéd elhajolt, és visszatámadott.

Az asszony tekintete hirtelen elkomorul, már-már őszintének tűnik.

– Hadnagy úr, tényleg úgy gondolják, hogy Martial megölte a feleségét és azt a... ööö... azt a bennszülöttet?

Csak óvatosan, szépségem, kissé ingoványos talajra tévedtél! Soha, de soha ne használd ezt a szót a szigeten! De ezt az ügyvéd férjed jobban el tudná magyarázni, mint én. Majd az ágyban, alaposan kiérdemelted.

– Úgy tűnik, asszonyom, és csak remélni tudom, hogy menekülés közben nem maradnak utána újabb holttestek.

*Kiadó szálláshely
magánszemélytől magánszemélyeknek*

17.33

Martial leül a székre, és a négyoldalas, fényes papírra nyomott saint-gilles-i tájékoztatófüzet mögé rejti az arcát arra az esetre, ha a recepciósnő lány felnézne az iPhone-jából. Erre persze nincs túl sok esély, mert olyan elmélyülten zongorázik a telefonján, mint egy Mozartot játszó virtuóz a Royal Albert Hallban.

A helyi újság első oldalán olvasható cím felkeltette Martial érdeklődését.

Megszűnik az ideiglenes nyugdíjpótlék.⁽¹⁶⁾ *Válságban a saint-gilles-i ingatlanpiac.*

Elég volt csak a címet megpillantania ahhoz, hogy körvonalazódni kezdjen benne a terv, de még alaposabban utána akart nézni. Ahogy a szigeten mindenki, ő is hallott az ideiglenes nyugdíjpótlék körül kialakult vitáról, de nem kockáztathat, a lehető legtöbb információt kell begyűjtenie.

Egy pillanatra leengedi az újságot, és ellenőrzi, hogy Sofa még mindig az Édenben van-e. A kislány azóta otthagyta a kaméleont, hogy minden figyelmét a pillangóknak szentelhesse. Éppen egy, az orchideák körül repdeső királylepké fekete és narancssárga színben pompázó szárnyait figyeli.

Martial megnyugodva ismét elmerül a cikkben. 1952 óta az összes olyan francia köztisztviselő, aki Réunionon vonul nyugdíjba, és aki nem hagyja el a szigetet évi negyven napnál hosszabb időre, harmincöt százalékkal megnövelt nyugdíjat kap. Több mint harmincezren részesülnek ebben a juttatásban, és köztük néhány százan csak nagyon rövid ideig vagy egyáltalán nem tartózkodnak a szigeten. A 2008-as Jégo-javaslat húsz év alatt tervezi felszámolni ezt a privilégiumot... Szóba sem jöhet, hogy túl

hirtelen csapják le az aranytojást tojó tyúk fejét: a nyugdíjasok több száz millió eurót fecskendeznek a réunioni gazdaságba és főként a saint-gilles-i ingatlanpiacba.

Martial megint felnéz Sofára. Minden rendben. A kislány újfent a kaméleont gyötri. Az egyik karját mögé téve figyeli, hogy rózsaszínre vált-e.

Martial ismét elmerül a cikkben. Igazság szerint, az ügy részletei ugyanúgy hidegen hagyják, ahogy a szigeten élő nyugdíjasok jövője is, az egészségből egyetlen dolog érdekli csupán, az, hogy Saint-Gilles-ben rengeteg olyan üres lakás van, ahol elméletileg évente háromszáz napnál többet töltenek az anyaországi tulajdonosaik, akik a gyakorlatban szinte be sem teszik a lábukat a szigetre. Martial gyanúja szerint ezeknek az embereknek egy része igyekszik még többet nyerni a bolton, és túl azon, hogy bezsebeli a megnövelt nyugdíjat azzal, hogy van egy lakása, amelyben egyáltalán nem vagy alig tartózkodik, de azt még ráadásul ki is adja. Ki állna ellen a kísértésnek? Egy üres lakás a trópusokon, kilátással a lagúnára... Miért ne tenne efféle szívességet az ember?

Martial leteszi az újságot. A recepciós lány ujjai olimpiai bajnok műkorcsolyázókhöz illő sebességgel siklanak fel-alá az érintőképernyőn. Dupla axel, tripla lutz... Még ha kikérdezik is a rendőrök, nem valószínű, hogy bármiféle fantomképet össze tudnának majd rakni mindabból, amit sikerül kicsikarniuk belőle.

Martial végigsétál a lugas alatt, és ismét elmerül az Édenben. A tízlépésnyire álló Sofa könyörgő pillantást vet rá.

– Apa, visszamehetek a mimózákhoz?

– Igen, Sofa, csak igyekezz! Nem maradhatunk már sokáig.

Egy pillanatra felöltlik benne, hogy nem lenne-e jobb, ha itt hagyná Sofát, és egyedül menekülne tovább. Jó lenne tudni, hogy miféle fordulatokat tartogatnak a következő órák... És persze jó lenne azt is tudni, hogy ő maga miként fog reagálni ezekre... Liane soha nem engedte volna el kettesben Sofával. Amióta megszületett a lányuk, mindig is keresztbe tett az efféle terveknek, méghozzá egy nagyon egyszerű okból.

Félt...

Liane azonban már nincs itt.

Kövér izzadságcseppek gördülnek le Martial halántékán. Nem eshet pánikba. Ez az egész elbizonytalanodás röhejes, nincs választása... Sofának vele kell maradnia. A lánya a túsza. Egy könnyen kézben tartható, engedelmes tús, akit még kényszerítenie sem kell, hogy vele maradjon.

Ha eljön a pillanat, ő lesz a cserealap.

Martial előveszi a zsebéből a BlackBerry Curve 9300-as mobilját. Három napja vette egy kínaitól Saint-Denis-ben, az Abattoir utcában. Feketén. Még a nevét sem adta meg, úgyhogy a rendőrök ilyen módon nem fogják tudni bemérni a tartózkodási helyét. Az internetkapcsolat tökéletes. Gyorsan rákattint a linkre: www.papvacances.fr

A portálon ötvenezer, magánszemélyek által meghirdetett, kiadó szálláshely érhető el. A legördülő menü segítségével az egész világon körbe lehet nézni.

Régió vagy város?

Martial ujjai ide-oda járnak a klaviatúrán. SAINT-GILLES-LES-BAINS

A keresés négy másodperc alatt lefut. Negyvenhét hirdetés.

Martial átfutja őket. Az ajánlatok túlnyomó többségében kiadó lakások szerepelnek. Martial felsóhajt. Túl kockázatos. Visszatér a legördülő menühöz.

Az ingatlan típusa?

Martial hozzáad egy szűrési feltételt.

HÁZ VAGY VILLA

Ezúttal három másodperc alatt születik meg az eredmény. Tizenhét hirdetés marad.

Martial izgatottan rákattint a *Részletek* ikonra. A honlapba beépített Google Earthnek köszönhetően előbb ellenőrzi a házak elhelyezkedését, majd alaposabban szemügyre veszi a tulajdonosok e-mail-címét. Az egész nem tart tovább egy percnél. A tizenkettedik hirdetéshez érve meg is találja, amit keresett. A házikó alig háromszáz méternyire, a Maldives utcában található. A

hirdetéshez tartozó négy fotó alapján pontos képet alkothat a helyről: a betonfallal körülvett kis kertről és a nagy, üveges ajtó előtt terpeszkedő teraszról.

Tökéletes...

Ide írjon: Chantal95@yahoo.fr

Ráadásul még az e-mail-cím is európai.

Chantal Letellier

Clairvaux utca 13.

Montmorency

Martial még egyszer ellenőrzi, hogy szabad-e a ház. A jelek szerint az év öt hetében bérelhető... És éppen a következő öt hétre... Már-már gyanúsan tökéletesnek tűnik, Martial nem bízhat semmit a véletlenre. Visszamegy a böngészőssorra.

www.google.fr

Képek

Gépel, és közben gondosan ügyel a helyesíráásra.

Chantal Letellier Montmorency

A következő pillanatban tizenöt kis méretű fénykép jelenik meg a képernyőn, rajtuk egy kékes hajú hetvenes, mosolygós asszony.

Martial rákattint az elsőre.

copainsdavant.linternaute.com

Gyorsan átolvassa Chantal Letellier életrajzát. Meglehetősen rövid. A hölgy harmincöt éven át volt ápolónő a Bichat Kórházban. Martial rákattint egy második képre, és hirtelen egy Facebook-oldalon találja magát. Kékhajú Chantal az unokái fényképeivel tűzdelte tele az oldalát. Nagypapának nyoma sincs.

Martial nehezen uralkodik az izgatottságán. A tökéletes találat! Chantal Letellier öt hétre adja ki a réunioni házát... Ha az ápolónő becsületes, ez az az időszak, amit Franciaországban tölt, hogy az unokáival lehessen. Ha csaló, soha be nem teszi a lábát a szigetre, és folyamatosan csúsztatja előre azt az öt hetet, amikor kiadó a lakása. Akármilyen is az igazság, a ház üres, közel van, és kellően elszigetelt.

Tökéletes.

Martial még egyszer, utoljára elolvassa a címet: Maldives utca 3., majd felnéz.

Sofa? Hol van Sofa?

A kislánynak nyoma sincs a mimózák környékén.

Sofa?

Martial halálra rémül. Kockázatos lenne megkérdezni valamelyik látogatót, az pedig még kockázatosabb, ha a lánya nevét kiabálná. Zsebre vágja a mobilját, és futni kezd.

Egy faszor, két faszor... Félresöpri az útjából az ágakat, a növényeket. Nem lett volna szabad felügyelet nélkül hagynia. Liane-nak igaza volt: ő egy felelőtlen alak. Az Éden mélyén van egy aprócska tó tele angolnákkal, guppikkal és más tarka-barka halakkal. Elképzelhető, hogy...

Sofa ott van.

Ott van, és csodálkozva bávészcodik a furcsán nyugalmas kertben.

A hely átható csendje éles ellenétben áll a kert távolabbi zugaiból odahallatszó varázslatos madárénekekkel. Agyagszínű föld, gondosan elgereblyézett szürke murva és gömbölyű, fehér kavicsokból kirakott, kanyargós szegély a fekete homokból emelt dombocskák körül...

Martial nem szól, csak finoman Sofa vállára teszi a kezét.

A kislány esdeklő pillantást vet rá.

– Apa, maradhatunk még egy kicsit?

– Nem, Sofa. Indulunk.

Sofa felmosolyog rá, egy pillanatra mintha megfeledkezett volna mindenről. A csendőrök szirénáiról, az autóshajszáráról.

Az anyukájáról...

Egyetlen pillanat volt csupán...

18.12

Aja pontosan a Bras de Pontho temető előtt áll meg. A sírok egymáshoz képest kissé eltolva sorakoznak az enyhe lejtőn, mintha valamennyinek kijárna a Bras de la Plaine-re, a Ravine des Citrons-ra és annak bazalt oszlopokból emelt természetes kápolnájára néző örök panoráma.

Langyos idő van, a Piton des Neiges hatalmas árnyéka olyan illúziót kelt, mintha itt sötétedéskor kevésbé hirtelen bukna le a nap, mint a sziget más pontjain.

Aja az órájára pillant, és szentségelni kezd. A főparancsnokság egy óra múlva átveszi az ügyet, minden pillanat számít, ő pedig kénytelen itt, a világ végén várakozni egy késésben lévő seggfej zsarura, aki minden bizonnyal a nagy bűdös semmiért rángatta ide.

18.25

Gildas Yacou végre befut, és kiszáll a sárga ponyvás Jeepjéből. Az inge kigombolva, a nyakkendőjén rikító virágminták... Mintha a *Hawaii Five-O* hollywoodi változatából lépett volna ki.

A nagydarab zsaru egy rémülten reszkető, fiatal, kreol csendőrlány derekán nyugtatja a kezét. A lány nem túl szép, eltekintve a hosszú, pillangószárnyként verdeső szempilláitól. Bár csak ők hárman vannak ott, de Flora így is inkább a kavicsokat bámulja.

– Flora, bemutatom Aját. Kislány kora óta ismerem, mint téged. Nálam volt először terepen. Kőkemény harcos. – Gildas megereszt egy cinkosnak szánt mosolyt Aja felé, majd folytatja. – Időnként

elég kiakasztó tud lenni, ingerültebb, mint egy frissen érkezett francia, de amúgy nem lehet rajta fogást találni.

Aja a cipője orrával turkál a porban.

– Befejezted?

– Egen...

– Akkor elkezdhethnénk végre? Francba a baromságaiddal, már rég Saint-Gilles-ben kellene lennem.

– Lassíts, Aja, lassíts már! A kicsi nem tehet semmiről...

– Nem is vele van bajom, hanem veled...

Gildas szeme úgy fénylik, mint a halászé, aki már nem riad meg a viharoktól.

– Nyugodj le, Aja... A kicsike még csak két hónapja van itt. Hell-Bourgból jött, a hegyek közül, és keményen megdolgozott azért, hogy idáig jusson. Neked aztán tudnod kell, hogy milyen ez, úgyhogy kérdezd ki, de ne vesd rá magad!

Gildas atyaian átöleli Flora vállát. A lány reszket. Aja nehezen tudja eldönteni, hogy a férfi érintése az oka, vagy az, hogy Gildas emberevőnek állította be őt... vagy az, amit mondani készül neki.

Aja Florához fordul.

– Szóval találkoztál Liane Bellionnal?

A tisztképzős lány hebeg-habog, egyik lábáról a másikra áll.

– Igen... Kedden. Öt napja...

Gildas Flora hasára teszi a hatalmas mancsát, és a fülébe súgja:

– Gyerünk, tubicám, nem log felfalni.

Aja nagyon figyel. Mit titkolhatnak előle ezek ketten? A kicsike rohadtul elszúrt valamit, a disznó Gildas pedig fedezni akarja. A szó összes értelmében.

Flora csak motyog, alig érteni, mit mond.

– Be... Bejött a saint-benoît-i őrre.

– Tessék?

Az Ajában lakozó pitbull hirtelen felébred. Le kellene nyugodnia, hagynia kellene, hogy szóhoz jusson a kiscsaj.

Flora belevág, és gépiesen darálni kezd. Mintha egy lejtőn gurulna lefelé, egyre gyorsabban beszél.

– Én voltam a recepciós pultnál. Egyedül. Nem sokkal nyitás után, reggel kilenc körül jött, és egy elég furcsa dolgot kérdezett.

Zavaros volt, de végül, nagy nehezen felfogtam, hogy azt akarja, védjük meg.

Aja nehezen tartja féken az ugrani készülő vérebet. A legszívesebben üvöltene.

– Valaki bejön a csendőrségre, hogy védelmet kérjen... Ezt te furcsának találod?

Gildas ujjai görcsösen szorítják a csendőrlány csípőjét, majd simogatni kezdik a hátát, mintha morzejelekkel akarna sügni neki. Flora zavarba jön.

– Nem, Purvi kapitány. Nem... Nem erre gondoltam. Liane Bellion nem így fogalmazott. Igazándiból azt kérdezte, hogy a csendőrség képes-e gondoskodni egy személy védelméről. Úgy általában valakiéről...

– De közben saját magáról beszélt?

– Igen... Elég egyértelműnek tűnt.

Aján végigdübörög az adrenalin, próbálja visszafogni magát.

– Nem vagy ostoba... Nyilván megpróbáltál kiszedni belőle valamit.

– Hát persze, Purvi kapitány, igyekeztem szóra bírni. Kérdezgettem, egész pontosan azt tudakoltam, hogy mégis kinek lenne szüksége védelemre és ki ellen. Liane Bellion pedig leblokkolt. Valami olyasmit válaszolt, hogy „egy olyan személynek, aki nem árulhatja el, hogy mi fenyegeti”.

– Hogyan?

Flora egyre magabiztosabbá válik. Közelebb lép Ajához, Gildas karja pedig nem elég hosszú ahhoz, hogy tovább tapogathassa.

– Igen, kapitány. „*Hogyan?*” Én is pontosan ezt kérdeztem Liane Belliontól, ő pedig egyre inkább belezavarodott a magyarázkodásba, elkezdett egyes szám első személyben beszélni, de mindig ugyanoda lyukadt ki, nem keveredett ki a mondandójából. Egyre csak azt hajtogatta: „Félek, hölgyem. Félek, és pontosan ezért nem mondhatok semmit.” Aztán megkérdezte, hogy mit tenne a csendőrség, ha többet is elárulna.

– És mit válaszoltál?

– Azt, hogy akkor ellenőriznénk az állításait... Mégis mit mondhattam volna? Nagyon ideges lett. „Attól minden csak még

rosszabb lesz! – kiabálta. – Hát nem érti? Hinniük kell nekem! Ha nem hiszik el, amit mondok, ha nyomozni kezdenek, a fenyegetés már nem csak fenyegetés lesz.”

Aja éppen kérdezni készül valamit, Gildas közelebb lép, hogy elérje Florát, és megérinthesse a karját, az inge csücskét vagy a csupasz bőrét, de a lány határozottan felemeli a kezét, hogy most senki se szakítsa félbe.

– Győzködtem, Purvi kapitány, higgye el, mindent elkövettem. „Több információra van szükségem! – mondtam neki. – Hogy segítsünk, ha nem árul el semmit?” És akkor Liane Bellion összeroppant. Nagyon szép nő volt, elég magabiztosnak is tűnt, de akkor elveszítette az önuralmát. Szinte kiabált: „Hát nem érti? Nem is hallja, amit mondok?! Nem beszélhetek! Egyszerűen csak azt akarom, hogy védjenek meg!”

Flora hirtelen elhallgat, a félénk szempillái helyén verdeső két fekete pillangó a Piton des Neiges felé fordul, és elröppen a távoli hegycsúcsok felé. Aja megpróbálja elővenni a lehető legkedvesebb hangját.

– És ezek után hogyan folytattad a beszélgetést?

– Tovább próbálkoztam, igyekeztem kiszedni belőle néhány részletet, valami kézzelfoghatót, amin legalább elindulhattunk volna. Liane Bellion lassan megnyugodott, de azon a szürreális ötleten túl, hogy adjunk mellé egy testőrt, vagy helyezzük titkos megfigyelés alá anélkül, hogy bármi közelebbit elárulna a rá leselkedő veszélyről, nem akart mondani. Néhány percnyi további egyezkedés, alkudozás után mintha megbánta volna, hogy eljött egyáltalán, ő maga vetett véget a beszélgetésnek. Végül valami olyasmit mondott távozóban, hogy „Semmi gond, valószínűleg ok nélkül pánikoltam, nem is érdekes az egész”.

Ennyi?

Aja iszonyú dühös, magában elhordja mindennek az ostoba csendőrtanoncot. Nehezen leplezi a haragját.

– Flora, te hagytad elmenni? Elhitted, amit mond?

– Nem... Nem, kapitány. Nem igazán, de... Mi mást tehettem volna? Nem akart feljelentést tenni, nem akart beszélni, egyszerűen csak elnézést kért, amiért feleslegesen feltartott...

Flora hirtelen elsírja magát. Gildas nem hagyja ki a kínálkozó alkalmat, és ismét rátapad, közben pedig olyan pillantást vet Ajára, mint egy felbőszített apa, akinek bántották a kicsi lányát. Legalább annyi tapintat van benne, hogy nem mond semmit. Flora fuldoklik a zokogástól.

– Purvi kapitány... Maga... Maga azt hiszi, hogy én tehetek róla? Hogy csak azért nem merte megmondani, hogy veszélyben érzi magát a férje miatt, mert túlságosan félt?

Aja ridegen és élesen válaszol.

– Nem magát féltette. A lányát.

Flora könnyei még szaporábban potyognak. Alig hallható, amit mond.

– Ha... Ha tudtam volna...

Gildasból hirtelen előtör a pszichológus.

– Ugyan már, kicsim, ugyan...

Ajának nincs szíve hozzátenni bármit. Minek? Vajon a tragédia elkerülhető lett volna, ha Flora nem nézte volna Liane-t beteges hazudozónak? A válasznak semmi jelentősége... Flora vallomása csak egy újabb tétellel hizlalja a Martial Bellion ellen felhozható vádak amúgy is elég hosszú listáját.

Ez is valami...

Aja tekintete elkalandozik, a temetőt figyeli. A sírok többségén nincs sem sírkő, sem márványtábla. A halottak megelégszenek a maguk téglalap alakú, időnként feldíszített, gyakran rozsdás ráccsal elkerített kis parcellájával.

A kapitány ismét a két csendőr felé fordul.

– Vajon Liane Bellion miért ment el a sziget túlsó felére, Saint-Benoît-ba, hogy panaszt tegyen?

Gildas válaszol. Az ingét már átittatták Flora könnyei és a saját verítéke.

– A névtelenség miatt, Aja. A bántalmazott nők ritkán tesznek feljelentést a saját lakóhelyük kapitányságán...

Pontosan, Gildas.

Gildas egy taperolós, mocskos disznó – ezt Aja is megtapasztalta, amikor annyi idős volt, mint Flora –, de nem rossz rendőr.

Flora még mindig sírdogál, a szégyen újabb és újabb könnycseppeket csal a szemébe.

– Én... kapitány... én nem tudtam, hogy ez lesz...

Aja nem is válaszol már. A rendíthetetlensége csak álarc, eljátssza a szigorú kapitányt, de a lelke mélyén magát legalább annyira felelősnek tartja, mint Florát. Hagyta, hogy Martial Bellion kicsússzon a keze közül. Egy helyben topog csak. És a nyomozás is.

A szerencsétlen tisztí iskolás hibája eltörpül az ő hozzá nem értése mellett...

Aja az órájára, majd a telefonjára néz. Nincs semmi újság. Megbukott. A főparancsnokság és az a gyökér Laroche bármelyik pillanatban elveheti tőle a nyomozást.

Nyilvánvaló, hogy Liane Bellion félt és féltette a lányát.

Képtelen levenni a szemét az elszórt, virággal beültetett kis sírhelyekről, a vékony rácsokról, a fehér kovácsoltvas díszekről. Aja nem is sírokat lát, hanem apró gyerekágyakat, egy, a szabad ég alatt berendezett szobát, ahol élve eltemetett csecsemők alszanak.

19.50

Martial óvatosan, a függönyön át figyeli a Maldives utca házait. A minimumra állított halogén égő halványan derengő, odakintről láthatatlan fénnel szórja be a szobát.

Tulajdonképpen könnyebb volt bejutni Chantal Letellier házába, mint azt elsőre gondolta volna. A *www.papvacances* honlapon megtalálta a lakás aprólékos, minden részletre kiterjedő leírását, és az alaprajz, illetve a fotók alapján úgy tűnt, hogy a fürdőszoba ablaka van a legkevesbé szem előtt, és azt a legkönnyebb betörni. A legnehezebb feladat tulajdonképpen az volt, hogy elmagyarázza Sofának, miért így kell bejutniuk.

Kicsikém, egy idős hölgytől béreljük a házat, csak elfelejtette itt hagyni a kulcsokat...

Sofa egy szót sem szólt, csendben megvárta, amíg az apja kinyitja a veranda üvegajtóját, aztán alaposan körbenézett, kíváncsian vizsgálta a fényképeket, amelyeken egy számára vadidegen, kék hajú néni és a napbarnított, szőke unokái, egy tízévesforma és egy valamivel kisebb, nagyjából vele egyidős fiú szerepelt. A gyerekek szélesen mosolyogtak a fotókon, függetlenül attól, hogy azok az étang-salé-i Crok Parc nevű krokodilfarmon, az ezüstösen csillogó Voile de la Mariée-vízesésnél vagy egy náluk háromszor magasabb cukornáddal benőtt ültetvény közepén készültek.

Martial tovább kémleli az élet aprócska jeleit, rezdüléseit a kihalt környéken: egy suhanó árnyat a fák alatt, a medencék vizének fodrozódását, távoli léptek neszét... Ezen a szinte lakatlan nyugdíjaskörnyéken, a kevés állandó lakos nyilván azzal tölti az idejét, hogy folyamatosan figyel, hogy kiszúr minden szokatlan

mozgást, és azonnal hívja a zsarukat, ha egy-egy meglibbenő függőnyt vagy égve hagyott lámpát lát...

Vagy egy nyitott garázsajtót...

Martial inkább vállalta ezt a kockázatot, és félig nyitva hagyta a garázs fémrácsát, hogy az utcáról is nyilvánvaló legyen, hogy üres. Két órával korábban csendőrök mozgolódtak a lakópark túlsó végében. Olyan volt, mintha szűrőpróbaszerűn be-benézniének egy-egy garázsba, nyilván a bérelt, szürke Cliót keresték. Ha a csendőrök elmennek Chantal Letellier lakhelye előtt, és csak a lezárt, néma és sötét házat, az üres garázst látják, nem fognak megállni.

Legalábbis valószínű...

Martial ellép az ablaktól, és felveszi a kis tévé távirányítóját. Szinte teljesen leveszi a hangot, és bekapcsolja a készüléket. Lerogy a kanapéra.

Sofa néhány lépésnyire, Chantal Letellier unokáinak a helyén alszik. Nyolc négyzetméteres, kedves kis szobácska, amelyet kreol bábfigurákkal, tengeri csillagokkal, papírsárkányokkal és miniatűr vitorlás hajókkal dekoráltak ki.

Sofa szófogadó volt. Talán túlságosan is. Szinte a szavát sem lehetett hallani. Persze, az igazat megvallva Martial nem igazán tud mihez viszonyítani, mert ez az első alkalom, hogy kettesben van a kislánnyal. Miféle gondolatok járhatnak a gyerek fejében, akit a születése óta úgy óvtak, mint egy üvegbabát? Van-e benne elég erő, hogy talpon maradjon az események rázúduló viharában? Sofa természetesen puszival, mosollyal, és egy *Igen, apával* válaszolt az ő ügyetlenül félszeg *Aludj jól, kincsemre*, de mit gondolhat róla igazán, a lelke mélyén?

20.45

A Réunion 1 híradója majd egy órája ugyanazokat az anyagokat adja le újra és újra. Martial harmadszor nézi végig, ahogy Liane fényképe betölti a képernyőt, majd a következő pillanatban bejelentik a Papangue⁽¹⁷⁾-akciótervet. A csendőrség központi

telefonszáma folyamatosan fut a képernyő alján, közben pedig előbb az ő, majd Sofa fényképe jelenik meg. A láthatatlan bemondó sziklaszilárd tényeket közöl. Kettős gyilkosság... Egyértelmű bizonyítékok... Veszélyes és valószínűleg van fegyvere... Várják a tanúk jelentkezését...

Martial és Sofa arc képe eltűnik végre, átadva a helyet egy búsképű újságírónak, aki az újabb és újabb bevágásokhoz fűzött megjegyzésekkel igyekszik fokozni a helyzet drámaiságát: vészhelyzet, éberség, óvatosság...

Martial lejjebb csúszik a kanapén, és felteszi a lábát a dohányzóasztalra. Furcsa nyugalmat érez, már-már közönyösen, kívülről szemléli az általa okozott felfordulást, miközben nyögi annak valamennyi szörnyű következményét. Mint egy hülyegyerek, aki gyufával játszik a szénabálák között, vagy követ dob az autópályára aznap, amikor sűrű sorokban indulnak az emberek a nyári vakációra. És érzi persze, hogy nagy bajt csinált, de az események menetét már nem befolyásolhatja.

20.51

Apa megölte anyát!

Amikor a többieket hallgattam a medencénél, még csak sejtettem, de most már biztosan tudom. Többször is elmondták a híradóban. Apa lehalkította a tévét, de mégis hallottam.

Fényképeket is mutattak rólunk.

Apa megölte anyát.

Úgy érzem, mintha órák óta állnék a nappali nyitott ajtajában. Tényleg elég sokáig próbáltam elaludni, de nem ment.

Képtelen vagyok.

Felkeltem, és óvatosan, csendben ideosontam. Apa azt mondta, hogy ne beszéljek hangosan, ne verjek le semmit, és ne kapcsoljam fel a villanyt.

Apa a kanapén ül, de onnan, ahol én állok, csak a cipője orrát látom a dohányzóasztalon. Kivéve persze azt, amikor felkel, odamegy az ablakhoz, és kinéz a függönyön keresztül.

Mint most. Az utcán elhaladó autót jobban hallani, mint a tévét. Mintha villámlana, a reflektor fénye egy pillanatra bevilágítja a szobát, aztán hirtelen ismét sötét lesz, az autó eltűnik.

Apa még mindig figyel.

Nem fogok hangosan beszélni, éppen csak annyira, hogy apa egy picivel jobban halljon engem, mint a bemondókat a tévében.

– Apa, fájt anyának, amikor megölted?

20.52

Martial összerándul, mintha áramütés érte volna. Hirtelenjében annyi telik tőle válaszként, hogy a szája elé emeli a mutatóujját. A szomszédban hirtelen fények gyúlnak. Nyilván hazaértek a lakók.

Martial a kezében tartja a távirányítót, lenémítja a tévét. – Hallgass, Sofa!

Visszafordul. Forogni kezd vele a világ.

Nem áll meg a lábán.

Sofa a szoba padlóján fekszik. Apró vértócsa gyülekezik a feje alatt.

17.
Góg és lustaság

21.02

Aja kitelepedett a csendőrség épülete mögötti verandára. A hátsó udvar éjszakai sötétbe burkolódzik, csak az asztalt borítja sápadt fénybe a veranda tartógerendáján átvetett zsinór végén fityegő, csupasz villanykörte. Álomszerűen kellemes, langyos idő van. Aja imádja azzal befejezni a napokat, hogy kitelepszik a kerti nappaliba, és felcsatlakozik a wifire. Lámpára szinte nincs is szüksége, ilyenkor bőven elég a kéken derengő képernyő fénye. Hallgatja a madarakat, az izgatott éneküket, és mindannyiszor olyan érzése van, mintha életében akkor először látná az alkonyatot. Az apja megtanította, hogy miként ismerheti fel a kakukkgébics, a csuk, a légyvadász és főleg az első számú kedvenc, a fehérarcú szalangána hangját, amely csak éjszaka röppen ki, és a saját csivitelésének a visszhangja alapján tájékozódik.

A szavak egyre csak gyűlnek, vonulnak a képernyőn. Aja kilométerszámra gépeli őket, közben nem is javít, mert Laroche ezredes éjfélre várja a jelentését, amit aztán – ahogy arra külön felhívta Aja figyelmét – ő fog továbbítani a főparancsnokság különböző egységeinek.

A parancsnokság döntése óramű pontossággal futott be pontban este nyolckor: hivatalosan is kihirdették a Papangue-akcióterv megindítását, amelynek keretében a főparancsnokság átveszi a Martial Bellion utáni hajtóvadászát, az összes tévé- és rádiócsatornán megjelenő körözési anyagok, az anyaországgal való kapcsolattartás, a szigeten található csendőrkapitányságok közötti kommunikáció és a rendőri különleges egység mozgósításának a koordinálását.

A gépezet beindul...

Ajának még csak alkudozni sem volt lehetősége. Laroche reggelig rábízta a Saint-Gilles területén zajló nyomozás vezetését, a városból kivezető utakon felállított ellenőrző pontok és a lakónegyedek átkutatásának a felügyeletét, de újabb parancsig minden egyebet ő irányít.

A kapitányság épületéből kiszűrődik a különböző frekvenciákra állított adóvevők hangja. Sercege, sípolva, recsegeve-ropogva érkeznek a parancsok. Időnként nevetés üti meg a fülét, de az elcsigázott zsaruk főleg csak szitkozódnak. Saint-Gilles kijáratánál, az utolsó ellenőrző pontnál már több kilométeres az összes autó szigorú átvizsgálása miatt kialakult dugó. A vámost játszó szerencsétlen zsarukra csak úgy záporoznak a sértő és gúnyos megjegyzések. Egy másik, tizenöt csendőrből álló egység a garázssal felszerelt házakat ellenőrzi tulajdonképpen szűrőpróbaszerűn, de egyelőre nem találtak semmit.

Egyetlen megveszekedett, aprócska nyomra sem sikerült rábukkanniuk.

Aja lehunyja a szemét, és hallja, ahogy a távoli sziklák között a trópusi madarak hangosan vijjogva védelmezik a fészkeiket. Biztos, hogy elszúrt valamit. Valahol, valamikor.

Túlságosan fiatal, túlságosan nő, túlságosan kreol. Tripla hátrány. Holnap reggel majd jól az orra alá dörgölik.

Inkább ismét belemérül a jelentésbe.

Épületes olvasmány lesz.

Március 26., kedd. Igazolt tény. Liane Bellion elmegy Saint-Benoît-ba, hogy védelmet kérjen a csendőrségtől. Fenyegetve érzi magát.

Március 29., péntek, 15 óra. Igazolt tény. Liane Bellion elhagyja az Alamanda Hotel kertjét, és felmegy a család szobájába. A hotel valamennyi lakója és teljes személyzete igazolja. Eve-Marie Nativel a leghatározottabban állítja, hogy Liane Bellion nem hagyta el a szobát.

15 óra 15 perc. Immár igazolt tény. Martial Bellion felmegy a felesége után a szobába. Ezt a Jourdain házaspár és a személyzet tagjainak a vallomása is alátámasztja.

15 óra 25 perc. Szinte bizonyosan igazolt tény. Martial Bellion kijön a szobából, és egy olyan szennyesgyűjtő kocsit tol, amelyben akár egy emberi test is elférhet, majd kimegy vele a hotel mögötti parkolóba. Ezt Eve-Marie Nativel, Tanguy Dijoux (a hotel kertésze) és a parkolóban játszó gyerekek egybehangzóan igazolják, sőt maga Martial Bellion is elismerte a vallomásában.

15 óra 45 perc. Igazolt tény. Martial Bellion visszatér a hotel medencéjéhez.

16 óra. Igazolt tény. Martial Bellion ismét felmegy a szobájukba. A szálloda személyzetének tagjai egybehangzóan állítják ezt. A szobában dulakodásra utaló jeleket, illetve Liane Belliontól származó vérfoltokat találtunk.

15 és 16 óra között. A Rodin néven ismert Amaury Hoarau-t meggyilkolják a saint-gilles-i kikötőben, a hoteltól egy kilométernyire. A gyilkos fegyver (egy kés) Martial Bellion tulajdona. A laborvizsgálat minden kétséget kizáróan megállapította, hogy a kés pengéjén Liane Belliontól származó vérnyomok is vannak. A kés nyelén található valamennyi ujjlenyomat Martial Bellioné.

Március 31., vasárnap, 16 óra. Közvetlenül a letartóztatása előtt Martial Bellion egy bérelt szürke Clióval elmenekül az Alamanda Hotelből, és magával viszi a lányát, a hatéves Josaphát.

Azóta ismeretlen helyen tartózkodik.

Martial Bellion bűnösségét megkérdőjelező adat, tény: nincs.

Nem ismert tények: nincs nyilvánvaló indíték, nincs meg Liane Bellion holtteste.

A legvalószínűbb hipotézis: Martial Bellion és a felesége között szóváltás alakult ki, majd tettelegesséig fajult, a feleség véletlenül meghalt. Martial Bellion pánikba esett, és egy újabb gyilkossággal olyan örvénybe került, amelyből immár képtelen kijutni.

Kiegészítő kérdés: milyen messzire megy? Vajon még jobban bekattan majd?

Aja felnéz. Az utolsó mondatnál, pontosabban a *bekattan* szónál megtorpan. Szeretne valami szalonképesebb, hivatalosabb kifejezést találni, hiszen mégiscsak a parancsnokságnak szól a jelentés, de egész egyszerűen nem jut jobb az eszébe.

A Franciaországban meginduló nyomozás első eredményeiből egy teljesen szokványos házaspár története bontakozik ki. Martial Bellion a deuil-la-barre-i gimnázium gondnokaként dolgozik. Nyolc éve vette feleségül Liane-t, aki rövid időn belül abbahagyta a szociolingvisztikai tanulmányait, hogy Josapha nevű lányukat nevelhesse.

Odafent, a veranda gerendáján egy szürke gyík egyensúlyoz köteltáncosként a csupasz villanykörte zsinórján, hogy közelebb jusson a fényhez. Ikarosz szárnyak nélkül.

Aja mosolyt erőltet az arcára.

Senki sem válik véletlenségből gyilkossá. Kell lennie valamiféle törésnek Martial Bellion múltjában. Az éjszaka folyamán a deuil-la-barre-i polgármesteri hivataltól be kell futniuk azoknak az információknak, amiket hirtelenjében össze tudtak szedni a Bellion házaspárról. A jelek szerint az ottaniak igencsak szorgosak voltak; annak ellenére, hogy már este hét felé jár Európában, és hogy az itteni főparancsnokság nem igazán hisz az úgy pszichológiai megközelítésében (egész pontosan fogalmazva nagy ívben tesz rá), és magyarázatként bőven megelégszik azzal, hogy egy családi veszekedés torkollott tragédiába. Úgy gondolják, hogy minél előbb el kell kapni, nehogy ismét öljön, az esetleges enyhítő körülményeket pedig bőven ráérnek azután felkutatni...

Az egyetlen gond az, hogy nem erről van szó. Aja kétszer találkozott Martial Bellionnal. Valami nem stimmel. Ha egy olyan fickóról lenne szó, aki véletlenül megölte a feleségét, és utána pánikba esett, már rég elkapták volna. Mi értelme van szólni a zsaruknak, önként bemenni a csendőrségre, vallomást tenni, és utána megszökni? Ez az egész úgy néz ki, mint egy jól kitalált színjáték, amivel konkrét célja volt a kitervelőjének.

De mi lehet az?

Elég problémás a megérzéseiről beszámolni egy jelentésben, pillanatokon belül meg fogja kapni, hogy csak magát igyekszik fedezni, hogy csak azért próbál meg sátáni figurát faragni az ellenfeléből, mert nem akarja elismerni, hogy átverte egy amatőr.

Őt aztán nem érdekli.

A képernyőről visszánéző szöveg csupa piros és zöld aláhúzás. Aja nagyot sóhajt. Nyilván lenne fontosabb, sürgősebb teendője, mint hogy a parancsnokság kedvéért kijavítsa a helyesírási hibákat, de annak ellenére, hogy az idegeire megy a sok papírmunka, szóról szóra haladva mégis meg fogja tenni.

Büszkeség is van a világon.

21.05

– Jó éjszakát, Gabin!

A mixer megfordul, és előbb kinyújtja a koromfekete kezét, majd inkább visszahúzza. Közel negyedórája küszködik vért izzadva az Alamanda hatalmas grilljével. Armand Zuttor állítja össze a szálloda Grain de Sable elnevezésű éttermének az étlapját, és a grillezés estéken – a puncsok keverésén túl – Gabinre hárul a rácsok sikálása is.

A parancs az parancs...

Gabin Eve-Marie Nativelre néz. A takarítónő csak áll, és a kezét keresztbe fonja a vászontáskáján. Láthatóan haza készül.

– Inkább nem fogok kezét veled, Eve-Marie. Viszlát holnap.

Az idős kreol asszony elmosolyodik a kék fejkendőjében. Nem mozdul. Lassan, óvatosan körülnéz, hogy nincsenek-e turisták a közelben, de a társaság jó része eltűnt a medence közeléből, elmenekült a szúnyogok elől.

– Nem – válaszolja Eve-Marie. – Holnap egy fehérnél melózom. Hatalmas farok, még Zuttornál is nagyobb, de négyszer annyit fizet...

– Akkor boldog húsvétot...

Gabin csüggedt pillantást vet a kormos kezére. Nem egyhamar fog végezni, a tűzteret is ki kell kotornia, az pedig még jó néhány perc... Ő, a koktélok virtuóza, arra kényszerül, hogy hamuval, korommal rongálja a bőrét és torkát... Ugyanaz a mély bánat és fájdalom dolgozik benne, mint egy trombitásban, akivel rézedényeket súroltatnak.

Eve-Marie még mindig nem mozdul. Mintha mondani akarna valamit, de egyelőre csak forgatja magában a dolgot, mintha egy cukornádszárat rágna.

– Te mit mondtál a zsaruknak?

Gabin kis híján beleül a szénbe.

– A zsaruknak?

– Ja, ja, a kis Ajának meg a prófétának... Pontosan mit mondtál nekik?

Gabin igyekszik gondolkodás nélkül válaszolni.

– Azt, ami történt. Azt, amit a pultom mögül láttam. Szerinted mást kellett volna?

Eve-Marie lehunyja a szemét. Nehéz eldönteni, hogy a fáradtság vagy a felháborodás miatt. Amikor ismét felnéz, kék szeme szikrákat szór a mixerre.

– Beszélhettél volna például a múlttól. Martial Bellion múltjáról.

Gabin komótosan előhúzza egy doboz Marlborót a zsebéből.

– Nem jött szóba, Eve-Marie. Arról egyáltalán nem kérdeztek, én pedig fegyelmezett ember vagyok, csak arra válaszolok, amiről kérdeznek.

– Ez csak duma, Gabin. Órák kérdése az egész. A zsaruk nyilván utánanéznék mindennek.

Gabin a grill fölé hajol, ráfúj egy még gyengén parázsló széndarabra, és rágyújt.

– Meglátjuk. Majd rögtönzünk. Hozzászoktam már.

– Én nem.

Eve-Marie még jobban meggörnyed, mintha a nyakában viselt fakeszt mázsás súllyal húzná előre, és halkan hozzáteszi:

– Én... Nekem több a vesztenivalóm, mint nektek.

A mixer mélyet szippant a cigarettából. A Marlboro füstje a Dél Keresztje felé száll gomolyogva.

– Te még haragszol Bellionra?

Eve-Marie Nativel ismét lehunyja a szemét, majd a grillre bámul, mint egy jósnő, aki a marhafaggyúból képes kiolvasni a jövőt.

– Számítok rád, Gabin. A zsaruk alaposan meg fogják piszkálni a hamut, felélesztik a parazsat... Nem akarom, hogy Aloé neve felmerüljön ebben az ügyben. Hosszú éveken át védtem. Érted, mire gondolok, Gabin... Pis pa ka rété assi chyen mô.^{18}

Gabin a hamuba pöcköli a cigarettáját.

– Értem. Aja viszont nagyon makacs. Mindenki másnál jobban ismeri ezt a helyet.

Eve-Marie lassan a kijárat felé indul.

– Számítok rád, Gabin. Add át az üzenetet Tanguy-nak, Naivónak és a többieknek is...

Gabin a távolodó takarítónő után néz. Valami olyasmi után kutat az agyában, ami bizonyíthatná, hogy az asszony oldalán áll, nem pedig a zsarukén.

– Ne aggódj, Eve-Marie! Akárhogy van, az a legvalószínűbb, hogy Bellion kap egy golyót, és egész egyszerűen eltemetik úgy, ahogy van, anélkül hogy háborgatni kellene a halottakat.

21.09

Christos egy doboz sörrel a kezében letelepszik a verandán. Aja szinte fel sem néz a gépből.

– Szép munka, Chris... Jourdainék vallomása.

Christos felhajtja a sörét, nem is foglalkozik a dicsérettel.

– Van valami hír, Aja?

– Nincs. Semmi...

Aja rákattint egy ikonra. Saint-Gilles térképe jelenik meg a monitoron. Apró jelek mutatják a házakat, amiket már ellenőriztek a csendőrök.

– De haladunk, Christos. Sarokba fogjuk szorítani. A Carosse negyedben csak ketten vannak, két tiszt i iskolás... Jó lenne, ha tudnál nekik segíteni egy kicsit...

A sörösdoboz a szemetesben landol, Christos nyújtózkodik.

– Lelépek, Aja. Hazamegyek.

Aja az ölébe ejti a kezét. Nem is próbálja leplezni a megdöbbenését.

– Mit csinálsz, Chris? Holnap reggelig van időnk, hogy megtaláljuk a fickót. Utána jönnek a...

– Nem, Aja... Sajnálom. Váltásban kell dolgoznunk. Ez így működik.

– Basszus, Christos! Egy gyilkos mászkál szabadon...

– Nem is csak egy... Meg drogárusok, pedofilok... Mindenféle hibbant alak. Védelemre szoruló asszonyok. Ismerem a munkám, és a kollégák is legalább annyira.

Aja felegyenesedik. A két sűrű szemöldöke egyetlen szabályos, fekete vonallá húzódik össze.

– Nincs választásod, Christos. Berendeltek, ahogy a többieket is. Mond neked valamit az, hogy élesítették a Papangue-akciótervet?

– Mit fogsz csinálni, Aja? Fegyelmit adsz? Holnap reggel jövők. Korán. Most viszont alszom egyet. Egyébként neked is ezt kellene tenned.

Aja zavartan hallgatja a madarak énekéből és a rádiók recsegéséből-ropogásából összeálló különös hangzavart.

Fáradtan elneveti magát, mielőtt válaszolna.

– Hihetetlen... Nem lehetsz ennyire felelőtlen...

Christos gúnyosan elmosolyodik, majd elindul a kerten át.

– Semmit sem kell bizonyítanod, Aja. Senkinek. Ha elcsíped is Belliont, annyi elismerést fogsz kapni, hogy...

Aja felcsattant.

– Meg akarom állítani, még mielőtt újra gyilkol, és kész! A többi rohadtul nem érdekel!

Christos halkán tapsikolni kezd a sötétben.

– Minden tiszteletem, Aja. Egy szent vagy... Ne felejts el hazaszólni a férjednek és a srácaidnak.

Aja felkapja a fejét, a csupasz villanykörte fénye elvakítja egy pillanatra. A fehér villanásban egy pillanatra felidéződik benne Tom és a két lányuk, Jade és Lola alakja. Lola szűk három hónappal idősebb csak Josapha Bellionnál. Tom küldött egy sms-t közvetlenül azután, hogy a Réunion 1-en bejelentették a Papangue-akciótervet. Ajának annyi ideje sem volt, hogy válaszoljon. Tom nyilván rájött, hogy nem fog hazamenni az éjjel, és nyilván elmagyarázta a lányoknak is, mielőtt mesélt volna nekik, és betakargatta volna őket. Tom egész egyszerűen tökéletes.

Aja hunyorogva figyeli Christos árnyékát. A szeme előtt még akkor is zöld szikrák ugrálnak.

– Csak az időmet vesztegetem veled, Christos! Jobban is teszed, ha lelépsz.

21.13

A testszínű ragtapasz szinte nem is látszik Sofa homlokán. Holnapra nyoma sem lesz a púpnak és a horzsolásnak. Martial Sofa mellett ül az ágyon. Lesöpörte a hímzett párnákat és a plüssállatokat. Sofa hagyta magát ápolni, levetkőztetni, lefektetni, Martial pedig ismét rátalált az apás mozdulatokra. Valószerűtlen az egész, olyan, mintha egy élettelen játék babán gyakorolna.

Egy kővé dermedt babán.

Martial kikapcsolta a tévét. Sofa egyetlen szót sem szólt azóta, de az utolsó mondata még mindig ott visszhangzik a fejében.

Fájt anyának, amikor megölted!

Martial tanácstalanul szorongatja a Ti-Jean-kötetet. Lehet, hogy mégsem úgy tud a leggyorsabban közel férkőzni a lányához, ha felolvas neki egy mesét? Liane gyakorlatilag Sofa megszületése óta minden áldott este hosszan mesélt neki.

Ez valamiféle rítus volt, egy rítus, aminek soha nem akart vége szakadni...

Valóságos kálvária.

Martial gyűlölte az esti fektetés intim pillanatait, amelyekből ki volt zárva. Ha hallgatta őket, úgy érezte, kémkedik utánuk, ha pedig elvonult, azt, hogy idegenként él közöttük. Martial feláll, hogy visszategye a könyvet a kagylókkal telezsúfolt polcra, majd óvatosan ismét leül az ágyra.

– Elmesélek neked egy történetet, Sofa... Sőt, elmondok inkább egy titkot.

Csend. Sofa összekucorodva fekszik a krémszínű takaró alatt.

Martial próbál halkán, megnyugtató hangon beszélni.

– Tudod, miért kaptad ezt a furcsa nevet, Josapha?

Válasz továbbra sem érkezik, de Sofa lélegzése egy kissé felgyorsul.

– Biztos vagyok benne, hogy anya sohasem mesélt erről...

Egy kislányfej bukkan ki a takaró alól. A kíváncsiság győzött... Sofa szapora pislogásának a morzejelei legalábbis ezt üzenik. Martial elmosolyodik.

– Tudod, Sofa, apa és anya azt akarta, hogy legyen egy kisbabájuk. Nagyon akarták. Ahhoz, hogy babájuk legyen, az apukáknak és az anyukáknak össze kell bújniuk, és olyan szorosan átölelniük egymást, amennyire akarják a babát. Érted?

Sofa szeme akkorára nyílt a sötétben, mint egy biliárdgolyó. A szoba falára kifüggesztett képeken a vele nagyjából egyidős kisfiú egy hatalmas teknős páncélját simogatja a szőke fejébe csapott, *Corail farm* feliratú sapkában; egy másikon pedig a nagyanyja éppen a Máído parkban működő pályán ülteti be egy bobba... Álomvakációk. Háborítatlan boldogság...

Martial hangja elcsuklik.

– Aznap anya és apa úgy döntött, hogy elmennek nyaralni, na nem messzire, csak a hozzájuk legközelebb eső tengerhez, Deauville-be, Normandiába. Tavaly is jártunk ott, biztos emlékszel a strandra a sok színes napernyővel... Tudod, ahol túl hidegnek érezted a vizet.

Sofa emlékszik, el is húzza a száját. Az ajka kissé szétnyílik, de továbbra is néma marad.

– De az a nap, amiről most beszélek, még jóval a te születésed előtt volt. Apa foglalt egy szállodai szobát. Az ablakból a tengert lehetett látni. Születésnap meglepetés volt anyának. A Picassóval indultunk el, csak akkor a te ülésed még nem volt benne. Normandiába egy autószertrádán lehet eljutni, az út nem hosszú, de időnként elég nagy a forgalom. Aznap este apa és anya későn indult el, már majdnem éjszaka volt. Anya nagyon szeretett volna már a hotelban lenni, mind a ketten nagyon szerettünk volna megérkezni, és megölelni egymást, szorosan összebújni, hogy a baba minél hamarabb megszülethessen...

Sofa mozgolódni kezd a takaró alatt, a keze hozzá ér az apja vállához.

– A sztrádán, a fizetőkapu után van egy pihenőhely, nincs is már több a tengerig. Apa és anya annyira szerette volna azt a babát, hogy nem tudták kivárni, amíg megérkeznek a hotelba, úgyhogy megálltak a sztráda melletti parkolóban... Tudod, hogy hívják azt a helyet, Sofa?

Mintha elzsibbadt volna a hosszú hallgatás alatt, a kislány szája egy ideig némán mozog.

– N... Nem – súgja végül Sofa.

Martialt előnti a forróság.

– Josapha pihenőnek hívják, kicsim. Nem tudom, miért kapta ezt a szép nevet. Nincs semmi a környéken, se falu, se házak, csak egy sötét parkoló és néhány fa. Anya és apa ott csalogattak le téged az égből... Amikor továbbindultunk, anya nagyon erősen megszorította a kezem, és kedvesen így szólt: *Szerinted a Josapha nem gyönyörű keresztnév?*

Sofa parányi keze megindul és megfogja az apjáét. Nedves és meleg. Martial lehajol hozzá, alig hallani a hangját.

– Te vagy az egyetlen a világon, aki ezt a nevet viseli, Sofa. Ez egy nagy-nagy kincs. Egy nagy kincs, aminek csak apa és anya ismeri a titkát, és most már persze te is. Érted, kicsim? Naponta autók, kamionok ezrei hajtanak el a *Josapha pihenő* feliratú tábla előtt, és nem is tudják, hogy a világ legaranyosabb kislánya viseli ezt a nevet.

Sofa arcán egy könnycsepp gördül végig.

Még mindig nem mer megszólalni, de a tekintetét az apjára szegezi.

Egyetlen szót sem kell kiejtenie, Martial anélkül is érti.

Sofa össze van zavarodva, elveszettnek érzi magát.

Akkor miért ölted meg anyát? – kérdezi a könnyes szeme. – *Miért, ha egyszer annyira szeretted?*

Martial egy másik derűs képet kezd nézni a falon. A szupernagyi a Maison de la Vanille-ban nézelődik az unokájával. Sofa kezecskéje puha, a csupasz karja finoman remeg és lúdbőrös. Martial felsóhajt, egy pillanatra elfordítja a tekintetét, majd belekezd.

– Bíznod kell bennem, Sofa! Hinned kell nekem! – Megköszörüli a torkát. – Én... Nem öltem meg anyát. Nem öltem meg senkit, kicsim. Senkit!

Sofa keze akkor már olyan lágy, mint egy darab vizes szappan, amely szinte elolvad az ember ujjai között. Martial a falat, a fényképeket bámulja, és képtelen bármiféle gyengédségre, képtelen átölelni, magához szorítani a lányát, képtelen megsimogatni a fejét, beletúrni a hosszú hajába. Még Sofa tekintetét is kerüli. Egyre csak az a három rövid és felkavaró mondat lebeg a szeme előtt.

Találkozó holnap.

Anse des Cascades.

Hozd a lányt!

Belekezd. Tudja, hogy Sofa megvigasztalása csak az első lépés, mert a későbbiekben meg is kell győznie. Szüksége van rá.

– Bátornak kell lenned, Sofa! Emlékszel az üzenetre, amit az autó ablakán láttunk tegnap, a hotel parkolójában? Egy találkozóra hívtak a sziget túloldalán lévő nagy vulkánhoz, egy helyre, amit Anse des Cascades-nak hívnak.

Martial megszorítja a tenyerében nyugvó aprócska, nedves kezét. Mintha egy könnyáztatta szivacsot fogna.

– Oda kell jutnunk, Sofa. Holnapra. Nehéz lesz, nagyon nehéz, mert odakint hemzsegnek a csendőrök, és mind bennünket keres, de oda kell jutnunk...

Sofa szipog. Három hüppögés között sikerül öt szót kipréselnie magából:

– Hogy élve találjuk meg anyát?

Martial hallgat, mintha az örökkévalóságig tartana a tanácstalan csend.

– Nagyon remélem, Sofa. Nagyon remélem...

21.34

Martial kinyitja a fürdőszoba ablakát, amely arra az aprócska belső udvarra néz, ahova nem lehet belátni az utcáról. Csak egy kicsit

tolja feljebb, éppen annyira, hogy kijusson rajta a füst, amely aztán gomolyogva illan el a csillagos égbolt felé.

Martial az ujjai között tartja a sebtében sodort cigarettát. Évek óta nem szívott marihuánát. A füvet is attól az Abattoir utcai kínaitól vette, akitől a BlackBerryt.

Füvet vett...

Ez azért elég vicces... Úgy érezte magát, mint egy nyugdíjas pék, aki reggelente lemegy megvenni a kenyerét. Kis híján elkezdett tanácsokat osztogatni annak a kínainak, hogy miként lendíthetné fel az üzletét.

Ismét mélyet szippant a cigarettából. A csillagok egy pillanatra elmosódnak a szeme előtt, hogy aztán, mintha csak egy kaleidoszkópba nézne, megsokszorozódva ragyogjanak fel az ablak törött üvegén keresztül.

Az udvaron éjszakai madarak énekelnek. Martial el is felejtette a nevüket, már csak a párizsi külváros szürke verebeit ismeri.

Szinte mindent elfelejtett.

Amikor három nappal korábban az Abattoir utca felé tartott, elhaladt a régi buszállomás előtt. Tucatnyi kurva ácsorgott a lámpák alatt, a hatalmas graffiti előtt. Megszokásból lassított.

Aloét kereste a meszticek között. Nem volt ott. Végigpillantott a szinte kiskorú lányokból, a platinaszőkére festett kreolokból és a ruhájukból majd kifolyó dagadt nőkből álló társaságon, de egyik lány sem emlékeztetett rá. Az is lehet persze, hogy egyszerűen nem ismerte meg. Több mint öt éve hallott róla utoljára. Annyit tudott, hogy megváltoztatta a nevét. Talán a haja színét is. Még az is lehet, hogy azóta gyerekei vannak.

Újabb slukk.

Milyen élete lehetne Aloénak, ha nem találkozik vele? Ha nem szerette volna meg Alexet?

Három napja is erről beszélt Liane-nal. Veszekedés lett belőle, mint mindig, ha szóba került az életének ez az időszaka. Már amennyit elmondott belőle egyáltalán Liane-nak.

Veszekedés...

Annyira értelmetlennek, feleslegesnek tűnik ma már az egész...

Mindez még azelőtt történt, mielőtt visszafordíthatatlanná váltak a dolgok.

Martial elnyomja a csikket az ablakpárkányon.

Annyira hozzászokott a hazugsághoz. Hazudott Aloénak abban a másik életben. Hazudott Liane-nak ezen a héten, és a zsaruknak is három napja. Most pedig a lányának.

Elrejtőzni. Hazudni. Menekülni. Ölni.

Van más választása?

21.26

Christos öreg Renault 5-öse komótosan gurul Saint-Louis külső részén, majd a Combavas utcai éles kanyarnál még jobban lelassít. Sörrel a kézben tucatnyi fekete ácsorog félig-meddig már az úton egy büfékocsi előtt, arra várva, hogy felszabaduljon egy fehér műanyag asztal a pálmák között kifeszített szivárványszínű ponyva alatt.

Szivárványnemzet, kistököm, gondolja Christos.

Még három kanyar.

Néhány épülőfélben lévő, magasabb ház után egymást követik a zsúfolt, rendezetlen kertek közepén álló aprócska, bádogtetejű kunyhók. Rozsdás biciklik, törött, felborult edényekben kókadozó növények, törmelék- és ócskavaskupacok mindenfelé. Egy igazi bádogváros, és a legrosszabbat a fák még jótékonyan el is takarják.

Christos levágja a következő kanyart. Igazából egészen addig nem értette Réuniont, amíg meg nem nézte odafentről. Nem helikopterről, arra nem volt szükség, csak egy internetkapcsolatra, hogy el tudja érni a Google Mapst. Akkor, a kétdimenziós műholdképét nézve jött rá, hogy a szigetet apró, fehér négyzetek ezrei borítják. Házak, kunyhók, kalyibák... Az összes egyforma, mindet ugyanaz a trópusi természet öleli körbe, mindre ugyanaz a nap ragyog, és csupán egyetlen részletben térnek el egymástól: van, hogy egy aprócska kék pötty tapad a fehér négyzethez, és van, hogy nem... Fentről nézve meglehetősen egyszerű a képlet: minél inkább közeledünk a parthoz, minél közelebb kerülünk a lagúnához, ahol a szildáktól, a cápáktól és az áramlatoktól nem zavartatva fürödhetünk, annál több ház mellett van ott a kék köröcske. A szabály alól nincs kivétel: a szigeten a medencék sűrűsége fordítottnan arányos a meglétük indokoltságával...

Annak idején Christos megmutatta a térképet Ajának, de az csak a vállát vonogatta, pedig ő roppant beszédesnek találta a példát. „Egy sziget, egy világ” – szölt Réunion turisztikai szlogenje, és tulajdonképpen nem is alaptalanul. Negyven négyzetkilométeren sikerült reprezentatív mintát összegyűjteni az egyenlőtlenségnek a világ öt kontinensén élő népek körében megfigyelhető valamennyi fajtájából.

Az emberiség nagy kísérleti laboratóriuma.

Ez a sziget nem más, mint egy földkupac a világ peremén, ahol bárki megnézheti, hogy miféle jövő vár az emberiségre. Mindezt persze az árnyékban ücsörögve, papucsban és rumospohárral a kézben.

Christos megáll az enyhén lejtős, rozsdás autókkal telezsúfolt Michou-Fontaine utcában. Azt hihetné az ember, hogy egy roncstelepre tévedt, pedig a járművek csak parkolnak. Imelda háza a negyedik az utcában. Három srác ül a lépcsőként szolgáló három, szüette deszkán, és bagózik.

Nazir Imelda legnagyobb fia. Tizenöt éves. A hosszú lábával olyan, mint egy rövidnadrágos gólya. Kifújja a füstöt, és felnéz Christosra.

– Nézd csak! Hát megjöttél, Derrick? Te nem hajkurászod az első számú közellenséget?

Ötlépésnyire tőlük egy műanyag hordóra állított rádió bömböl, és a fő műsorszám a Martial Bellion utáni hajsza.

Nazir mélyet szippant a cigarettából, és nem áll le.

– És én még azt hittem, te vagy James Bond...

Christos az egyik lábával fellép a lépcsőre.

– Szusszanok egyet, kölyök. Tudod, időnként Derrick is alszik, eszik, szarik. James Bond meg főleg.

Nazir két haverja felröhög. Nazir nem. Neki már nem lehet újat mondani.

– Nem tudom, mit eszik rajtad az anyám. Francúz vagy, zsarú és egy gyökér.

Christos felmegy a lépcsőn, és visszanéz a sráca.

– De romantikus... Jegyezd meg, kishaver: alvás, kaja, szarás, de mindig csak romantikusan! Ennyi a titok. Na, mára ennyi volt. Adj egy slukkot!

Nazir a két ujj közé fogja a csikket, és a háta mögé rejti.

– Hozzá ne nyúlj, ember! Illegális cucc...

– Annál inkább. Ne felejtsd, hogy egy felesküdt köztisztviselővel beszélsz.

A srác kihívó pillantást vet Christosra.

– Tényleg?

– Bezony! Cserébe felejtsd el a staubot, és add ide az adag füvet, amit a zsebedben dugdosol. Ezennel lefoglalom.

Nazir egy cseppet sem jön zavarba, benyúl a zsebébe, előkapja a bezacskózott makkot, és meglóbálja a zsaru orra előtt.

– Erre gondolsz? Százötven euróért a tied. Kétszer annyit ér, de te szinte családtagnak számítasz már, nem?

Christos a kezét nyújtja.

– Áll az üzlet. A pénz ott lesz anyádnál.

– Lótúrót...

A tasak eltűnik a srác zsebében. Nazir egyetlen levélkét tart a mutató- és hüvelykujja között.

– Tessék, Derrick. A cég ajándéka. Fű a veteményesből, ma reggel szedtem...

Amikor Christos cigarettával a kézben belép a házba, Imelda háttal áll neki, és a mosogató felett görnyed. A három kisebb gyerek, Dorian, Joly és Amie még az asztalnál ül.

– A francba, Christos – kiáltja Imelda oda se nézve –, a cigid!

A zsaru felsóhajt.

– Ne a gyerekek előtt! És ugyanez érvényes Nazirra is. Mindent hallottam. Nem kellene bátorítanod! Tizenöt éves. Példát kellene mutatnod neki...

Christos a torkát köszörüli.

– Példát? Még mit nem. Én csak a nevelőapja vagyok, amíg nem rúgsz ki. Kímélj meg az olcsó, pszichologizáló zsarolástól, Imelda!

A fazekak hozzáütődnek a megviselt porcelánkagylóhoz, az evőeszközök fémes csörömpöléssel landolnak közöttük.

– Addig is oltsd el a cigit! Holnap pedig elveszed tőle a zacskó füvet, és kigyomlálod a kertből az ültetvényét. Ha nincs ínyedre az apaszerep, legalább a zsarut játszd el!

Christos eltapossa a cigarettáját a földön. Épp csak annyi ideje van, hogy felkapja a rumosüveget, mielőtt leroskadna a hokedlira.

– Basszus, micsoda este...

Imelda gyors, pontos mozdulatokkal leszedi a poharakat és a tányérokat a gyerekek előtt.

– Hallgattam a híreket. Elég forró a helyzet Saint-Gilles-ben. Nem vártalak ilyen korán.

A fehér rum marja az alhadnagy szájpadrását.

– Nem sokat számít, hogy eggyel több vagy kevesebb gyökér bújócskázik éppen...

Imelda megvonja a vállát. Gyufát vesz elő, és meggyújtja a gázt az alumíniumlábas alatt.

– Fogadjunk, hogy nem ettél.

Christos csak megrázza a fejét. Imádja ezt a fekete istennőt. Imádja a raguját. Imád ücsörögni ebben a lepukkant kalyibában.

Alig veszi el a szájától a rumospoharat, Joly az ölébe veti magát. Kókuszossampon-szaga van a hosszú, göndör hajának.

– Christos, mesélsz nekem egy rémről?

Christos távolabb teszi az üveget, hogy a kicsi ne érhesse el.

– Egy igazi rémről?

– Igeeen!

– Egy szörnyűséges történetet egy rémről, aki kreolokat gyilkol egy hatalmas nagy késsel, és aki megöli a feleségét, hogy a kislányuk egyedül csak az övé legyen?

Joly hangosan kacag.

– Igeeeen!

Imelda elpakolja a tiszta edényeket a konyhaszekrénybe. Christos képtelen másra figyelni, a mindent eltorzító rumosüvegen át csak az asszony fenséges fenekét látja. Hihetetlenül kívánja, ott, helyben. Imelda testét a hátulról való közöszlésre teremtette az Úr.

Joly megrángatja Christos ingét.

– Jézus, most anya fenekét bámulod vagy nekem mesélsz?

A kis hárpia!

Christos meghintáztatja a kislányt, az pedig ide-oda tekereg a nevetéstől. Dorian és Amic is kihasználja az alkalmat, és beszállnak a játékba, hogy megkapják a maguk döngőzésadagját.

– Vigyázz, forró – teszi le Imelda Christos elé a ragut. – Hess innen, taknyosok! Azonnal az ágyba!

A fekete asszony fenyegető konyharuha-lóbálással elcsendesíti a tiltakozást, majd ismét Christoshoz fordul.

– Kicsit később, ha már kettesben leszünk, szeretnék beszélni veled. Komolyan...

– Akkor hagyd inkább.

Imelda majdnem ugyanazon a hangon folytatja, talán egy árnyalatnyival izgatottabban.

– Hülye! A menekülő gyilkosodról akarok beszélni. Valami nem hagy nyugodni ebben a történetben, amit folyamatosan nyomnak a tévében. Van valami furcsa ebben az egészben, és az az érzésem, hogy senki sem kapta fel rá a fejét...

21.53

Húsz perc szünet. Aja ennyi pihenést engedélyezett magának.

Órával a kézben.

Inkább otthagytá Saint-Gilles-t. Mint gyakran, ha rendezni akarta a gondolatait, beült a 206-osba, és elhajtott Saint-Paulig, hogy sétáljon egyet az éjszakai sötétben a kihalt tengerparti temetőnél, a néptelen piactéren és az Első Franciák Barlangjánál a vasfák alatt.

Aja nem sokkal korábban hazatelefonált. Minden rendben van. Tom foglalkozik Jadéval és Lolával. Aja gyűlöl így telefonálni, három mondatban összefoglalni a napot, és szinte egyből letenni, hogy ne foglalják le a vonalat. Nem szeret utólag rendet rakni a félszavak, félmondatok között, amiket az együttérző férje és az izgatott lányai hadartak bele sietve a kagylóba.

Vigyázz magadra, kedvesem! Láttunk a tévében, anya... Ne foglalkozz semmivel, intézem. Mikor jössz haza, anya? A lányok meg akarták várni a lámpaoltással a telefonodat. Anya, apa Ti-

Jeant olvasott nekünk, utána pedig megtalálta a kaméleont... A ház mögötti kövek alatt lapult... Küldjetelek gyorsan egy pusztit anyának, mennie kell...

Tom tökéletes.

Tom hat éve dolgozik tanítóként Hauts de Saint-Gilles-ben. Nagycsoportos óvodásokkal foglalkozik. Nyugodt, okos, aranyos. Aja gyakran fel is teszi neki a kérdést, hogy egy ennyire tökéletes fickó miként képes elviselni egy olyan idegesítő nőszemélyt, amilyen ő.

Nem idegesítő – vágja rá Tom kapásból a szokásos választ –, kemény.

Kemény...

Ajának időnként olyan érzése van, hogy egy nagyon masszív bokszsásokkal él együtt: minél jobban üti, annál gyorsabban lendül vissza a helyére. Sértetlenül persze. Egy fekete bőrből készült, csinos bokszsák. Zseniális apuka és gyengéd szerető.

Aja nem szereti Tom nélkül tölteni az éjszakákat.

Kivéve persze azokat az eseteket, amikor egy gyilkos mászkál szabadon a szigeten egy Lola korabeli kislánnyal.

Aja megnézi az órát a mobilján. Hét perce maradt még. Nincs oka izgulni, Morez szigorú parancsba kapta, hogy azonnal hívja, ha bármi történik, de egyelőre hallgat a rádió.

Aja az Első Franciák Barlangja felé indul. A távolból odalátszik a pointe-des-galets-i kikötő... A legenda szerint itt értek partot az első ideérkezők. A Bourbon-sziget, ahogy akkoriban hívták, lakatlan volt. Nem voltak rajta bennszülöttek, akiket a gyarmatosítók lemészárolhattak volna. A sziget nem volt más, csak egy gazdátlan szikladarab az óceán kellős közepén. Senki földje volt, vagy, ha úgy tetszik, mindenkié...

Aja végigsétál a parti temető mellett, az autója a túloldalon áll. Nemrégiben tudta meg, hogy az ük-ükapja is itt van eltemetve a kalózok között. Abhi Purvi 1861-ben érkezett meg a szigetre, tehát a szerződéses szolgaság (ez volt a rabszolgaság politikailag korrekt, helyi megnevezése, miután a Francia Köztársaság hivatalosan eltörölte az intézményt) időszakában. Az afrikaiak és a

tamilok után, több ezer, jórészt indiai muszlim érkezett a szigetre, hogy a cukornádültetvényeken dolgozzanak... Mindez közvetlenül azelőtt történt, hogy Európában elkezdtek cukorrépából előállítani a cukrot, amivel szinte azonnal romba is döntötték a sziget teljes gazdaságát, és ennek következtében – a megszülető gazdasági globalizáció furcsa fintoraként – rabszolgák ezrei váltak munkanélkülivé. Aja ük-ükapja az etnikai szolidaritás jegyében – számos honfitársához hasonlóan – a textilgyártásból próbált meggazdagodni. Meglátta a piaci rést, és a chayote tök szárából font kalapokkal tört be a piacra, és ennek köszönhetően viszonylag jól elboldogult, vagy legalábbis jobban, mint a kreolok túlnyomó többsége, akik csendesén éhen haltak.

Jalad, Abhi Purvi fia, továbbvitte az atyai örökséget. Chayote tök, szalma, kalap... Amíg a trópusi nap süt a fejekre, az ilyesmit el lehet adni. 1906-ban nősült meg Saint-Denis-ben, a Franciaország legősibbjeként számon tartott Noor-al-Islam mecsetben. Megvett egy szeméttel telehordott vízmosás mellett húzódó földdarabot Saint-Gilles-ben, és fel sem merült benne, hogy a franciák éppen az ő kavicsos telkével szemben fogják felépíteni a Saint-Denis pályaudvart. Az első gondolata az volt, hogy elköltözik a zaj, a tömeg és a füst miatt, aztán megszokta valahogy, később pedig elkezdte kiadni a házát a Saint-Denis-ből érkező embereknek, akik a lagúna partján akarták a hétvégéiket tölteni. Öt évvel később, 1912-ben felhagyott a tökszalmafonással, és felhúzott inkább egy tizenkét szobás panziót.

Faris, Aja nagyapja, már egy Hauts de Saint-Gilles-ben álló tágas, gyarmati stílusú házban született meg 1915-ben. A Purvik üzlete a virágkorát élte. A vasút, illetve az akkoriban már a Pointe des Galets kikötőjébe befutó hajók csak úgy ontották magukból az egzotikumra kiéhezett gazdag turistákat, vállalatvezetőket és nagypolgári családokat. 1937-ben Farid lerakta az első, e névre valóban méltó réunioni hotel alapkövét; a szálloda két évvel később nyitotta meg a kapuit. Az első vendégek végül a tervezettnél jóval tovább maradtak, mivel a nácik elől menekülő, gazdag, főleg zsidó származású európaiak voltak. Ez volt az utolsó olyan vallás, amely mindaddig hiányzott a szigetről!

Aja apja, Rahim, a Lagúna Hotellal egy időben, 1939-ben született. Egyetlen gyerek volt, mégis a vele egyidős Sarah Abramoff személyében igazi testvérre lelt. Sarah egy olyan, a háború elől a szállodába menekült, gazdag zsidó vállalkozó lánya volt, aki 1945 után sem hagyta el a trópusokat, nem akart áttelepülni az ifjú Izrael államba. Együtt nőttek, cseperedtek az előkelő szálloda és a lagúna díszletei között, és a kezdetektől elválaszthatatlanok voltak. Aja nagyapja, Faris kész tényként kezelte, hogy egy napon össze fognak házasodni. Az ő üzleti érzéke, társulva az apóstárs bankszámlájával, olyan zsidó–muszlim sikersztorival kecsegtetett, ami csak Réunion szigetén valósulhatott meg. Egy, a teljes térséget jármába hajtó turisztikai birodalom víziója lebegett a szeme előtt. Amikor a fiatalok elérték a nagykorúságot, a családok teljes egyetértésben az Egyesült Államokba küldték Rahimot és Sarah-t, hogy nemzetközi kereskedelmet tanuljanak. Ugyanabba az iskolába, ugyanarra az évfolyamra jártak.

Rahim félénk volt, és engedelmes, de a családi vállalkozás jóval kevésbé hozta tűzbe, mint az a művészi tehetség, amelyet magában érzett, és amely színes kerámiakollázsok készítésében nyilvánult meg. Sarah, a maga részéről, a Beach Boys kedvéért rövid időn belül hátat fordított a zouknak⁽¹⁹⁾, amit gyerekkorában imádott. Soha nem tért vissza a szigetre. Lehorgonyozott egy szőke kaliforniai mellett, és San Diegóba költözött. Az Indiai-óceánra tervezett szállodakomplexumról szőtt álmok szertefoszlottak... Sarah apja, Nathan Abramoff, 1967-ben elhagyta a szigetet, és áttelepült Tel-Avivba, Rahim egyedül, egyetlen fillér és diploma nélkül tért vissza az Egyesült Államokból. Mindennek a tetejébe, a méltatlan gyermek azzal vigasztalódott az őt ért kudarcok után, hogy beleszeretett a hotel legszebb nőjébe, Laïlába, az alig nagykorú, írástudatlan kreol lányba, aki a vécéket takarította. Apai csalódás, düh, fenyegetések... Nem használt semmi. Rahim, aki nem is remélte, hogy egy ilyen gyönyörű lány hajlandó lesz ránézni egyáltalán, életében először szembeszállt az apjával. Végül a család haragja, a muszlim közösség megvetése elől menekülve Laïlával együtt áttelepült Madagaszkárra, hogy – reményei szerint

– meggazdagodjon a kerámiaművészetből, de ismét csak súlyos kudarc lett a vége. Abból édegett szűkösen, hogy követ talicskázott az Alaotra-tónál épülő gáthoz. Csak hat évvel később, az apja halála után tért vissza Réunionra. Laïla akkoriban már terhes volt Ajával. Nem volt pénzük. Nem volt munkájuk.

Rahimot úgy fogadták, mint egy leprást. Mialatt távol volt, a csőd szélére került Lagúna Hotelt felvásárolta egy nagy, nemzetközi csoport, a Marriott Corporation, amelynek részvényesei között – milyen furcsa az élet – ott volt Natane Abramoff is. Az Alamandára átkeresztelt Lagúna Hotel igazgatóját, egy sokdiplomás belgát, tökéletesen hidegen hagyta a családi örökség. Aja anyját felvette, mivel csinos volt, és mellesleg ismerte a szakmát, a helyet. Időnként, ha Laïla kikönyörögte, Rahimnak is adott az érdeklődésének nagyjából megfelelő munkát: javíthatta a fürdőszobák, a medence és a mosdók csempéit. Aja jól emlékezett, hogy amikor szófogadón a hotel lépcsőházában várta a szüleit, a többi alkalmazott nem fogta vissza magát, és akár előtte is nyugodtan megalázta az egykori főnök fiát. Tulajdonképpen jogos volt. Faris Purvi nem az a fajta tulaj volt, aki különösebben kesztyűs kézzel bánt a személyzettel, és csak elvétve akad olyan muszlim, aki nem boldogul az üzleti életben. Aja jóval később értette meg, hogy Rahimot mindenki egy nagy család utolsó, idióta sarjának tartotta, aki azért állt össze a sziget legszebb lányával, hogy megpróbálja felfrissíteni a dinasztia vérvonalát... Aja tízéves koráig a Plateau Caillou-n lakott a szüleivel, ahol csak néhány rozzant ház állt, és amelyet egy nyolcvan méteres sziklafal vágott el Saint-Paultól, illetve Saint-Gilles-től, majd egy kicsit még messzebb, Fleurimont-ba költöztek. Aja tizenhét volt, amikor Rahim ötvenkét évesen meghalt. Egy ágrólszakadt család és egy bizarr, teljes egészében kicsempézett ház maradt utána. Afféle helyi látványosság. Aja anyja a mai napig ott él.

Aja jó, ha havonta egyszer benéz hozzá. Ma este az anyja nyilván végig a híradóra tapadt, és büszke volt, hogy a lánya kapitánysága a főszereplő, és minden bizonnyal elcsodálkozott

azon a furcsa véletlenül, hogy éppen az Alamanda Hotel volt a bűntény helyszíne.

Aja a parkolóba tart. Néhány óra múlva, ahogy minden áldott reggel, holnap is a sziget legszebb piaca fog ezen a helyen kinyitni. Fűszerek illata száll az éjszakában, vagy csak a képzelete játszik vele. Kardamom, szerecsendió, kurkuma...

Éppen készül beszállni az autóba, amikor megcsörren a telefonja.

Morez.

Valami újság?

– Aja?

– Igen, Morez!

– Híreim vannak.

– Elkaptátok Belliont?

– Nem, nem... Ott még nem tartunk, de kiderült ez-az a múltjáról. Képzeld el, Bellion lelkén már szárad egy haláleset... és, basszus, nem tudom, ki hogy van vele, de szerintem durvább nem igazán lehetne az ügy.

22.13

Christos puhán siklik előre-hátra a takaró alatt. Imelda forró és lágy teste olyan, mint egy tollakkal, levelekkel, tejszínnel töltött matrac; mintha az olajosan sűrű, a lepedőn végigomló, majd sisteregve visszahúzódó tenger hullámain úszna; mintha a magzatvízóceánban lebegne. Imeldában egyszerre érzi magát szeretőnek és magzatnak. Órákig képes lenne így maradni, és ki-be járni az asszony ölében egy halkan dúdolt altatódal ritmusára.

Ilyen lehet a mennyország.

– Bekapcsolhatom a tévét?

Christosnak nincs ideje válaszolni, Imelda kinyújtja a kezét, és anélkül, hogy a csendőr alá szorult testét elmozdítaná, megragadja a távirányítót.

– Valamennyire azért téged is érint – súgja a fekete asszony. – Ma este a *CSI: Miami helyszínelők* helyett a saint-gilles-i csendőröket adják a sziget összes adóján...

Nyilván.

– Felfogod te egyáltalán, hogy éppen Horatio Caine-nel dugsz?
Imelda feljebb veszi a hangerőt.

– Nem kellene ott lenned?

– Nem... Váltásban dolgozunk. Holnap reggel megyek vissza.
Korán és csúcsformában. Aja megköveteli a beosztottjaitól, hogy pihenjenek...

Horatio Caine ágyéka egy hosszú, erőteljes lökessel indul újabb rohamra.

– Pont úgy nézel ki, mint aki nagyon pihen...

Christos feltámaszkodik a könyökére, és puhán siklik előre-hátra, ki-be az alatta heverő gyönyörű testben. A televízió meglehetősen aljas ellenfél, de ő nem adja fel a harcot...

– Egy kislány van életveszélyben, Christos.

– Ja, ja, és ott van az összes díler és pedofil, ott vannak a hegyek között éhen haló gyerekek, a rabszolgatartók, ha pedig mellettük marad véletlenül egy kis időm, várnak a részeg motorosok és a gimik előtt ólálkodó stricik. Soha nem érhetünk a végére. És aludni ki fog, meg mikor? Hm?

Imelda halkan felnyög. Elengedi a távirányítót, a tekintete a mennyezetre mered. Christos fokozza a tempót, ismeri Imelda összes rezzenését, sóhaját. Néhány pillanat még, és jön a robbanás. Imádja a pillanatot, amikor Imelda teste kitör.

– Az... az a fickó... veszélyes – zihálja az asszony két sóhaj között. – Veszélyes a kislányára. Egy... egy másik gyereket már megölt...

Christos felkapja a fejét, és Imeldára bámul elkerekedett szemmel.

– Mi van? Milyen másik gyereket?

Imelda mély levegőt vesz. A nyomás alábbhagy.

– Azt a kisserácot Boucan Canot-nál. Jó néhány éve már. Nem emlékszel?

Nem, Christos nem emlékszik. Csak a réunioniak képesek elraktározni az agyuk egyik rejtett zugában az efféle, hétről hétre százsámra gyűlő híreket, amikkel tele vannak az újságok.

– Kicsit részletesebben, ha lehet, szépségem...

– Emlékeim szerint legalább nyolc éve történt. Egy este, azt hiszem. Az apa vigyázott a gyerekére a Boucan Canot-i strandon... Vagy legalábbis neki kellett volna vigyáznia... A kissrác belefutott az óceánba, másnap reggel találták meg. Soha nem derült ki igazán, mi történt vele...

Christos erekcója úgy olvadt el, mint a napos teraszon felejtett Eszkimó jégkrém.

– Úristen! Biztos vagy benne, hogy Martial Bellion volt az az apa?

– Persze. Ugyanaz a név, ugyanaz az arc.

Christos olyan arcot vág, mintha nem igazán hinné el, amit hall. Imelda folytatja.

– Nem akadt senki a csendőrségen, aki összerakta volna a dolgot?

– Egyszerű turistaként kezeltük Belliont...

Christos érzi, hogy mennyire valószínűtlenül hangzik az egész. Ez nem lehet mentség. Elnémulnak néhány pillanatra, hallgatják, ahogy egy zajos tévéreklám tölti ki a ház csendjét.

Christos tenyere hirtelen rátapad Imelda éjfekete mellére, a szájával pedig birizgálni kezdi a bimbó rózsaszín udvarát.

Imelda erőtlően tiltakozik.

– Ne már, Christos! Nem hívod a kollégáidat?

Christos érzi, hogy a vér ismét elárasztja a férfiasságát.

Ez a nő egy boszorkány! Elég, ha csak megérinti a bőrét, és olyan merevedése támad, mint siheder korában. Imelda nyilván elvágott torkú fekete kakasokat tart az ágy alatt, és kókuszdióba állított gyertyákkal, kámforkockákkal füstöli tele a szobát, mielőtt ő megérkezik, szóval a fehér, a malabár és comore-i boszorkányság valamennyi bűbájosságát beveti.

– Holnap. Holnap azonnal. Becsszó.

Christos ismét elmerül Imeldában.

– Te bolond vagy... – suttogja a nő. – A csendőrség szégyene.

– Ugyan már, én csak betartom a szabályokat. A törvényes pihenőidőt például. Mi múlik azon, hogy ma éjjel vagy holnap reggel állok elő ezzel a sztorival? A pasas mindenképpen szökésben van.

Lehajtja fejét a nő puha vállára, mint egy hízelt gyermek, de a férfiassága folyamatosan jár, kalandozik Imelda testének titokzatos labirintusában, ebben a nedves és romlatlan barlangban, ahova előtte még egyetlen fehér ember sem hatolt be.

22.32

Imelda Christos haját simogatja. A férfi, mint mindig, most is egyből mély álomba merült, miután elélezett. A nő jobb kezével tovább babrál Christos fején, a baljával pedig felvesz egy megsárgult, agyonolvasott könyvet az éjjeliszekrényről. *Nemesis*. Agatha Christie. Szórakozottan olvas, nem igazán figyel. Az ügyön gondolkodik. Azon, amit a tévében mondtak, amit Christostól hallott, a feleség eltűnésén, Rodin halálán, a fickó szökésén, a hotel alkalmazottainak a vallomásán. Minden egybevágh.

A könyv megviselt lapjai nehezen válnak el egymástól. Valami nem stimmel a vallomásokban. Voltak bizonyos dolgok, amik már akkoriban is zavarták, amikor az a kiskölyök belefutott az óceánba. Meg kellene próbálnia felidézni az ügyet, esetleg előkeríteni az akkori újságokat. A Marie-Colette nevű vénasszony a Jean-XXIII. utcában harminc éve gyűjti az összes réunioni napilapot.

Hogy is hívták azt a vízbe fulladt srácot?

Forgatja a *Nemesis* lapjait. Nazir guberálta neki a könyvet a saint-joseph-i bolhapiacon. Christos előszeretettel emlegeti őt fekete Miss Marple-ként, és nem is tudja, milyen közel jár az igazsághoz, hiszen Imelda évente száznál is több krimi olvas el. Az egész környék hordja neki a régi könyveket, amelyeknek majd a feléből hiányzik a teljes utolsó fejezet. Ez az ügy egy olyan regényre emlékezteti, amit bő tíz éve olvasott. *A Kahului Bay* volt a címe, és bár Hawaii szigetén játszódott, a sztori szinte szóról szóra megegyezett Bellion történetével, abban is minden bizonyíték a főszereplő ellen szólt... Volt azonban egy szereplő, egy tanú, aki csak jóval később bukkant fel a történetben, akkor viszont alapvetően megváltoztatta az események menetét. A szerző

minden igyekezete ellenére, Imelda, szokás szerint, jóval a vég előtt rájött a csavarra.

Christos úgy szuszog, mint egy macska.

Imelda úgy érzi, ismét mozgásba kell hoznia az agyát. A lehető legkézenfekvőbb módon: elefánthoz méltó memóriáját segítségül hívva.

Hogy is hívták azt a hatéves fiúcskát?

2013. április 1., hétfő

20. Öcskös

7.21

A tükörben látom, hogy apa kezében megvillan a penge. Éles és hegyes.

A tarkómhoz közelít vele, érzem a metsző hidegét. Összeharapom a szám, kiserken a vérem.

Reszketek a félelemtől, mukkanni sem merek. Apa a hátam mögött áll. Valószínűleg tudja, hogy rettegek, látja, hogy kiráz a hideg, hogy lúdbőrös az egész testem.

Apa közelít az ollóval. A hegye hozzáér a nyakamhoz. Jéghideg. Az él a bal fülem felé indul.

Próbálok meg sem moccanni, csak várnom kell. Nem mozdulhatok meg, nem sikolthatok, nem eshetek pánikba. Mert különben apa akár meg is sebesíthetne. Megvághatna véletlenül.

Az én apukám nem igazán ért az ilyesmihez.

Újabb hajtincs hull le a mosdókagylóba.

Folyni kezdenek a könnyeim. Megígértem apának, hogy nem fogok sírni, de nehéz megállnom.

Pedig apa elmagyarázta, hogy ha meg akarjuk találni anyát, nagyon korán kell kelnünk, hogy a lehető leghamarabb elindulhassunk, mert valamilyen találkozóánk van a sziget túlsó végében. Azt is mondta, hogy nekem kell a földkerekség legbátrabb kislányának lennem.

Az vagyok, és ígérem, az is leszek, hogy megtaláljuk anyát, de azért az sem mindegy, hogy mi történik a hajammal. Arról álmodoztam, hogy a fenekemet verdesi majd, hogy olyan szép lesz, mint anyáé, és ezért hajlandó lettem volna akár még éveket is várni, és hosszú órákat tölteni reggelente azzal, hogy kifésüljem.

Apa öt nyisszantással levágta. Borzalmas!

Azt akarja, hogy úgy nézzek ki, mint egy fiú. Akkor támadt ez a furcsa ötlete, amikor elnézte a falra kiakasztott képeket. Egy velem egykorú fiú szokott aludni ebben a szobában, ha eljön időnként nyaralni a nagyjához. Jó lehet, ha van az embernek egy nagymamája, aki Réunion szigetén él. Jobb, mint hotelban lakni. Ez a néni egy kicsit vicces ugyan a kék hajával, de kedves asszonynak néz ki, és az összes képen nagy, kagylós vagy krokodilfogas lánc lóg a nyakában.

– Fiú ruhába is bújhatsz – mondta apa. – Olyan lesz, mint valami jelmez.

Nagyon igyekezett, és a végén sikerült is elnevetnie magát. Nekem nem. Hiába próbálkozik időnként, apának nem túl gyakran sikerül viccesnek lennie.

Az olló beférkőzik a fülem mögé, és még rövidebbre nyírja a hajam. Én persze tudom, hogy igazándiból miért akar fiúnak öltöztetni. Nem azért, hogy ne ismerjenek fel, vagy nem csak azért.

Úgy döntöttem, hogy meglepem apát, úgyhogy hirtelen szembefordulok vele.

– Apa, igaz, hogy valamikor, még régebben volt egy kisöcsém, akit azért nem ismerek, mert meghalt?

Kis híján elejtette az ollót. Az utolsó pillanatban sikerült ugyan elkapnia, de így is megszúrta egy kicsit a nyakamat. Alig éreztem valamit, mert csak arra figyeltem, hogy mit fog mondani.

De apa egyáltalán nem válaszolt a kérdésre.

7.24

Martial hosszú percekig várt, mielőtt megszólalt volna, mintha abban reménykedett volna, hogy Sofa a nagy csendben elfelejti, mit is kérdezett.

– Te még fiúnak is nagyon szép vagy, kicsim.

Sofa ráölti a nyelvét a tükörből.

Néhány utolsó nyisszantás. Amennyire tudja, próbálja kiegyenesíteni a frufrut, próbál a fodrázmunkára összpontosítani, de közben egyetlen dolog jár csak az eszében.

Öngyilkos ötlet egyedül kiküldeni a lányát, pedig nincs más választása.

– Érted, kicsikém? Összeírtam a listát, csak meg kell mutatnod a bácsinak.

– Nem olvashatom fel inkább? Én már tudok olvasni, apa!

Martial a lánya nyakához hajol, mint egy idegesítően udvarias fodrász.

– A lehető legkevesebbet kell beszélned, kicsim. Senki sem jöhet rá, hogy kislány vagy. Szóval fogod a listát, odaadod neki, aztán pedig csak ellenőrzöd, hogy megkaptál-e mindent. Kell egy 1:25 000 léptékű térkép...

– Olyan bonyolult...

– Egy iránytű.

– A többit már tudom. Gyümölcsök és szendvicsek.

– És ha megkérdezik, hogy hívnak, mit mondasz?

– Azt, hogy Paulnak.

– Oké.

Martial erőltetetten felnevet, a kislány ezúttal sem tart vele. Soha nem tudta megnevettetni Sofát.

– Elmagyaráztam már az utat is... Elindulsz a tenger felé és egyenesen végigmész a nagy sétányon. Az összes bolt ott lesz. Csak az eladókkal állj szóba, senki mással! Világos?

– Persze. Nem vagyok már kisbaba.

Martial leveszi a lánya nyakáról a hajas törülközőt. Sofa a tükörbe bámul, és hitetlenkedve nézi a kontár bilifrizurát.

– Anya mindig hozzátett két üres sort a bevásárlólistához. Egy meglepetést a szíve csücske lányának, egyet pedig a szíve csücske kedvesének.

Tényleg így volt. Liane-ban megvolt az a kedves képesség, hogy minden napi nyűgből játékot varázsoljon. Martial nehezen válaszol.

– A legszebb meglepetés, ha gyorsan, nagyon gyorsan visszaérsz.

Az ajtóhoz megy, résnyire nyitja, és végignézi a kihalt utcán.

– Várj csak, Sofa! Még egy apróság...

Lehajol a lányához, és az orrára biggyeszti az előszobai szekrénykén talált napszemüveget.

– Figyelj csak, Sofa. Amikor visszaérsz, lehet, hogy nem igazán fogsz megismerni, mert én is elváltoztatom magam... Levágom a hajam, a szakállam... Érted?

– Igen...

Nehéz lenne pontosan megfogalmazni, hogy mi van Sofa tekintetében. Félelem? Döbbenet? Izgatottság, mert játéknak tekinti ezt az egészet?

Martial végigszánt a lánya rövidre nyírt haján. Apró hajszálak ragadnak a kezére.

– Gyerünk, nagylány, húzz bele!

7.51

– Egy teát, kedvesem?

Ajának először csak az orrcimpája mozdul, ahogy megérzi a gőzölgő ital illatát, majd kinyílik a szeme. Egy tálcát lát maga előtt. Egy teáskészletet és egy kosárkában három croissant-t.

A negyedik Christos szájában, a szakálla csupa morzsa.

– Pihentél, Aja? Úgy nézel ki, mint egy kialvatlan öregasszony.

– Kösz, Chris! Imádom, ha bókokkal ébresztenek... Ja, tízperces részletekben legalább egy órát aludtam.

– Hallgattam a Zsaru rádiót idefelé jövet. Ezek szerint nincs új fejlemény?

– Semmi. Úgy tűnik, Bellion köddé vált. Telefonon beszéltem Laroche-sal, a Papangue-akcióterv karmesterével. Hat helikopter kezdett körözni a sziget felett, ahogy felkelt a nap. Nyoma sincs a szürke Cliónak, Bellionnak vagy a lányának. Laroche fél éve érkezett Réunionra, hívni fog, miután beszélt a prefektussal. A jelek szerint jól... elég jól érti a dolgát.

– Kicsit több átéléssel, Aja!

– Mi van?

– Vigyél bele egy kicsit több érzést, amikor az a rész jön, hogy „érti a dolgát”!

Aja felsóhajt. Nyújtózkodik, majd két kézbe veszi a gőzölgő teáscsészét. Christos fél fenékkal felül az ablakpárkányra.

– Nekem viszont van hírem, Aja. Elég fontos...

Aja szeme úgy csillan fel, mint az éjszaka lassan kihunyó csillagai az álom és az ébrenlét határán.

– Tényleg? Te még az ágyban is dolgozol?

– Nem is tudod, mennyire találó, amit mondasz. Egy barátnőmtől kaptam az infót. Olyan az agya, mint egy Intel Core

processzor, amit rákötöttek egy három terrabájtos elefántmemóriára, amelyet kizárólag arra particionáltak, hogy a kezdetektől megjelent összes réunioni kisszíneket eltárolja és feldolgozza. A lényeg, hogy a hálótársnőm azt állítja, hogy amikor néhány éve egy kissrác belefutott az óceánba Boucan Canot-nál, Martial Bellion alaposan belekeveredett a gyászos történetbe.

Aja tekintete úgy halványul el, mint a Dél Keresztje a nap sápadt hajnali fényében.

– Nem hiszed el? – kérdezi Christos csalódottan.

– De... Heten telefonáltak tegnap óta, hogy megosszák velünk ezt a történetet. A réunioniak agyában hihetetlenül megmaradnak ezek a helyi események... legalábbis jobban, mint a miénkben. Egyetlen zsaru sem akadt a szigeten, akinek beugrott volna, hogy a szökésben lévő anyaországi turistáknak köze van ehhez a régi halálesethez. Gondolhatod, hogy azóta utánanéztünk a dolognak, és egy csomó e-mail is befutott Európából, persze azokat még alaposan át kell tanulmányoznom, de a lényeg annyi, hogy Martial Bellion elveszítette a Liane előtti, első feleségétől született kisfiát, a hatéves Alexet. A kisfiú belefutott az óceánba... Bellion hibája volt, mert a gyerekekre neki kellett volna vigyáznia. Egyelőre nem látok olyasmit, ami miatt indokolt lenne összefüggésbe hozni ezt a régi ügyet a saint-gilles-i kettős gyilkossággal... Én annyit szűrtem le az egészből, hogy a turistánk, akiről mindedig azt hittük, hogy egy számára idegen, ellenséges környezetben mozog, valójában úgy ismeri a szigetet, mint a tenyerét.

– Nézzük a dolgok jó oldalát – szellemeskedik Christos. – Tökéletes hülyét csinált belőlünk, de vannak enyhítő körülmények.

– Bellion kilenc éven át élt a szigeten – folytatja a kapitány fel sem nézve –, 1994 és 2003 között. A Bourbon jachtklubban dolgozott. Annak alapján, amit a főparancsnokság szíveskedett velem közölni, Bellionnak akad még egy-két haverja, ismerőse a szigeten. Egy langevini bűvár, egy cukornádültetvényes a Mât folyónál és egy volt barátnő a Ravine à Malheurnél. Mindannyian azt állítják, hogy nem tartották vele a kapcsolatot, miután visszaköltözött Franciaországba, és hogy nem találkoztak vele, amióta visszatért a szigetre. Ennek ellenére szép csendben

megfigyelés alá helyeztük, lehallgatjuk, követjük őket, szóval a szokásos cirkusz, de Bellion nem jelentkezett náluk...

Christos belekezd a második croissant-ba.

– Dörzsölt fickó. Bocs a döglött infoért, kedvesem...

– Ugyan... Én meg sajnálom, hogy tegnap este lehordtalak...

– Én kerestem a bajt, és nagyon kivoltál már. És még most is...

Kellene aludnod egy-két órácskát...

Aja megfújja a forró teát.

– Szó sem lehet róla. A lényeg még csak most jön a következő órákban. Érzem... Bellion bevette magát valahova éjszakára, de előbb-utóbb elő kell bújni. Nem tehet mást. Mint egy rágcsáló, akinek táplálékot kell kerítenie... Nem csak úgy elmenekült, bele a vakvilágba, Christos... Okkal tette, és konkrét úti célja van.

– Ha ajánlanék neked egy... hogy is mondjam?, egy kicsit rázós segítő, elfogadnád, Aja?

– A jelenlegi helyzetben...

– A barátnőről van szó. Tudod, az Intel Core-agyú fekete asszonyról... Egész éjszaka az ügyön agyalt, és szerintem is van valami gyanús az egészben... Valamiféle rejtett logika működik benne.

– Komoly erény, ha valaki képes leosztani a teendőket, Christos. Jósol a barátnőd? Kávézaccal vagy kecskebéllel dolgozik?

– Inkább Harlan Cobennel... Az a fajta jós, aki három fejezettel a vége előtt már ismeri a jövőt...

Aja megégeti a száját a gőzölgő teával, fájdalmasan elfintorodik, majd bólint.

– Oké, végül is miért ne. Nem kerül semmibe... Mondd neki, hogy nézzen be.

Christos elmosolyodik.

– Jó fej vagy, főnök. Nem fogsz csalódni, Imelda egy jelenség.

Egy kis zacskó füvet vesz elő a zsebéből, és nekiáll cigarettát sodorni.

Aja arca megrándul.

– Christos! Ugye nem akarsz itt nekiállni füvezni nekem?! A csendőrségen vagyunk, basszus! És pont ma, amikor a főparancsnokság teljes vezérkara beeshet bármelyik pillanatban?!

- Nyugi, Aja. A verandán vagyunk, az óceán partján, a szél pillanatok alatt elfúj mindent... Amúgy pedig jó ügyet szolgálunk, mert egy gyerektől foglaltam le a cuccot, mielőtt elindultam volna.

Aja lemondón sóhajt.

- Annyira fárasztó vagy! Ma reggel nincs kedvem veszekedni veled.

Christos mélyet szippant a cigarettából.

- Amúgy semmi új?

- De, folyamatosan történik valami... Gondolhatod, hogy a Papangue-akcióterv beindulása óta tucatnyi ember dolgozik az ügyön itt és Franciaországban is.

- Akkor rostáld meg, kérlek, az infókat, és csak a legszaftosabbakat tálald fel nekem.

- Ebbe most beletrafáltál... Nemrég kaptuk az infót, hogy a parancsnokság informatikusai utánanézték kicsit Jourdainéknak. Az derült ki, hogy tényleg nem ismerték a Bellion házaspárt, hogy itt találkoztak néhány napja, viszont...

Christos a cigarettával a szája csücskében hunyorog. Mintha érezné, hogy tetszeni fog neki a folytatás.

- Viszont?

- Viszont az informatikusoknak az az ötletük támadt, hogy megnézik Jourdainék internetes fiókjait is. Főleg Jacques-ét. Találd ki, hogy mit rejteget ennek a kis titkolódzónak a Picasa-tárhelye!

- Az egy fénykép megosztó és -tároló valami, ugye?

- Bingó, Chris! Jacques Jourdain fiatal és csinos, monokinis turistalányokról készült képeket gyűjt... Vannak köztük homályos, közvetlen közről, mobillal lőtt képek, és vannak afféle lesifotós stílusú, egy zoomos Konica Minoltával készített fotók is.

- Hoppá! Csupa meglepetés az ügyvéd úr! Le lehet ezért csukni?

- Nem nagyon. Bár, tegyük hozzá, hogy a fiókjában szereplő pucér lányokról készült képek között akad egytucatnyi, amin Liane Bellion szerepelt. A szépasszony a jelek szerint nem szeret úgy lebarnulni, hogy a fürdőruha pántja meglátszik rajta...

Christos szélesen elvigyorodik, a joint csak valami csoda folytán billeg még a szájában.

– Vállalom! Hol vannak a fényképek?

Aja elneveti magát.

– A parancsnokságon akad egy-két hozzád hasonló megszállott, akik már önként jelentkeztek. Nem kellett volna dezertálni tegnap este! Ugye, ugye, drága barátom?

Christos keze lehanyatlik.

– Legalább annyira utálok azokat a figurákat a parancsnokságról, mint te! Gondolod, hogy Jacques Jourdain beleesett a szép szőke Bellionnéba?

– Ki tudja...

A kapitány nyugodtan befejezi a teáját, majd ismételten Christosra pillant.

– Mást találtam ki neked, merthogy korán kelő vagy... Hasznossá akarod tenni magad?

– Azért vagyok itt. Még a reggeli kutyapózzról is lemondtam, hogy idejében beérjek...

Aja nagy sóhajjal leteszi a teáscsészét.

– Van egy nyomunk, aminek utána kellene nézni. Az éjszaka futott be a hívás, miután az illető látta a híradót. Egy Charline Tai-Leung nevű lányról van szó, aki a recepció vezetőjeként dolgozik a saint-denis-i repülőtéren. Annak alapján, amit a telefonban mondott, úgy tűnik, hogy öt nappal ezelőtt, tehát negyvennyolc órával a kettős gyilkosság előtt találkozott Martial Bellionnal, aki nála akarta átíratni a repülőjegyét. Ha beigazolódik, Bellion nyugodtan felírhatja az ellene felhozott vádpontok közé az előre megfontolt szándékot is. A lány ma szabadnapos. Roquefeuilben^{20} lakik, és várja, hogy kimenjen hozzá valaki, és felvegye a vallomását.

Aja odaadja a kartonlapra firkált címet, Christos pedig eltapossa a csikket.

– Te aztán ismered a gusztusom... Imádom a légiutas-kísérőket.

– Vár egy pillanatot, majd a főnöke elgyötört arckifejezését látva hozzáteszi: – Ugyan már, Aja! Szorul a hurok. El fogjuk kapni, tuti, hogy elkapjuk.

8.04

A tengerpart felé ereszkedő széles sétányon lépdelek. A kétoldalt sorakozó pasztellszínű, kocka alakú épületek pont úgy néznek ki, mint az újfajta babakáczák, amiknek le lehet szedni a tetejét és az oldalát. A patika zöld színű keresztjére felcsavarozott utcataláról kibetűzőm az utca nevét. *Mail de Rodrigues*.

Amióta csak apa becsukta mögöttem az ajtót, minden utasítást betartottam. Rendes kislány vagyok. Nem futok, a járdán maradok, lemegyek a lépcsőn, átkelek az úton, és hiába, hogy ott állok a sétányon, ahol nem járnak autók, továbbra sem futok.

Alaposan megjegyeztem azt is, hogy utána mit kell tennem. Az összes boltban meg kell mutatnom a bevásárlólistámat az eladónak.

Megvárom, amíg végez, aztán fizetek.

Nem nagy ügy, csak az zavar, hogy ha árnyékos részre érek, az égadta világon semmit nem látok a sötét napszemüvegemben.

Apa viszont nagyon szigorúan a lelkemre kötötte, hogy nem vehetem le.

A sétány végén, már majdnem a parton, egy egyenruhás csendőr ácsorog. Egyedül van. Mozdulatlanul áll, csak a szeme jár ide-oda, mint egy lusta macskának, ami a verebeket figyeli.

Most rám néz. Nyilván csináltam valamit, amire felfigyelt. Még jó, hogy nem kezdtem el kiabálni, hogy egyáltalán nem csináltam semmit, pedig hirtelen nagyon összezavarodott minden bennem.

Benne vagyok az újságban!

A címlapon, nagyon nagyban, apával és anyával. Majdnem az összes bolt előtt hatalmas kupacokban állnak az újságok, de nekem szép nyugodtan tovább kell mennem, ahogy apa megmondta. Ki kell cseleznem mindenkit. Az újságban lévő fényképen a sárga

ruhámat viselem, hosszú a hajam, és a szemem is látszik. Nincs ember, aki felismerne, ez a lusta macska csendőr meg végképp nem fog.

Egyenesen a fűszereshez tartok.

– Mit kérsz, aranyom?

Játszom a némát, és odaadom a listát a pult mögött ácsorgó hölgynek. Kenyér, sonka, süti, banán. A hölgynek egy órába telik, amíg mindent szatyrokba pakol. Amikor végzett, és miután újabb egy óra alatt odaadja a visszajárót, én alig hallhatóan, szinte suttogva mondom:

– Köszönöm, asszonyom.

Apa azt mondta, ne változtassam el a hangomat, csak beszéljek nagyon halkán, mintha meg lennék illetődve.

Kimegyek a boltból. A lusta macska csendőr még mindig ott áll, nem mozdul, de mégis olyan, mintha valahogy közelebb került volna. Mint mikor ipi-apacsot játszunk a többiekkel.

Továbbmegyek, mintha mi sem történt volna.

Négy bolt egymás mellett... Két ruha-, egy virágbolt és egy palacsintázó.

Elsétálok előttük. Kényszerítem magam, hogy nagyon lassan menjek.

Egy könyvesbolt...

Bemegyek.

– Hát te mi járatban vagy, kisember?

Felnézek, és egyből elfog a rémület.

Egy kínai...

Félek a kínaiaktól. Az emberevő óriások és a karib-tengeri kalózok után a kínaiaktól félek a legjobban. Még a párizsi vendéglőikben is rettegek tőlük. Anya szeret beülni hozzájuk, amikor vásárolunk, én viszont nem. Timéo azt mesélte az iskolában, hogy nagyon furcsa dolgokat, kóbor kutyákat, pókokat és szem nélküli halakat esznek. Itt meg ragacsos tengeriuborkát. Lassan kihajtogatom az apától kapott lapot, és közben szidom magam, hogy milyen hülye vagyok.

Tudom jól, hogy Timéo összevissza halandzsázik, ráadásul ez a kínai csak könyveket árul...

És persze újságokat.

Megint ott a fényképem, az orrom előtt, pont a szememmel egy vonalban. Magamban kisilabizálom a nagybetűs címet.

SZÖ-KÉS-BEN A GYIL-KOS.

– Újságot akarnál, kisember? Te tudsz már olvasni?

Lehajtom a fejem, összeráncolom a homlokom, a fiúszándálomat bámulom. Egyetlenegy dolgot kell vennem, de hogy mit, azt fel kell olvasnom, a boltban viszont túl sötét van, sötétebb, mint a trollok barlangjában. Mindegy, nem tehetek mást, leveszem a napszemüveget, és hebegés-habogás nélkül felolvasom neki.

– Egy 1:25 000 méretarányú térképet kérek. A száma: 4406 RT.

A kínai elgondolkodik egy pillanatra, majd egy négyszögletesre hajtogatott, kék színű térképet nyújt felém.

– A hegyekben fogsz piknikezni a szüleiddel, kisember?

Nem válaszolok, átadom a bankjegyet, és lehajtom a fejem. Hihetetlenül csúnya a szándálom. Tulajdonképpen jobb, hogy egy kínaiba botlottam, mert ő valószínűleg azt hiszi, hogy félek tőle. Nyilván megszokta már.

Megvan minden. Kimegyek a boltból.

A csendőr megint közelebb jött. Csal. Fölfelé lépked a sétálóutcában. Kénytelen leszek elmenni előtte, ha haza akarok jutni a kék hajú nagy házába, ahol apa vár.

Semmi vész! Semmi vész! Semmi vész!

Biztos, hogy nem ismer fel.

Még húsz méter.

Akkor most új játék lesz! Vége az Ipi-apacs, egy, kettő, háromnak, jöjjön az Egér, egér, ki a házból! Abban nagyon jó vagyok. A nagy csel, amivel átjuthatunk a pálya egyik széléről a másikra, az, hogy észrevétlen marad az ember. Nem szabad eszetlenül rohángálni, ahogy a fiúk szoktak, akik mindenkinél gyorsabbnak, erősebbnek képzelik magukat, és akiket ezért mindig előttem kap el a fogó.

Nem gyorsítok, nem lassítok, egyszerűen csak elsétálok a csendőr előtt, rá sem nézek. Lehet, hogy ő megnéz majd magának;

lehet, hogy utánam is fordul, de én teszek rá, teszek rá, teszek rá...
Úgysem ismer fel ez a nulladék lusta kandúr.

Még harminc méter.

Csak az úton kell átmennem. Most már visszanezhetek.

A zsaru egyre távolabb kerül tőlem, már az utca túlsó végén jár, és az óceánpart felé tart.

Hihetetlenül jó vagyok!

Ha átmegyek az úton, csak egy lépcsőn kell felmennem, és utána már futhatok, futhatok, amilyen gyorsan csak tudok. Nagyon jó lesz... Előbb még meg kell várnom, hogy elmenjenek az autók.

Már csak egy van hátra. Nagy és fekete, hatalmas kerekei vannak, hogy a hegyi utakon is lehessen járni vele. Lassít. Megáll, hogy átengedjen.

Lelépek a zebrára, és ösztönösen odanézek. Egy nagyon furcsa férfi ül a kormány mögött! A bőre sötét, szinte narancssárga, indiai inget visel, a fején pedig egy olyan zöld sapkát, amire egy tigris van felhímezve vörös cérnával. Egy malabár... Apa így hívja őket. Volt egy ilyen a szállodában, ő nyírta a füvet. A sofőrön is napszemüveg van.

A narancssárga fickó a tekintetével követ, miközben átmegyek az úton, és a középén álló pálmafát kikerülve felmegyek a lépcsőn. Szörnyű érzésem van, tetőtől talpig megborzongok, mintha megvadult hangyák rohanganának fel-alá a lábamon. Nem látom a szemét, de szinte biztosan érzem, tudja, hogy álruhát viselek... hogy lány vagyok. Ő nem dőlt be, mint az az ostoba csendőr vagy mint az a rémisztő kínai könyvesboltos.

Ha belegondolok, a malabároktól még a kínaiaknál is jobban félek.

Úgy remeg a lábam, mintha egy kísértetjárta erdőn kellene átvágnom, nem pedig egy utcán, ahol mindössze három pálmafa kókadozik.

Hülyeség az egész. Már majdnem otthon vagyok. A sarkon túl apa vár, szinte már a házat is látom. Rohanni kezdek a járdán, és hátra sem nézek a nagy, fekete autóra, ami nyilván tovább is ment azóta.

Apa!

Az ajtó kinyílik, én pedig felismerem apát, pedig elég furcsán néz ki a rövidre vágott hajával, a szakáll és bajusz nélkül egészen aprónak tűnő szájával. Berohanok, apa becsukja az ajtót, és átölel.

Nagyon szeretem, amikor megölel az apukám. Nem túl gyakran fordul elő. Tulajdonképpen mégiscsak szeretek kettesben lenni apával. Vele sokkal furább dolgokat csinálunk, mint anyával. Mindig új játékokat eszelünk ki.

Olyan játékokat, amikben én vagyok a legjobb. Odaadom a szatyrokat apának. Sikerült a kincsvadászat, és még el sem tévedtem. És ami a legjobb, hogy ma délután meg fogjuk találni anyát.

Apa gondosan végignézi, hogy mi van az első szatyorban, és elégedettnek tűnik, nagyon büszke rám. Megsimogatja a fejem, mintha össze akarná borzolni a hajam.

A legszívesebben elsírnám magam, ha a hajamra gondolok. Most már úgy érzem, kár volt levágni, elég lett volna felvennem egy sapkát, egy olyan szép zöld sapkát piros tigrissel, mint amilyet az a malabár viselt.

Apa ellenőrzi az utolsó szatyor tartalmát is; azét, amelyikben a térkép van.

– Király vagy, kicsim!

– Akkor elindulunk megkeresni anyát?

A karjába vesz.

– Figyelj, Sofa. Kulcsra zárom a házat, és bekapcsolom neked a tévét. Ne hangosítsd fel, és főleg, ne nyiss ajtót senkinek, el se mozdulj a kanapéről. Most, hogy megjöttél, elmegyek lezuhanyozni. Pár perc, és aztán elhúzzunk...

8.21

Még csak két perce bámulom *Titeuf*-öt, amikor meghallom az autót. Nem igazán akarok felkelni.

Még lejjebb veszem a hangot, *Titeuf* egyszeriben megkukul.

Zajt hallok a garázból, amit apa nyitva hagyott.

Mintha beállt volna egy autó.

Szeretnék odamenni az ablakhoz, hogy legalább kinézzek. Tényleg olyan, mintha az autó nem az utcán állna, itt van, egész közel, hallom, ahogy jár a motorja.

Van egy ajtó a garázs és a ház között, és még az is lehet, hogy nyitva van.

Akár be is jöhetnek rajta.

Nem tudom, miért, de az a narancssárga fejű malabár jut az eszembe a nagy kerekű autójával. Szólnom kell apának, de azt mondta, hogy ne csapjak zajt. Pedig most egy jó nagyot kellene kiáltanom, hogy meghallja a zuhany alatt. Nem mehetek be a fürdőszobába, hiszen még a kanapéről sem mozdulhatok el.

Hacsak...

Felkelek. Óvatosan az ajtóhoz lopódzom, a vastag szőnyeg elnyeli a lépteim zaját.

Semmi... Nem hallok semmit. Egyetlen hangot sem.

Se Titeuföt, se Nadiát. Némán tátognak a képernyőn.

A garázsból sem szűrődik be semmiféle zaj...

Már a zuhanyból záporozó víz hangját sem hallom.

23.
Cap Champagne

8.32

– Az istenit neki, ezredes, hát tényleg nem érti?! Hatalmas ostobaság lenne feloldani az útzárat.

Aja görcsösen markolja a telefont. Laroche rögtön azután hívta fel, hogy kijött a legfeljebb tízperces megbeszélésről, amelyet azzal a prefektussal folytatott, aki, közvetlenül azelőtt, hogy Laroche-t fogadta volna, a belügyminiszterrel vagy a tengerentúli területekért felelős miniszterrel bonyolított le egy legfeljebb kétperces videókonferenciát. A jelek szerint minden egyes hivatali szint belépésével egyre forróbb lett a hangulat, végül pedig Laroche ezredes közvetítésével az egész bürokratikus vihar Ajára csapott le.

– Purvi kapitány, a maga nyomorult útzárja harminc embert köt le tegnap este óta, eredményként pedig mindössze a parti út 2006. februári beszakadása óta nem látott közlekedési káoszt tudjuk felmutatni.

– Ezredes, bízson bennem! Bellion elő fog bújni az odújából, ahova tegnap este vette be magát. Akkor nem volt más választása, valahol le kellett fektetnie a lányát, de most mozdulnia kell... Csak idő és türelem kérdése az egész.

Aja az iroda falára kivetített térképet figyeli. A saint-gilles-i házak bő harmadát átvizsgálták.

– Hacsak Bellion nem jutott át már rég a sziget túloldalára...

Laroche nyugodtan, hűvösen, a legkevésbé sem agresszívan közölte mindezt.

Aja úgy érezte, mindjárt felrobban.

– Képtelenség! Kivetítettük a hurkot Bellionra, most már csak szép lassan, szorosabbra kell húzni a nyakán a csomót. Ezredes, ismerem a terepet...

– Nyilván, Purvi kapitány. Jobban, mint én, ha erre célzott, de ettől még ismerhetem a munkámat, és lehetnek hozzáértő embereim. Húsvéthétfő van, a hagyományos kreol piknik ideje. A sziget városai kiürülnek, mindenki elindul a hegyekbe, és a maga lezárásai a sziget gasztronómiai történetében mindeddig példátlan kuplerájt fognak okozni.

– Hát éppen ez az, ezredes. Ezt Bellion is tudja, és megpróbálja majd kihasználni a helyzetet, és kicsusszanni a hurokból.

Laroche elhallgat, mintha gondolkozna. Normális körülmények között Ajának meg kellett volna említenie a recepcióst, aki találkozott Martial Bellionnal a Roland-Garros repülőtéren. Tökéletesen tisztában van azzal, hogy az efféle információk visszatartása súlyos szakmai hiba. Persze nem is igazán tartott vissza semmit, csupán egy kis időt nyert magának, és mihelyt megkapja Christos jelentését, azonnal továbbítani is fog minden értesülést. Már amennyiben fontos egyáltalán...

Laroche nagyot sóhajt a vonal másik végén.

– Rendben, Purvi kapitány. Még néhány órán át maradnak a lezárások Saint-Gilles körül. A belügyminisztérium is zengeni fog, de egyelőre nincs más nyomunk.

Aja megkönnyebbülten a kapitányság fehér falának veti a hátát. Győzött!

– Köszönöm, ezredes. Az embereim kimerültek, egész éjszaka virrasztottak, de nem fognak leeresztetni... Nem, ha én kérem, hogy tartsanak ki...

– Ne tolja túl, Purvi kapitány...

– Mi az, hogy túl?

Laroche nem húzza fel magát. Aja biztosra veszi, hogy az ezredesnek a sziget összes tisztjéről van anyaga, és hogy abban Purvi kapitány jellemvonásai is szerepelnek. Pirossal aláhúzza.

– Hogyan is magyarázzam el, kapitány? Az egyszerűség kedvéért maradjunk az ön előbbi hasonlatánál, a huroknál meg a csomónál, ha emlékszik. Érdekes metafora, de nem helytálló. Hiányos, hogy egészen pontos legyek. A Papangue-akcióterv egy roppant összetett művelet, és ez még egy Réunionhoz hasonló szigeten is így van. Igazándiból nem hurokról van szó, hanem egy

hálóról, egymáshoz több ponton kapcsolódó, összecsomózott zsinetek rendszeréről. És ez a legfontosabb, kapitány, az, hogy a zsinetek miként vannak összecsomózva. Ne egy egyszerű hálónak képzelje el, inkább több, egymásra helyezett koncentrikus körnek. Ezek közül az első, a legegyszerűbb néhány száz méternyire húzódik attól a helytől, ahonnan Bellion megszökött, aztán jönnek a további, egyre összetettebb körök, amelyekben rengeteg szereplőt, szállítóeszközt, a legkülönbélebb megfigyelési módokat és speciális egységeket vetjük be... – *Hova akar kilyukadni ez a seggfej!* – Purvi kapitány, kérem, higgye el, hogy maximálisan megbízunk önben... – Rövid, kiszámított csend. – ... Tudjuk, hogy képes kézben tartani az első kört...

Aja szinte látja maga előtt Laroche sunyin álszent mosolyát, és reméli, hogy az ezredes nem is sejti, milyen hevesen lóbálja neki a középső ujját.

8.36

Aja betelepszik a függőágyba, és az ölébe veszi a laptopját. Mostanáig elég nevetségesnek találta a csendőrségi parkolóban felszerelt függőágyat, ami persze szintén Christos ötlete volt, de nem akarta ilyen apró-cseprő ügyek miatt maga ellen hangolni az embereit, ma reggel viszont, a gyakorlatilag átvirrasztott éjszaka után, kifejezetten jólesik ringatóznia benne, miközben átnézi az e-mailjeit.

A még alacsonyan járó nap, az óceánról érkező, a házak között is utat találó szél és a pálmafák árnyéka ideális körülményeket teremt ahhoz, hogy rövidke pihenőt iktasson a feszült hajszába, és hogy Martial Bellion személyiségének pszichológiai elemzésére koncentrálhasson, annak ellenére, hogy nem igazán hisz az olyan, a sorozatgyilkosokhoz kötött és a csendőriskolában az úgynevezett profilozók által sulykolt gyanús fogalmakban, amilyen a modus operandi, az aláírás, a narcisztikus perverzió, a katatimiás válság és az összes hasonló marhaság. Mindig is úgy érezte, hogy ezek a zsaruk csak a hozzá nem értésüket igyekeznek leplezni az egész szócsépléssel, kicsit úgy, mint azok a rendes órák megtartására

képtelen tanárok, akikkel, jobb híján, a szakmai továbbképző intézeteket töltik fel.

A főparancsnokság aktivizálta magát, a híres-neves, Laroche-féle háló egyes szálainak a kifeszítésében érintett valamennyi kapitányságnak kiküldtek egy négy csatolt fájl tartalmazó, titkosított e-mailt. Aja kinyitja az első fájl, amit a deuil-la-barre-i rendőrség állított össze lóhalálában. Martial Bellion rövid életrajza van benne.

Született 1973-ban, Palaiseau-ban, a gyermekkorát Orsay-ban, majd Ulisben töltötte.

Kétévnyi tanulás után otthagyja a párizsi Testnevelés- és Sporttudományi Egyetemet (diplomát nem szerez, de a vízimentő- és kajaktúra-vezetői engedélyt megkapja), majd elutazik Réunion szigetére. Huszonegy éves. Sportszervezőként helyezkedik el a saint-gilles-i Bourbon vízisportklubban, és a következő kilenc évet ott is tölti. 1996 szeptemberében házasságot köt Graziella Doréval, a Boucan Canot-i strandon működő, Cap Champagne nevű bár és étterem üzletvezetőjével. Graziella ekkor három hónapos terhes volt. Alex nevű fiuk március 11-én születik meg. A szülők tizennyolc hónappal később elválnak, a gyermek közös felügyelet alatt marad, egy hétvége itt, egy hétvége ott...

2003. május 4-én (Martial hétvégéje volt) néhány turista rábukkan az óceánba fulladt Alex holttestére. A hír néhány napra felkerül az újságok címlapjára. A vizsgálóbíró sokáig habozik, hogy gondatlanságból elkövetett emberölésnek vagy halált okozó gondatlan veszélyeztetésnek minősítse-e az ügyet, és végül, hosszas vita után ez utóbbi mellett dönt, ami egyrészt lehetővé tette Martial Bellion számára, hogy elkerülje a bírósági tárgyalást, másrészt megmagyarázza, hogy miért nem maradt az ügynek semmiféle hivatalos nyoma a csendőrségi nyilvántartásokban.

Martial Bellion néhány hónapon belül elhagyja Réunion szigetét, és visszatér Franciaországba. 2005-ben megismerkedik Liane Armatival. Josapha lányuk 2007 januárjában születik meg, a szülők a rákövetkező évben házasságot kötnek. 2009 óta Martial egy Párizs környéki (deuil-la-barre-i) középiskola gondnoka. Liane Bellion abbahagyta a tanulmányait, hogy a lányát nevelhesse.

Ennyi.

Aja ásít. A nap a leveleken át is a tarkójára süt. A hintaágy lágyan ringatódzik vele. Olyan érzése van, mintha egy gumimatracon heverve lebegne a nyílt óceánon.

Egy olyan óceánon, ahol van wifi.

Ismét ásít egyet, és rákattint a második csatolt fájlra.

Egy Alex Bellion balesetéről szóló rövid beszámoló van benne, amit az ügy kivizsgálásával megbízott Martin-Gaillard bíró készített.

A tragédia idején Martial Bellion vigyázott Alexre. Az esemény este tíz óra (Martial Bellion ekkor vette át a kisfiút az édesanyjától) és hajnali hat óra között zajlott le (ekkor találták meg a vízben a hatéves Alex holttestét a Boucan Canot-i strandon). A bíró által indított nyomozás Bellion számára terhelő eredménnyel zárult, és minden kétséget kizáróan megállapította a felügyeletet ellátó apa mulasztását. A Boucan Canot-i strandtól százméternyire működő Bambou bár valamennyi vendége megerősítette, hogy Martial Bellion egymás után itta a rumokat a fia vízbe fulladásának az idején. Súlyosító körülmény: Bellion egyáltalán nem kereste a fiát, nem jelentette az eltűnését. Végül a csendőrök keresték fel másnap reggel a saint-paul-i lakásán, hogy közöljék vele a tragikus hírt. Martial Bellion vérében 1,2 gramm alkoholt, a vizeletében pedig százötven nanogramm marihuánát találtak.

Basszus...

Aja lehunyja a szemét. Hát persze hogy Jadéra és Lolára gondol.

Hogyan élhetnek túl egy ilyen tragédiát a szülők?

Mihez kezdhet magával az ember a továbbiakban?

Martial Bellion gondatlanságból vált volna szörnyeteggé? Tulajdonképpen véletlenül? Aja szinte látja maga előtt a mérhetetlenül ostoba és nyomasztó jelenetet. „Maradj itt, Alex, apa csak elugrik a strand túlsó végébe inni meg füvezni egy kicsit, de mindjárt visszajön... Nem, az a hely nem igazán gyerekeknek való.

Ennyire képes felborítani mindent, ha az ember néhány pohárral többet iszik a kelleténél? Először rámeleg egy élet, aztán

még több? Liane Bellioné, Rodiné, Sofa Bellioné.

Aja rákattint a harmadik fájlra: egy PDF formátumú beszkenelt újságcikk van benne a helyi lapból. 2003. július 1-jén jelent meg, tehát két hónappal a baleset után. A rövid hír a Graziella Doré által vezetett bár és étterem, a Cap Champagne bezárásáról tudósít. Az újságíró, hogy könnyeket csaljon az olvasók szemébe, nem állta meg, és kitért a kis Alex megrendítő halálára is. Megérti ugyan, hogy Graziella Doré képtelen elviselni azoknak a hullámoknak a látványát, amelyek partra vetették a fia élettelen testét, de az étterem bezárása tragikus következményekkel járt: hét kreol vált munkanélkülivé egyik napról a másikra! A mixer, a pincérek, szakácsok...

...Takarítónők...

Aja felfigyel a furcsa egybeesésre. Az ő szülei is hosszú éveken át voltak alkalmazottak az Alamanda Hotelban. Ugyanolyan bizonytalan állásuk volt, mint a cikkben említett hét kreolnak. Aja kissé zaklatottan próbálja továbbvinni a gondolatmenetet: biztos, hogy volt olyan az Alex Bellion halála miatt hirtelen elbocsátott kreolok között, aki az Alamandában keresett és kapott új munkát, ugyanakkor viszont, amikor Liane Bellion eltűnése után kihallgatták a hotel személyzetét, a megkérdezettek egyike sem említette meg ezt a régi ügyet.

Sem Gabin Payet.

Sem Eve-Marie Nativel.

Sem Naivo Randrianasoloarimino.

Sem Tanguy Dijoux.

Miért?

Aja agyán átsuhan, talán nem ártana majd utánanézni a Cap Champagne egykori hét alkalmazottjának. Az egész eddigi nyomozása abból az alapfeltevésből indult ki, hogy Martial Bellion az egyetlen szóba jöhető tettes. Öt tanúvallomás szólt egy ellen, köztük Eve-Marie Nativelé, aki a lehető leghatározottabban állította, hogy Liane Bellion egyáltalán nem jött ki a 38-as szobából. Aja szó szerint emlékszik a konklúziójára, amit

Christoson próbált ki: „Nehezen elképzelhető, hogy a hotel összes alkalmazottja összeesküdött volna ellene. Mi a fenének tennének ilyesmit?”

Öt vallomás egy ellen.

Bele fog pistulni ebbe az egészbe!

Aludnia kellene.

A teste is követeli. Határozottan. A billentyűzeten táncoló ujjain kívül az összes testrésze és szerve olyan lassan működik, mintha már készenléti üzemmódba kapcsolt volna. A Boucan Canot-i tengerpart jut az eszébe, és eltöpreng a sziget emblematisztikus fürdőhelyének a különös sorsán. A hely a veszélyessége miatt, a meredeken mélyülő part és a vad, szeszélyes hullámok miatt lett ismert és vonzó turisztikai célpont. Bucan Canot-nál nem volt lagúna, csak szép, nagy hullámok, amelyekkel a kezdő és haladó szörfösök egyaránt kedvükre birkózhattak. Mindez egészen 2011 szeptemberéig tartott, addig, amíg a környék leghíresebb bodyboardosát fel nem falta egy cápa tizenöt méternyire a parttól... A kis Alex tíz évvel korábbi és azóta feledésbe merült halálával ellentétben, ez a tragédia sokkolta a turistákat, és katasztrofális csapást mért a környék szállodáira, éttermeire és boltjaira...

Aja ásít. Megnyitja a negyedik fájlt, hátha azzal kiűzheti az álmod a szeméből.

Egy Agnès Sourisseau-val, Alex tanító nénijével készült hosszú beszélgetést talál benne. Az irat láthatóan szintén a Martin-Gaillard vizsgálóbíró által összeállított anyagból származott.

A bíró kérdése.

Milyen apa volt Martial Bellion?

Aja átfutotta a tanítónő terjedelmes válaszát.

Martial Bellion kissé szórakozott, felületes, nem túl lelkiismeretes apa volt. Graziella Bellion viszont édesanyaként is két lábbal állt a földön, lényegében egyedül nevelte Alexet. A tanítónő szerint a szülők viszonya egy elég tipikusnak tekinthető párkapcsolati modellt testesített meg. Martial Bellion egész

egyszerűen nem állt még készen az apaságra. Képtelen volt lemondani a szenvedélyeiről a gyermeke kedvéért.

Szenvedélyei?

A sport, a haverok, az alkohol, a fű... a nők.

A nők?

Martial Bellion jóképű fiú volt. Sportos. Szörfözött, bulizott, elég volt egyet csettintenie, és ugrottak a lányok, bár azt hiszem, Alex halála előtt néhány hónappal kicsit lenyugodott, és többé-kevésbé megállapodott egy fiatal kreol lány mellett.

Azt akarja ezzel mondani, hogy a tragédia nem lepte meg igazán?

Nem, nem. Ezt nem mondtam. Martial Bellion nem volt igazán megbízható apa, de ez még nem jelenti azt, hogy a baleset...

Ha már itt tartunk. Mi történhetett?

Ki tudja? A lagúna többi strandjával ellentétben Boucan Canot elég veszélyes hely a leszakadt part miatt, a víz nagyon hamar és hirtelen mélyül, nem ér le az ember lába. Alex nyilván nem tudta ezt. Imádott úszni... Szörnyű ezt mondani, de csodálta az apját. Mindig őt rajzolta le, ahogy az óceánban szörfözik mindenféle halak között. Martial Bellion viszont, ahogy már mondtam is, inkább a barátaival lógott, a szép lányokat, a mozgalmas éjszakákat szerette... Nem gonoszságból csinálta... de inkább olyan volt, mint egy báty, nem pedig mint egy édesapa... Nem is tudom... Mindaz, amit mondok, olyasmi, amit utólag próbál összeokoskodni az ember, hogy valamiféle magyarázatot találjon. Ha a tragédia előtt tette volna fel ugyanezt a kérdést, azt válaszoltam volna, hogy Alex egy tökéletesen kiegyensúlyozott kissrác, akinek, a szülei válása ellenére, mesébe illően szép gyermekora lesz ezen a szigeten, mert egyszerre hat rá az anyja józansága és tekintélye, illetve az apja kicsit szeszélyes, bohém természete.

Hogy reagált a többi gyerek az iskolában Alex halálára?

Aja nem olvassa el a választ.

Egyelőre legalábbis.

Csendesen elszenderedett, álomba ringatta a langyos szél és a lágyan ringó függőágy.

24.
A garázsajtó

8.47

Félek.

Mostanra elnémult minden, a ház és a garázs is.

Csak azt hallok, ahogy a kis öklöm kopogtatja a fürdőszoba ajtaját.

Egyre erősebben.

Apa végre kijön. Átöltözött. Felvesz a karjába.

– Itt vagyok, kicsim. Itt vagyok.

Furcsa, meg sem kérdezi, hogy miért dörömböltem az ajtón, mint egy őrült. Hirtelen nem merem elmondani neki, hogy hallottam, hogy egy autó beáll a garázsba. Ott, az ajtó túloldalán. Egy még furcsább dolog is az eszembe jut. Apának nem vizes a haja. Biztos megszáritotta, vagy nem tette be a fejét a víz alá. Én, ha zuhanyozom, szeretem a víz alá dugni a fejem.

– Indulhatunk, kicsim? Most már nem kellene sokáig húzni.

Apa ruhákat dobál egy nagy táskába: tornacipőket, nadrágokat, pulcsikat. Úgy látszik, elég hideg van ott, ahova megyünk. Nehezen hiszem el, mert életemben nem volt még olyan melegem, mint mióta itt vagyok, Réunionon. Ráadásul a srác, aki itt szokott lakni, akinek a cuccait viselem, valamivel nagyobb nálam, úgyhogy szerettem volna én összeválogatni, sőt fel is próbálni a ruhákat, amiket hordanom kell majd.

– Minden rendben lesz – mondta apa.

Azt is mondta, hogy ne hisztizzem, és hogy már az is nagyon szép a kék hajú nénitől, hogy nemcsak a házát, de ezeket a holmikat is kölcsönadja nekünk...

Apa kiüríti a mosogató feletti konyhaszekrényt is. Egymás után kapdossa le a különböző kekszes zacskókat, és behányja őket a

táskába.

Elfintorodom.

– Ezeket ne, apa, ezek olyan vacaknak néznek ki...

Apa nem mond semmit. Kiveszi a zacskókat, és az asztalra dobálja őket. Ideges. Még mindig ugyanolyan furcsán néz rám, mint amióta kijött a fürdőszobából. Lehet, hogy a bátyám miatt van, aki meghalt. Biztos hasonlított rám egy kicsit, és apa ezért kérte, hogy öltözzem fiúnak. Nagyon szeretnék egy fényképet a bátyámról...

Apa felkapja a táskát. Felnézek rá.

– Messzire megyünk, apa?

Apának a hangja is ideges.

– Igen! Mondtam már... A sziget túloldalára, hogy megkeressük anyát.

Elindul a garázsajtó felé. Egy pillanatig habozom még, aztán nem bírom tovább magamban tartani.

– Apa... Az előbb, amikor zuhanyoztál, hallottam egy autót. Egészen közelről, mintha ide állt volna be... ide, a garázsba.

Apa rémülten mered rám, mintha azt mondtam volna, hogy felhívtam a csendőröket, és közöltem velük, hogy hol vagyunk.

– So... Sofa... Láttál is valamit?

– Nem, apa. Semmit. Az ajtó végig zárva volt, nem jött be senki...

Apa hatalmas léptekkel elindul a házban, igyekszem lépést tartani vele. Résnyire nyitja az ajtót, majd rám néz.

– Maradj itt, kicsim, körülnézek...

Becsukja maga mögött az ajtót.

Azt hittem, hogy órákig fog tartani, de apa szinte azonnal visszajön. Mosolyog, de látom rajta, hogy csak tetteti a vidámságot.

– Na?

– Semmi, Sofa. Valamit rosszul hallhattál... Nincs... Nincs ott senki.

Apa hazudik. Ráadásul nagyon ügyetlenül. Tudom, de eljátszom neki a jó kislányt.

– Akkor jó, apa... Egy kicsit megijedtem...

– Maradj itt, Sofa! Körülnézek a kertben, hogy tiszta-e a levegő.
Ha szólok, azonnal gyere utánam!

– Vigyázz, nehogy a csendőrök felismerjenek...

– Aranyos vagy...

Megpuszil, elindul.

Mi lehet a garázsban?

Mit titkol el megint előlem?

Ki kell derítenem...

Kinyitom az ajtót.

A garázsban egy sárga autó áll. Kicsi, szinte gömbölyű és fényes. Nem tudom, hogy milyen márka.

Elindulok.

Valaki ül a kormány mögött.

Közelebb megyek. Most már megismerem.

A kék hajú idős néni az.

Mereven ül az ülésen. A szemüvege leesett a földre. Óvatosan, hangtalanul még közelebb óvakodom. Olyan, mintha aludna...

Megtámaszkodom a sárga ajtón, és lábujjhegyre ágaskodom, de egyből meg is bánom.

Az első néhány pillanatban nem akarok hinni a szememnek, de aztán rögtön sikítani kezdek.

A kék hajú néni torkából egy kés áll ki!

A gallérja csupa vér, az álla, a melle is... Úgy néz ki, mintha nagyon csúnyán leette volna magát. A kék ruhája teljesen át van ázva, és inkább lilának látszik, ugyanolyan, mint azok a hajtincsei, amik belelógnak a vérbe.

Megint sikítani akarok, egy akkorát, hogy arra az egész környék felfigyelne, de akkor egy kéz befogja a számat.

Egy hatalmas, szőrös férfikéz, amit alig látok a félhomályban.

8.49

Christos áthajt Saint-Gilles a lagúnától néhány lépésnyire felhúzott új lakónegyedén, a Terasses de Roquefeuil-ön, és végül az egyik vadonatúj épület árkádja alatt áll meg a Mazda pick-uppal. Roquefeuil a hosszú távú urbanisztikai projektek olyan mintapéldánya, amelyben átgondolt alapossággal keverednek a gazdagoknak épült, falakkal, rácsokkal körbekerített úszómedencés házak és a nagyon-nagyon szociális bérlakásokkal telezsúfolt többemeletes épületek, de ahol az összes itt lakó elviekben ugyanazokat az iskolákat, boltokat és közparkokat látogatja.

Hát ja, gondolja Christos, akit nem nyűgöz le a környék „koedukált” jellege. Ő abban hisz, hogy csupán egyetlen olyan hely van, ahol az összes faj keveredik, az pedig az óceánpart. Ott aztán mindenki pucér és egyenlő. Furcsa, de minél inkább látszik, hogy kinek milyen színű a bőre, annál hajlamosabb az ember megfélelkezni az egészsről.

Az alhadnagyt felmegy a lépcsőn, belép az épület előcsarnokába, és tanulmányozni kezdi az apró réztáblákra vésett neveket.

Charline Tai-Leung. 2. emelet, B lépcsőház, 11-es lakás.

A sziget lakóinak kevesebb mint egy százaléka hajlandó lemondani a házikójáról, és bezsúfolódní ezekbe az épületekbe, úgyhogy igyekeznek minél puccosabbra csinálni őket, mert kizárólag a felfelé való terjeszkedéssel lehet megoldani az évente érkező tízezer új réunioninak a lakhatását, és gátat szabni a városok anarchikus terjeszkedésének, amely előbb-utóbb úgy pusztítaná el a sziget természeti kincseit és élővilágát, mint valami mohó és megfélelkezhetetlen erdőtüz.

Hangtalan lift, rózsaszín lábtörlő, piros ajtó, arany színű csengő.

Ez igen!

A két csengetés között álmukból felvert, ázsiai származású légiutas-kísérőkről szóló fantáziaképek peregnek Christos lelki szeme előtt.

Amikor az ajtó kinyílik végre, egy egyhatvan magas, apró szexbomba jelenik meg, és mered hatalmas, álmos manga-szemmel Christosra. Kicsit olyan, mint Dóra, a felfedező a rajzfilmsorozatról: az arca kerek, a haja fekete és erős szálú. Christos igyekszik a még semleges magasságban tartani a tekintetét, mert a lány vékonyka pólója (amelyet persze szinte átlyukaszt a mellbimbója) olyan rövid, olyan keveset takar el a combjából, hogy Christos komolyan attól tart, az egyik mélyebb levegővétel után kivillan a szeméremszőrzete.

Felmutatja az igazolványát. A lány megdörzsöli a szemét, és emlékek után kutat a még ködös agyában.

– Igen, persze! A reptéri fickó miatt... Jöjjön be!

Dóra, a kis szemérmetlen előbb hellyel kínálja a kanapén, majd kávéval.

Christosnak tetszik a dolog. Élvezi a kilátást, amely az Indiai-óceánra, vagy ha egy kicsit elfordítja a fejét, az éppen a reggelizőtálcára pakoló Charline formás és leburnult fenekére nyílik. Kávét, pirítóst, méz...

– Maguk aztán elég korán kelők ott, a csendőrségnél.

Christos tekintélyt sugároz.

– Vészhelyzet, kisasszony. Egy szökésben lévő gyilkost üldözünk. Nyilván el tudja képzelni. Minden perc számít...

Charline el tudja képzelni. Ő is leül a kanapéra, és keresztbe veti a lábát. A pólója a köldökéig csúszik fel. Dóra Sharon Stone-osat játszik. Christos összeszorítja a száját, hogy a nyála ne csorogjon bele a forró kávéba. A lány mosolyog, egyáltalán nincs zavarban, sőt kifejezetten élvezzi a zsaru döbbenetét.

– Tudna várni két pillanatot? Magamra kapok valamit.

Kár...

Charline eltűnik a hálósobában. Christosnak alig van ideje lelohadni, már vissza is ér. Egy könnyű, rózsaszín puplinruhácskát

vett fel, ami talán egy-két centivel többet takar a csupasz combjából...

A szemérem, ahogy azt Dóra elképzei.

Cserébe viszont a póló visszafogott kerek nyaka helyett ott van a mélyen kivágott ruha, amin csupán két vékonyka pánt próbálja kordában tartani a lány mellbimbóját, amely mindenáron ki akar bújni a kora reggeli napfényre.

Christos az óceán felé fordítja a tekintetét. Egy szörfdeszka foglalja el az egész erkélyt.

Még sportol is...

Az alhadnagy köhint egyet.

– Szóval a Roland-Garros reptéren találkozott Martial Bellionnal? Ez öt napja történt?

Charline elneveti magát.

– Igen... Az első számú közellenség... Amúgy elég jóképű. Ha nem gyilkos lenne, hanem erőszaktevő, szívesen kocognék Saint-Gilles környékén...

Ismét ledobja magát a kanapéra, alig egyméternyire huppan le Christostól, és Lolita-pózba vágja magát. Felhúzza a térdét a melléhez.

Ez a kis ribi kicsinálja! Most tényleg egy olyan kiscsajt sodort elé az élet, aki a karhatalom hősies képviselőiről szokott fantáziálni? Christos még nem tud végleges diagnózist felállítani, és egyelőre megelégszik azzal, hogy összefont ujjakkal az ölébe ejti a kezét, és megpróbálja eltakarni a merevedését.

– Mit akart Martial Bellion?

– Semmi különöset. A visszaútra szóló jegyét akarta áttetetni korábbra.

– Mit mondott, miért?

– Az utasok magánéletének a tiszteletben tartása a legfontosabb alapszabály a Corsairnél.

Christos arca megrándul.

– És végül sikerült átírni a jegyét?

– Nem, nem lehetett. A lehető leghamarabb akart Párizsba repülni, de az összes járat tele volt. Az egyik egy héttel később induló közvetlen járaton lett volna az első szabad hely, az pedig

már szinte egybeesett április hetedikével, amikorra eredetileg is tervezték a visszautazást.

– Mit szólt?

– Pánikba esett. Erősködött. Mindent megpróbáltunk... Az sem egyszerűsítette a helyzetet, hogy nem volt nála az útlevele. Az egyetlen szóba jöhető lehetőség az volt, hogy vagy Delhiben vagy Sydney-ben átszáll, de az háromszor annyiba került volna.

– És?

– Végül nem kellett neki... De sokáig gondolkozott.

– Ááá...

Christos igyekezett az ügy tisztázatlan részleteire koncentrálni, és figyelmen kívül hagyni a Charline Tai-Leung ruhája alatt, a két lába között húzódó homályzónát. Martial Bellion ezek szerint titokban arra készült, hogy előre hozza a hazaindulása időpontját. Majdhogynem bármi áron. Ügyészi szemmel nézve ez akár azt is jelenthetné, hogy a feleségét nem véletlenül, hanem előre megfontolt szándékkal ölte meg. Akkor viszont meg miért Franciaország felé akart menekülni? Mert ott könnyebb elrejtőzni, mint egy szigeten? A fene tudja...

– Martial Bellion semmi mást nem mondott önnek?

– Nem. Inkább jó fejnek tűnt. Bosszús volt, de szimpi.

A lány látványos mozdulattal, mosolyogva előrehajol egy pírítósért. A ruha felcsúszik egészen a farokcsontjáig, apró melle pedig elszabadulva táncol az alhadnagy orra előtt. Hatalmas, jóvátehetetlen hiba lenne, ha kővé dermedve, tétlenül ülne csak, úgyhogy Christos a reggelizőtálca felé nyúl, és sikerül is súrolnia a lány egyik mellbimbóját.

– Óhajt még valamit, felügyelő?

A lány nem mozdul egy tapodtat sem, a bőrük összeér. Christos dadog.

– Egy... egy kis mézet...

Ennél nagyobb hülyét nehezen csinálhat magából.

Már éppen azon gondolkodik, hogy egy egyértelmű és pajzán megjegyzés kíséretében egész egyszerűen megmarkolja a szemérmetlen cickót, amikor hirtelen egy lehúzott vécéartály

zubogása harsogja túl a buján zakatoló gondolatait...
Megeresztenek, majd elzárnak egy csapot, egy ajtó nyikordul.

Egy buggyos gatyás fickó lép be a szobába. Félmeztelen, csupa izom és szőke, mint a kócos kis herceg. Az a fajta, aki egész éjszaka dug, aztán a nap fennmaradó részét szörfözéssel tölti.

– Egy kis mézet, felügyelő? – nyújtja felé Dóra, a ribanc.

– Köszönöm...

Az édes íz elűzi a keserűséget.

A szörfös nem túl beszédes. Lezöttyen egy székre, és magába dönt egy liter vizet.

– Tai-Leung kisasszony – dadogja Christos –, Martial Bellion úgy nézett ki, mint aki menekülni akar?

– Mit ért azon pontosan, hogy menekül, felügyelő?

– Hát, a jelek szerint mindenáron el akarta hagyni a szigetet...

Maga szerint félt valamitől?

A szörfös felkel, és csak úgy, a buggyos gatyán át megvakarja a torkát. Charline szerelmes pillantást vet rá, majd ismét Christosra függeszti hatalmas babaszemét.

– Igen, felügyelő, félt. Úgy, ahogy mondja...

9.03

A számra tapadó szőrös kéz meg fog fojtani.

Nem kapok levegőt.

Fuldoklom. Folynak a könnyeim. A félelemtől. Szeretnék beleharapni a kézbe, szétmarcangolni, mint egy vadállat, egyenként letépni, aztán kiköpni az összes ujját.

A szörnyeteg szuszogva áll a hátam mögött, a nyakamon érzem a forró leheletét.

– Pszt, Sofa. Nem szabad kiabálnod! Azt főleg nem...

Apa?

A kéz szorítása enged. Megfordulok, nem értek semmit.

Apa?

Apa élém áll, lehajol hozzám. A szemembe néz.

– Nyugodj meg, kicsim! Azonnal rohantam, ahogy meghallottam a sikoltozást. Ezt ne csináld többet! Soha. Behajtottam a garázsajtót, de a szomszédok meghallhatnak, és szólnak a csendőröknek, és akkor...

Nem akarom tovább hallgatni apát, betapasztom a fülem a két tenyeremmel, és bárki, bármit mond, sikítani kezdek.

– Meghalt, apa! A kék hajú néni meghalt...

Apa megsimogatja a fejem. A keze hideg és szőrös, mint egy pók.

– Hallgass, Sofa. Nem szabad erre gondolni. Indulnunk kell, most, azonnal.

Egy hatalmas és halálos pók.

– A néninek egy kés áll ki a nyakából, apa. Megölted. – Egyenesen a szemébe nézek. – Te voltál, apa. Biztos, hogy te ölted meg!

Apa még közelebb hajol hozzám.

A pók most a vállamra telepszik, a lábai felkúsznak a nyakamra.

– Ugyan már, Sofa! Hogy hiheted ezt? Ilyesmit soha többé nem szabad mondanod, Sofa! Érted? Soha többé. Mindig, mindig bíznod kell bennem, függetlenül attól, hogy mit mondanak, és attól is, amit esetleg látsz majd. Gyere, most indulnunk kell! Bemegyünk még a táskáért, aztán nyomás!

Reszketek. Nem érdekel semmi. Nem mozdulok innen.

– Tudom, hogy megölted, apa. Csak mi vagyunk a házban.

– Ne beszélj butaságokat, Sofa! Végig veled voltam.

A pók a szívem felé indul, de előtte még egy pillanatra megpihen a fejemen. Remegek. Sírok. Tudom, hogy igazam van.

– Nem is zuhanyoztál! Megölted a nénit, hogy elvehesd az autóját... Hogy elvedd a házát és a holmijait is... Meg a fiúruhákat, amik rajtam vannak.

Egyszer csak rájövök, hogy egyre hangosabban kiabálok. A pók hirtelen az arcomra ugrik. Elsőre fel sem fogom, mi történik.

Egy pofon csattan fájdalmasan az arcomon.

Döbbsenten, hirtelen elnémulva hátrálni kezdek.

– Most már elég, Sofa! Nincs vesztegetni való időnk. Fordulj el!

– Nem!

A pók fenyegetően felemelkedik.

Engedelmeskedem.

Apa óvatosan, hangtalanul kinyitja a sárga autó ajtaját. Nem látom, de tudom, hogy mit csinál. Kiveszi a nénit az autóból. Nem érdekli, hogy a vér rácsorog az ülésre. Nem érdekli az sem, hogy a néni meghalt. Nem érdekli, hogy soha többé nem játszhat a kisfiúval, akinek a nadrágját, az ingét, a tornacsukáját hordom.

Nem érdekli semmi.

Csak az érdekli, hogy szerezzen egy autót, hogy ne kapják el a csendőrök. Mert megölte anyját... Most már biztosan tudom.

Megölte, és nem akar börtönbe menni.

9.11

– Visszafordulhatsz, Sofa.

Apa kék inge csupa vér.

Látom a néni lábát, mert kilóg a két öreg autógumi és a fűnyíró mögül.

– Szállj be az autóba, Sofa! Sajnálom a pofont, de nem volt más választásom. Lehet, hogy még kicsi vagy, de meg kell értened. Folytatnunk kell, kerül, amibe kerül. Meglátod, gyönyörű vidékeket mutatok majd neked, olyanokat, amilyeneket még sohasem láttál...

Szép tájak?

Az autó hátsó ülésén kucorgok. Egy halott autójában. Apa megőrült.

– Nem érdekel a táj, anyát akarom látni!

Apa megnyugodott.

– Akkor velem kell jönnöd, Sofa, és bíznod kell bennem! Ha viszont akarod látni anyát, ma délutánra át kell érnünk a sziget túlsó csücskébe.

– Megígéred?

Nem tudom, miért teszem fel a kérdést. Mondhat bármit, úgysem hiszem el...

– Igen, kicsim, igen. Megígérem.

9.17

Martial hol a visszapillantó tükörbe néz, hogy ellenőrizze a sárga Nissan Micra hátsó ülésén kuporgó Sofát, hol pedig maga elé, az útra, hogy a legapróbb gyanús jelet is azonnal kiszúrhasssa. Ermitage les Bains útjai, legalábbis egyelőre, elég kihaltak.

Martial megtesz egy kilométert.

Nem többet.

Görcsösen markolja a kormányt. A saint-pierre-i út le van zárva előttük. Több száz méteres kocsioszlop kígyózik a rendőrségi ellenőrző pontig, amelyet éppen a Bruniquel út körforgalma előtt állítottak fel. Martial lehúzódik jobbra, hogy lássa, mi történik. A zsaruk megállítják az összes járművet, ellenőrzik a vezető papírjait, és kinyitattják a csomagtartót. Hiába öltözött Sofa fiúnak, és hiába változtatta el ő is a külsejét azzal, hogy levágta a

haját, a szakállát és a szemöldökét, hogy vastag szemüveget és széles ellenzós sapkát vett fel, semmi esélye átjutni.

Egy apa és egy hatéves gyerek.

Papírok nélkül.

Óhatatlanul gyanakodni fognak.

El van cseszve az egész úgy, ahogy van. Csapdába estek...

Egy terepjáró dudál mögöttük. Még jobban lehúzódik az útról, a kerekek már a dúsán zöldellő bokrok gyökerein gázolnak.

Martial titokban Sofára pillant, aki a hátsó ülésen gubbaszt tökéletesen kimerülve, közben pedig vadul zakatoló aggyal keresi a megoldást a megoldhatatlannak tűnő feladatra.

A csendőrök egy apát és egy hatéves gyereket keresnek.

Egyetlenegy módon lehet feloldani a helyzetet. Rettenetes megoldás, még annál is szörnyűségesebb, mint amire eddig rákényszerítette a lányát, sőt még annál is borzalmasabb, mint amikor szegény kettesben találta magát a garázsban az öregasszony hullájával.

Márpedig most sincs más választása.

Sofa csodálkozva meregeti a szemét, miközben ő a lehető legkisebb feltűnést keltve manőverezni kezd az autóval.

– Apa, miért fordulunk vissza?

9.19

– Aja, Aja!

A kapitány nagy nehezen felébred. Christos és Morez arca úgy táncol az égen, mint két, rugóra szerelt angyalé. Beletelik néhány pillanatba, amíg Aja felfogja, hogy ő ring a függőágyban a kispárnaként használt notebookkal a feje alatt. Óvatosan kiszáll a függőágyból. Christos előzékenyen nyújtja a kezét, ő pedig el is fogadja a segítséget.

– Van valami újság? – kérdezi aggodalmasan a kapitány, és közben az órájára pillant, hogy megnézzze, mennyit aludt.

Két óra tizenhét perc... Tulajdonképpen rendben van, de mégis túl sok.

Morez szólal meg először.

– Van is, meg nincs is. Nem tudjuk... Ezért ébresztettünk fel inkább. Érkezett egy bejelentés a hatvannyolc éves Chantai Letellier eltűnéséről. Az Ermitage negyedben, a Maldives utcában lakik. A barátja szerint, akinél aludt, nyolc körül még hazaugrott, de utána La Saline-ban lett volna találkozójuk több más nyugdíjossal. Mindnyájan a *Dodo Go klub* tagjai... Tényleg így hívják őket! Azóta is várják... Fél órája hívogatják, de nem veszi fel senki...

Aja nyújtózkodik, láthatóan csalódott. Végigsimítja az arcát. Van egy olyan érzése, hogy miközben aludt, a függőágy kötelei rombuszalakú mintákat vájtak az arcába.

– Hát igen... A néni nyilván elakadt a dugókban, vagy elaludt. Van, lehet valami köze Bellionhoz?

– Nem igazán – rázza a fejét Morez.

A tizedes hatalmas szeme vörös a kialvatlanságtól. Folyamatosan hunyorog, mintha a szemhéja gyenge szíromként

képtelen lenne ellenállni az óceán felől fújó szélnek.

– Ami esetleg van, az egy nagyon a hajánál fogva előrángatott kapcsolat, Aja. Chantal Letellier az Éden szomszédságában lakik, ráadásul a park pénztárosa azzal hívott minket tegnap késő este, hogy délután volt ott egy felnőtt meg egy gyerek, aki akár még Bellion és a lánya is lehetett.

Aja agya teljes sebességre kapcsol. Átaludt két órát, most pedig be kell hoznia az elvesztegetett időt. Hamarosan lejár a Laroche által szabott határidő, neki pedig találnia kell valamit, ami bizonyítja, hogy Bellion nem jutott át a Saint-Gilles körül felállított útzáron. Persze lehetőleg azelőtt kellene előrukkolnia a dologgal, mielőtt még a főparancsnokság feloldaná a korlátozást.

– Morez, te beszéltél az Éden pénztárosával?

– Igen, de a lány nem volt biztos a dolgában. Annyit tudott csak mondani, hogy volt ott egy apa a gyerekével, de alig látott belőlük valamit... Legalább ötven ehhez hasonló bejelentés érkezett tegnap este óta...

Aja megdörzsöli az arcát, hogy végképp magához térjen. Hirtelen feléled, a fáradtság eltűnik a vonásaiból. Morez és Christos kíváncsian várja a folytatást. Aja felkiált.

– Csakhogy, srácok, ha két gyenge jel összeadódik, az már egy rohadt erős jel... Maldives utcát mondtál? Azonnal indulunk!

9.27

Aja az üres nappaliban járkál. Elnézi a szigorú rendet, a kicsit idejétmúlt berendezést, a látszólagos nyugalmat, és közben tudja, hogy a ház néhány percen belül bűnügyi helyszínné válik, és a kiérkező technikusok hada minden egyes négyzetméter, mindegy egyes bútort, csecsebecsét átnéz, szétkap és megvizsgál majd. Végigsimítja a tapétát, és hosszan, figyelmesen tanulmányozza Chantal Letellier fényképét. Az idős hölgynek meglepően kék a haja... Eredeti teremtés lehet, az unokái biztos imádják...

Morez viharzik be. A két kidülledő szeme fehérje végérvényesen sárgásba fordult. Olyan szaporán pislog, mint ahogy a szitakötő verdes a szárnyával, mint ahogy egy megbolondult világítótorony-pár küldi a jeleket az éjszakában.

– Mindent átnéztünk, Aja. Rengeteg vért találtunk a garázsban... A földön, a fűnyírón, az autógumikon, a ponyvákön, de a test nincs sehol...

– Basszus! Mi ez az egész?

Aja az ajkába harap.

Christos negyedórán át beszélt telefonon Chantal Letellier barátjával. Röviden összefoglalja a hallottakat. Chantal Letellier egész évben a szigeten tartózkodott, de általában a szintén nyugdíjas, orvos barátjánál lakott, akivel a saint-paul-i goklubban ismerkedett meg. A fickó az alig három kilométernyire lévő La Saline-ban lakik, a Scalaires utcában. Mivel a háza gyakran üresen állt, Chantal Letellier úgy döntött, hogy kiadja egy magánszálláshelyeket hirdető oldalon keresztül, kivéve persze azokat az időszakokat, amikor a gyerekei és az unokái jöttek hozzá látogatóba. Bellion nyilván megnézett egy ingatlankiadásos oldalt a neten, és a hirdetés miatt azt gondolta, hogy Chantal Letellier Európában van, tehát a háza üresen áll.

Így is volt. Tulajdonképpen.

Mielőtt, mint minden áldott délelőtt, átment volna a goklubba, Chantal Letellier ma reggel nyolc körül hazaugrott. Nem volt szokása, de az egyik szomszéd felhívta a barátjánál, hogy nyitva felejtette a garázsajtót. Az asszony meglepődött, mert egyáltalán nem volt az a szórakozott fajra, és határozottan úgy emlékezett, hogy bezárta azt a nyomorult ajtót... Végül aztán éppen a szökésben lévő gyilkos miatt úgy döntött, mégiscsak utánanéző a dolognak.

Aja lekaszt egy fényképet a falról. A kissé elmosódott fotón Chantal Letellier a Voile de la Mariée-vízesés előtt.

A sors kegyetlen. Nem volt jó ötlet. A nyitva hagyott garázsajtó egy olyan nyom volt, amely alapján elkaphatták volna Belliont, és ehhez elég lett volna felhívni a csendőrséget.

Aja Purvi kapitány leteszi a képet az asztalra. Meg fogja kérni Morezt, hogy faxolja el a sziget összes csendőrőrsére. Háttha... Mivel Chantal Letellier holtteste nem került elő, talán van még némi esély arra, hogy Bellion nem végzett vele, hogy csak túsul ejtette.

Persze ott van az a többliternyi vér a garázsban...

Kicsi az az esély, elenyészően kicsi...

Aja nem kapta még meg a DNS- vagy ujji lenyomat-vizsgálat eredményét, a bűnügyi technikusok majd teszik a dolgukat, de minden jel ugyanabba az irányba mutat. Még egy füves csikket is találtak a fürdőszobában. Aja halálosan biztos volt a dolgában.

Martial Bellion és a lánya a házban töltötték az éjszakát.

Néhány perce felhívta Laroche ezredest. A főparancsnokság teljes stábját azonnal útnak indult Saint-Gilles-be. Helikopteren.

Behúzott farokkal...

Ajának volt igaza: a hal még mindig ott ficáncol a varsában. A miheztartás végett kis híján rácsapta a telefont Laroche-ra, csak hogy érzékeltesse vele, mekkora idő- és energia-pocsékolás volt kiterjeszteni a keresést a sziget teljes területére.

9.29

Christos lép be a szobába az arcán azzal a félig cinikus, félig „szarok rá” vigyorral, amit Aja a legjobban gyűlöl a helyettesében.

A kapitány aggodalmasan néz fel.

– Még mindig semmi nyoma Chantal Letellier holttestének?

– Nincs... De találtam valami mást.

Christos egy műanyag tasakot lobogtat a kezében, majd egy hirtelen mozdulattal, minden további magyarázat nélkül a dohányzóasztalra borítja a tartalmát. Hajszálak hullanak, záporoznak az asztalra és mellé, amíg a padló olyan nem lesz, mint egy női fodrászszalon takarítás előtt.

Hosszú, szőke és finom hajszálak... Mintha nem is valódiak lennének, mintha egy örült megkopasztott volna több tucat Barbie babát.

Vagy egyetlenegy. Egy aranyszőke kislányt.

Aja ismét a falon sorakozó, bekeretezett képeket kezdi nézegetni, de ezúttal nem a nagymamára figyel, hanem a mellette álló, hatévesforma kisfiúra, aki sapkában és kockás ingben bámulja a krokodilokat.

És akkor egyszerre csak rájön...

– Basszus! – kiált fel hirtelen. – Nem juthatnak át!

9.29

– Parancsoljon, biztos úr, az édesanyám papírai.

Martial kinyitja a tárcát, és átadja a személyit, a forgalmit és a biztosítást. A zsarú mosolyog. A megszokás. Több száz autót ellenőrizhetett reggel óta. Benéz a sárga Nissan belsejébe. Az első ülésen elszunyókált a néni, be van takarva, a nyaka körül sál, mintha még a harminc fokban is fázna, a kissrác pedig hátul duzzog a függőágy és a kreol piknik kellékei közé préselődve.

Most aztán nekiindultak a fehérek...

A zsarú a fáradtság ellenére is aprólékosan átnézi a gépjármű papírjait.

– A maga iratai itt vannak? – kérdezi végül Martialtól.

Martial sajnálkozva megrázza a fejét.

– Ööö, nincsenek... Csak felugrunk egy kicsit a nagyival a hegyekbe, a hűvösbe... Látja, ha talált volna egy sapkát, biztos, azt is felhúzza.

A zsarú elvigyorodik, hálás közönség. Kreol. Együttérző lélek.

Visszaadja a papírokat Martialnak.

– Ezt ismerem, minden második hétvégém ezzel telik... csak nekem annyival nehezebb, hogy én mind a négy nagyszülőmet fuvarozhatom...

Még egyszer benéz hátulra. A kölyök hihetetlenül morcos, mintha még sírt is volna. A csendőr megértően Martialra hunyorít.

– Főleg a kicsiknek kínszenvedés az egész. Jobb szereti a lagúnát, mi? Pont, mint az enyéme. Na, jó utat!

Martial nyugodtan a gázpedálra lép.

Átjutott!

Nyugodt tempóban halad a saint-pierre-i úton egészen Trou d'Eau-ig. A lezárásnak annyi előnye azért van, hogy alaposan

megritkítja a forgalmat. Az út szinte teljesen üres, gyorsan távolodhat a várostól.

Az óceánparton halad egészen Saint-Leu-ig, majd átkel a Trois-Bassins, a Grande Ravin és végül a Ravine Fontaine torkolatán, miközben fel-felpillant az egy kilométerrel beljebb futó Tamarins út felett egyensúlyozó hatalmas hidakra. Tíz kilométeren belül három millau-i viadukt méretű völgyhíd is követi egymást... A gyorsforgalmi úton gyenge a forgalom. Túl gyenge, könnyen kiszúrhatják az embert.

Martial hirtelen felkapja a fejét. A törpepálmák és óriáskaktuszok között hirtelen, szinte a semmiből bukkan fel a Saint-Leu határában lévő körforgalom. Chantal Letellier holtteste a bekötött biztonsági öv ellenére egyre lejjebb csúszik az első ülésen, az élettelen fej Martial karjára bukik.

Kirázza a hideg. Dermedten ül, görcsösen szorítja a kormányt; az öregasszony petyhüdt bőrének hűvös érintése undorral tölti el, és elviselhetetlen emlékeket idéz fel benne. Ha autóval indultak valahova, lehetett az akár a legrövidebb út is, Liane néhány kilométer után állandóan elaludt, és olyankor a feje, a dús szőke haja mindig rábukott Martial vállára. Ugyanolyan gyengéden és kedvesen, mint ezé a holttesté.

Mint ezé a holttesté, amelyből ismét szivárogni kezd a vér.

Az inge megint csuromvér.

Sofa sír a hátsó ülésen.

Azt a néhány percet leszámítva, amíg a rendőrrel beszéltek az ellenőrző ponton, egyfolytában sír, amióta csak elindultak, Martialnak azonban nincs más választása, tovább kell mennie, vezetnie kell még akkor is, ha tudja, hogy az anyja helyére ültetett és szunyókáló nagynak álcázott torkon döfött öregasszony látványa sokáig kísérteni fogja a lányát. Talán egész életében.

Vagy legalábbis éveken át... Vagy csak néhány órán át.

Ki tudja?

Ő nem. Ő már nem tud semmit.

Martial elhagyja L'Etang-Salét. Néhány kilométer múlva, Saint-Louis után el kell dönteni, hogy az óceánparton megy-e tovább, vagy elfordul a sziget belseje felé, Tampon irányába. A döntése olyan kérdésektől függ, amelyekre nem ismeri a választ. Mennyi időbe telik a zsaruknak, hogy észleljék Chantal Letellier eltűnését? Hogy azonosítsák az autóját? Hogy a csendőr, aki átengedte, összerakja magában a dolgot? Hogy kiadják a körözést? Percekbe? Órákba?

Martial habozik. Anse des Cascades-ba a parti út a legrövidebb. Saint-Pierre, Saint Joseph, Saint-Philippe... Viszont gyakorlatilag végig házak, körforgalmak, zebrák, közlekedési lámpák és traffipaxok között kellene haladnia. Ezen az úton sokkal sebezhetőbb lesz, tulajdonképpen be lesz szorítva az óceán és a hegyek között kanyargó katlanba, ahol a csendőrök, miután rájönnek, hogy melyik úton hagyta el Saint-Gilles-t, könnyűszerrel sarokba szoríthatják.

A táblák tanúsága szerint Tampon felé az 1-es főutat kell követnie. Nyílegyenesen. Ösztönösen rálép a gázra. Egy ideig, egész pontosan Plaine des Cafres-ig az Entre-Deux-be vezető utat fogja követni, onnan pedig legalább három olyan útvonal van, amelyen át elérheti a Piton de la Fournaise tűzhányóig kanyargó Volcan utat.

Az olyan, mint egy zsákutca. Éppen ezért döntött mellette.

Naponta több száz turista megy fel, hogy lefényképezze a Pitont, majd ugyanazon az úton leereszkedjen. Ha van olyan út, ahol a csendőrök nem fogják keresni, hát ez az.

9.42

A Nissan Micra túl van a Volcan út első néhány kanyarulatán. A lágyan hullámzó lankákon dúsan zöldellő mezőket erdősávok szakítják meg időnként. Fehér és világosbarna tehének nyújtogatják a nyakukat a szögesdrótok fölött, hogy alaposabban szemügyre vehessék az arra járó turistákat. A völgyekben színesre festett, sátortetős házak sorakoznak. Ilyesmit máshol nem igazán látni a szigeten. Szinte hihetetlen, hogy negyven-ötven méterrel

közelebb a tengerszinthez még tikkasztó hőségben, kókuszpálmák, kaktuszok között halad az ember.

Martial felsandít a visszapillantó tükörre. Sofa még mindig kimerülten gubbaszt a hátsó ülésen.

– Láttad, kicsim, hogy változik a táj? Mintha Svájcban járnánk...

Csend.

Sofa szipog.

Martial ismét visszalöki Chantal Letellier holttestét, amely minden egyes jobb kanyarnál rádől. A tehetetlenül ide-oda nyakló bábú már teljesen kivérzett, olyan, mint egy sápadt, szinte áttetsző kísértet, amelynek a teste lassanként ugyanolyan szederjes színben dereng, mint a kékre festett haja.

Egy lassan oszlásnak induló kísértet.

A holttest minden egyes kanyarban megmutatja magát Sofának. A kislány egy szót sem szól, de Martial látja, hogy az ajkába harap, és próbálja elkapni a tekintetét.

Sokkos állapotban van!

A rohadt életbe!

Meg kellene állnia, és kilöknie a holttestet az út szélére. Ez lenne az egyetlen dolog, amivel az elejét vehetné, hogy a lánya teljesen kikészüljön. Vagy legalább leparkolhatna, és a csomagtartóba rejthetné a testet.

Túl értékes nyomot hagyna hátra a zsaruknak, és túl értékes percek vesztegetne el.

Sokat kockáztatna.

Akár mindent elronthatna.

Azt nem lehet, nem szabad. Most már végig kell csinálnia ezt az örületet.

9.45

Sofa vacogni kezd.

Chantal néhány perce nyugodtan viselkedik. Martial egy erőteljes vállmozdulattal nekilökte az ajtónak. Az asszony azóta eltátott szájával tapad az üvegre, mintha a tájban gyönyörködne, és

beéri annyival, hogy zöldes színben játszó, alvadt véres nyálcsíkokat húz az ablakra.

Újabb kanyar.

Martial pontosan emlékszik. Még elég hosszú út, legalább egy óra, és tucatnyi hajtókanyar áll előttük. Sofa nem fogja kibírni addig. Valamit ki kell találnia. Bármit, tök mindegy. Hatalmas gombócot érez a torkában. Köhécsel, krákog egy ideig, aztán megtöri a csendet.

– Sofa, kicsim, kérdeztél valamit az előbb. Azt akartad tudni, hogy hasonlítasz-e a bátyádra. Tudod, Alexre. A bátyádra, aki... aki meghalt, mielőtt te a világra jöttél volna. – Belenéz a tükörbe, de a kislány meg sem rezzen. – Most van időm válaszolni, ha te is akarod. Igen, kicsim, hasonlítasz rá. Természetesen a legjobban az anyukádra hasonlítasz, de Alexre is.

Sofa felnéz. Kifejezésten a tekintete, mintha máshol járna.

– Most bevallok neked valamit, Sofa... Már másodszor teszem meg ezt az utat. Először kicsivel több mint tíz éve jártam erre, és... És akkor Alex ült ugyanott, ahol most te. A hátsó ülésen. Majdnem annyi idő volt, mint most te. Csak két hónappal fiatalabb. Ketten voltunk csak az autóban. Meg akartam neki mutatni a tűzhányót.

Sofa figyel, Martial érzi, és tovább kell beszélnie, hogy a gondolatai ne kalandozzanak el, hogy az elméje ne zuhanjon bele az örület bugyaiba.

– A sziget legnagyobb vulkánja, a Piton de la Fournaise éppen akkoriban tört ki ismét. Ilyenkor a sziget összes újságja és tévécsatornája azt hajtogatja, hogy nem szabad a közelébe menni, de az emberek éppen az ellenkezőjét teszik, igyekeznek minél közelebb jutni hozzá, és élvezni a látványt. Ez a legszebb tűzijáték, amit ember láthat ezen a földön...

A Nissan Micra kétszáz méterenként halad el egy-egy büfékocsi előtt. Az utolsó, amely éppen a Nez de Boeuf hegycsúcs alatt áll, szinte nem is látszik a barbecue-kemencéből előgomolygó füstben, és a Chantal Letellier szájából az ablakra kenődő nyál csak még homályosabbá teszi a kilátást.

– Meg akartam lepni Alexet... Nem mondtam meg neki, hogy hova megyünk, és persze az édesanyjának sem. Nem ismered, de ő

egy nagyon szigorú és kemény asszony, nem egyezett volna bele, és képzelheted, hogy milyen felelőtlen alaknak tartott volna, amiért meg akarok mutatni egy kitörő vulkánt egy hatéves kisfiúnak, miközben az összes épeszű ember az ellenkezőjét tanácsolja... Lehet... Lehet, hogy te is máshogy gondolod, Sofa, de szerintem vannak dolgok, amiket az anyukák nem igazán érthetnek meg...

Semmi. Sofának a szeme sem rebben.

Martial folytatja még akkor is, ha Sofa elzárta előle a lelkét, kétszer ráfordítva a kulcsot, és csak a saját zenéjét hallgatja egy képzeletbeli MP3-lejátszón. Most már magának is mesél, nem csak a lányának.

- Akkoriban már olvastam Alexnek Ti-Jean történeteit. Ugyanazokból a könyvekből, mint amikből neked szoktam olvasni. Tudod, Kalle nagyanyó és barátja, a Böhöm Ördög valahol a vulkán lábaja alatt laknak, úgyhogy Alex félt egy kicsit az úttól... Te nem félsz, kicsim?

Martial csendben átkozza magát az ostobasága miatt. Miért kellett előhozakodnia ezzel az ördögös dologgal, rátennie még egy lapáttal az egészre? Gyorsan folytatja, nehogy a csend maga alá gyűrje őket.

- Elmesélek valamit, Sofa. Alexnek egész kicsi kora óta volt egy kedvenc játéka, amit mindig magánál hordott... Egy kis tűzoltóautó, amit a parton talált, tudod, olyan egészen picike kis fémautó, ami a tenyerében is elfért. Nem volt igazán szép darab, egy kicsit már rozsdásodott is, de Alex mindenhova vitte magával, és igazi terepjárót csinált belőle. Átment az mindenen, a lepedő ráncain, a homokon, a fűben, a kavicsokon, az etetőszék és az asztal peremén, az autóülésen... Érted, kicsim? Alex még csak hatéves volt, de az a kis tűzoltóautó már rengeteg kilométert futott. Amikor felértünk a Bellecombe lábához, a háborgó tűzhányó parkolójába, nem tudtunk tovább menni, mert lezárták az utat. Tudod, mi nyűgözte le a legjobban Alexet?

Sofa arca meg sem rezdült a visszapillantó tükörben, de a keze megmozdult, mintha Alex kisautójáról hallva, ő is egy babát vagy

egy plüssállatot keresne, bármit, amihez a démonai elől menekülhetett volna.

– Nem fogod elhinni, Sofa! Nem a Piton hihetetlen lángcsóvái érdekelték Alexet, nem a koromfekete éjszakai égen pattogó óriási szikrák, hanem a járművek, a szabályos sorban felállított tűzoltóautók, amelyek eltorlaszolták az utat, és az összevissza rohangáló tűzoltók, akik úgy néztek ki az azbesztruháikban, mint a marslakók. Nem fenyegetett minket semmilyen veszély, több kilométerre voltunk a krátertől, de még így is pokoli volt a forróság. Nem mi voltunk ott egyedül, több százan ácsorogtak körülöttünk fényképezőgépekkel, kamerákkal, távcsövekkel... Szerettünk volna egy kicsit többet látni, de szinte lehetetlen volt odaférti a korláthoz. Végül egy testes kreol asszony, akinek egy hatalmas kereszt lógott a nyakában, odaengedte Alexet. „Köhög az ördög – magyarázta Alexnek. – Ezt meg kell jegyezned, az ördög haragszik az emberekre!” Alex persze nem foglalkozott vele, ő a hegy oldalában alácsorgó lávát figyelte, amely úgy tekergődzött, mint egy hatalmas tűzkígyó. Elhiheted, soha életemben nem láttam még úgy csillogni a szemét, de a kreol öregasszony folytatta. „Tudod, kicsim, mit kell tenni, hogy ne haragudjon meg az ördög? Apukád nem mondta még? Imádkozni kell, bogárkám, imádkozni a sziget összes szentjéhez, mert azoktól fél az ördög.”

Martial elhallgat egy pillanatra, és felnéz a Piton de la Fournaise-ra. A Dolomieu kráter felett egyetlen aprócska, szinte láthatatlanul gomolygó párafolttól eltekintve határtalanul kék az ég. Egy kósza ötlet suhan át a fején, egy homályos terv, amely szűk, de kettejük számára talán éppen megfelelő vészkijáratot nyithat a zsákutca végén. Miért ne? Később még alaposabban végiggondolja majd, de most elsősorban a történetére kell koncentrálnia, mert nem hagyhatja magára Sofát az úton.

– Alexet legalább annyira nem érdekelték a szentek, mint téged, kicsim, de udvarias volt, az öregasszony pedig úgy folytatta, mintha a jóisten szólt volna belőle. „Nem hazudok neked, fiacskám, figyelj rám jól... A tenger és a vulkán között van egy kis falu, Sainte-Rose, és abban egy kis templom, amit úgy hívnak, hogy Notre-Dame. Az 1977-es kitöréskor a vulkán mindent

elborított, a cukornádföldeket, a házakat, az utakat. A falu lakói bemenekültek a templomba, és még mielőtt halálra égtek volna, imádkozni kezdtek a szentekhez. Tudod, mi történt akkor, fiacskám?” Alex megrázta a fejét, nem tudta, nem is érdekelte, azt figyelte éppen, hogy a tűzoltók hogyan közelítenek a kráterhez a fantasztikus úrhajósruhájukban. Az öregasszony tovább beszélt. „Hát az, fiacskám, hogy a szentek erősebbek voltak az ördögnél... Az ördög megijedt, és a láva néhány lépésnyire a templomtól megállt. Senki sem halt meg, a templomot pedig Notre-Dame-des-Laves-nak hívják azóta. Ma is lehet még látni, hogy a láva elérte az első lépcsőfokot, és ott megállt, mintha nem mert volna bemenni a templomba. Ha nekem nem hiszel, fiacskám, kérd meg az apukádat, hogy vigyen el oda!” Alex ekkor odafordult, és megkérdezte a testes asszonyt: „Volt piros teherautójuk a szenteknek, akik megállították a lávát?” Képzelheted, Sofa! A kreol asszonyság megdöbbszent, és zavartan elnevette magát: „Nem, kicsikém, a szenteknek természetesen nincs teherautójuk.” – „Fényes sisakjuk?” – próbálkozott Alex. – „Nem...” – „És úrhajósruhájuk? És nagyvízágyújuk?” – „Nem, kicsim. Te tényleg úgy képzeled a szenteket, hogy úrhajósruhában járnak, puskával a vállukon?”

A távolban az egyenruhás emberek úgy szorgoskodtak, mintha minden pillanat számítana, pedig annyi dolguk volt mindössze, hogy szemmel tartsák a kiömlő láva terjeszkedését. Alex megvonta a vállát, és hátat fordított a kreol asszonynak. „Akkor nem is jó szentnek lenni. – Nézte a vulkánt, és tovább szorongatta a tűzoltóautóját. – Én, ha nagy leszek, tűzoltó akarok lenni.”

Martial ismét belenéz a visszapillantóba.

Sofa nem reagált. Nem nevet, nem is mosolyog.

Chantal Letellier sem. Olyan, mintha végre megtalálta volna a legkényelmesebb testhelyzetet, és elaludt volna, sőt egy döccenőnél még a szája is becsukódott.

Martial folytatja.

– És az is lett volna, Sofa, nekem elhiheted. A bátyád már hatévesen is nagyon bátor volt, sőt rettenthetetlen. Ő lett volna a világ legbeleválóbb tűzoltója.

Újabb és újabb barbecue-s bódék vonultak el mellettük, az összeset megszállták már a kreol családok, és mindent elborítottak az alumínium étkészletek, az összecsukható székek, az ide-oda fellogatott törülközők, amelyek a legfiatalabbakat és a legidősebbeket védik a napsütéstől szieszta idején. Szabad rálátás nyílik a vulkánra, majd a homályos ablakon túl szép sorban felbukkan a kissé elmosódott Mare de Scories, a Textor vulkán és a Zézé meredély is.

Immár nem csak Chantal Letellier szétkenődött nyála rontja a látási viszonyokat, Martial képtelen visszatartani a könnyeit.

Egy hosszabb egyenesben hátrafordul Sofához. Ő is sír. Az egyik kezével a volánt tartja, a másikat a kislány felé nyújtja, és érzi, ahogy Sofa ujjacskái megragadják. Öt aprócska kukac tekereg a tenyerében, és ő végtelen gyengédséggel fogja meg őket.

– Kár, hogy a bátyád meghalt kiskorában. Életeket menthetett volna, rengeteg életet. Nagyon büszke lettél volna rá, kicsim.

Az öt kukac finoman megremeg az átforrósodott kezében. Martial szeretné, ha örökké tartana ez a pillanat.

Odafent, az égen egy helikopter húz át felettük.

9.50

Quentin Patché a saint-gilles-i csendőrkapitányság parkolójában áll, és a cipője orrát bámulja, mint egy cigarettázáson kapott gimnazista, pedig száznyolcvan centi magas, háromdanos aikidomester, és a sziget csendőrségének kötelékében eltöltött huszonegy évnyi szolgálat után egyetlen baklövés sem terheli a lelkiismeretét. A vele szemben álló fiatal nő tíz évvel fiatalabb, húsz centivel alacsonyabb és harminc kilóval könnyebb nála.

Most valahogy mégis úgy tűnik, mintha éppen fordítva állna a helyzet...

– A fenébe is! – üvölt Aja. – Egy magányos pasas egy gyerekkel a hátsó ülésen! Papírok nélkül! Maga pedig átengedte!

Quentin Patché arra készül, hogy hebegve-habogva magyarázkodni kezdjen, de Aja nem hagy neki időt. Ismeri már a történetet az anyósülésen szunyókáló nagyinak álcázott hullával, a fiúnak öltöztetett Sofával, a teljesen szürke, átlagos külsejű sofőrrel, aki nem igazán emlékeztetett Bellionra... Az összes járőrnek szóló rádióközlemény néhány perccel elkészt, és a csendőrök túlnyomó többsége ugyanúgy bekajálta volna a dolgot, mint ez az idióta Patché, mindez azonban nem jelenti azt, hogy Aja ne folytatná az üvöltözést.

– A kezünk között volt, hadnagy! Elég lett volna kinyitnia a szemét...

Patché fegyelmezett zsaru. A csendőrségen és az aikido-teremben is volt alkalma megtanulni már, hogy csendben tűrje a csapásokat. Aja még hosszú másodperceken keresztül bombázza a szemrehányásaival.

Valahogy ki kell adnia magából a feszültséget.

És főleg, jó benyomást kell tennie Laroche-ra.

Az ezredes ott áll nem messze tőlük, egy fa árnyékába húzódva. Tíz perce érkezett egy vadonatúj Ecureuille AS350 B helikopter fedélzetén, amely hatalmas homokvihart kavarva szállt le a csupán néhány perccel korábban kiürített óceánparton.

Christos, aki az elejétől kezdve némán figyelte a jelenetet, ekkor úgy dönt, hogy tapintatosan közbelép. Ajához hajol, és a fülébe súgja:

– Rendben, Aja. Szerintem ennyi elég lesz. Quentin tizenhárom órája talpon van, és megkapta az adagját...

Aja bólint.

Miközben Quentin Patché lassan távolodik, ő Laroche-hoz fordul. Az ezredes jóval magasabb annál, mint amilyennek a telefonbeszélgetéseik alapján képzelte. És jóképűbb is. Egy skatulyából kihúzott, rendezett, vonzó negyvenes pasi, akinek éppen annyi kedélyes csillogás van a szemében, hogy a merev hivatalnok mögött felderengjen azért az ügyes diplomata is. Úgy néz ki, mint egy nem kormányzati szervezet vezetője, egy mikrohitelkkel foglalkozó bankár vagy egy szocialista önkormányzati képviselő. Intelligens, energikus, bizalomgerjesztő.

Idegcsináló.

Laroche megvárja, amíg Patché eltűnik az épületben, és csak utána szólal meg.

– Történt, ami történt, Purvi kapitány, hagyjuk! Csak néhány percet veszítünk Patché hadnagy miatt. Kiadtuk a körözt: keressük a sárga Nissan Micrát, amin Bellionnak egész egyszerűen nem lehetett ideje kicserélni a rendszámot. Nem juthat messzire, mozgósítottuk a főparancsnokság összes helikopterét, tehát tizenegy EC145-ös járőrözik a sziget felett. Remek munkát végzett, Purvi kapitány, és ezt most komolyan mondom. Sarokba szorította, majd arra kényszerítette, hogy elhagyja a búvóhelyét. Alig fél óra előnye van. Semmi esélye a fickónak.

Beszéd közben, bár meglehetősen magabiztosnak tűnik, Laroche apró köröket rajzol a cipője orrával a parkoló porába. Aja ezt a jól leplezett idegesség apró jeleként értelmezi. Mielőtt helikopterre szállt volna, az ezredes gyakorló egyenruhát, golyóálló mellényt és bakancsot húzott, tehát gyakorlatilag a *Ken*,

a *kommandós* szett egyetlen darabja sem hiányzik róla. Laroche hirtelenjében nyilván elég idegenül érezhette magát, hogy hátra kellett hagynia a nyakkendőjét és a csillagait, hogy egy Ecureuil fedélzetén átessen a légi keresztségen, és meglátogassa a bennszülötteket... Arra pedig végképp nem lehetett felkészülve, hogy a szigetre való megérkezésének az alkalmából egyből a Papangue-akciótervet kapja majd a nyakába ajándékként.

Aja hevesen ráncolja a homlokát, amíg össze nem ér a két szemöldöke, hogy ezzel is jelezze, őt nem lehet néhány odavetett bókkal levenni a lábáról.

– És addig, ezredes? Amíg várjuk, hogy a helikopterek visszatérjenek? Megpróbáljuk elúzni a csendet, kirakjuk a hangszórókat és rányomjuk *A walkűrök lovaglását*?

Laroche a kapitányra villantja hibátlan fogsorát. A mosolya őszintének és már-már cinkosan barátinak tűnik.

– Addig? Hallgatunk és imádkozunk szent Expédithez⁽²¹⁾, Purvi kapitány. Ugye, így mondják ezt errefelé?

9.57

– Aja, beszélhetnénk? Négyszemközt...

Christos a karjánál fogva kissé távolabb húzza Aját a többiektől.

– Fontos?

– Igen.

Christos Laroche-ra sandít, aki háromlépcsnyire tőlük forgolódik a parkolóban az iPhone-jával, hogy megtalálja a helyet, ahol a lehető legjobb a térerő.

– Négyszemközt – ismétli meg Christos. – Nem akarom, hogy Laroche hallja... Veled nincs gond, de ő nem értené meg... Bemegyünk a frigóba?

A frigó egy tíz négyzetméteres, ablaktalan lyuk két fémszékkal és egy fémasztallal, ahol a kapitányság utóbbi harminc évének az irattári anyagát őrzik. A saint-gilles-i csendőrök nemcsak azért adták neki ezt a nevet, mert ez az épület leghűvösebb helyisége, hanem elsősorban azért, mert ide szokták berakni hűsölni azokat

az őrizetbe vett gyanúsítottakat, akiknek nehezen oldódik meg a nyelvük.

Christos becsukja az ajtót, és felkattintja a villanykapcsolót. Ez a hűtő annyira modern, hogy bekapcsol a világítás, ha becsukják az ajtaját...

Egy nő áll a hűvösben. Egy magas, megtermett fekete nő. Ízléses kreol smink van rajta: kárminvörös rúzs az ajkán, a szemhéján indigókék festék.

Christos bemutatja.

– Aja, ő Imelda. A barátnőm... Róla beszéltem ma reggel, te pedig azt mondtad, ugorjon be, emlékszel? Meg kell hallgatnod, nagyon sokat gondolkozott az ügyön, és ő nincs annyira beleveszve a részletekbe, mint mi... Ha érted, mire gondolok, szóval ő nem...

– Emlékszem – vág a szavába Aja, és egyenesen Imeldára néz. – Ezek szerint maga az egyetlen nő a világon, aki képes rábírní a túlórázásra a Christos Konstantinov nevű anarchista prófétát... Ön a bűnügyi rejtélyek felgöngyölítésének lelkes és avatott ismerője? Harlan Coben-féle iskola, ha jól emlékszem? Bocsásson meg nekem, hölgyem, és persze főleg Christosnak, de ha szólt volna előre, mondtam volna, hogy felesleges idefáradnia. Legalább egyelőre. Jelen pillanatban tucatnyi helikopter keresi Martial Belliont, és bármelyik pillanatban beindulhatnak az események...

Christos nem hagyja annyiban:

– Meg kellene hallgatnod...

– Ne húzz fel, Christos!

Aja kifelé indul, és útközben gépiesen megigazít egy kartondobozt az irattartó állványon. Együttérző pillantást vet a fekete asszonyra.

– Sajnálom, Imelda, nem a maga hibája, de...

– Semmi gond – mosolyog Imelda. – Ne fárassza magát, asszonyom. Megérttem, kinőttem már abból a korból, amikor könnyen megsértődik az ember.

Feláll, és Christoshoz fordul.

– A főnöködnék igaza van. Megyek. Mondtam neked, hogy semmi keresnivalóm itt. Vár otthon a három gyerek, a tonnányi

mosnivaló, be kell még ugranom Saint-Paulba zöldséget vásárolni, és...

Christos felnéz a málló plafonra, és hirtelen az asztalra csap. Méretes porfelhő kezd gomolyogni a szobában.

– Basszus, Aja, ne csináld már! Mibe kerül neked öt percet rászánni? Imelda tanú, csak egy nyamvadt tanú... Már akkor olvasta és elraktározta az agyában a sziget összes újsághírét, amikor a merevlemezek és a keresőmotorok még nem is léteztek...

Aja felsóhajt, és az órájára néz.

– Rendben. Öt perc... De csak annyi.

Christos kihúzza egy széket, és letörli a kézfejjével. Újabb, a félhomályban szinte láthatatlan porfelhő kerekedik. Aja tüsszent, Christos krákog. Minden van a frigóban, csak a sör és a jégkocka hiányzik.

– Vágy bele... – mutatja Christos.

Imelda közelebb lép, és ahogy megáll a szoba egyetlen villanykörtéje alatt, hatalmas árnyéka a félhomályban ácsorgó Aja fölé tornyosul.

– Az ügy kezdete óta az a benyomásom, hogy Martial Bellion viselkedése nem logikus.

Ahogy Imelda megmozdult, a fény hirtelen Aja arcára esett, mintha ő lett volna az, akit kihallgatnak éppen.

– Kifejtené ezt egy kicsit részletesebben?

– Szóval... hogy is mondjam? Olyan érzésem van, mintha két különböző emberrel lenne dolgunk... Már annak alapján, amit az újságokban lehet olvasni, és annak alapján is, amit Christos mond.

Aja homloka ráncba fut, a két szemöldöke tökéletesen vízszintes helyzetbe áll, mint egy koromfekete behajtani tilos jelzés, de nem szakítja félbe Imeldát.

– Először is minden jel szerint egy rémesen banális ügyről van szó. Egy szóváltásról, egy szerencsétlen véletlenről. Martial Bellion pánikba esik, a rendőrséghez fordul, vallomást tesz...

– Igen, igen – kezdi elveszíteni a türelmét Aja. – Világos.

– Aztán száznyolcvan fokos fordulat. Bellion elmenekül. Megszökik a csendőrség elől. Hirtelen átalakul egy nyomtalanul felszívódó, és mindenre felkészült bűnözővé, mintha egy

aprólékosan és jó előre kidolgozott tervet követne, vagy legalábbis konkrét célja lenne...

– Rendben, Imelda! Ne haragudjon, hogy őszinte leszek, de mindezt már mi is végig gondoltuk...

Christos az elsárgult kartondobozoknak támaszkodik, a tekintete ide-oda jár a két nő között.

– Gondolom – kezd sietve szabadkozni Imelda. – Hát persze, asszonyom... Akkor rövidebbre fogom, és megpróbálom egyetlen kérdésben összefoglalni a lényegét: mi történt a március 29., péntek, 16 óra és 31-e, vasárnap délután között eltelt pontosan negyvennyolc óra alatt?

Rövid, meglepett hallgatás után Aja meglehetősen nyersen válaszol:

– Semmi! Az égadta világon semmi. Utána pörögtek fel az események, akkor, amikor be akartuk hozni Belliont.

Imelda nem neheztelt meg, egyre magabiztosabban, szabatosabban folytatja.

– Elmagyarázom a gondolatmenetemet. Pénteken, délután négy órakor, tehát közvetlenül a felesége eltűnése után Martial Bellion együttműködik a csendőrséggel, tőlük várja, hogy megtalálják a feleségét, sőt a védelmükre is számít. Másnap aztán hirtelen megváltozik...

Aja idegesen az órájára pillant.

– Időközben, amint azt maga is tudja, mert Christos a jelek szerint nem érzi a különbséget a szakmai titoktartás és a paplan alatti fecsegés között... szóval, időközben rengeteg bizonyíték gyűlt össze: a vér- és DNS-minták, Amaury Hoarau meggyilkolása, a gyilkos fegyver... Bellion egyre szorultabb helyzetbe került...

– Már előtte is abban volt, asszonyom, legalább akkora bajban. Bellion nem idióta, tudott a vérről, a DNS-ekről, és tisztában volt azzal is, hogy előbb-utóbb nyilván meg fogják találni az ujjlenyomatait a kés nyelén. Fenntartom, amit mondtam: Bellion stratégiát váltott, méghozzá radikálisan, mi pedig nem tudjuk, hogy miért döntött így. Hogy egészen őszinte legyek, ez a történet a fiam, a legnagyobb fiam, Nazir esetét juttatja az eszembe, azt,

amikor három éve azzal hívtak fel a Jean Lafosse gimnáziumból, hogy ellopott egy MP3-lejátszót az egyik haverjától.

Aja ingerülten az órájára pillant, de Christos mutatja neki, hogy nyugi, várjon.

– Kezdetben Nazir olyan szelíd volt a felügyelő tanárokkal, mint egy kezes bárány, még a lopást is bevallotta. Mindez addig tartott, amíg az egyik barátja el nem árulta, hogy Nazir nemcsak egy MP3-at nyúlt le, hanem kőkeményen üzérkedett az iskolában... MP3-akkal, MP4-ekkel, mobilokkal, játékkonzolokkal, fűvel... Amikor megtudta, hogy az egyik cinkosa feladta, az én derék nagyfiam elmenekült, és meg sem állt a Plaine des Makes-ig. Tizenkét éves volt, a csendőröknek három napba telt, mire megtalálták...

Aja feláll, és végre úgy tűnik, kezdi érdekesnek találni azt, amit hall. Összefüggést keres Imelda gondolatmenete és az ügy tisztázatlan pontjai között. Felidéződik benne Liane Bellion felbukkanása a saint-philippe-i csendőrkapitányságon, Bellion kalandja a reptéren, a sikertelen kísérlete, hogy átírassa a hazafelé szóló jegyét. És persze a múltja is, a lányok, az ital, a fű...

– Mire gondol, Imelda? Arra, hogy Martial Bellion rejteget valamit előlünk, valami súlyosabbat, mint amivel vádoljuk? Arra gondol, hogy azért menekült el, hogy ezt a valamit ne tárjuk fel?

Christos szélesen mosolyog, büszke, hogy Aja ráharapott Imelda ötletére. Füttynt.

– Súlyosabb, mint három gyilkosság... Azért ez elég érdekes, nem? Megérné egy kicsit mélyebbre ásni Bellion múltjában.

Imelda színpadias mozdulattal az ég felé emeli a karját, de megszólalni már nem lesz alkalmá, mert kivágódik a frigó ajtaja.

Laroche robban be nyakig gombolt golyóálló mellényben, és szinte kócosan.

– Kiszúrták őket, Purvi!

– Mi van?

– A Plaine des Cafres-on túl, a Piton de la Fournaise felé vezető úton.

– Az egy zsákutca! Akkor elkapjuk őket. Jövök.

Felpattan, a vasszék tekintélyes porfelhőt kavarva felborul. Laroche megvárja, amíg elül a négy fal között ide-oda verődő

visszhang.

Láthatóan zavarban van.

– Az összes helikopter tele van, Purvi kapitány, magának már... magának már egyiken sem jut hely. Az emberek, akik az akciót végrehajtják, a hegyi csendőrség légi és földi bevetési egységénél szolgáló profik. Maguknak a saint-gilles-i nyomozást kell folytatniuk... Ez roppant fontos, hiszen rengeteg homályos pont van még... Például a Chantal Letellier-gyilkosság és a...

Aja nem bírja tovább.

– Maga szórakozik velem?

Laroche mögött két egyenruhás fickó vonul el. Szélesebbek, mint az ajtó, és úgy mozognak, mintha nagyon kellene pisilniük.

– Purvi kapitány, tizenkét helikopter veszi üldözőbe Bellion Nissanját. Az harminc ember, a többségük mesterlövész. Mindegyikük egy-egy tökéletesen képzett és bármiféle ego nélküli fogaskerék a Papangue-akcióterv gépezetében. Nulla ego, érti ezt, Purvi kapitány? Mennem kell...

Távolodó léptek dobbannak a folyosón, majd kisvártatva már csak a csend ácsorog a frigó nyitott ajtajában. Christos összeszorítja a száját, Imelda a kartondobozokkal megrakott polcig hátrál, és mindketten szomorúan néznek maguk elé.

A frigó fémasztala hirtelen a levegőbe emelkedik, majd iszonyú csörömpöléssel a polcrendszer állványzatának csapódik.

– Seggfejek!

Aja kirohan a szobából, és beront a kapitányság tágas, közös irodájába. Morez olyan elegánsan tért ki a főnöke elől, mint egy középhátvéd, aki nem akar a kapus útjába kerülni a tizenhatoson belül. Aja nem is látja a terem közepén kigyózó elektromos kábelt, vagy csak nem akarja kikerülni, és továbbmegy. A következő pillanatban a drót végén lévő kivetítő ripityára törik a padlón. Saint-Gilles több száz, sárgára és narancssárgára színezett háza nyomtalanul eltűnik a semmiben.

Nyolcszázhatvan euró. Az egység éves működési költségének a negyede.

– Nyomorult seggfejek! – néz vissza egy pillanatra Aja.

Kirohan a parkolóba.

Homok- és murvavihar tombol.

Laroche helikoptere, a tengerpartról felemelkedő Ecureuil AS350 B, valóságos forgószelet kavarva, a fákat vadul cibálva, alig harminc méterrel Aja feje felett húz el.

– A kurva anyátokat!

Aja felfelé fordított középső ujját mutatva néz utánuk.

10.14

Laroche gépe már csak egy távoli, döngicsélő légy a látóhatár peremén. Aja sarkon fordul, és úgy röpködnek az apró kavicsok a nyomában, ahogy a fűrészpor száll egy megbokrosodott ló dobogó patája körül a cirkusz porondján. Senki sem mer megszólalni. Christos egy fának veti a hátát, rágyújt, és némán várja az alkalmas pillanatot, amikor megtörheti a csendet.

Vonuljon csak el a vihar.

A kapitány a fészkében rekedt madárfiókaként hosszan, kétségbeesetten fürkészi az üres eget, majd hirtelen a füléhez emeli a mobilját.

Senkivel sem törődve üvölt.

– Jipé? Igen, Aja... Abszolút vészhelyzet... Van szabad helikopter?

Néhány másodpercnyi csend, majd Aja ismét kiabálni kezd.

– Van! Zseniális, imádlak! Egy... egy kicsit spéci sétarepülés... Maradj ott, két perc és hívlak!

Aja leteszi.

Christos hitetlenkedve néz rá.

– Ki ez a Jipé? Valami régi arc?

– Majdnem. Eddig ő röpített a legtöbbszor a fellegekbe...

– Egy volt pasasod?

– Nem. A repülőoktatóm...

30.
A fedetlen sír

10.17

Egy szép színes csokrot – mondta apa. – Minél nagyobb. A kék hajú néninek, aki meghalt. Mint a temetőben. A halottak szeretik a virágokat.

Apa azt mondta, hogy maradjak a fák alatt, miközben szedem a virágokat, hogy ne távolodjam el túlságosan, de ne is maradjak a gödör közelében. Igazából nem is egy közönséges gödör az, inkább olyan, mint valami mély kút, amely mintha egyenesen a föld középpontjáig vezetne. Nagyon veszélyes! A köré felhúzott fakorlát el van korhadva, össze van törve. Vastag narancssárga műanyag szalagok és nagy sárga háromszögek vannak körülötte.

Visszafordulok, hogy ne tévedjek el a bokrok között. Apa a sárga autónál ácsorog harminclépésnyire tőlem.

Rájöttem.

Apa lehajtott a nagy útról, amikor meglátta a helikoptert. Azonnal lekanyarodott, hogy egy földúton folytassa, és közben nagyon figyelt, hogy mindig a fák alatt maradjon. A helikopter nem tudott követni minket, vagy le kellett volna szállnia, de mi akkor már messze jártunk. Aztán apa odaállt a gödörhöz, pont a törött fakorlatra akasztott táblához.

Kibetűztem a szavakat. *Commerson kráter.*

Egyedül vagyunk.

Kiszálltunk az autóból, mármint apa meg én, mert az öreg hölgy maradt, ugyebár. Egyből oda akartam menni a gödörhöz, de apa nem engedte.

– Megközelítőleg háromszáz méter mély – magyarázta. – Ha beleállítanánk az Eiffel-tornyot, alig valami látszana ki belőle, talán csak a legteteje...

Elég hihetetlennek tűnt, de ha nem hajol egészen a gödör fölé az ember, csak a kút peremét és a szivacsosan lyukas fekete köveket látni az egészből.

Aztán apa elküldött virágot gyűjteni...

Mostanra már nagyon sokat szedtem, már két kézzel is nehezen tartom a csokrot. Elindulok a sárga autó felé, de közben nagyon figyelek, nehogy kilépjek a fák alól. Apa félmeztelenre vetkőzött. Tényleg igaz, hogy még itt, a hegyek között is nagyon meleg van, talán még melegebb, mint a lagúna partján, mert szinte egyáltalán nincs szél. Apa mindent kipakolt az autóból. A szatyrot, a vizet, a térképet.

Furcsa.

Olyan, mintha az autó megmozdult volna.

Elindulok felé a csokorral a kezemben.

– Ne gyere közelebb, Sofa!

– Mit csinálsz, apa?

Izzad. A két kezével az autón támaszkodik.

– Mit csinálsz, apa?

Leguggolt, hogy egyenesen a szemembe nézhessen. Szeretem, amikor ezt csinálja.

– Láttál már sírokat a temetőben, Sofa? Mély gödröket ásnak, hogy a halottak nyugodtan alhassanak, hogy ne zavarja őket a zaj, az eső, a nap... Hogy békében alhassanak az örökkévalóságig, érted?

Félrebillentem a fejem. Értem. Az, hogy halott az ember, azt jelenti, hogy alszik, hogy nem ébred fel soha többé.

– Ezen a szigeten nem kell gödröt ásni a földbe, itt már vannak mély lyukak... A vulkán által kivájt kráterek. Ötcsillagos sírok, mint a szobák a hotelban, érted?

Bólintok.

– Menj hátrább, Sofa!

Apa odább teszi a sárga háromszögeket, aztán ismét nekifeszül az autónak. Nem a romos fakorlát felé tolja, hanem a bokrokon át, egyenesen a valamivel távolabb tátongó lyuk felé. Tiszta erőből. Az autó lassan megindul...

A néni odabent ül, látom a kék haját az ablakon át.

Apa fél kézzel letépi a narancssárga műanyag szalagot. Taszít még egyet az autón, az pedig megindul.

Furcsa. Először nem hallok semmi zajt, olyan, mintha a lyuknak tényleg nem lenne alja, mint amikor Alice zuhan hosszú órákon át a nyúl üregében.

Aztán hirtelen hatalmas robaj támad. Olyan hangos, mint amikor éppen a fejünk felett dördül meg az ég, közvetlenül a villámcsapás után, amikor már nem is igazán számít rá az ember. Olyan érzésem van, mintha a megremegő sziklák pillanatokon belül megindulnának, hogy a mélybe zuhanva végül betömjék a lyukat.

Hátrálok két lépést. Én sokkal kevésbé vagyok bátor, mint Alice.

10.22

Martial valamivel még távolabb, egy bokor alá húzza Sofát, majd felnéz az égre. Három helikoptert lát. Elég messze vannak: kettő a Piton de la Fournaise felé repül, egy pedig az ellenkező irányba, a Piton des Neiges felé tart. Szinte látja maga előtt a zsarukat, ahogy ülnek a gép ajtajában, és távcsövükbe bámulva kutatnak a legapróbb jel után a Tamarins bozótos vagy erdős részein. Egy autó, két ember után kutatnak valahol a vulkán oldala és a Remparts folyó közötti területen: a zsaruk keresési körzete jelentősen leszűkült.

Ez is volt a terv!

Az, hogy látványosan nekivágva a Nissannal a Volcan útnak idecsalogassa a légyként döngicsélő helikoptereket. Hogy meglobogtassa előttük a vörös posztót, és felpiszkálja őket, aztán – ugyanúgy, ahogy Saint-Gilles-ben tette – gyorsan eltüntesse az autót, összezavarja a nyomokat, és gyalog menjen tovább... majd átkelve a tűzhányó túloldalára, Piton Sainte-Rose, az óceán és Anse des Cascades felé folytassa az útját.

Martial rámosolyog Sofára, aztán bepakol mindent a táskába, közben pedig a szintvonalak alapján megpróbálja összeállítani magában a táj 3D-s nézetét, és igyekszik memorizálni az IGN-

térkép minden apró részletét, a szintkülönbségeket, az erdős területeket, a vízmosásokat.

Mihelyt elhagyják a Commerson kráter fedezékét, két nagy nehézséggel kell szembenézniük.

Először is át kell kelniük a Plaine des Sables-on. Két kilométeres út, fekete hamuval borított terep, ahol egyetlen talpalatnyi árnyékos hely sincs, és amely egyáltalán nem veri vissza a nap sugárzását, hanem az utolsó cseppig magába szívja. Egy ötszáz foci pályányi barbecue, amely elég nagy ahhoz, hogy az összes szigetlakónak egy évszázadra elegendő kolbászt megsüssenek rajta. Ráadásul a Plaine des Sables-on való átkelés közben nem lesz semmiféle fedezékük sem, olyan könnyű lesz kiszúrni őket, mint két hangyát a fehér abroszon.

És ha valami csoda folytán átjutnak, akkor még a vulkán oldalában le kell ereszkedniük egészen az óceánig.

Tizenöt kilométer, ezerhét száz méteres szintkülönbség.

Sofa nem fogja bírni...

10.25

– Gyere közelebb, kicsim! Gyönyörűek ezek a virágok.

Nem tudom, mit tegyek. A szívemhez szorítom a csokrot. Az az érzésem, hogy a lyuk még mindig remeg.

– Gyere csak közelebb! Nincs tériszonyod?

– Nincs...

– Add a kezed. Dobd be szépen a csokrot a kráterbe, hogy a kék hajú néni a mennyországba jusson.

Nagy kedvem lenne közölni apával, hogyha nem öli meg a nagyanyót, nem lenne semmi szükség erre az egész cirkuszra a mennyországgal, a virágokkal, az autótologatással, de nem akarom, hogy ismét megharagudjon rám.

Előrelépek, a lábam egyarasznyira van a szakadéktól.

Apa keze izzad.

A lyuk olyan, mint egy hatalmas száj. Egy hatalmas és éhes száj, ami nemcsak a csokrot, de engem is el akar nyelni, mint a nagy fogú lovak, amikor füvet nyújtok be nekik a rácson keresztül.

Látszik rajtuk, hogy a legszívesebben az ujjaimat, a kezemet, az egész karomat leharapnák.

Megtámaszkodom a sziklákon, egészen közel a peremhez, mert azt szeretném, hogy a virágok leérjenek a lyuk legaljára.

– Jó erősen fogsz, apa?

Anya sohasem engedte volna meg, hogy ilyesmit csináljak.

Előrehajolok, majdnem a lyuk fölött vagyok. Apa a bal kezemet fogja, én pedig lendületet veszek, nagy kört rajzolok a másikkal, és eldobom a csokrot.

A virágok elválnak egymástól, és szálanként záporoznak alá.

Csendben zuhannak. Lenézek, a lehető legtovább, egészen a föld középpontjáig szeretném őket követni.

Csak a levelek között szaladgáló szelet és az égen repdeső bogarak távoli zümmögését hallom... Az is lehet persze, hogy a helikopterek azok.

– Apa, nem engedsz el, ugye?

10.32

Mindenki elrepült...

Christos hirtelen olyan egyedül találta magát a saint-gilles-i kapitányság épületében, mint egy macska augusztusban, miután a gazdái elmentek nyaralni, és rámaradt az egész ház, a kert.

Mégsem volt teljesen egyedül.

Imelda maradt, és a *ZENDARM' LA RÉNION* címet viselő, a főparancsnokság által kiadott vékonyka havilap számait tanulmányozta, amelyeket fiatal tisztjelöltek szerkesztettek a köztársaság, a tengerentúli csendőrség és annak személyi állományának a legnagyobb dicsőségére... Christos nem is emlékezett, hogy mikor nézett bele utoljára. Annyi jó kis magazin jelenik meg a szigeten félmeztelen lányokkal a címlapon... Kinek volna kedve egy olyan sárga és zöld füzetet olvasgatni, ami a legjobb esetben is csak a csendőrnök legújabb egyenszoknyájáról zeng ódákat...

Christos fejében pajzán gondolatok járnak egész délelőtt. A csinos kis légiutas-kísérő felpiszkálta... Elnézi a függőágyat, és azon töpreng, hogy milyen csodával győzhetné le a gravitációt, hogy valamiféleképpen bevarázsolja oda Imeldát, majd egy újabb varázslattal saját magát is, hogy egy kicsit együtt ringatózzanak...

Csak úgy, a móka kedvéért.

Nem ragaszkodott ahhoz, hogy beüljön Aja mellé a híresneves Jipé helikopterébe, pedig jó alkalom lett volna egy kicsit turistáskodni, átrepülni az egész sziget, a Trou de Fer, a Maïdo kilátóterasza, a Mafate és a Salazie felett...

A romlatlan természet és az ember páratlanul intenzív élményeket kínáló találkozása...

És mindez persze grátisz!

Valakinek maradnia is kellett, hogy őrizze a házat... Amúgy pedig Christosnak nem volt kedve végignézni Laroche mesterlövészeinek milliméteres pontossággal megkoreografált akcióját, azt, ahogy a harminc, állig felfegyverzett, szafarihoz öltözött fickó öldöklő angyalként rázuhan az égből egyetlen nyomorult fickóra és a hatéves kislányára...

Ennyiért nem volt kedve útra kelni.

Christos elmegy egy sörért a frigóhoz, az igazihoz, ahhoz, amelyik a konyhában áll, és tényleg hűt. Bemegy Imeldához, aki az Ajával közös irodájában ücsörög azóta is, de a *ZENDARM' LA RÉNION* helyett akkor már a kriminológiai szakkönyvek között kutakodik önfelelt lelkesedéssel.

– Lehet?

– Ne zavartasd magad, ma nyitott nap van... A könyvtár is szabadon látogatható.

És Imelda nem is zavartatja magát, Christos viszont némileg unatkozik mellette, és be kell látnia, annak a valószínűsége, hogy misszionárius pózba helyezkedhet a függőágyban, a minimálisnál is kisebbre csökkent. Néhány lehetősége azért még maradt. Ott vannak a bilincsek a jobb oldali fiókban, és ott vannak a rácsok a szomszédos irodában... Így még meg lehetne fűszerezni a ma reggel félbehagyott próbálkozásért kárpótlást nyújtó spontán együttlétet...

– Mire gondolsz, Christos?

– Semmire.

Imelda leteszi a *Memories du RAID* című agyonolvasott, számárfüles könyvet, és mohó pillantást vet az Aja asztalán tornyosuló iratokra. Christos kihörpinti a sörét, és unott pofát vág.

– Csináld! Nézz bele, ha akarsz. Szabad a vásár.

10.45

Imelda beült Aja borszékébe. Az íróasztal jobb oldalán álló bekeretezett fényképen két kislány mosolyog. Nyilvánvaló, hogy a kapitány gyerekei. Ugyanolyan tündérierk, mint az övéi... Egyetlen, ám elég jelentős különbség azért mégiscsak van közöttük: ezeknek

a lányoknak van apjuk, akihez odabújhatnak, akinek az öleléséből derűsen tekinthetnek a világba.

Imelda végignézi a kapitányság által begyűjtött bizonyítékokat, figyelmesen tanulmányozza a teljes anyagot: az Alamanda Hotel személyzetének tagjaival és a vendégekkel folytatott beszélgetéseket, a Martial Bellionnal akár távoli, akár közelebbi kapcsolatban álló személyek tanúvallomásait, a DNS-vizsgálatok eredményeit, a gyilkosságok feltételezett helyszínein, tehát a 38-as szobában és Chantal Letellier házában készült csendőrségi fényképeket, a civilek által Liane Bellion eltűnésének délutánján lőtt fotókat az Alamanda Hotel parkolójáról, a Rodin meggyilkolásának feltételezett órájában készült felvételeket a saint-gilles-i kikötőről és néhány fotót az Édenről, ahol Bellion és a lánya húzta meg magát néhány órára...

Imelda igyekszik mindent megjegyezni. Ő, Christossal ellentétben, soha nem gondolta magáról, hogy bármiféle dedukciós képesség birtokában van. A titok csak annyi, hogy nem felejt el semmit. Kiválogatja, osztályozza, elraktározza, és ha a szükség úgy hozza, villámgyorsan elő is hívja az információkat.

Christos csendesén bóbiskol mellette. A *ZENDARM' LA RÉNION* középső oldala, amelyen a tengeri bevetési egység kevéske női tagja pózol büszkén, kiesik a kezéből. Mostanra sikerült beletörődnie a megváltoztathatatlan ténybe: Imelda falánk, kacér és érzéki, de alapvetően régimódi nő, akit máshol, mint az ágyában, lehetetlenség megdugni...

Ami a dolog szakmai részét illeti, több mint húsz perce nem szólalt meg a kapitányság telefonja. Mindenki elhúzott. Mindenki magasról tesz az egésze...

10.51

Ekkor lép be a férfi.

Christos elsőre fel sem ismerte a Ray-Ban napszemüveges, fehér vászonöltönyös és az álla alatti őszes, izzadságcseppektől csillogó szörpamaccsal belépő fickót.

– Purvi kapitánnyal szeretnék beszélni.

Christos a hangra azonnal felkapja a fejét, azt azonnal megismeri. Armand Zuttor az, az Alamanda igazgatója.

– Sajnálom, el kellett mennie...

Christos egy olyan kézmozdulattal kíséri a mondandóját, amiből rajta kívül senki sem találhatja ki, hogy a felszálló helikoptert akarja jelenteni.

– A fenébe – szalad ki Zuttor száján.

– Mi a gond? – kedélyeskedik Christos. – Elveszített egy újabb vendéget?

Az igazgató végigsimítja a szakállát a tenyerével.

– Kettőt!

Christos lerogy a legközelebbi székre.

– Úristen... Már csak ez hiányzott. Ismerjük őket?

– Valamennyire. Jacques és Margaux Jourdain!

Christos görcsösen szorongatja a *ZENDARM' LA RÉNION* fényes papírra nyomott példányát. Döbrent pillantást vet Imeldára, akinek a jelenlétét eddig Zuttor nem is érzékelte.

– Eltűnt a Jourdain házaspár? – ismétli meg Christos kissé ostobán.

Zuttor nem tűnik rémültnek. Leül, ráérős mozdulattal leveszi a Ray-Banjét, előhúzza a törtoffhér selyem zsebkendőjét, és törölgetni kezdi a halántékát.

– Nem, nem egészen, hadnagy. Hogy egészen pontos legyen, egyszerűen csak elhagyták a hotelt... Közölték, hogy a vakációjuk hátralévő részét Mauritiuson töltik.

Christos felnéz az égre, úgy szorongatja a *ZENDARM' LA RÉNION*-t, mintha gumibot lenne.

– Meg lehet érteni őket – folytatja az igazgató ugyanazon a szenvtelen hangon. – A Papangue-akcióterv nem igazán szerepelt a sziget turisztikai programjai között.

– Seggfejek – jegyzi meg Christos.

Armand Zuttor mosolyog, az alhadnagy pedig arra gondol, hogy Jacques Jourdain kedvenc időtöltése az volt, hogy érzéki fotókat készített az összes csinos nőről, akit az útjába sodort az élet, köztük Liane Bellionról is.

Hirtelen felegyenesedik.

– Akár ügyvéd, akár nem, Jacques Jourdain és a felesége feldughatja magának a mauritiusi nyaralását. Koronatanúk, és amíg Bellion szökésben van, nem hagyhatják el a szigetet.

A hoteligazgató úgy ingatja a fejét, mintha maga sem tudná, hogy feszélyezi-e a helyzet, vagy inkább megkönnyebbüléssel tölti el.

– Tanguy Dijoux, a kertészünk, korán reggel kivitte őket a reptérre. – Elhallgat, és az órájára néz. – Most már fent ülnek a gépen, de semmit sem lehet a szemükre...

– Te nyamvadt kis szarházi! – vág a szavába Christos.

A mosoly hirtelen Armand Zuttor arcára fagy. Mint amikor hirtelen zivatar zúdul a sziklás hegyoldalra, vastag verítékcseppek gördülnek alá a ráncain.

Az alhadnagy nem áll le.

– Mennyit fizettek magának, hogy ne adja ki az információt a gép felszállása előtt?

Zuttor törtfehér selyem zsebkendője olyan, mint egy felmosórongy, csavarni lehetne belőle a homlokáról és a kecskeszakálláról begyűjtött verítéket. Christos a hoteligazgatóhoz hajol, legalább egy fejjel magasodik fölé.

– Értem én, hogy a vendég a király, és kíméljen meg a válságról szóló dumájától... Ne izgassa magát, Zuttor, ott fogjuk várni őket a Sir Seewoo⁽²²⁾ izé-bizé betonján. Az ügyvéd és a szőke naccsága jobban teszi, ha együttműködik velünk, hacsak nem akarják a nyakuk közé kapni a Papangue-akcióterv mauritiusi megfelelőjét.

Zuttor ismét az órájára pillant.

– Akkor sietniük kell, hadnagy úr. Tíz percen belül leszállnak.

Christos elégedetten füttyent, és tapsikolni kezd.

– Ez igen, Zuttor! Remek időzítés. Mauritius egy független köztársaság, amely eléggé kesztyűs kézzel bánik a pénzes, külföldi vendégeivel.

Christos buzogányként lendíti a magasba a *ZENDARM' LA RÉNION*-t, és a fém szemeteskosárba hajtja.

Csatt.

Ismét az Alamanda igazgatójához fordul.

– Ugyanakkor persze Mauritius mégsem a Kajmán-szigetek. A térség összes országával van aláírt együttműködési megállapodásunk az illegális bevándorlás elleni közös fellépésről, és ott is vannak együttműködni kész bírók, zsaruk... Szóval a maga párocskája ne is álmodozzon, beszerezzük az összes engedélyt, és holnap reggel már mi visszük nekik ágyba a reggelit. Azt tudja, hogy hol szállnak meg Mauritiuson?

Zuttor elhúzza a száját és forgatni kezdi a kezében a Ray-Banjét.

– A Blue Bay Hotelban. Én magam találtam nekik helyet.

– Miért pont ott?

– A Blue Bay Hotel tulajdonképpen ötven, cölöpökre épített kunyhó. A lagúnában. Nem sokáig gondolkoztak.

– Húsvéthétfő van. Volt még szabad hely?

– Mi, hoteligazgatók ki szoktuk segíteni egymást...

Christos a legszívesebben bevágná az igazgatót a frigóba, hogy húsöjljön néhány óracsát, aztán pedig lassú tűzön megfőzné, csak úgy a szórakozás kedvéért, de sürgősebb dolga van.

– Rendben. Adja meg a Blue Bay címét, telefonját, aztán húzzon innen!

Zuttor feláll, lassan felteszi a napszemüvegét. Hirtelen meglátja Imeldát az íróasztal mögött, és rámered.

– És ő... ő kicsoda?

Christosnak nem tetszik az arckifejezése. A lagúna partján sorakozó hotelok igazgatói valószínűleg többet foglalkoznak a pálmafákkal, a nyugagyakkal és a napernyőkkel, mint a hely rendjének és tisztaságának fenntartásán dolgozó, láthatatlan árnyként serénykedő fekete, madagaszkári vagy comorei alkalmazottakkal. Christos úgy dönt, hogy rátesz még egy lapáttal.

– Imelda Cadjee tisztjelölt. Ne tévessze meg a némasága, ő az egység esze...

Zuttor gyanakvó pillantást vet Imeldára, majd távozik.

11.09

– Hotel Blue Bay? You speak french?

A fickó a vonal túlsó végén úgy kezd beszélni, mint egy erasmusos angol egyetemista, aki eltévedt a latin negyedben.

– Igen, uram. Egy nagyon kicsit... Hallgatom. Mit tehetek önért?

– Adja a szálloda igazgatóját!

A fickó először elbizonytalanodik, majd fontoskodni kezd:

– Megmondaná, hogy milyen ügyben szeretne...?

– A réunioni Saint-Gilles csendőrségtől beszélek. Élet-halál kérdésről van szó. Van egy szökésben lévő gyilkosunk, és a legmagasabb riasztási fokozatban vagyunk... Talán önökhöz is eljutott már a híre?

A mauritiusi recepcióst nem igazán rendítik meg a hallottak.

– Természetesen, uram, mindjárt utánanézek, hogy az igazgatónő ráér-e.

A pasas unott nyugalma kissé aggasztja Christost. Hallja, amint egy másik fickóhoz fordul. Az sem tűnik túl idegesnek.

– Mike, Miss Doré bent van?

Christosnak beugrik a név. Beleüvölt a kagylóba.

– Graziella Doré? Ő a Blue Bay igazgatója?

– Igen, uram, de...

– Ne szórakozzon! Adja azonnal!

Ezúttal ideges léptek hangjai szűrődnek be a vonalba. Távolodó léptek. Christos kinéz az ablakon. A nyomorult Zuttornak már se híre, se hamva.

Egy percet sem kell várnia.

Az előbbieknél lassabb, könnyedebb lépteket hall. Christos felismeri a kőburkolaton, talán márványlapokon koppanó túsarkak hangját. Az illető megáll. Pillanatnyi csend, majd egy száraz hang szól bele a kagylóba.

– Igen?

– Graziella Doré?

– Személyesen.

– Christos Konstantinov alhadnagy. Én vagyok megbízva a volt férje, Martial Bellion utáni nyomozással.

Graziella Doré válaszát egy ingerült sóhajtás előzi meg.

– Mindent elmondtam már tegnap annak a fickónak a konzulátusról, aki idejött a hotelba, hogy kikérdezzen. Azt állította,

hogy együttműködik a réunioni csendőrpárancsnoksággal.

Christos int Imeldának, hogy adja oda neki Bellion anyagát. Fél kézzel lapozgat a kupacban. Szinte azonnal megtalálja a három összetűzött lapot. Graziella Doré vallomása, felvette Daniel Colençon ügynök. Készült március 31-én, vasárnap, Blue Bay Hotel, Mauritius. *Daniel Colençon...* Christos futólag ismeri. Egy volt zsaru a saint-denis-i központból, aki, miután depresszióba esett a chaudroni zavargások után, végül a mauritiusi konzulátus biztonsági szolgálatánál kötött ki. Az irat faxon érkezett aznap reggel a főparancsnokságról, éppen azelőtt, hogy elindultak volna Chantal Letellier-hez. Nem olvasta senki. Nem volt rá idő, egyszerűen csak becsúszatták a dossziéba... Mindenki nagy ívben tett rá. Bellion volt a tettes, mindenki a hajtóvadászattal volt elfoglalva.

– Ott van még, hadnagy?

Christos felpillant a vallomásból. Az idegeire megy ez a sok papír, időt kell nyernie.

– Mi a fenét keresnek maguknál Jourdainék?

Újabb sóhaj, ezúttal inkább meglepett.

– Maguk csendőrök aztán elég szabadszájúak!

– Inkább csak az időnk kevés.

– A párizsi ügyvédről és a feleségéről beszélünk? Armand Zuttor hívott nemrégiben... Régi barátom, úgyhogy felszabadítottam egy szobát a kedvéért. Alkalmadtán majd viszonozza. Nem kellett volna?

– Dehogynem. Csak az egybeesést találom különösnek.

Mindeközben átfut a fején, hogy Armand Zuttor valószínűleg már akkoriban is az Alamanda igazgatója volt, amikor Graziella Doré a Cap Champagne-t vezette Boucan Canot-n. Szóval, egy kasztba tartoznak...

Christos az ujjával kíséri az asztalon heverő vallomás szövegét. A sorok összemosódnak a szeme előtt.

– Hölgyem, összefoglalná nekem, hogy mit mondott tegnap Colençon ügynöknek?

– Megnyugtatóan hangzik. Maguk nem kommunikálnak egymással a rendőrségen belül?

– Sajnálom, az utóbbi két napban egy kicsit sok volt a dolgunk. Mi az ön verziója?

– Tessék?

– Gondolom, követte a tévében a volt férje szökésével kapcsolatos híreket. Jelen pillanatban három hullánál tartunk.

– A véleményemre kíváncsi? Erről van szó?

– Pontosan.

– Elmondtam a tegnapi fickónak is a konzulátusról, hogy tévedésben vannak. Totális tévedésben. Martialnak semmi köze ezekhez a bűntényekhez, a légynek sem tudna ártani.

Martial Bellion?

A légynek sem tudna ártani?

Christos szentséget. Rá kellett volna szánnia némi időt, hogy elolvassa Graziella Doré vallomását. Ez a Daniel Colençon olyan, mint egy növény, csak sütteti magát a napon, de az emlékei szerint a tanúk kihallgatásához eléggé értett.

– A volt férjét annak idején, a fiuk ügyében elmarasztalta a bíróság halált okozó gondatlan veszélyeztetés miatt.

A mindaddig nyugodt Graziella Doré a beszélgetés során először felemeli a hangját, és szinte bántón éles hangnemre vált. Úgy hangzik az egész, mint amikor egy rosszul beállított mikrofon begerjed.

– Mit olvasott? Martin-Gaillard bíró jelentését? Az akkori újságokat? Mit tud maga arról az éjszakáról? Milyen tanúvallomásokra támaszkodik?

Christos elgondolkozik, mielőtt válaszolna. Az a furcsa érzése van, hogy az egész nyomozás a feje tetejére fog állni. Alaposan megfontol minden szót.

– Szóval Martial Bellion nem felelős Alex fiuk haláláért? Ezt akarja mondani, asszonyom?

– Már tegnap is megmondtam a kollégájának. Martial nem tehet semmiről. Ő csak magára vállalta az egészet. Kellott egy bűnös...

Christos igyekszik minél gyorsabban gondolkozni. Mi van, ha kezdettől fogva rosszul gondolták? Mi van, ha Martial nem tehetett

a fia haláláról? Mi van, ha éppen azért jött vissza Réunionra, mert bosszút akart állni, mint Monte Cristo grófja? Christos, ha lenne ideje, szívesen kikérné most Imelda véleményét.

– Valaki... valaki más volt ott a Boucan Banot-i strandon?

– Ez egy régi história, hadnagy. Hosszú időbe telt, míg begyógyultak a sebek.

– Ennél azért többet kell tudnom, asszonyom.

– És akkor mi változna? Mennyiben változna a Papangue-akciótervük, ha megtudnák az igazságot Alex haláláról?

– Kapcsolatot kell találnunk a múlt és a jelen között... Nem válaszolt a kérdésekre. Valaki más is volt akkor a Boucan Canot-i strandon?

– Mindent elmondtam már a tegnapi fickónak.

Christos becsukja Bellion dossziéját. Ha lett volna bármi érdekes Graziella Doré vallomásában, a főparancsnokság jelezte volna.

– Nem mondott neki semmit! Egy árva szó sem hangzott el a Cap Champagne alkalmazottairól, az esetleges tanúkról, akik láthatták Alex halálát, és azokról az okokról sem, amelyek miatt két hónappal a tragédia után bezárta a helyet, majd néhány héttel később elhagyta a szigetet is.

– Maga pszichológus?

Christos cinkosan Imeldára mosolyog.

– Igyekszem. Esténként órákat veszek.

– Helyes, hadnagy, csak így tovább. Harmadszorra sem tudok mást mondani, mint hogy rossz nyomon járnak. Martial nem ölt meg senkit. Egyszerűen képtelen lenne ilyesmire.

– Asszonyom, ennél azért többre van szükségem ahhoz, hogy meggyőzőn a volt férje ártatlanságáról. Jelen pillanatban is tizenegy helikopter és több mint harminc zsarú van a nyomában.

– Lepkehálóval? Mert a fickó, akit üldöznek, annyira veszélyes, mint egy pillangó.

– Nem, asszonyom, fegyverrel, és nem fognak semmiféle kockázatot vállalni. Le fogják lőni.

Graziella Doré most először mintha elbizonytalanodna. Christos érzi, hogy valamiféle kikaput kell neki hagynia. Eszébe jut néhány

vad ötlet, amiről Ajával beszéltek.

– Asszonyom, meg tudná nekem adni azoknak az alkalmazottainak a nevét, akik ott voltak a Cap Champagne-ban, amikor Alex vízbe fulladt?

– Nagyon rég volt... és elég sokan dolgoztak ott...

– Így is, úgy is meglesznek a nevek, asszonyom.

– Gyorsan jár az esze, hadnagy. Nagyon gyorsan.

– Akkor önön a sor. A főparancsnokság pillanatokon belül gombostűre szúrja a maga pillangóját.

– Gondolkoznom kell. Adja meg a számát!

– Heten voltak, asszonyom. Hallani akarom a hét nevet.

– Így van, hadnagy. Hét kreol... Maga többet tud, mint a tegnapi zsaru.

– Ez a munkánk. Keresünk, kutatunk, megyünk előre. Más. Van híre Jourdainéről?

– Nem. Egyelőre semmi. Két vaníliás puncs és egy csokor flamingóvirág várja őket a bungalójuk üvegasztalán...

– A földi paradicsom! Amint leteszik a bőröndjüket, értesítse Colençon ügynököt, a konzulátusról kiküldött zsarut. Ellenkező esetben a főparancsnokság, ez a nagy, gonosz farkas jön majd a helikoptereivel, és elfújja a kis kunyhóinak a tetejét...

Graziella Doré hangja ismét olyan kimerően és hűvösen cseng, mint ahogy azt egy luxushotel igazgatónőjétől várná az ember.

– Észben fogom tartani, hadnagy.

11.11

– Na, szépségem, mit gondolsz?

Christos csak az imént tette le a telefont, és most türelmetlenül várja Imelda diagnózisát, aki végighallgatta a kihangosított beszélgetést.

– Csilivili lehet...

Christos szeme elkerelkedik a csodálkozástól.

– Mi?

– A Blue Bay! Azok a cölöpökön álló bungalók a lagúnában... A flamingóvirág-csokrok... Szép hely lehet. Elvihetnél...

– Mauritiusra?

Christos fél fenékkal az íróasztal szélére zöttyen, amely mögött Imelda ül.

– Nem fiatal szerelmespárok szoktak ilyen helyekre járni? – Imelda felkap egy radírt az asztalról, és hozzávágja.

– Fiatal és még gyermektelen párok... – hajol el nevetve Christos.

Miközben Imelda újabb lövedéket keres, Christos alaposan szemügyre veszi. Az ében színű bőrét, a redőket, hajlatokat, amelyeket elnyel a kivágott ruha dekoltázsa. Pontosan tudja, hogy lehet kiengesztelni az ő fekete Miss Marple-ját.

– És a Bellion-ügy, szépségem? Megvan már a zsinór egyik vége, hogy kibogozzuk ezt a gordiuszi csomót?

Imelda feladja a harcot, és hangosan gondolkozik:

– Nem tudom, szét kell válogatnom a szálakat. Jourdainékat, Armand Zuttort, a Cap Champagne tíz évvel ezelőtti és az Alamanda jelenlegi alkalmazottait, Martial Bellion kapcsolatát a volt és az új feleségével, Alexszel és Sofával...

Christos hallgatja, de előrenyúl. Iszonyú kísértést érez, hogy kigomboljon egy-két gombot Imelda ruháján. Csak úgy, hogy legeltethesse a szemét. Imelda el van merülve a gondolataiban, és nem érzi, hogy mi készül.

– Van valami, ami összeköti ezeket a dolgokat – folytatja az asszony. – Az erőszak sohasem a véletlen műve, mindig van valami, amiből kihajt.

Christos még előrébb hajol, és beleszuszog az asszony nyakába.

– Márpedig bőven akad olyasmi errefelé, amin kövérre húzhat... A társadalmi, a vagyoni egyenlőtlenségek, a mindenkit sújtó munkanélküliség, sőt, ha jobban megpiszkáljuk, még a rasszizmus is szóba jöhet.

– Épphogy nem. Ebben tévedtek! Nem, nem ez a szigeten tapasztalható erőszak hajtórugója – veti ellen Imelda.

Christos gépiesen válaszolgat, miközben az orrát szinte a szeretője két melle közé fúrja. Szíve szerint hozzácsapná a szexet is ahhoz a hosszú listához, amely a szigeten elkövetett gyilkosságok szóba jöhető okait tartalmazza.

– Akkor mi az, gyönyörűségem?

– Nem tudom... Mindennap átlapozom a *Quotidien* kis színeseit. Csupa-csupa bűntény, elhagyott gyerekek, bántalmazott nők, nádvágókkal egymást halálra kaszaboló szomszédok... de az okokról nem esik szó... azok máshol rejtőznek.

Imelda továbbfűzi a gondolatmenetét, és valahogy az eszébe jutnak a férfiak, akiktől szép sorban gyermeke is született. A szokásos örvény: dologtalanság, szegénység, részegeskedés, agresszivitás. Miközben a szigeten élő nők a családi pótlékból próbálnak megélni, az apák és a mostohaapák apránként az összes méltóságukat elveszítik.

Imelda alig hallhatóan mormolja maga elé:

– Azok ott rejtőznek minden emberben.

Christos nem is hallotta. Szinte magától felemelkedik a másik keze, és előrehajol; az ujjai megindulnak az asszony kivágott ruhájának a legfelső gombja felé, de a feneke hirtelen lecsúszik az asztalról, és csak egy olyan kétségbeesett mozdulattal tudja visszanyerni az egyensúlyát, ennek következtében az egyik keze Imelda vállára kerül, a másik pedig a mellére.

Imelda elhúzódik.

– El a kezekkel, lator! Már így is túl sokáig maradtam. Várnak a gyerekek, csinálnom kell a ragut...

11.23

Imelda a Roland-Garros körúton túl, a postahivatal parkolójában állt le a Polójával alig ötvenméternyire a csendőrség épületétől. Menet közben az apróját számolja. Szinte mindennap jön egy öreg kreol Grand-Fond-ból, és a többi kereskedőhöz képest hihetetlenül alacsony áron árulja a chayote tököt. A turisták csak egyszer szoktak venni belőle, legalább annyira gyűlölik, mint amennyire a szigetlakok imádják.

Imelda átvág az utcán.

Három autó parkol a posta előtt. A paraszt furgonja, egy kék Picasso és egy terepjáró. Egy fekete Chevrolet Captiva.

Imelda képtelen levenni a szemét a terepjáróról: az a fajta monstrum, amiből nem látni túl sokat a szigeten, főleg ezt a dupla kipufogócsöves, illetve a fényszórókat, a lökhárítót és a motorháztetőt védő, krómozott gallytörős példányt.

Imelda remegő kézzel csukja be a táskáját. Bármilyen hihetetlen, de biztos a dolgában, a vizuális memóriája nem szokta cserben hagyni.

Már látta ezt a terepjárót! Nem egészen egy órája egy olyan fényképen, amelyet Purvi kapitány Bellion-dossziéjában talált.

Ösztönösen oldalra lép, hogy bekerüljön az utcasarokra árnyékot vető lepényfa takarásába. A chayote tökárus arcára ráfagy a fogatlan mosoly, ahogy döbbenten Imeldára néz. A folyamatos és lázas krimiolvasás megtanította Imeldát arra, hogy soha ne higgyen a véletlenekben... Ettől függetlenül el kell fogadnia a kétségbevonhatatlan tényt.

Az orra előtt, a saint-gilles-i csendőrségtől néhány lépésnyire parkoló Chevrolet három napja, egész pontosan azon a délutánon, amikor Liane Bellion eltűnt, Rodint pedig meggyilkolták, az Alamanda Hotel parkolójában állt.

32.
Plaine des Sables

11.24

– Haladnunk kell, kicsim!

Martial hunyorogva figyeli a látóhatárt. Ameddig a szem ellát, csak a holdbéli táj nyújtózkodik előtte, egy élettelen hamuóceán lángvörös lávaszigetekkel és kővé dermedt szörnyekre emlékeztető bazalttömbökkel. Jól becsülte meg a távolságot a térkép alapján. A Plaine des Sables-on való átkelés még a legrövidebb átlót választva is két kilométeres utat jelent. Két hosszú kilométernyi nyílt terepen kell átvágniuk, hogy a Plaine des Remparts fákkal, bokrokkal tűzdelt pusztaságából a Savane de Cimetière-be érjenek.

Amerre mennek, apró, gyűrött hamukupacok maradnak utánuk. A szél ahhoz nem elég erős, hogy belepje a nyomaikat, ahhoz viszont éppen eléggé fúj, hogy az orrukba, a szemükbe kergesse a port. Csukott szájjal menetelnek.

Martial látja már maguk előtt a pusztaságot kanyarogva átszelő utat. Az út aszfaltszalagját finom szemű salak borítja, amitől úgy néz ki, mintha egy hatalmas és rozsdás vaslap lenne. Át kell jutniuk rajta, aztán menniük tovább. Egyenesen előre.

– Apa, nagyon meleg van...

Sofa megállt. Köhög, és nem hajlandó továbbmenni. Martial megérti, Sofa ezúttal nem hisztizik, örültség elvárni egy ekkora kislánytól, hogy átkeljen ezen a sivatagon.

– Mennünk kell, Sofa. Tovább kell mennünk!

Meddig? Hova?

Az előttük terpeszkedő fekete síkság olyan, mintha erdőtűz söpört volna végig rajta, elpusztítva minden egyes fát, legyalulva minden egyenetlenséget. Mintha a felbőszült Isten egyszer s mindenkorra elejét akarta volna venni, hogy bármiféle élőlény megtelepedjen ebben a pusztaságban, vagy akárcsak áthaladjon

rajta, és megszenteltelenítse annak néma csendjét. Sofát nem érdekli az ég haragja, üvölt, ahogy a torkán kifér.

– Nem kapok levegőt!

– Majd viszlek, kicsim. A hátamra veszlek. Át kell jutnunk... Ha beérünk a fák közé, megmenekültünk...

– Nincsenek fák!

Bal kéz felé, jóval felettük Martial már látja a Pas de Bellecombe parkolóját. A salakvörös út ott ér véget a kaldera peremén, ahonnan rálátni az Enclos Fouqué majd négyszáz méter mély horpadására és az annak közepén füstölgő Dolomieu kráterre. Fél órája gyalognak a pusztaságban, azóta Martial három helikoptert látott leszállni a parkolóban, egy negyedik pedig a távoli Piton des Neiges mögött szelte az eget.

Martial izzad a 974 feliratú sapkában, amelyet azért vett fel, hogy eltakarja az arcát. A Pas de Bellecombe felett tucatnyi sziporkázva csillogó ponton tükröződnek a nap sugarai.

Szélvédők lehetnek? Látcsövek? A mesterlövész fegyverek távcsövei?

Martial a kezét nyújtja Sofának.

– Sofa, ha meg akarod találni anyát, most tovább kell mennünk. Emlékszel? Nem szabad lemaradnunk a találkozóról...

11.26

Laroche ezredes a mellére ejti a látcsövét, szabad szemmel is tökéletesen látja Martial Belliont és a lányát. A rendőri kommandó vezetőjéhez, a Pas de Bellecombe parkolójában utasításra váró tizenhat mesterlövész parancsnokához, Andrieux-höz fordul. A már itt lévő turistákat hátraterelték, és most a helikopterek mögött, a szürke menedékház körül gyülekeznek, ahol büfé, pihenő-, átöltözőterem és mosdó működik. A többiek már fel sem jutottak, mert Bourg-Murat-nál lezárták az utat. Andrieux parancsnok a Pleins des Sables felé fordítja a SAKO TRG-42-ét.

– Nem úgy néz ki, mintha lenne fegyver Bellionnál. Ebből a távolságból simán leszedhetném anélkül, hogy a lánynak baja esne. Vége lenne, mielőtt felfogná egyáltalán, hogy mi történik.

Laroche tekintete végigpásztázza az Enclos Fouqué peremét, és az apró Formica Leo vulkánon állapodik meg. Háromszor megkerülte már a földet az áthelyezései során, de ez a sziget egyetlen eddig látott helyre sem emlékezteti. A szürke por, a kanyonok, a sziklás táj a westernek, sőt a durva posztapokaliptikus akciófilmek világát idézi. Laroche végigpillant a mesterlövész puskáját szorongató tizenhat csendőrön, és úgy érzi, most már nem Bellion elfogása a legfőbb nehézség, hanem az, hogy miként kerülhetik el, hogy valaki hibát kövessen el.

– Nyugalom, Andrieux! A kislány nem Bellion túsza, hanem a lánya. Ha leszedjük az apját, súlyos kárt tehetünk benne is, és most nem is az eltévedt lövedékekre gondolok elsősorban... Itt vagyunk legalább harmincan, Bellion a célkeresztünkben van egy öt négyzetkilométeres, teljesen sík és sivatagos terepen. Szépen bekerítjük és elfogjuk őket.

11.29

Ha meg akarod találni anyát, tovább kell mennünk – mondta apa.

Ha meg akarod találni anyát, tovább kell mennünk!

Ez nem igaz. Apa hazudik!

Nem bírom tovább. Túl meleg van, nincs erőm, úgyhogy megállok, és kiabálni kezdek.

– Nem hiszek már neked, apa! Állandóan csak hazudsz. Anya meghalt, megölted, ugyanúgy, ahogy a kék hajú nénit is. Mit fogsz még csinálni? Engem is megölsz, mert nem tudok továbbmenni?

Apa felém nyúl, mintha fel akarna venni.

Nem fogom hagyni!

Leülök, lerúgom a cipőmet, és kinyújtom a lábam a fekete homokon. Bele is tenyerelek.

Eget. Mintha pillanatokon belül csontig akarná perzselni a bőröm, a húsom. Nem érdekel. A homokszemek szúrnak, mintha egy nyüzsgő hangyaboly közepére ültem volna le. Nem mozdulok. Várom, hogy felfaljanak. Csak néhány pillanatig fog tartani.

Szeretnék meghalni.

Szeretnék...

Hirtelen a levegőbe emelkedem.

Apa a hátára kap.

Rúgkapálok, de nem is foglalkozik velem. Lehajol, felveszi a cipőmet, és elindul. Hatalmasakat lép, szinte ugrál, mint az úrhajósok a Holdon.

Lihegve beszél hozzám:

– Hinned kell nekem, Sofa! Nem öltem meg senkit, esküszöm.

– Akkor miért üldöznek?

Két helikopter száll át az égen.

Mintha életre kelnének a kövek, hirtelen sötét árnyak kezdenek mozogni, körözni körülöttünk.

Apa megbolondult, hogy ezzel a találkozóval tömi a fejemet. Nekünk annyi. A csendőrök nem fognak továbbengedni minket.

– Apa, ez fáj! Túl erősen szorítasz!

– Gyorsabban kell mennünk, Sofa! Nézd, már egész közel vannak...

Nem válaszolok, csak rugdosom tovább a hasát. Azt akarom, hogy nagyon fájjon neki.

11.33

Martial lába minden egyes lépésnél úgy süpped bele a hamuba, mintha nedves homok lenne. Úszik a verítékben. Sofa túl nehéz, túl sokat rúgkapál, képtelen lesz még sokáig cipelni. Ahhoz, hogy maradjon egy picike esélyük, mindenáron meg kell győznie, hogy bízzon benne, és gyalogoljon tovább vele.

Időt kell nyernie.

– Figyelj rám, Sofa! Ha elkapnak a csendőrök, nem fogod viszontlátni anyát. Soha többé...

Sofa vadul rugdossa tovább.

– Hazudsz! Hazudsz!

Martial látja a távolban nyüzsgő egyenruhásokat. Nincs más választása. Óvatosan leteszi a folyamatosan rugdosó, hadonászó kislányt, leguggol hozzá, és a szemébe néz. Tudja, hogy nem hibázhat.

Mégis blöffölni kezd. Nincs semmi a kezében, egyetlen erős lapja sincs... Nincs még egy nyomorult párja sem.

All in!

– Hallgass rám, Sofa! Figyelj nagyon! Anya nem halt meg. Ha átjutunk a vulkánon, ha sikerül leérnünk a túloldalon, ott vár téged, Sofa! Hallod? Ott vár téged. Életben van.

Sofa megdermed, hitetlenkedve néz rá.

Három újabb helikopter húz el felettük.

A pusztaság egyre szűkül körülöttük, a kövek egyre közelebb érnek, és elvágják előlük az utat.

Martial megismétli:

– Életben van, Sofa. Esküszöm.

És magában csendben imádkozik, hogy igaza legyen.

33. *Fournaise*

11.34

A bazaltbarlang kinyúlik az Indiai-óceán fölé. A hullámok fáradhatatlanul csapdossák a fekete kőzetet, mintha az óceán vissza akarná hódítani azt a néhány méternyi földdarabot, amit a tűzhányó minden egyes kitörésekor elrabol tőle. Időnként, amikor egy-egy magasabb hullám érkezik, néhány vakmerő vízcseppnek sikerül bejutnia a vulkanikus üreg belsejébe, de ahogy a sziklához érnek, aprócska gőzfelhővé válva azonnal el is párolognak.

A tűz és a víz örök harca...

A Danaidák szaunája...

A hely, ahol Liane meg fog halni.

Liane keze hátra van kötözve, a lábát pedig egy fémhuzallal tekerték körül. Így tért magához ebben az Indiai-óceán fölé nyúló barlangban. A legtöbb, amit tehet, hogy elvonszolja magát a nyíláshoz, térdre küzdi magát, és nézi-nézi a végtelen óceánt. Öngyilkosság lenne a vízbe vetnie magát, mert a hullámok néhány pillanaton belül a sziklákhöz csapnák.

Ez persze véget vetne minden szenvedésének.

De ki kell tartania.

Sofa miatt.

Egyfolytában gondolkozik, amióta csak magához tért. Valószínűleg Sainte-Rose és Saint-Philippe között van, a sziget keleti oldalán egy, csak a víz felől látható és megközelíthető hasadékbán, amelyet a tűzhányó lávája vájt ki, amikor a parti úton átkelve beleömlött az óceánba. Az utolsó kitörés 2010 decemberében volt, és nincs az a geográfus, aki azzal szórakozna, hogy egy ennyire változékony terepről térképet rajzol.

Liane kiabálhat, üvölthet, senki sem fogja meghallani. A folyamatos hullámverés minden egyéb zajt elnyom, ő mégis

hosszú órákon át próbálkozott, de mostanra elfogyott az ereje. A torka olyan, mint egy átforrósodott kémény, a kéndioxid minden egyes levegővételnél marja a gégéjét.

Hány fok lehet? Ötven? Vagy még annál is több? Forró veríték csorog szünet nélkül a csupasz testén. Pedig igyekszik a lehető legkevesebbet mozogni. Mindenáron meg akarja őrizni a józanságát, és megfelelő kérdéseket feltenni magának.

Pontosabban egyetlenegyet.

Hol van Sofa?

Vajon Martial vele van? Kettesben van-e vele?

Sofa veszélyben van. Liane tízszer, százszor is lejátszotta magában az eseményeket. Most már minden világos. Az ő élete nem számít. Már nem számít. A halála csak ürügy, a teste pedig csupán egy csapda, egy darab romlott hús a csapda mélyén.

Sofa az igazi célpont.

Liane-t nem érdekli a halál, de beleőrül a gondolatba, hogy itt fog elpusztulni, tehetetlenül. Amíg csak egy fikarcnyi esély is van, ki kell tartania.

Hol van Sofa?

Csak azért élte túl az elmúlt órákat, hogy megtudja a választ. Végignyúlt a forró sziklákon, és a lábával egyenként, centiről centire az óceán felé terelve a legkönnyebben lemorzsolható kavicsokat, lassan aprócska árokká mélyített egy hasadékot, majd, közvetlenül az első mellett újrakezdte, és lassanként tucatnyi ilyen árkot vájt a sziklába.

Aztán várt.

Amikor erősebb hullámok érkeztek, és telefröcskölték az üreget pillanatokon belül forró gőzzé váló permettel, pár csepp víz megmaradt a kivájt kőben, és néhány milliméter mély, langyos tócsák keletkeztek. Liane odadörzsölte az arcát, a száját, az orrát és a szemét, benedvesítette magát, még mielőtt a víz elpárolgott volna. Aztán újrakezdte, egyszer, tízszer, százszor, hogy a bőre ne repedezzen meg, mint a túlégedett agyag.

Kárba veszett erőfeszítés volt. Rövid időn belül rájött, hogy ez nem lesz elég. Hiába sikerült fogságba ejtenie a vízcseppeket, még így is túl gyorsan tűntek el a bazalt apró repedéseiben. Mintha egy

injekciós fecskendővel akarna eloltani egy máglyát... A kérészéletű tócsácskák révén csak néhány órát nyerhet.

Liane felült, hogy gondolkozzon, hogy más megoldást keressen, még mielőtt végképp elveszíti a józan eszt.

Hol van Sofa?

Liane a szájával és a hátrakötözött kezével leszaggatta magáról a ruhát; a miniszoknyát, a fehér pamutpólót és a melltartót. Hosszú percekén át küzdött, tekergődzött. A selyembugyija már cafatokban lógott rajta, ahogy a sziklához dörzsölődött. Végül sikerült szinte anyaszült meztelenre csupaszítania magát, és már csak néhány átforrósodott, a zsebek mélyén ottfeledve lapuló cukorkáspapírhoz hasonló, gyűrött anyagfoslány tapadt a testére.

Elvonszolta magát az üreg kijáratához. Néhány pillanatig élvezte a nyílt víz felől érkező és a meztelen testét végigtapogató szelet, majd letette az anyagcafátokat a kövek mélyedéseibe. A szövetdarabok szép lassan átnedvesedtek, és a mohó, minden vízcseppet elnyelő bazalthoz képest néhány pillanattal tovább őrizték meg a langyos nedvességet. Liane sietősen a szemére, a két melle közé és a szeméremdombjára ügyeskedte a szivacsossá ázott foslányokat, még mielőtt újra keményre szikkadtak volna.

Aztán újrakezdte. Ugyanazokat a mozdulatokat ismételte gépiesen újra és újra, a végtelenségig, majd újabbakat talált ki, hogy ne őrüljön bele.

Ahogy ide-oda forgolódott, sikerült letörnie egy kisebb, hegyes, cseppkőszerű szikladarabot. Azt rövid időn belül átlátta, hogy a lábára tekert fémhuzalt nem fogja tudni átvágni vele, de elkezdte a sziklához dörzsölni, hogy – ha iszonyú lassan is, de – élesre csiszolja. Arra jutott, hogy a nagyjából tízcentis darabot képes lesz úgy a tenyerébe rejteni, hogy azt mások ne vegyék észre.

Egy fegyver...

Ha egyszer leveszik róla a köteleket, talán lesz alkalma használni. Igyekszik erre gondolni, ebbe a halvány reménybe kapaszkodik.

Hol van Sofa?

Liane hirtelen rájön, hogy rossz döntést hozott, hogy minden eddigi erőfeszítése csak gyorsítja a haldoklását. A fegyverkészítés

nevetséges ötlet, azzal, hogy hegyet akart csiszolni a kődarabra, csak annyit ért el, hogy dől a vér a tenyeréből... És a ruháit sem kellett volna leszaggatnia magáról. A rongycafatok minden egyes alkalommal, ahogy iszonyú erőfeszítés árán az átforrósodott testéhez szorítja őket, csak egyre gyűröttebbek, egyre kisebbek lesznek, és most már borzalmas kínszenvedés minden egyes pillanat, amikor a csupasz bőre a sziklához ér.

Éget minden.

Mintha izzó parázs mardosná a lábát. A testén alágördülő verítékcseppek forró csíkokat húznak maguk után, a hüvelye úgy perzsel, mintha valami belülről eredő sugárzás emészténé el gyötrelmes lassúsággal.

Tényleg rosszabb volt, mielőtt megszabadult volna a ruháitól? Nem emlékszik már.

Így vagy úgy, de ki kell tartania.

Hogy választ kapjon.

Meg kell találnia Sofát.

Élve.

34.
Hó és Rukk

11.35

– Ott!

Jipé a hullámozó homoktengerre bök, ahol egy nagyobb és egy kisebb alak halad egymás mellett, majd a következő pillanatban az Eurocopter Colibri egy szűk fordulóval vadul ereszkedni kezd a vulkán felé.

Aja görcsösen szorítja az ajtó feletti fogantyút. Régóta nem ült helikopteren. Egész pontosan hét éve és hat hónapja, azóta nem, hogy megtudta, terhes Jadéval, pedig Jipé azóta is többször hívta, mert szeretett ezzel a rettenetes, csökönyös nőszeméllyel repülni. Aja a Plateau Caillou-i általános iskolából ismerte a pilótát, aki már akkor is szívesebben időzött a fák vagy az épületek tetején, mint az iskolaudvaron. Jipé húszévesen alapította meg a *Hó és Rukk* nevű társulást, akkoriban, amikor Aja jogot hallgatott Franciaországban, és néhány év alatt, a kiterjedt baráti köre segítségével, Jean-Pierre Grandinneknél sikerült a feledhetetlen élményekre vágyó turisták számára a repülés szinte összes létező formáját elérhetővé tennie: siklóval, kiséggel, sárkányrepülővel, motoros és motor nélküli siklóernyővel... Természetesen a helikopteres sétarepülés sem maradhatott ki a kínálatból...

A Colibri hirtelen jobbra fordul, és egyenesen a Dolomieu kráter felé tart. Olyan szédülés fogja el Aját, amilyen talán még sohasem. Fehéren izzó lyukak tátonganak a vulkáni kürtők alatt, mintha egy sárkány barlangja vagy Sauron Mordorja felett repülnének át, egy olyan tiltott terület felett, ahonnan bármely pillanatban gyilkos tűz csaphat ki.

Jipé megigazítja a napszemüvegét, és kedélyeskedik.

– Nyugi, Aja. A tűzhányó még alszik, viszont olyan, mintha a reggeli dugóban állnánk...

A távolban, a Plaine des Palmistes felett repkedő három csendőrségi helikopter felé biccent.

– Nem mehetek túl közel hozzájuk, mert baromira örülnének, ha végre bevonhatnák az engedélyemet...

Aja megérti. A sziget feletti helikopteres sétarepüléseket két olyan hivatalos társaság bonyolítja le, amely csendes egyetértésben örületes árakat szab... Egy egyórás sétarepülés több mint ezer euróba kerül náluk... A felejthetetlen élménynek ára van, ugyebár... Jean-Pierre és az egyesülete viszont letöri az árakat. A Hó és Rukk nem profitorientált szervezet, nincsenek kereskedelmi céljai, Jean-Pierre csak a barátait furikázza a saját helikopterén, ahogy más az autóját szokta használni ilyen célokra... Ezek a barátok persze az egyesület tagjai és támogatói is egyben, akik személyenként átlagosan száz euróval támogatják a szervezetet. A saint-denis-i kereskedelmi bíróság a tisztességtelen versenyre hivatkozó hivatalos cégek nyomásgyakorlása ellenére sem talált kifogásolnivalót ebben a működési formában... A bíró nem is igazán törte magát, mert a Hó és Rukk meglehetősen népszerű volt a sziget belsejében élők és a választott képviselőik körében, miután legutóbbi, a Dinának vagy Gamède-nek keresztelt ciklon idején Jean-Pierre Grandin egyike volt azon kevés pilótának, aki hajlandó volt az élete kockáztatásával élelmet szállítani a Mafate völgykatlan falvaiba, azokra az aszfaltozott utaktól többórányi járásra eső településekre, amelyek – eltekintve a Nikonjuk teleobjektívját tekergető turistákkal telezsúfolt helikopterek állandó jövés-menésétől – teljesen el vannak vágva a világtól.

– Jó, ha a bellecorme-i parkolóban teszek le? Nem úgy néz ki, mintha a barátaid meg akarnának várni a kezdéssel...

A Colibri élesen balra dől.

Aja összeszorítja a fogát. Az üvegfalú helikopterből döbbenetes, 360 fokos panoráma nyílik a világra. Alattuk öt Ecureuil AS350-es és négy csendőrségi furgon áll már a parkolóban. Egytucatnyi fegyveres jön-megy, miközben másik kéttucatnyi már a Plaine des Sables-on vonul alakzatban, és látványosan arra készül, hogy bekerítse a két menekültöt.

Középen Martial Bellion, Aja tisztán látja, hogy kézen fogva vezeti Sofát.

– Nekik annyi – mormolja maga elé.

Hiába jut az eszébe a Bellion által elkövetett három gyilkosság, mégis szánsálmát érez a lányával együtt menekülő férfi láttán. Olyanok, mint két elcsigázott gazella a ragadozók gyűrűjében, amik okosan a nyílt terep felé terelték őket, és most elvágják előttük az összes menekülőutat. Belliont és a kislányt még több száz méter, húsz csendőr és rengeteg mesterlövész puska választja el a fás, bokros területtől, ahol eltűnhetnének az üldözőik szeme elől. Laroche egyetlen szava elég lenne ahhoz, hogy véget érjen a kétségbeesett menekülés.

Most már csak pillanatok kérdése, gondolja Aja. Laroche nem lehet akkora barom, nyilván élve akarja elkapni őket...

A pilótához fordul.

– Vége a játszmának, Jipé. Bocs, hogy ugrasztottalak, de most inkább vigyél haza. Nincs sok kedvem leszállni, és gratulálni ennek a seggfej ezredesnek.

– Ahogy akarod, szépségem...

A helikopter vadul emelkedni kezd, Aja pedig kapaszkodik, és szentségei.

– Azért elég furcsa, hogy itt szorították sarokba Belliont, a vulkán oldalában, a Plaine des Sables kellős közepén... Rengeteg lehetősége lett volna elrejtőzni, bevenni magát a hatalmas erdőségbe, de ő mégis a sziget legnyíltabb terepét választotta...

Jipé elmosolyodik.

– A szökevényed egyszerű turista, vagy ismeri a helyet?

– Is-is... Az életrajza alapján elég jól kiigazodik a környéken.

– Nem mondod...

Jipé leveszi a napszemüvegét, és hunyorogni kezd. Egyszerre csak mintha szórakoztatná a helyzet, és elismerő bólogatással figyel Belliont és Sofát.

– Mi az, hogy „nem mondod”, Jipé?

– Ha érdekel a véleményem, az első számú közellenségetek jópofa kis csapdát állított, a sziget összes zsaruja pedig fegyelmezetten belesétált.

Aja a vulkán oldalát figyeli. A több tucat csendőr a helyén, Bellion egyedül áll középén. Aja nem érti.

Jipé még feljebb emelkedik.

– Ne felettünk keresd, szépségem! Mögöttünk.

Aja hátrafordul. Látja a Rivière des Remparts kanyonját, illetve az óceán és a völgy közötti minden talpalatnyi helyet felzabáló Saint-Joseph épületeit.

És akkor Aja hirtelen megérti.

Megdermed, és a tekintetét a sziget legmélyebb, majd kétezer méter mély folyóvölgyének a fenekére szegezi...

Szentséges isten... Martial Bellion mindent kiszámított. A pontos helyet, az időpontot. Odacsalogatta az általa kiválasztott helyre a sziget összes helikopterét, és az összes őt üldöző rendőrt egy adott pontra vezette. Az a barom Laroche és a francúz hadserege pedig, nem nézve se jobbra, se balra, rohant. Martial dupla vagy semmit játszott, de úgy, hogy egyedül ő ismerte a szabályokat.

Aja üvölt:

– Le kell szállnunk, Jipé! Most rögtön, és szólnunk kell nekik!

– Parancsodra, szépségem...

A helikopter egyenesen a tűzhányó felé indul. Aja közben számol. Mennyi ideje van még?

Legfeljebb néhány perc.

Néhány perc, és még mielőtt felfognák egyáltalán, hogy mi történik velük, Bellion kelepcéje bezárul Laroche emberei körül.

11.36

Imelda bő tíz perce nem mozdult a helyéről, továbbra is ott töpreng a fa árnyékában, és a fekete terepjárót figyeli.

A chayote tökárus gyanakodva hunyorog rá az út túloldaláról. Imelda úgy tesz, mintha a mobilja után kotorászna a szatyrában, majd pedig úgy, mintha elmerülne az egyik alkalmazásban. Azt igazán nem kell tudnia senkinek, hogy az öreg telefon semmi egyébre nem alkalmas, csak arra, hogy kapcsolatot létesítsen két olyan ember között, aki beszélni szeretne egymással.

Imelda gondolkodik. A Chevrolet Captiva péntek délután, Liane Bellion eltűnésének az idején az Alamanda Hotel parkolójában állt. Imelda a saját tapasztalataiból kiindulva nem hisz a véletlenekben. A dolgok mindig jó okkal vannak azon a helyen, ahol, és ugyanez érvényes az emberekre is.

A mobil melegíti a kezét. Imelda habozik. Az lenne az észszerű, ha felhívná szépen Christost, elmagyarázná neki a helyzetet, és megadná neki a rendszámot. Az ügy ezzel el lenne rendezve, és elfelejthetné az egészet úgy, ahogy van.

Christos persze csúfolódna vele, de ha elég kitartóan győzködi, azért utánanézne a dolognak. Christos Konstantinov nem rossz ember, sőt a legjobb, akit valaha ismert. A leglustább, a leghűtlenebb és a legöregebb is persze, ő élvez el benne a legrövidebb idő alatt, és ő alszik el a leggyorsabban utána, ő a legiszákosabb, ő szívja a legtöbb füvet, ő a legfehérebb... De akárhogy van is, nincsenek véletlenek. Imelda megfigyelte, hogy milyen Christos olyankor, amikor egy-egy futó pillanatra nem a macsó, a fásult zsaru vagy a cinikus szerető szerepét játssza, amikor ösztönösen felveszi a földről Joly elhajított babáját, egy gyors pillantással ellenőrzi Nazir robogójának az állapotát, vagy

amikor ő éppen olvas, és Christos a válla felett belekukkant a könyvébe.

Az a pillantás nem egy olyan férfié, akinek csak azért áll fel, mert süt a nap, és mert bepiált.

Abban a pillantásban ösztönös gyengédség lakozik.

Igen, jobban belegondolva, Christos egy olyan férfi, aki nagyon is megérdemli, hogy szeressék.

A Chevrolet Captiva villogni kezd.

A fényszórók háromszor felvillannak. Imelda még jobban behúzódik a fa mögé, és a parkolót figyeli. Egy férfi emeli a távirányítóját az autó felé, egy hájas, kurtát viselő malabár, akinek a khakiszínű sapkájára egy piros tigris van hímezve. Legalább annyit nyomhat, mint Imelda, de minimum húsz centivel alacsonyabb nála. Egy hatalmas zacskót szorít magához a bal kezével, ami láthatóan csurig van a Case à Painben vásárolt élelmiszerekkel.

A következő pillanatban a malabár eltűnik az autóban.

Hívja fel Christost... és csendben tűrje, hogy hülyének nézi?

Hagyja a csudába az egészszet? Akkor viszont egész nap csak ez járna a fejében...

Vagy inkább vágja be magát a néhány lépésnyire parkoló Polójába, és kövesse a terepjárót? Csak úgy, hogy történjen valami...

Nincsenek véletlenek.

11.37

Nyomatatás.

Christos előrehajol a monitorhoz, és rákattint az ikonra. Az öreg masina kínos lassúsággal piros betűket fröcsög az A4-es lapra. Át kellett állítania a Graziella Dorétól e-mailben kapott PDF-fájl színét, mert kifogyott a fekete festék a tonerből, ő pedig képtelen volt kicserélni. A Blue Bay igazgatónője fél órát gondolkozott, mielőtt átküldte volna neki a Cap Champagne egykori, tíz évvel ezelőtti alkalmazottainak a listáját.

Hét névvel.

A listát datálta, lepecsételte, aláírta.

Christos tudja, hogy időt kellene szánnia arra, hogy ellenőrizze a névsort, hogy összevesse a társadalombiztosító adatbázisával, hogy megkeresse a tanúkat, és felvegye a vallomásukat.

Majd később...

Ő Imelda megérzésére hallgat. Kapcsolatot kell keresnie a múlt és a jelen, a Cap Champagne és az Alamanda alkalmazottai között.

Christos kikapja a lapot a nyomtatóból, és szentséggel egy sort. A piros betűk halvány rózsaszínre fakultak... Ezek szerint színes tinta sincs már elég...

A csendőrség épületében a számítógépre kötött két hangszóró közvetíti a főparancsnokság különböző egységei között VHF frekvencián zajló kommunikációt, tehát Christos gyakorlatilag élő adásban követheti a Bellion utáni hajtóvadászatot, a letartóztatás előkészületeit, a helikoptereknek adott parancsokat, egyszóval az egész műveletet. Ajának és Laroche-nak éppen elég dolga van ahhoz, hogy mélységesen hidegen hagyja őket egy tíz évvel korábbi baleset és a kreol tanúk, akikről még az sem igazán tudható, hogy van-e egyáltalán bármi mondanivalójuk az ügygel kapcsolatban.

Christos az orra elé emeli a lapot. Bár a betűk alig látszanak, sikerül kibogarásznia a hét nevet.

Mohamed Dindane

Renée-Paule Grégoire

Patricia Toquet

Aloé Nativel

Joël Joyeux

Marie-Joseph Insoudou

François Calixte... de az is lehet, hogy Françoise...

Másodszor is átfutja a listát, egy pillanatra megáll a negyedik névnél, a homlokát ráncolva elgondolkozik, majd összehajtja a lapot, és zsebre teszi.

Döntött.

Mivel nincs jobb dolga, elmegy meglátogatni Armand Zuttort és a beosztottjait. Hiába van húsvéthétfő, néhányan biztos ottmaradtak, hogy gondoskodjanak a megmaradt turistákról. Alig egy kilométeres út a kapitányságtól, a rum pedig kiváló...

11.39

A terepjáró megállt az Ermitage strand kijáratánál felfestett zebránál. Imelda háromautónyi távolságot tart a Chevrolettől. Végül a kíváncsiság győzött, és követni kezdte. Menet közben rájött, hogy egyáltalán nem bonyolult dolog követni valakit a szigeten, hiszen egyetlen út van, ami a tenger mellett fut, az autók pedig azon gurulnak hosszú kilométereken át, előzgetés nélkül. Még szerencse, mert a vénséges piros Polója elég feltűnő jelenség a Source nevezetű autóbontóból beszerzett rikító narancssárga bal hátsó ajtajával. Christos soha nem vette a fáradságot, hogy átfesse.

A terepjáró elhagyja Avirons-t. A folyómeder felett futó útról látni, ahogy néhány kecske osztozkodik odalent az eldobott zsíros papírok között kisarjadt ritka fűcsomókon. Imelda bosszankodik. Csak nem akar átmenni a szeles oldalra ez a malabár?! Egyik kezével a kormányt tartja, a másikkal feltárcsázza az otthoni számát.

– Nazir? Itt anya.

– Hol a francban vagy? Itt várunk!

– Egy kicsit késni fogok.

– Kajálni hazajössz azért?

– Lehet, hogy nem. Foglalkoznál Doriannal, Amickal és a kicsikkel?

– Én aztán nem...

Imelda magában káromkodik. A Chevrolet L'Etang-Salé közelében jár. Imelda látja maga előtt a halálosan lusta Nazirt, füves cigivel a szájában, aki a legkisebb erőfeszítésre is képtelen. Megemeli a hangját.

– Dehogynem, fiacskám, de még mennyire, hogy fogsz! Van csirkeragu a hűtőben. Nem lesz elég, de hozzáadsz majd

valamennyi zöldséget. Azt már rád bízom, hogy mit találsz a kertben.

A terepjáró behajt Saint-Pierre-be, majd elkanyarodik a Ligne Paradis negyed felé.

– Basszus! Nem hiszem el!

– Most az egyszer elboldogulsz. Kérd meg Jolyt, hogy segítsen. Mély hallgatás.

Most az egyszer, gondolja Imelda. Meglesznek nélküle. Úgy érzi magát, mint egy kamasz, aki átmászik a kerítésen, hogy ellőgjon a diszkóba, mint egy szerelmes, akinek a torkában dobog a szíve. Meg kell nyugodnia.

– Menni fog, ugye, nagyfiú?

– Izgatottnak tűnsz, anya. Összeszedtél valami pasit? Egy igazit? Egy feketét?

Ahogy közelednek a Ligne Paradis-hoz, egyre ritkul a forgalom. Imeldának óvatosabbnak kell lennie, ha el akarja kerülni, hogy észrevegyék. Lassít.

– Le kell tennem, Nazir. Nem ejtettek a fejed lágyára, meg fogod oldani.

Kinyomja a telefont, és a két térde közé szorítja.

A Chevrolet előbb balra, majd jobbra fordul. Néhány pillanattal később Imelda is követi a szűk és mocskos utcák labirintusába. A terepjáró végül behajt a Sapan közbe. Zsákutca! Imelda lehúzódik a járda mellé a Polóval, megáll. Felbukkan egy girhes kutya, és körbeszaglássza az autó kerekeit. Az egyik ablakban félrehúzódik a függöny, és egy pongyolás öregasszony bámul ki rá, két kuka között gyerekek pattogatják a labdájukat.

Lepukkant egy környék. Pontosan ugyanolyan, mint az övé Saint-Louis-ban, úgyhogy nem idegen a közeg. Kiszáll az autóból, és elsétál a zsákutca elejéig.

A Chevrolet egy bádogtetejű ház előtt áll. A négykerékmeghajtású, csillogó-villogó luxusautó élesen elüt a nyomorúságos viskótól, de Imelda pontosan tudja, hogy bőven akad a kreolok között olyan, aki inkább a szabad ég alatt él, mintsem hogy lemondjon az új autóról.

A malabár kiszáll, eltűnik a házban. Imelda vár. Eltelik egy perc. Megcsördül a telefonja.

– Anya, Nazir vagyok.

Imelda az égre emeli a tekintetét.

– Most nem érek rá!

– Anya, azt lehet, hogy rizst teszek a kajába a nyomorult kerti zöldségek helyett? Dorian, Amie és Joly benne vannak.

Hát persze!

– Dolgom van, nagyfiú.

– Értem, anya. Akkor lehet?

Imelda felsóhajt.

– Oké! De... és most nagyon figyelj arra, amit mondok! Ne hívj többet! Ha nagy a gond, írd sms-t. Világos?

– Világos! És anya, nagyon örülök, hogy összejöttél valakivel... Érezd jól magad...

Kis hülye!

Nazir leteszi.

Eltelik egy újabb perc. Imeldának ismét az eszébe jut, hogy felhívja Christost. Amikor a krimiket olvassa, halálosan ki szokott akadni azokon a hősökön, akik a leghihetlenebb okokból kifolyólag nem hajlandók segítséget kérni a rendőrségtől, és végül persze iszonyú bajba keverednek, ha egyáltalán megússzák, hogy kinyírják őket.

Erre tessék, ő is ugyanilyen idiótán viselkedik...

A malabár kijön a házból. A vállára vetett hatalmas táská majdnem körbeéri a hájas derekát. Beteszi a Chevrolet csomagtartójába. Néhány pillanat múlva megremeg az autó, a kipufogó pedig jó adag szén-dioxidot böffent a levegőbe.

Imelda tétovázik, hogy kövesse-e, vagy inkább a házat vegye alaposabban szemügyre. Végül a ház iránti érdeklődése bizonyul erősebbnek. A terepjáró amúgy is éppen akkor ér az utcasarokra, majd el is tűnik a szeme elől.

Imelda hosszú percekig vár még. Lehet, hogy csapdát állítottak neki. A malabár ugyanúgy kiszúrhatta őt, ahogy az egész környék a pongyolás öregasszonytól kezdve, az időközben a Polo másik

három kerekét is lepisáló kutyán át a labdázó gyerekekig, akiknek többször is majdnem sikerül eltalálniuk az autóját. Majd belejönnek...

Imelda kiszáll az autóból.

Úgy dönt, hogy csak az udvart fogja átkutatni, és az ablakon át bekukucskál a házba is, hátha lát valami érdekeset. Ha bármi gyanúsat tapasztal, azonnal hívja Christost.

A kapu nyikorogva tárul ki, ahogy meglöki. Félrehajtja az útjába kerülő kiszáradt eukaliptuszágat, és közelebb megy, de az ablaküveg annyira mocskos, hogy szinte képtelenség kivenni, mi lehet odabent.

Tulajdonképpen nem is igazán éri meg sokat kukucskálni.

A ház ajtaja ugyanis nincs is zárva, éppen csak behajtották; a rozsdás zárat valószínűleg hosszú évek óta nem használták.

Imelda tökéletesen tisztában van azzal, hogy a legnagyobb örültség lenne bemennie. Ezerszer olvasta már, hogy a túl sokat kíváncsiskodó szereplők mindig lebuknak, mindig ráfáznak a túlzott magabiztosságukra.

Végigpillant az utcán.

Ugyan mi baja eshetne ezen a környéken? Fényes nappal ráadásul. Ilyen helyen nőtt fel, ilyen helyen élt egész életében, ismeri a szokásokat, a szertartásokat, a folyamatosan leselkedő öregasszonyokat, az utcán zajongó gyerekcsapatokat, a napszállta előtt láthatatlan férfiakat. Megmarkolja a mobilját, ellenőrzi, hogy van-e térerő...

Aztán belöki a ház ajtaját.

36.

Termikus inverzió

11.40

A megafonból elődübörgő hang végigsöpör a Plaine des Sables felett.

– Bellion! Be van kerítve. Távolodjon el a lányától, és emelje fel a kezét!

Martial hunyorog. Nagyjából kéttucatnyi férfit lát a szürkén gomolygó hamuköd derengésében. Olyan mozdulatlanul állnak egymástól harminclépésnyire a kopár tájban, mint a földből kimeredő totemek. Valamennyien rászegeznek a távcsöves puskájukat.

Sofa megszorítja Martial mutatóujját.

– Meg fognak ölni minket, apa? – kérdezi suttogva.

Martial leguggol hozzá.

– Nem, kicsim. Ne izgulj! Csak fogd a kezem, és még véletlenül se engedd el!

Martial kihívó pillantással méregeti a csendőröket. Minél inkább közeleg az összecsapás pillanata, őt annál inkább eltölti valami különös erő, a sebezhetetlenség mámorító tudata, ami csak még elszántabbá teszi. A legszívesebben a lánya és a fegyverek közé vetné magát, hogy megvédje Sofát ezektől a martalócoktól.

Martial ismét lehajolt Sofához. Tudja, hogy nem ragadhatja magával ez a hirtelen támadt eufórikus érzés, mert ez az apai fellángolás csupán reflex, a vadállatok túlélési ösztöne, illúzió, amely elfedi előle a szigorú valóságot.

Soha nem volt még ennyire felelőtlen. Elég egy rossz, ideges pillanat, és bármelyik fegyveres meghúzhatja a ravaszt.

– Tudsz gyorsan futni, kicsim?

Sofa maga elé néz, majd elmosolyodik.

– Igen. Én vagyok a leggyorsabb a suliban. Még a fiúk sem tudnak elkapni, ha fogócskázunk.

– Jól van, elhiszem, de most egy kicsivel még gyorsabban kell futnod, de csak akkor, amikor mondom.

A megafon ismét elbődül.

– Bellion! Laroche ezredes vagyok, a sziget csendőrségének a parancsnoka. Ne kényszerítsen arra, hogy tüzet nyissunk! Lépjen el a lányától, és emelje fel a kezét! Húsz fegyver szegeződik magára...

Martialnak időt kell nyernie. Még néhány pillanatot.

A zsaruk mögött magasodó vulkán nyugodt, és nem is várható tőle semmiféle váratlan húzás. A Piton de la Fournaise a világ legjobban őrzött, szemmel tartott tűzhányója. Ha csak megmozdul, ébredezni kezd, a hír akkora sajtóvisshangot kelt, ami kizár mindenféle meglepetést.

– Csináld azt, amit én, Sofa...

Martial jól láthatón, lassan felemeli a bal kezét, de a jobbjaival továbbra is Sofát fogja. A megafon nem éri be ennyivel.

– Oké, Bellion! Ha nem ért a szóból, mi megyünk oda magához. Ha csak egyetlen lépést is tesz, golyót röpítünk a fejébe a lánya szeme láttára. Világos?

Martial elnéz a távolba, és látja, ahogy egy helikopter éppen leszáll a Bellecombe parkolójában, majd az utasai kiszállnak, és rohanni kezdenek. Azt még látja, hogy valószínűleg Purvi kapitány az, a saint-gilles-i csendőrnő...

Aztán hirtelen nem lát már semmit.

Először a helikopterek tűnnek el a vulkánnal együtt.

Néhány szempillantással később a körülöttük álló csendőrök.

Újabb pillanat elteltével háromlépésnyire szűkül a látótávolság.

A következő pillanatban pedig már nem látja a saját lábát és Sofát sem, csak érzi a tenyerében a kislány forró kezét.

– Most, Sofa. Nyomás előre!

Futni kezdenek a ködben.

Dupla vagy semmi.

Martial rengetegszer túrázott már a vulkán oldalában, és mindannyiszor elcsodálkozott a termikus inverzió néven ismert meghökkentő természeti jelenségen, azon, hogy a ragyogó napfény, a tündöklőn kék ég helyét néhány pillanat leforgása alatt képes átvenni az óceán felől érkező szél által odasodort köd, amely előbb megreked a Rivière des Remparts szorosában, majd onnan útnak indulva, mint valami kirajzó méhraj, több kilométeres körben nullára csökkenti a látótávolságot. Martial rengeteg turistát látott már egy szál pólóban, fényképezőgéppel a kezében dideregni a nedves párafelhőben, annyi csalódott embert vitt már fel a tejbegríz-sűrűségű ködben a Makes, a Maïdo, a Bellecombe kilátóhelyeire...

Martial fojtott kiáltozást hall, kapkodó parancsszavak harsannak, a körülöttük dobogó bakancsok dübörgése jótékonyan elfedi az ő lépteik zaját.

Nem fognak lőni.

Martial tudja, hogy még gyorsabban kell futniuk, mert a köd bárhol, bármelyik pillanatban felszakadozhat a Plaine des Sables-on, és csak akkor lesznek biztonságban, ha eléri a bokros részt, mert ott a köd akár hosszú órákra is megkapaszkodik a növényzet ágai-bogai között, és elég ideig maradhatnak láthatatlanok ahhoz, hogy tekintélyes előnyt szerezzenek, és bevegységük magukat a Sainte-Rose hegyei közé. A csendőröknek fogalmuk sem lesz, hogy melyik irányba menekültek tovább.

– Ne szóródjanak szét! – üvöltötte Laroche a megafonba. – Fejlődjenek láncba, Bellion nem juthat át!

Martial szinte látja maga előtt, ahogy a csendőrök előrenyújtott kézzel, vakon tapogatódzva próbálják egymást elérni... Körülbelül annyira veszélyesek, mint egy csapat szembekötősdit játszó gyerek.

Az ágak az arcába csapnak, a ruhájába akaszknak... Megnyugszik, sőt a legszívesebben sírva fakadna örömében. *Elérték a bozótost!*

Hallja, ahogy Sofa lihegve kapkodja a levegőt mellette. Nem kell beszélniük, csak futni, futni, és aztán még tovább futni, hogy

minél mélyebbre jussanak a sűrűbe.

Martial a szabad kezét maga elé emelve próbálja félresöpörni az arcát véresre karmoló, láthatatlan ágakat. Rohannak, ahogy csak a lábuk bírja.

Távolodnak, már nem is hallják a csendőrök kiáltozását.
Sikerült! Győztek!

Innen már csak kettesben szépen le kell ereszkedniük az óceánhoz, és eljutni az Anse des Cascades-hoz.

Kellő időben ott lesznek.

Ketten...

Martial hirtelen megbotlik. Egyetlen pillanatra kihagyott a figyelme... Egy gyökér került az útjába, vagy megcsúszott, és lépett egyet oldalra, hogy visszanyerje az egyensúlyát... *Sofa nyirkos keze kicsúszott a szorításából.*

Az ajkába harap, majd a foga közt szűrve suttogni kezd.

– Sofa!

Nem kiabálhat, sőt még csak normális hangerővel sem szólalhat meg. Ostobaság lenne. Sofa ott van valahol, néhány méternyire tőle...

Újra szólongatni kezdi a tejfehér homályban.

– Sofa!

Nem kap választ. Martial tapogat maga körül. Tüskés ágak szaggatják a bőrét. Óvatosan, amennyire talán még lehet, megemeli a hangját.

– Kicsim! Jövök és megkereslek. Kérlek, maradj ott, ahol vagy! Ne mozdulj!

Martial lázasan gondolkozik. Ismeri a terepet. A Savane Cimetière-szurdok tele van kidőlt fákkal, éles kövekkel, gödrökkel, árkokkal. Sofa pillanatok alatt eltévedhet benne, mint az utazó, akire váratlan homokvihar csap le a sivatagban.

– Sofa, itt vagyok, mindjárt megtalálalak. Kérlek, ne menj sehova!

Most már félretette az óvatoskodást, és teli torokból kiabált.

Nem kapott választ. Még csak visszhangot sem hallott a vattaszerű ködben.

Martial kis híján felüvölt. Ugyanazt a rémálmot éli át ismét.

Áll az óceánparton. Egyedül.

Üvölt, de az óceán közönyösen hullámszik tovább.

A kislány nevét üvölti újra és újra.

– Alex...

37.
A malabár háza

11.41

Liane hófehér és kicsi, de formás melle Martial borostás arca előtt táncol a tetőpontjára hágó nap ragyogó fényében. A fiatal nő a férjén ül, hosszú, formás lábán úgy feszülnek az izmok, hogy a vörös tanga is majd lepattan róla. Martial üdvözült arccal fekszik alatta, és láthatóan azt sem tudja már, hogy a nő melyik testrészét simogassa. A lapos hasát? A napolajtól és verítéktől síkos hátát? A gömbölyű fenekét? Vagy használja inkább a száját, és vadul csókolgassa Liane felkínálkozó mellbimbóját, vagy cserkésze be a szőke hajzuhatag mögül előpirosló ajkát?

Martialnak példás erekcója van, efelől az A3 méretűre nagyított kép nem hogy semmiféle kétséget.

Sofa kétlépésnyire tőlük, egy pálmafa árnyékában homokozik. Bellionék egyedül vannak a fekete homokos óceánparton. Imelda azonnal felismeri a helyet: L'Etang-Salé...

Egy felhőtlenül boldog pillanat.

Ki csinálhatta a képet?

Imelda hátrább lép, és magában elismétli a kézenfekvő kérdést.

Ki csinálhatta ezt és a további többtucatnyi képet Bellionékról, amelyek ott sorakoznak előtte felrajzszögezve ennek a nyomorúságos viskónak a falán?

Imelda összesen harminchét, A4-es és A3-as lapra kinyomtatott fotót számolt össze. A furcsa tárlat azt a benyomást kelti, mintha egy lesifotós követte volna a Bellion család minden egyes mozdulatát azóta, hogy megérkeztek Réunion szigetére. A fényképeket láthatóan egy hatalmas teleobjektívvel készítették Martial és Liane tudta nélkül. Saint-Gilles-ben, a piactér egyik vendéglőjében; Saint-Andréban a hindu Colosse-templom előtt; Hell-Bourg főutcáján egy képeslapárus állványai között...

Mindamellett mégis Sofa érdekelte a legjobban a névtelen fotóst. Őt fényképezte a leggyakrabban, és zavarba ejtőn közeli felvételeket készített a hatalmas, kék szeméről, a szeplőiről és csintalan gödröcskéiről.

Persze a legtöbb gyerek előbb-utóbb a digitális fotózás áldozata lesz, gondolja Imelda, de ezeknek a képeknek a készítője még csak meg sem kérte Sofát, hogy álljon neki modelt... Miért?

Miközben gondolkodik, Imelda időnként kinéz az ablakon, hogy nincs-e mozgás az utcán, aztán körbejárja a házat. A fekete terepjárós malabár búvóhelye úgy néz ki, mint egy nagy hirtelenjében, jobb híján elfoglalt lakás. A ház két helyisége, a nappali és a háló, alig van bebútorozva: csak két összehajtható szék, egy műanyag asztal, egy földre hajított matrac van benne; a mocskos függönnyel eltakart beépített szekrényben pedig néhány konzerv, pár zacskó tészta és rizs sorakozik. A mosogatótálca szélén egy gázmelegítő egyensúlyoz, a szemetes csordultig van pizzás- és üdítősdobozokkal.

A fal mellett tucatnyi benzineskanna sorakozik.

Mihez kellhet?, gondolkodik el Imelda. Egy helikopterhez? Egy terepjáróhoz, amivel néhány hétre el akarnak tűnni a hegyekben?

Egy szökésben lévő bűnöző búvóhelye lenne a hely? Pont olyan, amilyennek képzelné az ember... Eltekintve a fényképektől.

Minden jel arra utal, hogy maga a malabár volt a lesifotós, Imeldának pedig igaza volt, a fekete Chevrolet Captiva nem véletlenül állt az Alamanda parkolójában a bűntények időpontjában. Imelda érzi, hogy a hatalmába keríti az egyre hevesebb izgalom. Imádja a pillanatot, amikor nincs más hátra, mint hogy elrendezze magában a begyűjtött információkat. Ilyenkor már csak egy kis koncentrációra van szüksége ahhoz, hogy a kirakós összes darabkája a helyére kerüljön.

Lőttek az egésznek!

Egy rövid és éles hang jelzi, hogy üzenet érkezett a mobiljára.

Imelda szentségei egy sort, de azért elolvassa.

Minden oké, anya. Nagyon megy a dolog. Végül Dorit és Jolyt tettem a levesbe. Ráérsz.

Imelda elmosolyodik, egy kicsit szinte csalódott is, hogy a gyerekei ilyen jól elvannak nélküle. Visszapötyög egy rövid választ, de közben már ismét a Bellion-ügy körül járnak a gondolatai.

A malabár vajon a maga kontójára csinálja? Vagy valaki fizet neki azért, hogy Bellionék után kémkedjen? Egy magánnyomozó például? Nem érdekes, az igazi kérdés nem ez. Miért kell kémkedni Bellionék után? Hogy megszarolják őket? Bosszúvágából? Féltékenységből? A lehetőségek száma végtelen, ahogy a megrendelő is bárki lehet... Egy családtag? Egy őrült, akivel véletlenül találkoztak? Vagy miért ne lehetne akár Liane Bellion is? Ezer oka lehet annak, ha egy nő nyomoztatni akar a férje után, főleg, ha annak elég zavaros a múltja, és nagy szoknyavadász hírében állt.

Imelda elnézi a Liane Bellionról készült egyik képet, amelyen egy bár teraszán üldögél, minden bizonnyal a saint-gilles-i kikötőben. Selyem miniszoknya, csupasz hát, a hirtelenjében feltűzött haja alól kilátszó formás nyak... Csábos...

És mi van, ha éppen fordítva történt?, töpreng Imelda. Mi van, ha Martial Bellion kételkedett a felesége hűségében... De akkor miért kérte volna azt a magánnyomozótól, hogy főleg családi képeket csináljon? És miért éppen egy malabárt bérelt fel? Egy malabárt, aki egy ilyen ótvar környéken lakik?

Imelda felidézi magában a csendőrkapitányságon átolvasott anyagot, az Alamanda Hotel alkalmazottainak egybecsengő, Bellionra nézve terhelő vallomásait. Az Alamandát malabárok alapították annak idején, egész pontosan a Purvik, az a család, amelyiknek a nyomozást vezető kapitány az utolsó leszármazottja.

Ez is csak egy újabb véletlen lenne?

Mielőtt átmenne a ház második helyiségébe, az ablaktalan hálósobába, Imelda ismét kinéz az utcára. Minden normálisnak tűnik. A kutya ugyanúgy mászkál, szimatol, és öntözi a vizeletével a mindent elborító mocskot, a zsákutca végében focizó gyerekek pedig megkezdik a tizenharmadik félidőt.

Imelda hirtelen összerezzen.

Éles, sípoló hang. Új üzenet érkezett a mobiljára.

A hámozásnál tartunk. Még estére is marad ragu. Ledöbbentél, mi? Érezd jól magad.

Imelda beleborzong az sms-be. Nazir tulajdonképpen nagyon rendes kölyök. Csak egy apa hiányzik neki, hogy időnként fenéken billentse. Óvatosan felhajtja a mocskos ágyneműt, majd a matracot is.

Vad diadalmámor tölti el: egy retikül lapul az ágy és a fal között. Nem valószínű, hogy a malabáré lenne...

Imelda remegő kézzel kinyitja. A szeme és a keze gyorsan végez a leltározással. Egy kárminvörös rúzs, egy tubus alapozó, egy kiborogatott Lancel tárca... Imelda kotorászni kezd a táskában, és szép sorban előhúz egy személyi igazolványt, egy bankkártyát és egy havibérletet.

Az összes Liane Bellion nevére szól.

A neuronok lázasan összekapaszkodnak Imelda agyában, majd különféle fiókok nyílnak meg, hogy elrendezhesse bennük a különböző hipotéziseket. Martial Bellion itt rejtette volna el a felesége holttestét? Vagy a malabárra bízta a piszkos munkát? Vagy mindenki téved a kezdetektől fogva, és Liane Belliont nem ölték meg a szállodában, csak az eltűnését álcázta gyilkosságnak, és azóta itt lapult, ebben a házban, miközben a sziget teljes csendőrsége a holttestét kereste?

De miért? Kire vár itt? Ismét el akar tűnni? Hová?

Imelda éppen tovább akar kutatni a táskában, de hirtelen mozdulatlanra dermed.

A kutya felugat az utcán.

A következő pillanatban motorzúgást hall, és egy autó lassít a ház előtt. Tisztán hallja, hogy egy erős, két kipufogós járműről van szó.

Egy terepjáróról.

Ki sem kell néznie az ablakon, hogy tudja, fekete a színe, és egy khaki sapkás malabár vezeti. Sietve visszateszi a táskát a rejtekhelyére, majd átszalad a nappaliba. Körbepillant, ellenőrzi, hogy nem mozdított-e el valamit, majd búvóhelyet kezd keresni magának.

Nem akar hinni a szemének, de mindössze egyetlenegy lehetőség kínálkozik.

A beépített szekrény.

Dühösen félrerántja a függönyt, és a szemével felméri azt rekeszt, amelyben a takarítóeszközöket tárolják. Imelda kétszer olyan széles, de gondolkozás nélkül bepréseli magát. A petyhüdt bőre nekiszorul a szekrény oldalának, elakad, fájdalmasan összegyűrődik. Imelda már a könnyeivel küszködik, belekapaszkodik a fogastartó rúdba, és teljes erőből befelé húzza magát. A fa horzsolja a bőrét, szagztatja a ruháját, de centiről centire beljebb gyötri magát, és végül becsusszan a szűk helyre, nekilapul a hűvös deszkalapoknak, mint egy adag tészta, amely kelés közben kidagad a túl szűk edényből. Kétségbeesett mozdulattal elrántja a függönyt, és rettegve figyeli, ahogy az anyag a hirtelen mozdulattól még hosszú pillanatokig mozog, lebeg.

Imelda visszafojtja a lélegzetét.

A ház ajtaja kinyílik.

A függönyön átszűrődő fényben csak annyit lát, hogy egy testes alak jön-megy lassan a szobában. A zajok, zörejek beszédesebbek. Egy táskát dobnak az asztalra, becsukódik a vécéajtó, lehúzzák a tartályt, megengedik, elzárják a csapot, majd ismét csend lesz.

Imelda nem mer levegőt venni.

A léptek körbejárják a szobát, lassítás nélkül elhaladnak a függöny előtt, majd a hálószoa felé kezdenek távolodni.

Imelda majd egy perc után ismét levegőt vesz. A hónaljában és a lába közében savanykás veríték csorog. Figyel, hegyezi a fülét, és mintha szövetsurrogást hallana, mintha ruhadarabok hullanának a földre, majd mintha ki- vagy behúznának egy cipzárt... Talán egy bőröndét.

Mintha a malabár átöltözne...

Egy örökkévalóságnak tűnik minden pillanat.

Közeledő léptek... Enyhe huzat... A függöny megmozdul, és végigsimítja Imelda hasát.

Ismét megengedik a csapot, üveg koccan a fém mosogatótálcahoz, a táskát felveszik az asztalról, majd a léptek ismét távolodni kezdenek.

Az ajtó becsukódik.
Csend.

Imelda vár. Az idegei pattanásig feszülnek, az érzékszervei lázas éberséggel működnek.

Sokáig marad így, egy örökkévalóságig. A ház csendes, mintha még az utcán játszó gyerekek távoli kiáltozását is hallaná.

Még mindig nem mozdul, nem hallotta, hogy elindult volna az autó. A malabár még itt van a közelben, neki pedig a függöny mögött kell maradnia. Lassan, óvatosan előhúzza a telefonját a zsebéből. Végre eldöntötte, hogy értesíti Christost. Nem kockáztat semmit, mert a mobilja nem ad ki semmiféle hangot, amikor sms-t ír.

Csak akkor, ha üzenete érke...

A csipogás apró szilánkokra robbantja szét a szoba csendjét.

Imelda lenéz, és mintha a halványan derengő fény megdelejezte volna, dermedten a kijelzőre bámul.

*Kész vagyunk, minden oké. Büszke vagy? Hol a mosogatórongy?
És a ház kulcsa? És a fű, amit Derrick elvett?*

Az üzenet furcsa mosolyt csal Imelda arcára.

Tévedett, a gyerekei mégsem képesek boldogulni nélküle.

Ez az utolsó gondolata...

Hirtelen elrántják a függönyt, az árny áll előtte egy hatalmas konyhakéssel a kezében. Imelda próbál szabadulni, de minden hiába.

Önként feküdt bele a koporsóba, amely túl szűknek bizonyult a számára.

Heves és gyors fájdalom hasít a szívébe. A függöny után kap, de az ujjai a semmit markolják csupán, a két karja néhány hosszú pillanatra megáll a levegőben, majd erőtlenül lehanyatlik, mint egy elhalt ág végén ülő két száraz levél.

38.
A felhő alatt

11.43

– Apa...

Sofa nem kiabál, alig hallani a tejfehér ködben.

Martial szíve hatalmasat dobban. A lánya ott van valahol, alig kétlépésnyire tőle.

– Sofa!

Ösztönösen megtalálják egymás kezét. Egyikőjük sem mond semmit, Martial megnyugodva elindul Sofával. Egy lejtőn lépdelnek, és minél lejjebb ereszkednek rajta, annál sűrűbbnek tűnik a köd.

A vattaszerű fehérségben egyre kevésbé hallják a csendőröket, a megafonból üvöltő parancsokat, a kiáltozást, a tanácstalanul dobogó lépteket. A zsaruk már csak láthatatlan szellemek, akiket kénye-kedve szerint kerget, hajt a szél.

Egyre távolabb kerülnek tőlük. Martial tökéletesen ismeri a terepet, minden egyes négyzetcentiméterét látja maga előtt a térkép alapján, amúgy is kiváló a tájékozódási képessége, de vész esetére az iránytű is ott lapul zsebében. Először a Savane Cimetière völgye mentén kell haladniuk. Ha a keleti oldalon vágnak át, a terep nem túl veszélyes. Egy lapos, mocsaras pusztaság tulajdonképpen, ahol éppen elég fa és bokor nő ahhoz, hogy akkor se lássák meg őket a levegőből, ha felszáll a köd. A völgy később belefut a Rivière de l'Estbe. Onnan kelet felé fordulva át kell vágniuk a Sainte-Rose fennsíkon és az évtizedek óta megdermedt lávafolyásoktól szabdalt Bois Blanc nevű tamarin- és pálmaerdőn, de úgy, hogy közben messzire elkerülik a túraösvényeket, majd végig takarásban maradva a lehető legközelebb kell jutniuk az Anse des Cascades-hoz. A

háromméteresre is megnövő cukornáddal beültetett Sainte-Rose fennsík majdnem az óceánig nyúlik.

Martial számításai szerint körülbelül tizenöt kilométer választja el őket az óceánparttól, a szintkülönbség ezerhétszáz méter, a terep végig ereszkedik. Sofa gyalogol, ameddig rövid pihenőkkel bírja, utána pedig majd viszi a hátán.

Már nagyon közel járnak a célhoz.

Sikerülni fog.

Martial a maga megnyugtatóására előveszi az iránytűt, majd északkelet felé indul, arra, amerre egy kis méretű kráter dereng előttük a ködben.

– Ne engedd el a kezem, Sofa! Órákon át fogunk így menni, de már végig ereszkedünk.

– Anya odalent vár minket?

– Remélem, kicsim. Ne beszélj túl sokat, be kell osztanunk az erőnket.

Martial tudja, hogy körülbelül egy órán belül kiérnek a felhős zónából, úgyhogy még óvatosabbnak kell lenniük.

12.48

Apa megnézte az óráját, és azt mondta, hogy elég jól állunk az idővel, mert gyorsan mentem, és nem nyafogtam. Azt is mondta, hogy most már csak lefelé kell mennünk, át kell gyalogolnunk a földeken a nálam négyszer magasabb növények között, és utána már meg is érkezünk.

– A találkozóra? – kérdeztem apát. – Oda fogunk érní idejében?

– Igen, kicsim, ha ilyen ügyesen gyalogolsz továbbra is.

Nem válaszoltam, egyre csak azon az üzeneten törtem a fejem, amit a hotelnál írtak az autónk ablakára.

Találkozó

Anse dé cascad

Holnap

16 óra

hozd a lányt!

Kemény lesz...

Nem igazán mondtam apának, de fáj a lábam, a combom, mindenem. Lehet, hogy apa magától is rájött, és ezért volt hajlandó megállni a folyónál.

Inkább csak egy meder, magyarázta apa. Egy folyó víz nélkül vagy majdnem, mert csak alig-alig valamennyi csordogál a legalján. Vannak gyümölcsök is, és apa azt mondta, nyugodtan meg lehet enni őket, csak le kell szakítani az ágról. Egyet-kettőt fel is ismertem közülük, például a grépfrútot és a mandarint, bár apa más neveket mondott; valami kaffir citromot és guávát emlegetett.

Amikor a lejtő elején jártunk, apa sokat beszélt, a fákról, virágokról és gyümölcsökről magyarázott, de amióta megálltunk, megint messze jár innen. Nem, nem úgy értem, szóval nem ment el sehova, itt ül mellettem egy sziklán, de most már valahogy nem rám gondol. Elég gyakran megesik vele. Azt hiszem, a bátyámmal van ilyenkor, Alexszel, aki meghalt. Kicsit mintha könnyes is lenne szeme.

Általában ebből szoktam tudni, hogy éppen Alexszel és a születésem előtti időkből ismerős más szellemekkel beszélget magában.

13.03

Martial felkelt, hogy szedjen néhány guávát a lassan ritkuló ködből itt-ott előtűnő ágakról. Maga mellett, a földön gyűjti a gyümölcsöket, amelyeket hamarosan megkóstoltat majd Sofával, aki éppen egy aprócska gátat próbál építeni a mederben.

Lenyűgözve figyelni ezt a kis teremtest. Sofa már tökéletesen tisztában van azzal, hogy mikor engedheti szabadjára a kedvesen csacsogó-locsogó énjét, akibe képtelenség belefojtani a szót, de azt is mindig pontosan érzi, hogy mikor kell csendesen visszahúzódnia a maga világába, hogy az apja is megtehesse ugyanezt.

Martial nagyot sóhajt. Megtapogatja a zsebét, de ellenáll a kísértésnek, hogy sodorjon egy füves cigit. Nem itt és nem most...

Nem Sofa előtt.

Felnéz a szürke égen nyíló aprócska kék foltra, amely egy szívet formáz, és amelyet egy vékony és fehér vonal hasít át éppen.

Egy közönséges repülő... A többi csak a képzelet játéka...

Maga sem tudja, hogy miért, de Aloé jut az eszébe.

Miért most?

Miért itt?

A fehér nyílvevessző miatt? A keresztülszúrt szív miatt?

Sok másik mellett, ez a kérdés is hosszú évek óta gyötri anélkül, hogy bármiféle választ talált volna rá.

Alex még mindig élne, ha ő akkor nem engedte repülőre szállni Aloét?

13.05

Csingiling, csingiling.

Christos megmozgatja a rumospoharát, mire a jégkockák csilingelve odakoccannak az üveghez.

– Szóval?

Az Alamanda valamennyi alkalmazottja ott ül a magas támlájú, rattant utánzó szürke műanyag székeken, amelyek félkörben elrendezve sorakoznak a bárpultnál ácsorgó Christossal szemben. Csak Eve-Marie Nativel, a takarítónő és az a Tanguy Dijoux nevű kertész hiányzik, aki kivitte Jourdainékat a reptérre.

Furcsa, hogy még mindig nincsenek itt, gondolja Christos. Nem telik két órába visszaérni Saint-Denis-ből.

A kertet övező fal árnyéka megvédi őket a déli nap perzselő tüzétől. Valamivel mögöttük néhány megmaradt vendég hever lustán a nyugágyakon, amelyeket körültekintően a medencétől biztonságos távolságban állítottak fel, nehogy a vízbe ugráló gyerekek lefröcsköljék őket.

Armand Zutter egyforma távolságot tartva az alkalmazottaktól és a szállóvendégektől, egy pálmafa árnyékában üldögél, a törzsnek támasztott széken.

– Szóval?

Christos ismét felolvassa a hét nevet. Lassan halad, minden egyes szótagot olyan gondosan formálva ejt ki, mintha egy írástudatlan osztálynak diktálna.

Mohamed Dindane

Renée-Paule Grégoire

Patricia Toquet

Aloé Nativel

Joël Joyeux

Marie-Joseph Insoudou
François vagy Françoise Calixte...

Csingiling, csingiling.

– Még soha nem hallottatok ezekről a jóemberekről?

Zuttor unott pillantást vet az órájára, mintha percre pontosan akarná tudni, hogy az alkalmazottai mennyi időt töltenek el a kihallgatáson.

Ráadásul egy ünnepnapon.

Christos a bárpult felé fordul, és tölt egy újabb puncsot magának.

– Egyetlenegy sem ismerős a hétből? Réunion azért nem Ausztrália...

A fal árnyéka lassan otthagyja az Alamanda alkalmazottjait, és a medence felé kúszik.

Christos nem számolt ezzel, de arra gondol, hogy ez talán segít majd abban, hogy megoldódjon a nyelvük. Aki nem kezd beszélni, az majd megsül a napon.

Az alhadnaggal szemben üldögélő Gabin Payet az első, aki odakozmál, és végül beszélni kezd.

– Régi ügy ez már, Christos. Majdnem tízéves, és rengeteg hotel nyílt azóta. Az több száz ágy, több ezer kreol, aki ágyazott, reggelit szolgáltat fel, aki gyűjtötte a szennyest. Egy hét, egy hónap, egy gyorsan lekettyegő határozott idejű munkaszerződés, és már tovább is állnak...

Naivo Randrianasoloarimino, aki egyelőre még az árnyékban ül, szintén kifogásokat keres.

– Ráadásul az összes név elég gyakori. Hoarau. Payet. Dindane...

Christos kapásból visszaüti labdát:

– Nativel... Sok Nativel él a szigeten?

Gabin hirtelen feláll. Csorog róla a veríték, a virágos inge nedvesen tapad a barna bőrére. Bemegy a bárpult mögé, kinyit magának egy Perrier-t, jégkockát és citromkarikát dob egy pohárba, majd anélkül, hogy a kollégáira nézne, visszaül a helyére.

– Eve-Marie unokahúga az!

Christos elmosolyodik.

Végre, a múlt és a jövő közötti kapcsolat... Eve-Marie Nativel a legfontosabb terhelő tanú, az egyetlen, aki képes igazolni, hogy Liane Bellion élve hagyta-e el az Alamanda 38-as szobáját, vagy sem.

– Mit akarsz tudni róla, próféta?

– Mindent. Csak mondd, én meg majd válogatok.

– Nem lesz nehéz dolgod. Nincs túl sok minden, amit mondhatnék. Akkoriban a Bambou bárban dolgoztam. Aloé a Boucan Canot-i strand túlsó végében, a Cap Champagne-ban volt felszolgáló. Csinos lány volt, kifejezetten csinos... A sziget egyik szépséges kis virágszála... Hogy el tudd képzelni... A vendégek nagyon bírták, Martial Bellion is.

Az árnyék folyamatosan hátrál. Már az összes alkalmazottról dől a veríték a trópusi napsütésben, csak Armand Zuttor hűsöl nyugodtan a pálmafa alatt, de ez sem akadályozza abban, hogy pofákat vágjon. Christosnak nincs kedve a hőség és a napfény miatt felpörgetni a múltidéző szeánsz tempóját.

Kiissza a puncsát, és Gabinre néz.

– Szóval, te a kezdetektől fogva tudtad, hogy Martial Bellion nem egy egyszerű turista, mint a többiek, hanem egy hazatelepült francia. Nyertünk volna némi időt, ha ezt már az elején közlöd velünk...

– Nem kérdezett senki...

– Esetleg korábban elkaphattuk volna – folytatja Christos –, és akkor lehet, hogy Chantal Letellier még ma is élne.

– Hát persze... Honnan tudtam volna? Te vagy a próféta...

Christos nem húzza fel magát. Aja majd később elrendezi ezeket a dolgokat, ő csak felcsipegeti a Gabin által elszórt információmorzsákat. Nyugodtan folytatja.

– Rendben. Térjünk vissza Aloé Nativelhez. Mennyire bírta Bellion?

– A lány a szeretője volt – válaszolja a mixer, és a szék karfájára teszi a Perrier-t. – Martial szerette leszakítani az efféle virágszálakat.

– Azelőtt vagy azután, hogy elvált Graziella Dorétól?

– Évekkel utána... 1999-ben mentek szét, Aloét viszont csak 2002-ben vették fel a Cap Champagne-ba. Éppen akkor töltötte be a tizennyolcat. Aloé csinos lány volt, és talpraesett. Ő volt a legidősebb az öt vagy hat gyerek közül. Nagyon szerette a kis Alexet. Az anyja, a főnök asszony, sokat dolgozott, a kis pincérlány jobban ráért a teraszon, az asztalok között játszadozó kisseráccal foglalkozni...

– És Martial Bellion? Ő mikor bukkant fel?

– Hetente kétszer jött el a Cap Champagne-ba Alexért, Aloé pedig ott volt. A kicsi sokat mesélt az apjának a nagy barátnőjéről... Mindegy, Bellion nem volt a maga ellensége. Aloé Nativelnek két olyan előnyös tulajdonsága is volt, ami sokat jelentett Bellionnak. Nagyon rövid szoknyákat hordott, amik alig valamit takartak a formás kis fenekéből, és szeretett foglalkozni a kisseráccal, aki időnként nyilván az egyedül élő apjának a terhére is volt.

– Aloénak nem volt pasija?

– De, volt egy fickó, aki a Pointe des Galets-i kikötőben dolgozott, de az több időt töltött a tengeren, mint a szárazföldön... Aloé Nativel volt az ideális, a csúcskategóriás bébiszitter, és Bellion olyan gyakran altatta magánál, ahányszor csak tudta. Koszt, kvártély, himihumi...

Miközben Gabin elégedett arccal kihörpinti az ásványvizét, Christos azon töpreng, hogy miféle új utak, lehetőségek nyílnak meg a mixertől kapott információk nyomán. Zuttor mintha elaludt volna a napszemüvege mögött, Naivo pedig felkelt, és vizet töltött az Alamanda alkalmazottainak. Christos nem szól bele, ő csak a Gabinnel folytatott beszélgetésre koncentrál.

– Aloé Nativel azon az estén is ott volt, amikor Alex megfulladt? A mixer megrázza a fejét.

– Fogalmam sincs. Nem aludtam egy ágyban velük. Inkább a nagynénjét kellene megkérdezni...

Christos bosszankodik. Micsoda véletlen, Eve-Marie Nativel éppen ma nem dolgozik. A többiek szerint hétfőnként mindig egy külsős ügyfelénél takarít. Természetesen feketén. Senki nem tudja, ki az illető. Eve-Marie-nak nincs mobilja; ahhoz, hogy

beszélhessenek vele, meg kellene várni, hogy hazaérjen a Carosse negyedbe, az pedig este hat előtt biztos nem fog megtörténni...

A fenébe is...

– És Aloé? Mi lett vele?

– Nehéz idők következtek. Először is, ugyanúgy, ahogy a többiek, őt is elbocsátották, amikor bezárt a Cap Champagne, aztán pedig, Alex halála után, Martial Bellionnak akadt bőven gondja, és nem volt szüksége bébiszitterre, úgyhogy Aloé visszament a tengerészéhez...

– És aztán?

– Sok volt a szóbeszéd, a pletyka, szóval kiderültek a dolgok, és végül a pasija is kirakta a szűrét. Az utolsó hírek szerint, és azok is már legalább ötévesek, Saint-Denis-ben kurválkodott, a régi buszpályaudvar környékén. Ha találkozna vele, nem biztos, hogy felismerném...

Christos csendben emésztli a hallottakat. Maga sem tudja, miért, de Aloé sorsáról Imelda gyerekei, Joly és Dolaine jut az eszébe. Meg persze a füves Nazir. Az, hogy valaki az élet napos vagy árnyékos oldalán találja-e magát, ezen a szigeten mindig is csak a vakszerencsén múlott. Vagy a szélre születesz, vagy a szélcsendre, vagy nyugalomban, biztonságban élsz, vagy egész életedben kapod a pofádba.

Christos még egyszer, utoljára megzörgeti a jégkockákat a poharában.

Csingiling...

A visszaszámlálás elkezdődött. Meg kell találnia Eve-Marie Nativelt este hat előtt. Ha megdől a vallomása, minden borul, mert lehet, hogy Liane Bellion mégis élve hagyta el a 38-as szobát. Ha pedig nem halt meg, a vérnyomok és a késen talált ujjlenyomatok ellenére is tökéletesen értelmetlen Belliont vádolni.

Christos nem akar újabb találgatásokba bonyolódni, mert már így is túl komplikáltnak találja az ügyet. Ha lesz ideje, azonnal felhívja Imeldát, és megbeszéli vele a dolgot. Gabinhez fordult, hogy feltegyen neki még egy utolsó kérdést.

– Nem emlékszel véletlenül, hogy hívták Aloé Nativel pasiját?

- De. Össze is szoktam vele futni. Egy mély növésű izompacsirta. Időnként a környékbeli kocsmákba szállít sört. Mourougaine Paniandynak hívják.

- Paniandy? Malabár?

13.19

Laroche úgy néz ki, mint egy tábornok, aki képtelen reagálni a csata váratlan fordulatára. Egy csendőrségi furgon tetején áll, miközben a körülötte lebegő köd fehérre színezi a haját, és akkora szakállt varázsol az arcára, mint amekkorát a bibliai ósatyak viseltek. Az infravörös éjjellátó távcső, ami elviekben alkalmas az efféle extrém viszonyok között zajló hajsza megkönnyítésére, dologtalanul lóg a nyakában.

Kéttucatnyi csendőr téblábol vakon, egymást is alig érzékelve a gomolygó ködben, mint a rohamrendőrök a könnygázgránátok pamacsai között, miután a tüntetők szétszéledtek.

Aja odaér, a néhány lépéssel mögötte lépkedő Jipét láthatóan szórakoztatja a jelenet. A kapitány fesztelensége tökéletes ellentétben áll a többi zsaru arcán ülő döbrent riadalommal. Larocche ránéz, és alaposan végigméri a magasleséről. Ezúttal meg sem próbál sokat látott diplomataként viselkedni.

– Már csak maga hiányzott, Purvi! Nem a saint-gilles-i nyomozást kellene vezetnie ahelyett, hogy itt lábatlankodik?

Normális körülmények között Aja nem fogta volna vissza magát, de valahogy megsajnálja az ezredest, aki megtépázva gunnyasztó kakasként kukorékolja a parancsait a baromfiudvar pánikba esve rohángáló lakóinak. Valószínűleg jelentett már a feletteseinek, és talán már a miniszteri kabinetig is elért a hír, hogy a sziget történetében mindeddig példátlan mozgósítás ellenére egy magányos, a hatéves lánya kezét szorongató fickónak sikerült kicsusszannia a neki állított csapdából.

Szegény Larocche. Érik az áthelyezés a Kerguelen-szigetekre, Crozet-ra vagy Tromelinre, ahol egy egyszemélyes kapitányságon üldöghet majd a csérek és a pingvinek között.

– Élvezi, Purvi?

Aja meglengeti a fehér zászlót.

– Nem, sajnálom, ezredes. Főleg azt, hogy túl későn esett le, hogy milyen csapdát állított Bellion.

Laroche leguggol, majd próbára téve a vadonatúj bakancsának a hajlékonyságát, könnyedén leugrik a furgonról. Játssza a kőkemény fickót, mintha azzal ki lehetne köszörülni bármiféle csorbát.

– Ne sajnálja, kapitány, ezt mindnyájan megszívtuk.

Idegesen rágyújt egy cigarettára, majd döbbsz pillantást vet Jipé narancssárga helikopterére. Elnézi a gép testén végigfutó HÓ ÉS RUKK feliratot meg az egyesület logóját, amely egy repülő gázlómadarat ábrázol. Az alapos szemle végeztével a tekintete Jipé nyitott ingén állapodik meg.

– Kapitány, maga stoppal jutott fel idáig? A jelek szerint a helyiek meglepő dolgokra képesek... És itt most nem csak erre a szemétláda Bellionra gondolok...

Egy fehér sapkás fickó közelít egy kihajtott, a szélben vadul csattogó térképpel a kezében. Filctollal rajzolt koncentrikus körök piroslanak rajta. Laroche mutogat, és parancsokat osztogat. Centrifugaalakzat a tűzhányótól indulva, módszeres átfésülés, rádiós kapcsolattartás.

Kár a fáradtságért, gondolja Aja. Száz négyzetkilométernyi erdőt kellene átkutatni...

Larochre-ra néz.

– Szeretne többet tudni a sziget lakóiról, ezredes? Ha érdekli, nekem van egy saját elméletem arról, hogy miért kimeríthetetlen a réunioni emberek lelki ereje. Én csak dodószindrómaként szoktam emlegetni a dolgot.

– Valóban?

Laroche a heves rádiósercegés közepette távolodó embereit figyeli. Mélyet szippant a cigarettájából. Ha történik valami, ő lesz az első, aki tudomást szerez róla.

– Rendben, Purvi. Nagy baj nem lehet belőle, mondjon valamit a szigetről. Szóval, mi az a maga híres dodószindrómája?

Jipé derűsen hunyorogva figyeli Aját, ő pedig nem kéri magát.

- Az emberek gyakran meglepődnek, amikor a szigettel ismerkedve találkoznak a helyiekkel, akik nincsenek vakáción, akik nem papucsban és nem kigombolt virágos ingben villogtatják a lebarnult felsőtestüket... Sőt, akad olyan közöttük, aki öltönyben, nyakkendőben, dossziékkal a hóna alatt lohol egész álló nap, aki káromkodik a dugóban, aki idegesebb, mint a legstresszesebb párizsi. Ez a dodószindróma... Elmesélek önnek egy kis történetet, hogy megértse, a trópusi lazaság, a kreolok szemlélődő természete és az összes hasonló baromság miért csak ócska közhely. Ismeri a dodót, ezredes? - Aja nem is hagy időt Laroche-nak, folytatja. - Azt már nyilván látta a Bourbon sör címkéjén, hogy hogyan néz ki. Hát igen, a sziget kabalaállata, jelképe... Kicsit pontosabban fogalmazva a szakértők inkább *remetegalamb*-ként emlegetik errefelé. A remetegalamb és a dodó tulajdonképpen ugyanaz az állat, csak Mauritiuson az utóbbi néven emlegetik. A lényeg, hogy a tudósok úgy gondolják, a dodó vagy remetegalamb a levegőben, tehát repülve került a szigetre, csak aztán itt maradt. Nem is volt buta ötlet. Réunion maga volt a paradicsom, egy olyan sziget, ahol nem éltek ragadozók, emlősök, ahol nem voltak nagy termetű majmok, nagyvadak, nem volt ember, sőt még kígyók vagy pókok sem. A dodó akkoriban még az íbiszre hasonlított.

Aja a Jipé helikopterének az oldalára festett kecses madárra mutat, majd folytatja.

- A kutatók szerint valamiféle szuperszonikus áramvonalas madár volt, amit arra alkotott a természet, hogy akár az óceánt is átszelje, de aztán eléldégelt néhány százezer évet egy paradicsomi szigeten, és ez elég mély nyomot hagyott az egykor még az óceánok felett röpdőső bajnokon. A szigeten előkerült csontvázak minden szempontból meglepők. Ha nincs ellenség, ami veszélyt jelentene ránk, minek törnénk magunkat a fárasztó repüléssel? A dodó szárnya generációról generációra egyre csökevényesedett, míg végül csak egy nevetséges és felesleges nyúlvány maradt belőle. Minek futni? Idővel a nyúlánk és kecses íbiszből egy dagadt, libaszerű madár lett. Miért kellene túlzásba vinni a szaporodást? Egyre kevesebb tojást tojtak... Miért kellene összetartani? A korábbi hatalmas íbiszközösségek számtalan

magányos családra szakadtak. A csontmaradványok alapján megállapítható, hogy a mauritiusi dodó, a réunioni remetegalamb és a Rodrigues-szigeti galamb esetében pontosan ugyanaz az evolúciós folyamat játszódtott le.

Laroche szórakozottan hallgatja Aja meséjét, de közben éberren figyeli az adóvevője legapróbb rezdülését is.

– És akkor mi van, Purvi? Mit vethetnénk ezeknek a madaraknak a szemére? A földi paradicsom várt rájuk ezeken a mindentől távol eső szigeteken, ők pedig eléledgéltek itt néhány százezer évet... Ami pedig a kövérségüket illeti, nos, mondhat bármit, a maga jószágai birtokában vannak annak a kiváltságnak, hogy a földön egyedülálló fajokká alakultak.

Aja elmosolyodik. Laroche tulajdonképpen nem is ostoba. Egész egyszerűen arról van szó, hogy neki nincs kedve egy csapatban játszani vele. Elnézi a kommandó utolsó tagjait, akik még a bellecombe-i parkolóban mászkálnak. Helikopterpilóták, mesterlövészek, híradósok... Mind fehér, kivétel nélkül...

Aja egyenesen Laroche szemébe néz.

– A dodók voltak azok a balekok, akik elfeledkeztek arról, hogy a paradicsom nem létezik. Nem fogjuk megtudni soha, hogy hány ezren voltak, amikor 1665-ben az első gyarmatosítók kikötöttek a szigeten. A dodók nem menekültek el, amikor meglátták az első tengerészeket, épp ellenkezőleg. A félelem képessége is kihalt belőlük, amikor pedig hirtelen meg kellett tapasztalniuk, már késő volt. Nem volt szárnyuk, hogy repülhessenek, nem volt erejük, hogy meneküljenek, és nem volt bátorságuk, hogy összefogjanak. Egy nemzedéknyi idő alatt lemészárolták az összeset, a tizenhetedik század végére egyetlen élő dodó sem maradt ebben a térségben.

Aja elhallgat, Laroche eldobja a csikkét.

– És mi a tanulság, Purvi kapitány? Mert gondolom, van valami tanulság...

– Maga tanult ember, ezredes, nem kell mindent elmagyaráznom önnek az utolsó betűig. A világon az összes uralkodó többség, minden elit arra törekszik, hogy dodót csináljon belőlünk. Egy nyugodt baromfiudvart. Kényelem, biztonság,

restség. A helyi adottságokra szabott program szerint... És nem a segély összegét Charette rumra átszámító réunioniak fognak rácáfolni erre a tételre.

Laroche elhúzza a száját, Jipé vigyorog. Az ezredes elgondolkozik egy pillanatra, majd tapsolni kezd.

– Rendben, Purvi, felfogtam. Akár dodó, akár az ultraperiferikus területek lakója, akár csendőrnő az ember, ugyanaz a sors, ugyanaz a harc vár rá. Köszönöm a földrajzleckét. Alkalomadtán örömmel beszélgetnék önnel. Én megfordultam már jó néhány másik tengerentúli szigeten, az Antillákon, Mayotte-on vagy Új-Kaledóniában is. Magának fogalma sincs, hogy a maguk szigete milyen paradicsomian békés zug... Nincs még egy hely a világon, ahol nem létezik rasszizmus, ahol nincsenek etnikai feszültségek.

Aja állja az ezredes tekintetét. Nem helyesel, és nem is mond ellent.

Laroche elmosolyodik, megvonja a vállát, és az övébe akasztja a két hüvelykujját, mintha egy Clint Eastwood-filmből lépett volna elő. Mint egy ranger, egy éles eszű ranger.

– Ha gondolja, kapitány, kicsit később még visszatérhetünk minderre, de most egy kérdés: gondolom, nincs új fejlemény a Rodin- és a Chantal Letellier-féle gyilkossági ügyben?

– A kollégáim dolgoznak rajtuk – mondja Aja. – Ha bármi kiderül, ön lesz az első, aki értesül róla.

Laroche beéri a válasszal, és a fülhallgatós technikushoz fordul, Aja pedig elindul Jipé felé. Még hátrapillant, hogy ellenőrizze, Laroche már tényleg másra figyel-e.

– Van egy dolog, ami nem hagy nyugodni, Jipé. Szerinted mi a francnak mászott fel ide Bellion a lányával?

– Elég egyértelmű, nem? A mikroklíma miatt... Mert a köd a tűzhányó oldalában a legsűrűbb, és itt oszlik fel a leggyorsabban.

– Persze, de ha Bellion el akart tűnni a bozótban, ott tehetne volna le a Nissanját, ahol csak akarja, és utána bármelyik erdőt megcélozhatta volna. A Bébourt, a Bélouve-ot... A Plaine des Lianes-t... Rengeteg választása volt, amivel nem vállalt volna kockázatot, és nem adott volna nekünk semmiféle támpontot.

– Mi jár a fejedben, Aja?

– Oda-vissza végiggondoltam az egészet. Egyetlenegy magyarázata lehet annak, hogy feljött idáig. Át akar vágni a vulkán túloldalára. A parti úton nem lett volna esélye, elkapták volna... Egyetlen lehetősége volt, a csúcs felé menni, és megpróbálni gyalog átjutni.

Jipé gondolkodik, mintha a fejében megjelenő térképeket lapozgatná.

– Ha jól értelek, szerinted Bellion valahová a Saint-Benoît és Saint-Philippe közötti részre igyekszik. Az azt jelenti, hogy egy bő hatvan kilométeres partszakaszt kellene átfésülnünk.

– Az sok... Túl sok. Annál is inkább, mert biztos vagyok benne, hogy ugyanúgy, ahogy eddig, most is fel fog bukkanni valahol, hogy aztán ismét köddé váljon.

Jipé felpillant. Laroche már a füléhez szorítva a mobilját, a parkoló szürke hamujában lépked az embereivel.

– Szólsz a nagyfőnököknek?

– Inkább a halál!

A ködtakaró lassan kezd feloszlani a hegy dereka táján. Aja kelet felé pillantva végre meglát egy darabka óceánt.

– Jipé, gyorsan kellene lépnünk, ha felbukkan Bellion... nagyon gyorsan. Tudnál... Oda tudnád adni a szükséges cuccot?

– Pontosítanád?

Aja habozik, tuttogóra fogja a hangját, és kissé még távolabb tereli Jipét.

– A cuccot, amivel egy perc alatt kétezer métert lehet ereszkedni. Hadd ne rajzoljam le! Sárkányrepülő, siklóernyő...

Jipé csücsörít, majd futó pillantást vet a bellecombe-i parkolóban ténfergő néhány utolsó kommandósra.

– Aja, én nem akarlak elszomorítani, de ha ráaggatok egy siklóernyőt ezekre az X-Menekre, és szélnek eresztem őket, egyenesen a Dolomieu közepében fognak landolni, és hatalmas sercegés közepette elevenen megsülnek, mint a szúnyog az elektromos csapdában.

Aja ráhunyorít a pilótára, és még halkabbra fogja a hangját.

– Nem ezekről a bohócokról beszélek, Jipé. Ha te felhozod ide a cuccot az egyik furgonoddal, én körbekérdezek a kapitányságokon, és hozok neked tucatnyi tapasztalt és tanult kollégát.

Hirtelen kiderül az ég, és a napfény elárasztja a krátert. Jipé profihoz illő mozdulattal veszi fel a napszemüvegét.

– Te nem adod fel soha?

Aja felnevet.

– Nem, soha, barátocskám. Tudod, a dodószindróma! Nem akarom dagadtan, szárnyak nélkül végezni... Hogy bárki megkopaszthasson...

– Laroche örülni fog...

– Tojok rá!

13.27

– Halló! Aja? Itt Christos! Még mindig fent vagy a Bellecombe-on?

– Igen. Azért hívsz, mert hallgattad a rádióforgalmazást, és a pofánkba akarsz röhögni?

– Dehogy, sőt ellenkezőleg...

– Ezt hogy érted?

– Várjatok kicsit, mielőtt lecsaptok Bellionra! Azt hiszem, találtam egy olyan követ az alapon, amit, ha kiveszel, az egész katedrális összedőlhet...

– Kicsit érthetőbben, Christos!

– Kétségeim vannak Eve-Marie Nativel tanúvallomásának az elfogulatlanságát illetően.

– Basszus! Kifejtenéd?

Christos röviden beszámol Armand Zuttornak a kapitányságon tett látogatásáról, Jourdainék mauritiusi szökéséről, a Graziella Doréval folytatott telefonbeszélgetésről, az Alamandában tartott csoportos kihallgatásról és mindarról, amit Gabintól hallott...

– Ezt meg hogy adjam be a főparancsnokságnak? – sziszegi Aja a telefonba.

Laroche nem az a fajta, aki egykönnyen megváltoztatja az álláspontját, csak azért, mert fény derül egy tíz évvel korábbi baleset két kreol tanújának a rokoni kapcsolatára.

– Hát igen, de ha engem kérdezel, szerintem van még ennél is furcsább. Amikor a főparancsnokság összeállította azoknak a személyeknek a listáját, akiket Martial Bellion esetleg felkereshet a szigeten, és elrendelte a megfigyelésüket, miért nem került szóba sehol Aloé Nativel, a volt barátnője, pedig tudniuk kell a létezéséről.

Aja hosszan gondolkozik, de nem talál magyarázatot.

– Itt kell maradnom, Christos. Bellion bármelyik pillanatban előbukkanhat a ködből, de te kihagyod szépen a sziesztát, és előkeríted Eve-Marie Nativelt még ma este előtt.

– Könnyű azt mondani. A többiek szerint egész nap feketén dolgozik valami franciánál. Egy kreol soha nem fogja felnyomni azt, akitől munkát kap...

Aja nem válaszol, Christos csak a tűzhányó körül süvítő szelet hallja a telefonban.

– Aja, ott vagy?

– Lehet, hogy van egy ötletem.

– Ismersz egy kreolt, aki hajlandó lenne beköpní a jó öreg Nativelt?

– Igen... Laïla...

– Az meg ki?

– Laïla Purvi. Az anyám.

15.27

Martial és Sofa kerülgetik a hatalmasra nőtt cukornádszárakat. A Moka vulkán oldalának az aljában járnak, és igyekeznek a három méter magasra nőtt növények takarásában maradni.

– Menj odább, apa! Nem látok semmit.

Az ültetvények keskeny lávafolyásoktól szegélyezett, sárgás és zöldes színben játszó sávjai vég nélkül hömpölyögnek a távoli óceán felé. A sziget kétségkívül legegyszerűbb vidéke ez... Csak a chartres-i katedrális kicsinyített másának tűnő Notre-Dame-des-Laves harangtornya látszik ki a száraz csúcsa fölött.

Mintha egy növényekből épített labirintusba tévedtek volna... Martial alaposan tanulmányozta a térképet. A Moka egy öreg, legyalult vulkáni kráter, amelynek a magassága az ötszáz métert sem éri el, hasonlítani sem lehet a hatalmas Dolomieu-höz, amelynek az árnyéka föléje tornyosul, de a sziget teljes délkeleti oldalát belátni róla.

Sofa lábujjhegyre ágaskodva, elkerekedett szemmel bámul.

– Miért van esernyő annál a kék madonnánál?

Martial hosszan nézi azt a pontot a Notre-Dame-des-Laves harangtornya alatt, amit a lánya mutat. A Sainte-Rose nevű falucska határában, a fején koronával, összetett kézzel imádkozó Mária-szobor csupán egyetlen apró és furcsa részletben tér el a hasonló szobrok közhelyes tömegétől; a Szűz egy azúrkék napernyőt tart a feje fölé, éppen olyan színűt, amint amilyen az arannyal szegett ruhája.

– Ő véd meg minket a vulkánkitörésektől, kicsim. Nagyon híres errefelé. Látod azt a rengeteg virágot a lábánál? Az emberek így fejezik ki a hálójukat.

– Az is neki köszönhető, hogy a csendőrök nem kaptak el minket?

– Lehet...

– Majd én is hozok neki virágot anyával...

Martial szíve hevesen kezd verni. Hátrább húzza a lányát, hogy a cukornád takarásában maradjon. Ezen a magasságon már teljesen eloszlott a köd. Előveszi a zsebéből a térképet, ám ezúttal nemcsak a biztonság kedvéért, hanem azért, mert szüksége van rá. Alig egy kilométeres út áll előttük, már csak le kell ereszkedniük az óceánhoz, a Bambous-szurdokot követve.

– Megérkeztünk, kicsim. Látod ott lent az óceán felé azokat a nagy fekete sziklákat? Az az Anse des Cascades.

– Anya ott vár min...

Martial tenyere Sofa szájára tapad, még mielőtt befejezhetné a mondatot. Egy szörnyű, nedves zsebkendő kerül az arcára, és kezdi dörzsölni a száját.

15.41

– Apa, ez fáj!...

Rájöttem, hogy ez az egész zsebkendő dolog azért történt, mert szóba hoztam anyát. Apa mindig kitalál valamit, hogy ne kelljen válaszolnia, ha én anyáról szeretnék beszélni. Végre abbahagyja, elveszi a kendőt az arcom elől, és megmutatja.

Hátrálni kezdek. Az ijedtségtől.

A zsebkendő vérvörös!

Az arcomhoz emelem a kezem. Nem értem. Nem fáj semmim, egyáltalán nem érzek semmit.

Apa mosolyog, mintha nem lenne semmi nagy baj. Eltart egy ideig, mire felfogom az egészet. Tényleg, majdnem el is felejtettem, hogy kicsit feljebb a hegyen szedtünk abból a gyümölcsből. Guávának hívják. Rettenetesen finom volt! Úgy teleettem magam, mint amikor szedret szoktunk szedni anyával a Montmorency-erdőben. Apa elmagyarázta, hogy a guáva olyan gyorsan szaporodik errefelé, hogy elveszi a helyet a többi fától, és ezért az emberek, ha csak tehetik, gyökerestül kitépik.

Mekkora hülyeség!

– Most már tiszta vagyok, apa?

– Majdnem. Olyan, mintha összerúszottad volna magad. Felvegyelek, kicsim?

– Nem vagyok fáradt...

És még igazat is mondtam. Nem fáradt vagyok... Halálosan ki vagyok merülve, de nem akarom, hogy apa lássa. Nem azért ereszkedtem le erről a magas hegyről, hogy éppen most készüljek ki, nem sokkal azelőtt, hogy találkozhatom végre anyával.

Odalent, az Anse des Cascades-nál.

Már ha apa nem hazudott az elejétől fogva.

– Hihetetlenül bátran viselkedtél – mondja apa –, de mielőtt elérnénk az óceánt, át kell még kelnünk egy utolsó úton... Nem láthatnak meg. A csendőrök még mindig keresnek minket, és tudják, hogy fiúnak öltöztél.

– És mi változik azzal, ha felveszel?

– Az apukád mindenre gondolt...

Apa lehajol, és elővesz a hátizsákjából egy ronda és mocskos takarót. Megismerem, annak a kék hajú néninek a garázsából hozta el, akit az autójával együtt belöktünk a feneketlen lyukba.

– Rád borítom, kicsim, és úgy viszlek a karomban. Majd azt hiszik, hogy fát vagy cukornádszárat viszek a tábortűzhöz, vagy pálmaleveleket, amikből a helyiek mindenféle holmit fonnak.

Nem igazán értem. Apa kitárja a karját.

– Hórukk, kicsim... Gyere!

Egy ideig tétovázom, aztán engedelmeskedem. Hagyom, hogy felvegyen. Ahogy a lábam elhagyja a földet, az egész iszonyú fáradság rám zuhan, és még melegebb, még sötétebb burokkba bugyolál, mint a rossz szagú pokróc.

15.43

Martial elindul, és kevesebb mint tíz perc alatt leereszkedik a Bambous völgyében. Sofa kimerülten ásít az karjában. Amikor eléri az utat, a kislány fejére ráhajtja a takarót.

Az utolsó akadály, amelyen át kell jutniuk...

Az autótút kihaltnak tűnik. Martial erre számított, hiszen ez a sziget legnéptelenebb része, ezen a partszakaszon egy lélek sem lakik. Az utóbbi évtizedben a szinte minden második évben meginduló lávafolyam meg sem állt az óceánig, és mindent felperzselt, ami az útjába került. Ki az az örült, aki ide építené a házát?

Martial türelmesen meglapul a cukornádföld legszélén, és a környéket fürkészi. Óvatosnak kell lennie, még akkor is, ha a zsaruknak fogalmuk sincs arról, hogy merre menekült tovább a Plaine des Sables-ról. Sofa csendesesen szendereg a karjában, ő pedig tartja, pedig már az ő karja is remeg, de nem a lánya súlya miatt.

Inkább a szorongástól.

Eszébe jut a szürke Clio ablakára felfirkantott üzenet.

Találkozó

Anse dé cascad

Holnap

16 óra

hozd a lányt!

Most, hogy ilyen közel jár már a célhoz, hirtelen átsuhan a fején, hogy talán mégis jobb lett volna, ha hagyja, hogy a csendőrök letartóztassák... Ha mindent elmond... Ha megpróbálja megmenteni Liane-t... Akár azon az áron is, hogy Sofát még nagyobb veszélynek teszi ki? Martial gyengéden simogatja a takarót, és közben egy kreol dalt dúdol csendesesen.

A hegyek gyermekei.

Tíz éve nem énekelte már.

*Fent a hegyekben, a csúcsok között elveszve
köd van, madárcák és patakok.*

*Mariának hívják a helyet,
és hogy odaérj, bátornak kell lenned.*

Sofa mély álomba merül a ringatástól. A légzése egyenletesebbé válik, békés és nyugodt.

Sofának hívnak, és hogy odaérij, bátornak kell lenned.

Martial az órájára néz. Pontosan fog érkezni.

15:57

Martial elenged még két autót és egy bérelt furgont, majd átkel az úton. Egyetlen csendőr sincs a láthatáron.

Hirtelen kitarul előtte az Anse des Cascades a maga teljes pompájában. Egy valóságos vízi tündérvilág a pálmák és a balzsamdiófák között, amelyeket mintha egy gondos kertész ültetett volna. A tájat lezáró vulkanikus sziklák tetejéről vízesések függőnye omlik alá. A víz egy patakba gyűlve, sziklák és hidak között kanyarogva tart az óceán felé, hogy aztán a szénfekete kövekkel borított parton tűnjön el. A mesebeli oázis ellenpontjaként a hullámok olyan vad erővel ostromolják a partot, hogy nem is hinné az ember, hogy akadnak olyanok, akik a rozoga mólónál sorakozó tucatnyi halászbárka fedélzetén kimerészkednek a nyílt óceánra.

Martial óvatosan halad. A piknikezők megszállták a kioszkokat, az árnyékban sorakozó faasztalokat és -padokat. Az autók a parkolóként szolgáló, letarolt mezőn sorakoznak. Egyetlen kocsi áll csak a tilosban, a mólón túl, a sziklás partszakasz legnehezebben megközelíthető részén.

Egy fekete terepjáró. Egy Chevrolet Captiva.

A terepjáró előtt egy férfi áll. Alacsony és testes, kreolbőrű, a khakiszínű sapkájáról egy hímzett tigrisfej néz vissza rá.

Martial nem ért semmit. Görcsösen szorítja a takarót.

Még közelebb megy.

A malabár egyenesen rámered, mosolyog, mintha várná. Martial hirtelen mozdulatlanra dermed. Képtelen továbbmenni, a szíve majd kiugrik a helyéről.

Most már felismeri.

15.29

Az idős kreol asszony nem ment be a csendőrségre. Letette a hatalmas vászonszatyrt a lépcsőre, és csendben várta a bejárat előtt, hogy valaki észrevegye.

Christos akkor látta meg, amikor ki akart menni a parkolóba, hogy elszívjon egy cigit: mióta állhat itt? Néhány perce? Egy órája?

– Konstantinov hadnagy? – szólalt meg az asszony vontatott hangon. – A parancsnoka anyja, Laïla Purvi beszélt rá, hogy jöjjen ide. Remélem, fontos az ügy, mert az ügyfelek nem szeretik, ha félig kitakarítva hagyjuk ott nekik a házat.

– Az csak magán múlik, Eve-Marie. Csak magán. Jöjjön be, kérem!

Christos zsebre vágja a cigarettáját, de Eve-Marie Nativel nem mozdul. Azért jött, hogy elácsorogjon egy kicsit, vagy mi van?

– Nem – dűnnyögi végül. – Nem. Nem azért jöttem, hogy... hogy olyan izét tegyek... Hogy is mondják?

– Vallomást?

– Igen, azt... olyan vallomást... Én csak azért jöttem... Az öregasszony be sem fejezi a mondatot, csak felbámul a csendőrség épületének bejárata felett lagymatagon lengedező trikolórra.

– Hogy elmeséljen egy történetet? – kérdezi Christos. – Az unokahúga, Aloé történetét?

– Merthogy megígértem Laïlának.

Christos elnézi az asszonyt. A tekintete ugyanolyan lagúnakék, mint a fejkendője. Ötvenméternyire előttük, a házak között ott a szinte teljesen néptelen óceánpart.

– Inkább járjunk egyet? – kérdezi Christos.

Eve-Marie elmosolyodik.

– Jó ötlet, hadnagy. Hozná a szatyromat?

Az utca közepén lépdelenek a part felé, de egyetlen autó sem zavarja meg őket. Elhaladnak a Mandarine fodrászat narancssárga reklámtáblája előtt.

– Maga nem egy szószátyár teremtés, Eve-Marie.

Az asszony nehézkesen, szuszogva jár.

– Én már mindent elmondtam maguknak, amit lényegesnek éreztem, hadnagy. Egyetlenegyszer sem hazudtam.

– Továbbra is azt állítja, hogy Liane Bellion nem jött ki az Alamanda 38-as szobájából?

Eve-Marie nagyot szusszan.

– Igen.

– És hogy Martial Bellion kölcsönkérte a szennyesgyűjtő kocsiját?

Csend. Megállnak az úttest közepén. Két robogó süvít el mellettük a kikötő felé.

– Igen. Minden pontosan úgy történt, ahogy elmondtam.

– Csak azt felejtette el közölni, hogy ismeri Martial Belliont. Hogy tíz évvel ezelőtt együtt élt Aloé Nativellem, a maga unokahúgával.

Ismét nekiindulnak, megtesznek három lépést. A Paul és Virginie étterem után már ott a part. Legfeljebb harminc lépés... Egy örökkévalóság.

– Hadnagy, mi köze lehetne ennek a régi ügynek Liane Bellion eltűnéséhez?

– Hát éppen ezt szeretném hallani magától, Eve-Marie. Mesélje el az unokahúga történetét!

Az öregasszony ismét megáll. Néhány könnycsepp gördül le a ráncos arcon. Christos belekarol, mint egy figyelmes vő, és támogatja, miközben méterről méterre haladva közelednek a homokos parthoz.

– Aloé tündéri teremtés volt, egy imádni való kislány, aki egyetlen zokszó nélkül nevelte a négy testvérét. Szép volt, mint egy álom, és vaníliaillat lengedezett körülötte. Mindig is természettem a carosse-i kertemben, Aloé pedig hosszú órákat töltött ott minden délután, miután végzett az iskolában. Ezért nem beszéltem róla maguknak. *Fé lève lo mort*⁽²³⁾, hadnagy...

Fé lève lo mort?

Egy rövid betonlépcső vezet le a strandra, Eve-Marie szinte az összes lépcsőfokon megáll. Amikor eléri az utolsót, megkapaszkodik a hadnagy vállában, és végtelen lassúsággal megszabadul a lábbelijétől. A kezében tartja a vászonszandált, és óvatosan lépked a homokban.

– Ismerős történet, Eve-Marie... – Christos keresi a szavakat. – Minden összeesküdött ellene, a férfiak, Martial Bellion és Mourougaine Paniandy otthagyták, a Cap Champagne bezárt... Pontos válaszokra van szükségem, Eve-Marie. Aloé nagyon szerette a kis Alex Belliont, szinte többet foglalkozott vele, mint a saját szülei... Aloé ott volt a Boucan Canot-n 2003. május 3-án este, amikor Alex belefulladt a vízbe? Van bármi, ami miatt felelősnek lehetne tartani a kisfiú haláláért?

Eve-Marie megáll a homokban. Hosszan figyeli a fejük felett keringő szalma farkú madarat, majd kissé ingerülten válaszol.

– Hát erről lenne szó? Ez piszkálja annyira? Azt hiszi, hogy hazudtam, mert meg akartam védeni az unokahúgomat?

Eve-Marie rekedtes nevetése végigroppen a lagúna felett.

– Istenkém... Szegény Aloé...

Az öregasszony leül, belemarkol a homokba, és aztán engedi, hogy a ráncos kezéből kiperegjenek a szemek.

Christos habozik egy kicsit, majd ő is leül.

– Jó volt ránézni Aloéra és Martial Bellionra, Aloé sokkal jobban illett hozzá, mint ahhoz az otromba Mourougaine-hez, még akkor is, ha Bellion idősebb volt nála, és ha hétről hétre egyre többet foglalkozott is a fiával, és egyre kevesebb hasznát látta a szép és fiatal kreol dadának. Aloé tudta, hogy Martial bármikor elhagyhatja őt egy másik, talán kevésbé fiatal, de ugyanolyan szép nőért.

– Nem válaszolt a kérdéseimre, Eve-Marie. Martialt halált okozó gondatlan veszélyeztetésben találták felelősnek, tehát Martin-Gaillard egyedül őt tette felelőssé a történetekért. Hol volt Aloé 2003. május 3-án, azon a napon, amikor Alex meghalt?

– Messze. Nagyon messze.

Eve-Marie tekintete elvész a messzeségben.

– Messzebb, mint ameddig a szalma farkúak szállnak.

Ez megőrült?

Az öregasszony elébe vág Christos aggódalmainak. Megfogja a kezét. Mindene remeg, a hangja is.

– Aloé azt hitte, hogy az élete nagy lehetősége előtt áll. 2002 nyarán elment egy szereplőválogatásra, amit itt tartottak, a strandon. Fürdőruhában kellett táncolniuk a kókuszpalmák alatt a naplementében. Ismeri az efféle dolgokat... Aztán az ősszel felhívták, hogy beválogatták egy dal videóklipjébe, amit Franciaországban készültek leforgatni, és ami még csak nem is egy réunioni séga volt, hanem valami antillai zuk, ha jól tudom. Fizették az utazást, a hotelt. A klipet többször is leadta a tévé akkoriban, főleg a M6. Lehetett látni az én kis Aloémat, ott táncolt egy csodaszép fekete énekes mögött, másik tizenöt, hozzá hasonlóan gyönyörű bikinis lány között. Aztán visszajött, és soha többé nem keresték.

– Tehát 2003. május 3-án Aloé Franciaországban volt?

– Igen. Biztos elég könnyen lehet ellenőrizni, nyilván vannak helyek, ahol megvannak az efféle papírok...

Furcsa egybeesés... Egy újabb. Természetesen utána fognak nézni.

– Nem lesz rá szükség – fut ki mégis Christos száján. – Lehet találkozni Aloéval?

A ráncos kéz olyan lesz hirtelen, mint egy elkorhadt faág. Eve-Marie szemét elfutják a könnyek.

– Hát nem érti?

Christos simogatja a kreol öregasszony karját, olyan finoman és kedvesen, mintha egy rémült verebet próbálna megnyugtatni.

– Mit nem értettem meg?

– Hogy miért nem beszéltem soha Aloéról.

– Azt nem akarta elmondani, hogy amikor rosszra fordultak a dolgok, árulni kezdte a testét?

Eve-Marie apró köröket rajzolgat a homokba.

– Vaníliának hívatta magát. Az ügyfelei ezen a néven ismerték, de ezt csak jóval később tudtam meg. Soha többet nem jött el

hozzám Carosse-ba. Úgy hírlik, hogy nagyon felkapott volt. Sok gazdag kliens járt hozzá, és sok pénzt keresett. – Az öreg tenyér szétnyílik, és szinte homokvihart zúdít a körökre. – Persze egyre kevesebb maradt belőle, aztán pedig már többre volt szüksége, mint amennyit keresett.

– Fű?

Eve-Marie elmosolyodik.

– Heroin, hadnagy úr. 2009. november 17-én találták meg a holttestét Saint-Denis-től nem messze, a Maniquet-vízesésnél. A törvényszéki szakértők túladagolást állapítottak meg. Az újságokban is úgy jelent meg a hír, hogy meghalt egy Vanília néven emlegetett prostituált. A rendőrségen, a testvérein, a szülein és rajtam kívül soha senki nem tudta az igazi nevét. Talán még Martial sem.

– Sajnálom, Eve-Marie.

– Ne sajnálja, hadnagy. Maga nem tehet róla, de most talán érti már, hogy miért nem akartam beszélni a szegény, drága kis Aloémról. Nem könnyű megőrizni a családi titkokat ezen a szigeten.

Eve-Marie kipergeti a tenyeréből az utolsó homokszemeket is.

– Indulhatunk?

16.00

Christos és Eve-Marie a csendőrség bejáratánál áll. Szinte teljesen szóttanul tették meg az utat. Christosban fel sem merült a gondolat, hogy Eve-Marie esetleg hazudna neki.

– Köszönöm a sétát, hadnagy úr.

– Én köszönöm, Eve – mondja Christos, és csakugyan úgy is gondolja.

Eve-Marie visszaveszi a szatyrát. Mielőtt lassú léptekkel nekivágna a parkolón, még egyszer visszafordul.

– Látom magán, továbbra is azon fogja törni a fejét, hogy ki a felelős Alex haláláért, pedig jobban tenné, hadnagy úr, ha elfogadná, hogy nincs bűnös, hogy a véletlen rendezte így, és ez ellen senki sem tehetett semmit. Hadnagy úr, ebből ered az összes

gyűlölködés, a háborúk... Abból, hogy mindig meg akarjuk találni a felelőst, a bűnöst, akit okolhatunk a világ összes bajáért, és ha nincs, mi akkor is keresünk valakit. Ezt zsaruként nyilván nem egyszerű tudomásul venni, mármint azt, hogy annyira szükségünk van a bűnösökre, hogy végül gyártunk magunknak.

Christos dermedten hallgat, képtelen félbeszakítani az öregasszony szónoklatát. Eve-Marie ráemeli a kék szemét.

– *I fé pa la bou avan la pli⁽²⁴⁾*, hadnagy úr. Érti? Ha szerencsétlenek vagyunk, úgy éljük túl, hogy haragszunk az egész világra, vagy csak egyvalakire, és ha sikerül fájdalmat okozni neki, egy kicsivel máris jobban érezzük magunkat. Maga nem így gondolja?

– Én... Nem is tudom. Maga azt mondja, hogy senki sem felelős Alex haláláért, de közben egy gyilkos szabadon mászkál a szigeten...

Eve-Marie óceánnyi tekintete elnyeli Christost.

– Éppen ezt próbálom elmagyarázni magának, hadnagy úr. *I fé pa la bou avan la pli*. Ha valami szerencsétlenség ér minket, képtelenek vagyunk elfogadni, hogy nincs senki, akit megbüntethetünk. Ilyenkor aztán úgy próbáljuk enyhíteni a szenvedésünket, hogy bosszút forralunk.

Bosszút forralunk – ismétli el magában Christos.

Megbolondult az öregasszony, vagy valamit közölni akar vele? Valamiféle kódolt igazságot? A gyilkos nevét, aki ezek szerint nem Martial Bellion?

Miközben a legkülönbélebb, egymásnak ellentmondó elméletek kavarnak a fejében, odabent, az épületben megcsörren a telefon.

43.
Az elcserélt nap

16.01

Martial húszlépcsnyire a malabártól megállt, képtelen volt akár csak egyetlen további lépést is megtenni. Leteszi a földre a takarót, amelybe az alvó Sofát bugyolálta. A malabár a fekete terepjáró mögül mozdulatlanul nézi, mit csinál. A khaki sapka ellenzője árnyékot vet az arcára. A háta mögött a hullámok vadul nekicsapódnak az Anse des Cascades fekete szikláinak, majd tajtékot vetve apró cseppekre robbannak.

Martial nem tudja eldönteni, hogy mit tegyen. Rárohanjon-e, vagy inkább menekülőre fogja?

Végül nem mozdul.

Nézi a malabárt, és az üzenetre gondol.

Találkozó

Anse dé cascad

Hirtelen rájön, hogy képtelen tovább küzdeni a hirtelen felszínre törő emlékeivel, amelyek megbénítják minden egyes érzékét. Ezúttal hagyja, hogy a múlt győzedelmeskedjen. A gondolatai csaponganak, sorra törnek fel az emlékek, Martial pedig hangtalanul mozgó szájjal mondja, meséli őket saját magának.

2003. május 3-án egy csapásra minden megváltozott. Este volt, szombat este, aznap Graziellánál volt Alex. Kivételesen egyedül voltam, mert Aloé, az akkori barátnőm elrepült Franciaországba egy szereplőválogatásra. Tulajdonképpen jól jött az a kis szünet, és ezt mindketten tudtuk. Kinek-kinek a maga útja, a maga esélye...

16.02

Graziella Doré óvatosan, mintha attól félne, hogy kettétöri, a füle mögé simít egy hosszabb haj tincset, majd kinéz az Indiai-óceánra.

Egy pillanatra az eszébe jut a telefonbeszélgetés, amit azzal a zsaruval bonyolított le. Képes az a fickó megérteni bármit is? Nem, egész biztosan nem. Igazi hivatalnoknak tűnt, nem volt benne semmi tűz, buzgóság, elég volt meglóbalni az orra előtt néhány bábfigurát, ő pedig egyből kapdosni kezdett az árnyékok után.

Egy kedves öreg és lusta blöki...

Neki pedig össze kell szednie magát ahelyett, hogy hagyná, hogy folyton-folyvást ugyanaz a régi film peregjen a szeme előtt. Cselekednie kell, reagálnia! De hát lehetséges-e egyáltalán felejtetni?

Az óceán minden egyes hulláma, amely a lába előtt hal el, Alexet juttatja az eszébe.

Hogy küzdjön meg ezzel?

Felvillanó emlékek zuhataga. A lagúna, az Alamanda Hotel, Martial menekülése, a halottak... Az újak és a régiek...

A halottak, akik a lábába kapaszkodva próbálnak menekülni a feledés sötétje elől...

És ezúttal Graziella nem próbálja meg lerázni őket.

Annyira régen történt...

Egész pontosan 2003. május 3-án, gondolja Graziella. Akkoriban egyetlen gondolat foglalkoztatott.

Martialnak nem volt joga elhagynia engem.

Nyugodtan megcsalhatott nálam szebb nőekkel, például a kis Aloé Nativellel, nyugodtan átpiálhatta az éjszakákat más férfiakkal, nyugodtan jöhetett csak minden második nap, nyugodtan költhette a pénzem, ehette a szakácsaim főztjét, nyugodtan befekhetett az ágyamba, a lábam közé, de ahhoz nem volt joga, hogy elhagyjon.

Nem volt joga mást szeretni.

Én mindenemet feltettem rá, ahogy az ember minden pénzét felteszi egyetlen számra a kaszinóban, vagy egy lóra, vagy egy startupra, amelynek a részvényei hirtelen az egekbe szöknek. Tucatnyi szóba jöhető jelölt közül választottam ki, úgy éreztem, képes vagyok megváltoztatni, és sikerült is egyébként; fiatal volt,

formálható, mint az agyag, olyan volt, mint egy csiszolatlan gyémánt, mint egy ritka fémércér a föld mélyén, amire csak én találhattam rá, és amit csak én bányászhattam ki, és hozhattam a felszínre. Minden áldozatot megért, mert a párosunk egy nagylélegzetű műalkotás volt, aminek az erejét és a stabilitását mi magunk is csak évekkel később mérhetjük majd fel. Olyan volt, mint egy lassú és türelmes építkezés.

Mindent Martialra tettem fel, a többi ábrándomat, szenvedélyemet, az élet által kínált korlátlan lehetőségeimet, minden mást sutba dobtam, mint egy diák, aki az egész fiatalságát feláldozva, éjt nappallá téve gürcöl, hogy megszerezzen egy máshogy elérhetetlen diplomát.

Őt választottam a gyermekem apjának.

Nem, Martialnak nem volt joga elhagyni az első, jött-ment ribancért.

Ezért történt, ezért nem hagytam neki választást azon az estén...

16.03

Graziella három órával azután hívott fel, hogy kivittem Aloét a Roland-Garros reptérre, és útnak indult.

Nyilván valamelyik jóindulatú közös barátunktól tudta meg, hogy a kicsike bizonytalan időre Párizsba utazott.

– Vigyáznod kell Alexre ma este. Igen, tudom, hogy én lennék a soros, de... de egyszerűen csak így tudom megoldani. Találkozóm van valakivel... Martial, ez az első eset, úgyhogy kérlek, szedd össze magad, legkésőbb tíz körül legyél ott a Cap Champagne-ban, és vidd el Alexet.

Hazudott. Biztos voltam benne, hogy hazudik, hogy nincs semmiféle pasi, nincs semmiféle találka, hogy ismét csak arra használja Alexet, hogy fütttyentessen, hogy magához rendeljen, és az iránta és a fiunk iránti állítólagos kötelezettségeimmel traktáljon. Hogy próbálkozzon, mert tudta, hogy éppen szalma vagyon.

16.04

Martial túlságosan el voltelve magától ahhoz, hogy elhiggye, de aznap este nem hazudtam. Akkor először tényleg nem hazudtam, tényleg elhatároztam, hogy odaadom magam egy másik férfinak. Fabrice Martin környezetvédelemre szakosodott ügyvédként tevékenykedett. Gazdag volt, és meggyőződéssel védte a sziget biodiverzitását, elüldözve a hegyvidék védett területeiről az állattartókat és a földműveseket, akik legalább öt generáció óta éltek ott. Így utólag visszaemlékezve nem volt igazán vonzó. Annak ellenére, hogy minden áldott nap két órát futott a tűző napon, és ahányszor csak tehetett, örömmel dobta le magáról az inget, a nyakkendőt, hogy megcsodálhassam a tökéletesen kidolgozott felsőtestét, úgy nézett ki, mint egy rövidlátón hunyorgó aktakukac, akinek csak azért van hosszú, kampós orra, hogy kényelmesen megüljön rajta az iszonyú vastag szemüveg.

Hetek óta könyörgött egy gyertyafényes vacsoráért, én pedig aznap elfogadtam, de természetesen csak azért, hogy féltékennyé tegyem Martialt. Az a szinte még kiskorú kreol ribi végre elhúzott. Hónapok óta kirúghattam volna a Cap Champagne-ból, de sok vendéget vonzott oda, és Alexszel is ügyesen bánt. Martial soha az életben nem lett volna képes egyedül gondoskodni a fiáról... Ennek azonban vége volt! Aznap este választania kellett...

Alex akkor is a Boucan Canot-i strandon játszott, ahogy esténként gyakran tette. A Cap Champagne pultja mögül figyeltem, ahogy ott üldögél a már sötét és néptelen óceánparton. Úgy döntöttem, hogy legkésőbb tízkor bezárok. Bár hivatalosan tényleg nem az ő napja volt, tudtam, hogy Martialnak nincs más választása, és el fog jönni Alexért. Tudta, hogy nem tűröm a legkisebb pontatlanságot sem... Az alkalmazottak majd tanúsítják, és megy a levél a bírónak. Martial olyan volt, mint egy gyerek, meg kellett büntetni. Már jó úton jártam, sokat fejlődött. Úgy gondoltam, hogyha visszajön hozzám, rövid időn belül szinte tökéletes apa lesz belőle.

Igen, Martial el fog jönni Alexért, és akkor szembesítem majd a kötelességeivel, azzal, hogy nem játszadozhat tovább velem, és számolnia kell azzal is, hogy immár van vetélytársa. Fabrice egy fiatal, gazdag, sportos és józan ügyvéd.

Martialnak tudnia kell, hogy örökre elveszíthet.

És ezt a gondolatot képtelen lesz elviselni.

16.05

Ha nem megyek el a Cap Champagne-ba este tízre, az az örült Graziella megint egy csomó hazugságot fog írni a bírónak, és ezekben az esetekben az apa szava annyit ér az anyáéval szemben, mint a fekete rabszolgáé a munkafelügyelőével szemben... Fél tíz körül úgy döntöttem, hogy elindulok Alexért.

Autóba ültem, és elhajtottam Boucan Canot-ig. Valamivel este tíz után értem oda. A nap már lement, az ég olyan vörös volt, mint egy ébredező vulkán. Szándékosan a strand túlsó végén, a fák alá, az első lámpától kicsit távolabb parkoltam le.

Lépdeltem a félhomályban a Boucan Hotel előtti fekete sziklák között. Arról a helyről úgy tarthattam szemmel a Cap Champagne-t, hogy nem láthatott meg senki. Graziella, az a ringyó csak állt ott, és a pult mögül figyelte Alexet, aki jó tizlépésnyire tőle egyedül játszott a parton, a neonok rávetülő fényében.

Úgy volt, ahogy gondoltam, az állítólagos randevú csak humbug volt, amivel ismét magához akart csalogatni, miután Aloé elutazott. Közelebb mentem a félhomályban, aztán lekuporodtam, és egy ideig a játszadozó Alexet figyeltem. Én rettenetesen szerettem elnézni, ahogy egy képzeletbeli hajó fedélzetén megszökik a felnőttek világából, hogy a kalózekkal beszélgessen, hogy mindenféle tengeri herkentyűt találjon ki. Graziella bezzeg képtelen volt elviselni, ha nem csinál semmit.

Olyanok voltunk, mint a tűz és a víz...

16.06

Martial hiába rejtette el az autóját a fák közé, hiába bújt meg a part sötétjében, mégiscsak eljött Alexért. Biztos azt hitte, hogy nem látom, de a háta mögött magasodó Boucan Hotel ablakaiból kiszűrődő fény lebuktatta. Csendben néztem a sötétben lapuló árnyat, és ha felém vetett egy pillantást, én egyből Alex felé fordultam.

És akkor hirtelen rájöttem. Martial úgy akarja elvinni a fiát, hogy nem is találkozik velem, hogy meg sem kérdezi, mi újság nálam.

Jellemző...

Martin-Gaillard bíró mesélte, hogy vannak szülők, akik annyira képtelenek elviselni a másik közelségét, annyira gyűlölnek egymást, hogy egy biztonságosnak tűnő, afféle zsilipként használt helyen oldják meg a gyerekek átadását, átvételét, tehát a lépcsőházban, egy parkban vagy egy kávéházi teraszon.

Martial nem jutott idáig, de így is egyértelmű volt a helyzet. Nem akart találkozni velem. Nem volt rossz apa, sőt még hűtlen férj sem, de valami taszította bennem, és a fenyegetődzéseim, a ravaszkodásaim csak még tovább rontottak a helyzeten.

Rossz számra tettem. Vesztettem. Fabrice Martin akár meg is kímélheti magát a hosszú és gáláns bekerítő hadmozdulatoktól, ma este mindenképpen meg fog kapni. Ki tudja, lehet, hogy a végén még meg is kedvelem... Ki tudja, lehet, hogy a végén Martial mégis meggyűlöl... Annyira meggyűlöl, hogy ismét belém szeret.

Lehet, hogy mégis minden veszve...

16.07

Néhány percre még csendben kuporogtam a sziklák között terjengő sötétben. Nem akartam, hogy Alex meglásson. Már így is éppen elég nehezen igazodott el abban, hogy mikor van velem és mikor az anyjával, nem értette volna, hogy mit keresek ott egy olyan hétvégén, amelyet normálisan Graziellával töltene, azt pedig még kevésbé, hogy miért megyek el szinte azonnal.

Megnéztem az órát. Tíz óra tíz volt. Vettem még egy pillantást Graziellára, hogy lássam, szemmel tartja-e Alexet a bár kivilágított üvegfa mögül, aztán visszaosontam az autómhoz a sötétben.

16.08

Időnként odapillantottam, és ellenőriztem, hogy Martial autója ott áll-e még a fák alatt.

Mindegy, gondoltam. Egy, egyetlenegy estényi öröm... Ennyit csak megérdemlek én is...

Nem volt szívem elbúcsúzni Alextől. Ott ült csendesen a parton, néhány lépésnyire tőlem. Korábban már mondtam neki, hogy az apja jön majd érte.

Nem mondott semmit, szótlantul pergette csak a homokszemeket az ujjai között.

Alex amúgy is érzékeny, visszahúzódó gyerek volt, de attól féltem, hogy a válás még autistát csinál belőle a végén...

Nem mentem ki a fiamhoz. Döntöttem. Akkor már tartottam attól, hogy esetleg összefutok Martiállal. Bármelyik pillanatban előbukkanhatott volna a tengerpart sötétjéből, és faggatni kezdhették volna, hogy miért vagyok estélyiben, miért vannak rajtam az ékszerek, és minek a smink... Felkaptam egy könnyű kabátot, még egyszer, utoljára vetettem egy pillantást Martial autójára, aztán lekapcsoltam a fényeket a Cap Champagne-ban, és fogtam a mobilomat.

Tíz óra tíz perc volt, Fabrice már jó ideje ott ülhetett a Flagrant Délice-ben, ami a nyugati part legjobb étterme volt. Mindössze annyit közöltem vele ridegen, hogy érkezem.

Alaposan meg fogom gyötörni a nyomorultat, és rohadtul élvezni fogom.

16.09

Ráadtam a gyújtást, és felhívtam Graziellát, miközben a fényszórókat fel sem kapcsolva, kitolattam a Boucan Canot utcára. A bár üzenetrögzítője válaszolt, és hirtelenjében még örültem is, hogy nem veszi fel, mert így elkerülhettem a hosszadalmas magyarázkodást.

Graziella, itt Martial. Ma este nem jövök el Alexért, és nagyon jó lenne, ha nem próbálnál állandóan újabb és újabb nevetséges ötletekkel előállni. Hagyd ezt abba, ne használd többet ürügyként Alexet! Jó lenne, ha mindketten felelősségteljes felnőttként viselkednének.

Aztán elmentem, és sokáig ittam a haverokkal a Boucan Canot túlsó csücskében lévő Bambou bárban, abban a kocsmában, amelynek három asztala és tíz széke körül a sziget összes etnikuma összeverődött... Ez volt az egyik ok, amiért halálbiztos voltam abban, hogy Graziella még véletlenül sem teszi be oda a lábát.

16.10

Hajnali hat órakor találtam meg Martial üzenetét a rögzítőn. Nem otthon aludtam, Fabrice nem túl fantáziadús, de kitartó szeretőnek bizonyult. Meghallgattam az üzenetet először. Nem értettem belőle semmit. Újra megnyomtam a kék gombot, ami úgy villogott, mint egy mentőautó fénye, Martial pedig elismételte:

Ma este nem jövök el Alexért.

Felsikoltottam. A bár óceánra néző üvegfalához rohantam, aztán ki a partra, mint egy őrült. Akkor már csődület volt... Járókelők tolongtak egy úszómester körül, és a lábak erdején túl, a földön kiterítve, Alex élettelen teste hevert.

16.11

Amikor megcsörrent a telefon, fel sem fogtam.

– Martial Bellion?

Az alkohol még tombolt a fejemben, az a rendőr pedig megpróbálta ugyan túlkiabálni, de egy szavát sem értettem. Hogy lehet felügyelet nélkül hagyni egy hatéves gyereket az óceánparton? Éjszaka. Egy gyereket, aki ennyire szereti a vizet... Egy ennyire veszélyes partszakaszon...

Aztán hirtelen megértettem, felrobbant bennem, amit hallottam. Meg sem próbáltam magyarázkodni annak a zsarunak, csak rohantam, rohantam, mint egy őrült öt kilométeren át, amíg Saint-Paulból a Boucan Canot-ra nem értem, és üvöltve próbáltam kiokádni magamból az óceán iránt érzett féktelen dühömet.

Próbáltam elmagyarázni a zsaruknak, hogy előző este Graziella volt a soros, neki kellett vigyáznia Alexra, próbáltam megértetni velük, hogy mekkora a jelentősége annak a tíz óra előtti és utáni

néhány percre, próbáltam beszélni nekik a Cap Champagne rögzítőjén hagyott üzenetről, amiről Graziella persze azt állította, hogy nem kapta meg. Hozott vagy tíz tanút, akik igazolták, hogy megkért, kivételesen vigyázzak Alexre, és akik látták, hogy este tíz óra körül leparkolok az autóval a Boucan Hotel közelében. Fabrice Martin, az ügyvéd, tanúsította, hogy Graziella néhány perccel tíz óra után már ott ült vele a Flagrant Délice-ben. Réunion szigete egy szűk világ, főleg, ha az egészségügyet, az oktatást, a csendőrséget és az igazságszolgáltatást kezükben tartó franciákról van szó. Fabrice Martin a nyomozással megbízott Martin-Gaillard bíró másodunokatestvére volt.

Annál is könnyebben varrták a nyakamba az egészet, mert nem volt semmi kedvem harcolni, és felfogadni egy ügyvédet, aki lealkudhatta volna azt, hogy hány százalékban voltam felelős Alex haláláért. Martin-Gaillard azzal vásárolta meg a hallgatásomat, hogy halált okozó gondatlan veszélyeztetésnek minősítette az ügyet, tehát szabadlábon maradhattam.

A rákövetkező hónapban elhagytam Réuniont, hogy eltűnjek a franciaországi szürkeségben. Mindez tíz évvel ezelőtt történt. Akkoriban elképzelhetetlennek tűnt, hogy képes leszek újrakezdeni az életemet, az pedig még inkább, hogy egyszer még képes leszek egy gyerekről gondoskodni. Graziella tulajdonképpen győzött. Kész voltam egyedül vállalni a bűntudatot, egyedül viselni, és hurcolni magammal mindenhova. Az, hogy Graziellát esetleg ugyanúgy gyötri a bűntudat, szemernyivel sem tette volna könnyebbé a számomra ezt a terhet.

Az elvált párok csak az élő gyerekekért viselik közösen a felelősséget, a halottakért nem.

16.12

Egyedül Martial volt a felelős a történetekért.

Sokat gondolkoztam azóta is magamban, nem beszéltem pszichológussal, sem mással.

Én nem tehettem semmiről.

Az egész Martial hibája volt. Odalopakodott aznap este, mint egy tolvaj, elrejtőzött a sötétben, és onnan leste a fiunkat, aztán pedig elment egyetlen szó nélkül, hogy leigya magát egy néhány lépésnyire lévő kocsmában...

Erre nincs semmiféle mentség. Martial ugyanolyan minősíthetetlenül viselkedett aznap este, mint azt megelőzően. Nem történt volna semmi baj, ha nem hagy el minket. Alexet és engem. Alex még mindig élne, ha Martial hajlandó lett volna továbbra is szeretni minket, vagy legalábbis úgy tenni... ha nem terjesztette volna maga körül a halált, mint egy öldöklő angyal.

Martial elmenekült, miután a bíró ítéletet hozott.

Én maradtam.

Megpróbáltam túlélni. Kirúgtam az összes fekát, és bezártam a Cap Champagne-t. Másik szigetre költöztem, egy másik partra, de a hullámok itt is ugyanúgy Alex holttestét vetik ki eléem...

Minden reggel.

Igen, minden kizárólag Martial hibájából történt. Sőt, a dolog még ennél is rosszabb.

Sokat gondolkoztam azóta is.

Martial akarta, kívánta Alex halálát.

Alex eltűnésével megnyílt előtte a lehetőség. A váratlan esély, hogy mindörökre elhagyjon... Hogy kilencezer kilométeres távolságot iktasson közém és maga közé. Annyiszor kívánhatta Alex halálát, hogy végül azon a májusi éjszakán megölte... Legalább annyira biztosra ment, mintha kést döfött volna a szívébe.

Halált okozó gondatlan veszélyeztetés... Martin-Gaillard egy kretén volt, még az unokatestvérénél is súlyosabb eset, pedig az igazság annyira nyilvánvaló volt, hogy szinte kiszúrta az ember szemét. Gyilkosság volt, szándékos emberölés.

Még hozzá előre megfontolt szándékból elkövetett gyilkosság.

Martial úgy döntött, hogy feláldozza Alexet, és erre megvolt a nyilvánvaló oka.

Azért vette el az életét, hogy azután, évekkel később, odaadja valaki másnak.

Egy Josapha nevű szőke kislánynak.

Graziellának kell néhány pillanat, hogy visszataláljon a valóságba. Megtámaszkodik a terepjárón, és hagyja, hogy a könnyei szabadon csorogjanak végig a napbarnított arcán. Nem érdekes, bőven lesz idejük felszáradni, mostantól sminkre sem lesz szüksége.

Martial közelebb jön a gyerekekkel a karjában.

Minden a lehető legnagyobb rendben.

Graziella mosolyt erőltet az arcára, és igyekszik természetesen és elég hangosan beszélni, hogy a sziklákon elhaló hullámok robajában is hallható legyen.

– Jó napot, Martial! Most az egyszer sikerült pontosnak lenned.

44.
Ligne Paradis

16.01

– Halló! Saint-gilles-i csendőrség?

Christos komótosan kinyitott még egy üveg sört, és csak utána emelte a füléhez a kagylót.

– Egen... Vagy legalábbis, ami még maradt belőle...

– Christos, te vagy? Itt Moussa Dijoux, a saint-pierre-i körzeti megbízott. Emlékszel?

Christos lelki szeme előtt megjelenik a nagydarab, joviális fickó, akinek erős hajlama van arra, hogy minden apró hülyeséggel a csendőrséget hívja, hogy a hátukat veregesse, és olyan fordulatokkal zárja le a beszélgetéseket, hogy: *„Na jól van, akkor hagylak is, végezzétek csak nyugodtan a munkátokat...”*

Moussa Dijoux folytatja.

– Azt hittem, a rögzítőig jutok csak... Hogy mindenki a medvevadászaton van...

– Hát, mint látod, nem... Lehet, hogy kiöregedtem már az ilyesmiből...

Dijoux meg sem próbált derűsen hahotázni. Ez nem volt túl jó jel.

– Akkor szerencsém van, hogy elkaptalak, Christos. Úgy látszik, ez egy ilyen nap. Képzeld, van egy hullám. Ligne Paradis negyed. Kapaszkodj meg, egy arrafelé focizó tizenegy éves gyerek hívott a mobiljáról. Egy fekete nő fekszik a vízmosásban, a tettes nyilván odahajtott az autójával, és kilökte a csomagtartójából. Egyetlen késszúrás a szívbe. Most mondd meg!

Christos, mielőtt bármit szólna, iszik egy korty sört. A legutóbbi hírek szerint Bellion még mindig a tűzhányó környékén kavar, tehát ezt a gyilkosságot elég nehéz lesz a nyakába varrni.

– Egy kurva? – kérdezi kelletlenül.

– Nem, nem hiszem. Nem igazán fiatal már, az a családanyaféle, ha érted, mire gondolok, de formás, nagyon formás... Ide tudsz jönni?

Christos kiüríti az üveget, érzi, hogy keményen kell játszania, ha meg akarja spórolni magának ezt az utat. Még arra sem volt ideje, hogy felhívja Aját vagy Imeldát, és elmesélje nekik a kicsit nosztalgikusra sikerült sétáját Eve-Marie-val.

– Egyedül vagyok bent, és a körülményekre, a Papangue-akciótervre és az egész felfordulásra való tekintettel, gondolhatod, hogy elég nehéz itt hagynom csapat-papot.

Dijoux megemeli a hangját.

– Álljunk meg egy szóra! Én csak egy körzeti megbízott vagyok, nem hagyhattok csak úgy magamra egy hullával...

Christos felsóhajt.

– Basszus! A baj mindig csóstül jön... Mit tudsz?

– Nem sokat. Papírok nincsenek nála, ahogy táska, retikül sem... Csak egy Volkswagen kulcsa volt a zsebében, és háromszáz méternyire ott is áll egy gazdátlan piros, narancssárga ajtós Polo. Mondjam a rendszámot?

A sörösüveg kicsúszik Christos kezéből, szinte lassítva a földre zuhan, és apró szilánkokra robban az iroda kövezetén. A ragacsos, langyos lötyty végigfolyik Christos lábán.

Képtelen megmozdulni. Mintha a szívéből a szervei felé futó összes ér megszakadt volna. Mintha az egész élete kötélzete egyszerre elpattant volna.

– Halló, Christos? Ott vagy? Most akkor hogy lesz? Jössz vagy mi?

45.
Boldogság hitelre

16.13

– Jó napot, Martial! – ismétli meg Graziella. – Rég találkoztunk...

Martial elindul a fekete terepjáró felé, Graziella pedig leveszi és a motorháztetőre dobja a sapkát. A khaki fejfedő alól kiszabadult, hosszú, barna haja leomlik a vállára. A szemétől a szája sarkáig világosabb sávok húzódnak a kreol bőrén. A könnyek nyomai. Mintha az agyagos földben futó csatornákat látna az ember.

Graziella sírt. A hangja cinikusan csikorog, mintha nem akarná, hogy megsajnálják.

– Biztosra vettem, hogy megoldod, és eljutsz idáig...

Martial megáll, alig két lépés választja el őket. Magához szorítja a takaróba bugyolálva alvó Sofát. Halkan beszél, hogy ne ébressze fel.

– Eljöttem, Graziella, és hoztam Sofát. Betartottam, amit ígértem. Hol van Liane?

– Nyugi, Martial! Most itt vagyunk, te meg én, hogy igazságos megoldást találjunk... Kapkodás és indulatok nélkül.

Martial lép még egyet, és végigméri a volt feleségét.

– Mondd, hogy életben van, Graziella! Most rögtön hallani akarom, különben...

Graziella leül a fekete kövekből rakott parti gátra. Nem véletlenül választotta ezt a helyet a találkozáshoz. A töltés eltakarta őket az Anse des Cascades-ot felkereső turistáktól, a szikláknak csapódó hullámok robajában pedig egyetlen szavukat sem hallhatta senki, hacsak nem merészkedett egészen közel hozzájuk.

– Most már érted, Martial? Hogy mi a felelősségérzet, a család... Hogy mi az a bensődet görcsbe rántó félelem... Kérlek, mutasd be a lányodat!

– Alszik, és ez így van jól. Ne foglalkozz vele! Mit akarsz?

Graziella a környéket figyeli. Húszméternyire tőlük egy pálmafához kikötött Zodiac motorcsónak ring az óceán hullámain. Egy kicsit megemeli a hangját, hogy a hullámverésben is érthető legyen.

– Már mondtam. Igazságos megoldást akarok találni. Minden adósságot meg kell fizetni, Martial, még ha hosszú évek elmúltával is. Csak így lehet, csak így lesz nyugtunk a kísértetektől. Ha nem akarsz velük találkozni, miért jöttél vissza a szigetre a feleségeddel és a lányoddal?

Martial már-már üvölt, mintha a hangerő kikökkentethetné a volt feleségét a beteges nyugalmából.

– Mert ezek a kísértetek csak a te fejedben léteznek, Graziella, és amikor elmentél innen, őket is magaddal vitted.

– Nem, Martial. Itt maradtak... az Alamandában, a Boucan-Canot-n, a Cap Champagne-ban. Aludtak, te pedig felriasztottad őket azzal, hogy visszatértél. – Graziella elnézi az óceánt, a vízeséseket, majd Martial szemébe fúrja a tekintetét. – Tényleg azt hitted, hogy elszökhetsz a múlt elől?

Martial megtántorodik. Sofa már-már elviselhetetlen súllyal húzza a karját, de ő nem akarja megadni magát. Időt kell nyernie, hogy megvédhesse Sofát. Eszébe jut a telefonhívás, amit a Réunionra való érkezésük másnapján kapott.

– Sokat jelent, hogy visszajöttél megfizetni a tartozásodat, Martial. Ha valaki hitelre vásárolja meg a boldogságát, előbb-utóbb törlesztenie kell. Életet az életért. A lányod élete a fiaméért, és akkor kvittek leszünk. – Graziella ugyanebben a hangnemben folytatja, mint egy bíró, aki kifejezéstelen hangon sorolja a tényeket. – Valószínűleg az eszetekbe jutott, hogy szóltok a csendőrségnek, sőt lehet, hogy titokban el is mentetek hozzájuk... De mit mondhattatok volna nekik? Hogy állítsanak testőröket mellétek? Melyik zsaru lett volna hajlandó elővenni engem egy névtelen fenyegetés alapján? Melyik zsaru adott volna hitelt a szavaitoknak anélkül, hogy előzetesen ne nézett volna utána az ügynek?

Martial fejében továbbra is az a vészjósló hang cseng, amelyet egy hete hallott a telefonban.

„Martial, Josapha tárgyalása szabályszerű és méltányos volt, és immár nincs lehetőség fellebbezni az ítélet ellen. Ha csak egy zsaru is a közelembbe merészkedik, ha bármit kérdez, kivégzem a lányodat.”

Graziella hangja most is ugyanolyan hűvösen, kimérten cseng, mint egy héttel korábban, de most már a győztes magabiztossága árad belőle.

– Biztosra vettem, hogy nem fogtok próbálkozni... A szülőkhöz, akiknek a gyereket emberrablók fenyegetik halállal, azért merülhet fel, hogy megkockáztatják a rendőrséggel való kapcsolatfelvételt, mert úgy gondolják, hogy a bűnözők végső célja a váltságdíj, nem pedig az, hogy végezzenek a gyerekkel, de a te esetében, Martial, mindez nem volt kérdés, neked pusztán arra volt esélyed, hogy valamennyivel elodázd a kivégzést, és tovább reménykedhess...

Martial hallgat. Grimaszba rándul az arca. Lepereg előtte Liane látogatása a saint-benoît-i csendőrségen. Kis híján elmondott mindent aznap reggel. Martial az autóban várta. Megeskette Liane-t, hogy a nevüket nem árulja el, ugyanis nem volt semmiféle kézzelfogható bizonyíték Graziella ellen, és rettegett attól, hogy a nő megtorlásként mire vetemedne, ha kiderülne, hogy a csendőrség nyomozást indított.

– Ismerlek – folytatta Graziella. – Ismét csak a menekülésre tudtál gondolni, de nyilván az összes járat tele volt, ugye? Vagy csak olyan költséges átszállásokkal lehetett volna megoldani, amik meghaladták az anyagi lehetőségeidet. Felelősek vagyunk a döntéseinkért, azért, hogy miket mérlegelünk, mielőtt meghoznánk őket. Ha nem egy csóró lányt veszel el, lehet, hogy már rég messze járnál innen, így viszont nem szökhettél el az ítélet elől... A sziget foglya voltál, nem védhetett meg senki, és a hóhér bármikor lesújthatott rád. Ezúttal már odafigyeltél a gyerekedre, ugye, Martial? Nem hagytad magára az óceánparton,

aggódtál érte. Azt tetted, amit apaként tenned kellett. Okosan viselkedtél, mint a fegyenc, aki azt hiszi, a jó magaviselete miatt majd enyhítik a büntetését.

Nem szabad válaszolni, időt kell nyerni.

Graziella időnként a kikötött motorcsónakra pillant.

– Okosan viselkedtél... De közben készültél a szökésre. Tulajdonképpen gratulálnom kell neked, Martial, egy olyan egérutat választottál, amire nem is gondoltam. Eltartott egy ideig, amíg rájöttem, hogy mit tervezel. Liane hirtelen eltűnik, te pedig úgy alakítod a dolgot, hogy téged gyanúsítsanak a meggyilkolásával. Két ártalmatlan vágás, te alaposan összevérzed a szobát, kölcsönkéred a szennyesszűjtő kocsit a takarítónőtől, és úgy intézed, hogy a hotel több alkalmazottja is meglásson... Liane így észrevétlenül kijut a szobából, és bár életben van, mindenki azt fogja hinni, hogy a holttestét csempészted ki. Minden nyom, tárgyi bizonyíték ellened szól, a csendőröknek nem lesz más választásuk, mint hogy téged letartóztassanak, Sofát pedig védelem alá helyezték. Két nappal később, néhány órával a gép indulása előtt, Liane szépen előkerül, majd azt mondja, hogy egy kis időre volt szüksége, lelépett, a csendőrök elnézést kérnek, kiengednek, ti pedig elröppentek Franciaországba... A tervetek kissé bonyolult volt ugyan, de akár még működhetett is volna.

– Az én tervem – veti közbe Martial. – Liane eleinte nem értett vele egyet. Nem akarta kettesben hagyni velem Sofát.

Graziella felnéz a vízesés felett láthatatlanul suhanó árnyakra.

– Szerencsétlenségére azonban ő is hallgatott rád. Megfeledkeztél egy apróságról, Martial. A kísértetek gyanakvó természetűek. Egyfolytában szemmel tartottalak titeket. Liane-nak volt alkalma megcsodálni néhány megható családi fotót a saint-pierre-i házam falán. Amikor magára hagyta az Alamanda parkolójában, és kimászott a szennyesszűjtő kocsiból, volt ott egy khaki sapkás malabár, aki kedvesen rábeszélte, hogy üljön be a Chevrolet Captivájába.

Martial ezúttal elveszíti az önuralmát.

– Ha csak egy ujjal is...

– Nyugi! – állítja le egyetlen lusta kézmozdulattal Graziella. – Ne cseréld fel a szerepeket, Martial. Te próbáltad megszöktetni a feleségedet. Nem sikerült. Ismered a szabályt. Ilyesmiért büntetés jár. Zárka. Szegény Liane, ő aztán tényleg nem tehet semmiről, ő csak azt sajnálhatja, hogy találkozott veled. Felfogod, hogy te magad ástad meg a kis családod sírját?

Martial hátrál egy lépést, és nekiveti a hátát az egyik fának, hogy könnyebben tartsa a karjában Sofát. A lehető legtovább távol kell tartania ezt a megszállottat a lányától.

– És... és megölted azt a fickót... Rodint a saint-gilles-i kikötőben?

– Az is a te hibád volt, Martial. Kizárólag a tiéd. Ha nincs az idióta terved, az a nigró még ma is élhetne. Rosszkor nézett hátra, éppen akkor tuszkoltam be Liane-t a csomagtartóba. Ti adtátok a kezembe a gyilkos fegyvert... Ott volt a kés Liane táskájában, a pengéjén az ő vére, a nyelén a te ujjlenyomataid... Azon egy kicsit többet agyaltam, hogy elvágjam-e annak az öregasszonynak a torkát, akinek a házában meghúztad magad. Véletlenül összefutottam Sofával a városban. Fiúnak volt öltözve, Martial, fiúnak! Az Alex-szel egyidős lányod! Mintha te magad is rájöttél volna, hogy nincs más választásod, mint odaadni az életét egy másikért cserébe. A többi már nem volt túl nehéz. Követtem a lányod, és elrejtőztem a háztól pár lépésnyire. Néhány perccel később befutott az öregasszony. Képzeld csak el, mi történt volna, ha nem állítom le, ha ott talál titeket a házában. Akkor neked magadnak kellett volna kést döfnöd a nyakába, hogy elhallgattasd... Hát nincs igazam? Vagy szívesebben áldoztad volna fel a lányodat? – Graziella a volt férjére néz, és folytatja. – Nem, hát persze hogy nem, de persze ismét csak azt hajtogatnád, hogy te nem tehetsz semmiről. Kérdezhetek valamit tőled, Martial?

Martialnak sikerült, ha nem is kényelmesen, de elhelyezkednie azon az alkalmi ülőhelyen, amit a csavarpálma légygyökerei kínálnak. Inkább nem válaszol, ezzel is nyer néhány másodpercet. Graziella folytatja.

– Azon töprengek, vajon mikor jöttél rá, hogy a terved dugába dőlt. Gondolom, már első este. Liane-nak nyilván telefonálnia

kellett volna, hogy minden rendben, elrejtőzött a megbeszéltek szerint, hogy leadhatod a műsort a csendőröknek... – Graziella hatásszünetet tart, majd folytatja. – Csakhogy nem telefonált...

Hiába minden, Martialt ismét elfogja az a kétségbeesés, amely azután kerítette lassan, fokozatosan a hatalmába, miután bejelentette a csendőrségen a felesége eltűnését. Liane nem telefonált az este folyamán... Aztán jött a hír, hogy megölték Rodint... és ott várta az az üzenet a bérelt autó üvegén. *Találkozz az Anse de cascadról...* Hogy vehették volna komolyan a zsaruk, hogy egy fickó, aki vállalja a gyanúsítást, ilyen radikálisan megváltozik néhány óra leforgása alatt? Ilyen nincs. Nem várhatott tőlük semmit. Martial fejében egyre csak három szó kavarg. Mindig ugyanaz a három.

– Hol van Liane?

Graziella megnyugtató mosolyt küld felé.

– Életben van, Martial. Legalábbis egy rövid ideig még. Nagyon forrón vágyik arra, hogy érte menj. Szívósabb, mint gondoltam. – A mosoly hirtelen lefagy az arcáról. – Elég volt a szóból, Martial! Teszek rá, hogy a feleséged túléli-e, vagy sem, ő csak a csali volt, hogy ide gyere a lányoddal. Most pedig ébreszd fel! Tedd le a földre! Fejezzük be!

Martial kétségbeesetten gondolkozik. Már az is csoda, hogy Sofa eddig nem hallott egy szót sem Graziella vádjából és fenyegetéseiből. A volt felesége tényleg képes lenne ugyanazzal a hidegvérrel végezni egy kislánnyal, mint amivel a két zavaró szemtanút eltakarította az útból?

Könyörgő pillantást vet a nőre.

– Graziella, ne keverd bele Josaphát! Semmi köze a felnőttek dolgaihoz. Ő csak...

Graziella arca a beszélgetés során először eltorzul az indulattól.

– Nem, Martial! Nem! Ez minden, csak nem a felnőttek dolga! Tudod egyáltalán, hány éves lenne Alex? Biztos vagyok benne, hogy nem. Tizenhat éves lenne, egy szép és kedves srác... Most végezte volna a második gimit... A legjobb iskolába küldtem volna, az európaiak közé, iparművészeti vagy mérnöki előkészítő osztályba. Lehet, hogy még Franciaországba is visszaköltöztem

volna, hogy jobb esélye legyen később valami színvonalas egyetemre bejutni. Ébreszd fel a lányod, Martial! Vissza kell adnia az életet, amit ellopott!

Martial habozik, hogy megpróbálja-e feltenni mindent egy lapra, hogy rávesse-e magát a volt feleségére, és addig szorongassa a nyakát, amíg meg nem mondja, hol tartja fogva Liane-t, de elkésett.

Késő.

Graziella megelőzi Martialt, és hirtelen előránt a kurtája alól egy apró, fekete revolvert.

– Egy Hämmerli – mondja. – Svájci, őrült drága, de biztosítottak róla, hogy ez a legcsendesebb fegyver a piacon. Ne aggódj, a hullámvész el fogja nyomni a dörrenést.

Célba veszi őket.

– Tedd le, Martial! Tedd le azt a gyereket, vagy lövök!

16.14

A Ligne de Paradis negyed kiszáradt vízmosása egy hulladéklerakó, ahova a lakók a feleslegessé vált kacatjaikat és szemetüket dobálják. Rozsdás hordók, használt autógumik, egy képernyő nélküli tévé, egy kibelezett kanapé, kartondobozok, szivacsdarabok, vas, üveg, ürülék, és ahányszor csak lecsapott egy-egy vihar, ez az egész gusztustalan zagyvalék megindult a magasabban lévő területekről az óceán felé, és magával sodorta az ott heverő macska-, kutya- és patkánytetemeket is.

Imelda holtteste...

Odahajították, mint a többi lomot, szemetet.

Christos leereszkedett a vízmosásba, odagázolt a gyalázatos mocsokban, és magához szorította a már kihúlt testet. Gyilkolni akart; a levegőbe röpíteni, izzó lávával beborítani mindent, amit csak ér; istenként negyvennapos özönvizet zúdítani a világra, zokogni az örökkévalóságig, letarolni mindent egyetlen mozdulattal, hogy a szeles oldal összes hajója, sara, mocska a másik oldalra zúduljon, és maga alá temessen minden bőrszint, minden fajt a viskóikkal és a pazar villáikkal együtt.

A vízmosás felett futó járdán ácsorgó Moussa Dijoux nem mer megszólalni. Széles, barátságos mosolya abban a pillanatban az arcára fagyott, ahogy meglátta a csendőrségi Mazda pick-upból kiugró Christost...

Ahogy rohanni kezd...

Ahogy az igazolványát lobogtatva átvág a tömegben...

Ahogy vonyít, nyúszít, mint egy kutya...

Christos térdre zuhan. A keze Imelda hosszú, göndör hajában babrál. Mintha egy mély álomból ébredő szörnyeteg kelne életre

benne ismét, a hosszú téli álom után egy csapásra feltámad benne a vadászkapó ösztöne.

Kérdések kavarnak megállíthatatlanul a fejében, de a hirtelen köré ereszkedő üvegbúra falán egyik sem képes áthatolni egyelőre.

Ki ölte meg Imeldát?

Miért?

Mit keresett itt, ebben a nyomornegyedben, miért jött ide közvetlenül azután, hogy elhagyta a saint-gilles-i csendőrség épületét, hogy elbúcsúzott tőle?

Mi lesz a gyerekeivel?

Christos próbálja elhessegetni magától az öt gyerek képét.

Nazir hetyke nézését... Dorian pipaszárlábát, ahogy ide-oda rohangál a valahogy mindig túl bő rövidnadrágjaiban... Amic félénk és figyelmes tekintetét az elferdült szemüvege mögül... A térdén lovagló Joly gyöngyöző kacagását és Dolaine hatalmas, elkerekedett szemét, ahogy felbámul rá a babakocsiból...

Öt gyerek, akiknek mondani kell majd valamit.

Ki ölhetett meg egy anyát, aki annyira szeretett szeretni?

A tömeg egyre csak nő a vízmosság felett. Jönnek a szalmakalapos öregek, a taknyos és szakadt pólós gyerekek, a siránkozó vagy éppen vihogó kreol asszonyok, és mind azt hiszi, hogy Imeldát az erőszakos férje intézte el...

Hogy ez is csak egy hétköznapi eset... Bár a zokogó zsaru nyilván összezavarja őket egy kicsit.

Dijoux a kezét nyújtja.

– Gyere, Christos! – mondja barátilag. – Kapaszkodj belém, feltámasztani már úgysem tudod.

Christos nem mozdul. A mobilja után kotorász a zsebében. Fel kell hívnia Nazirt. Ő a legnagyobb, neki kell majd foglalkoznia a fiúkkal és Jolyval. És persze a még egészen aprócska Dolaine-nal is. Amikor egy műanyag tasakra téved a keze, rájön, hogy a fű az, amit reggel kobzott el Nazirtól. Imelda ragaszkodott a dologhoz. Hajnali hattól ült az ajtóban, és addig nem engedte ki Christost, amíg elő nem kerítette. Nem volt nagy dolog, Nazir a matrac alatt rejtegette.

Nazir, tizenöt éves. Fogyasztja, no meg árulja a füvet. És most már árva is...

Ő fog majd gondoskodni a négy testvéréről? Ő fogja viselni értük a felelősséget?

Ahhoz előbb nem ártana, ha legalább a saját dolgait felelősen intézné. Ha, mondjuk, nem térne át – első lépésként – a kokainra...

Christos lelki szeme előtt megjelenik Joly, ahogy abban a királylányruhában pompázik, amit az anyja varrt neki. Aztán Amic, akinek Imelda megígérte, hogy mihelyt megtanul kétkerekűn biciklizni, leviszi megnézni a tengert. Eszébe jutnak az ételek, amiket már sohasem ehetnek a gyerekek, a zöltségek, amik ott fognak elrohadni a kertben, a ház, ami romba fog dőlni...

Christos arra gondol, talán előkerül majd valahonnan egy nagybácsi, egy rokon vagy legalább egy felnőtt, akire számíthatnak, de maga sem hisz a dologban igazából.

És persze ott van a gondoskodó állam is.

Megragadja a mobilját, a füléhez emeli, de fogalma sincs, mit mondjon Nazirnak, ahogy arról sem, melyik gyerek fogja egyáltalán felvenni. Eltöpreng, hogy jó ötlet-e telefonálni, hogy lesz-e egyáltalán valamikor annyi bátorsága, hogy visszamenjen Imelda házához.

Hunyorogva nézi a telefon kijelzőjét.

Keresték. Van egy nem fogadott hívása!

A hüvelykujjával megnyomja a gombot, hogy megnézzze, ki volt az.

Aja.

Nem egy hívást mulasztott el, hanem ötöt.

És egy sms-t.

Hívj már vissza!

Christos gépiesen visszahívja a számot.

Eggyel több lecseszés ide vagy oda. Mindegy...

Aja azonnal üvöltöni kezd a vonal túlsó végén.

– Christos, cseszd meg, mi a francot csinálsz? Hússzor hívtalak a kapitányságon! Hol az istenben vagy? Szükségem van rád! Most, azonnal!

– Hallgatlak.

Aja egy pillanatra elnémul, mintha meglepné a helyettese szófukarsága.

– Az ITC Tropical kölcsönzővezetője megtalálta Martial Bellion bérautóját... Christos, minden rendben? Olyan furcsa a hangod.

– Te csak ne aggódj miattam, Aja! Tartom magam.

– Biztos? Nem úgy hangzik... Hol vagy? Van valami más gond is?

Christos felcsattan.

– Később, Aja! Folytasd a bérelt autós sztorit!

– Nem fogod kitalálni, hogy találta meg a Cliót. Az a rohadt Bellion egyszerűen beállt vele a kölcsönző udvarára a többi bérautó közé! A Bourbon sugárúton, nem egészen háromszáz méternyire a hoteltól... Ha egy ügyfél nem adja le az autóját egy órával ezelőtt, a fickó csak holnap vette volna észre. Mit szólsz? Itt vagy még, Christos?

– Ja, ja...

– Betéptél, vagy mi?

– Megyek, Aja. Nyugi!

– Rendben, siess! Rád bízom, hogy szóra bírd azt a nyomorult autót. Még egy dolog, Chris...

– Mi van?

– Ismerlek, öregem... Valami nem stimmel veled... Nem tudom, mi az, és nem foglak nyaggatni, ha nem akarod elmondani, de ígérd meg, hogy vigyázol magadra. Számítok rád, és nagyon fontos vagy nekem.

– Köszönöm, szépségem. Ez most jólesett.

Leteszi. A vadászkopó szagot fogott.

Imeldát azután ölték meg, hogy a kapitányságon átnézte a Bellion-ügy teljes anyagát. Leszúrták, ahogy Rodint és Chantal Letellier-t is, csak hogy Imelda meggyilkolásának az időpontjára Bellionnak sziklaszilárd alibije van: a Plaine des Sables-on menekült éppen, és ezt harminc állig felfegyverzett csendőr tudja tanúsítani. Ebből adódik a következtetés: Rodint és Chantal Letellier-t sem Bellion ölte meg.

Az igazi gyilkos szabadon járkal a szigeten. Az, aki kést döfött Imelda szívébe.

Christos olyan durván vág át a kíváncsiskodók tömegén, mint az őrült, aki gyerekek közé hajt az autójával.

Ráadja a gyújtást. A Mazda abroncsai csikorogva kipörögnek.

A sziréna üvölt, egymást érik az égettgumi-szagú kanyarok.

A Saint-Louis-ba tartó autók óvatosan lehúzódnak előtte.

A táj az út minden egyes hajlatában előbb kinyílik, majd ismét bezárul; a mecset minaretje, a templom fehér harangtornya úgy tűnik el, mint a letarolt tekebábuk, a Gol-szentély tetejéről eltorzult arccal lebámuló szörnyalakok pedig úgy néznek rá, mint azok a sarlatánok, akikre rendszeresen rácsapja az ajtót.

A pick-up szinte súrolja a gyümölcsös standokat, a járdán ténfergő gyalogosokat, ahogy vadul levágja a sarkokat.

Christos bármikor elnézhet egy kanyart, és a fékek is bármikor megadhatják magukat... Rohadtul nem érdekli.

47.
Eletet az életért

16.17

Graziella mutatóujja megrándul a Hämmerli ravaszán.

– Utoljára mondom, tedd le a gyereket!

Martial a fa törzsének veti a hátát. Eldöntötte, hogy addig nem enged, amíg meg nem bizonyosodik arról, hogy Liane életben van.

– Hol van Liane?

– Rá fogok lőni a lányodra, Martial.

– Hol van Liane? – kérdezi halkán Martial, miközben látványosan kerüli a hirtelen mozdulatokat, hogy ezzel is mutassa, csak annyiról van szó, hogy nem akarja felébreszteni Sofát.

Graziella habozik. A mutatóujja rázárul a ravaszra. Martial magához szorítja az alvó kislányt, és azt reméli, hogy Graziella valamiféle külön ceremónia keretében szeretne végezni Sofával, és nem elégszik meg annyival, hogy így egyszerűen, közvetlen közletről lepuffantja őket.

Könyörögni kezd, megpróbál érvelni.

– Sofa azért vágott át a szigeten gyalog, hogy viszontláthassa az anyját. Ezt még igazán megadhatnád neki...

Graziella elmosolyodik, és már kevésbé görcsösen szorítja a revolvvert.

– Nem változtál, Martial. Mindig is nagyon ügyesen képviselted az érdekeidet. Gyerünk! Ha ragaszkodsz hozzá, indulás.

Az óceán felé, a kikötött motorcsónakra bök a fegyverrel.

– Indulj! Csak utánad!

Martial óvatosan lépked a vizes, síkos fekete köveken. Próbálja megőrizni az egyensúlyát, de Sofával a karjában még ezen a rövid úton sincs könnyű dolga. Graziella nem ragaszkodik már ahhoz, hogy felébressze. Rájött, hogy amíg Martial a gyereket tartja, nem fog megkockáztatni semmiféle kétségbeesett akciót.

– Már majdnem ott vagy – szólal meg a Martial mögött lépkedő Graziella. – Nézz csak be a csónakba.

Martial tesz még egy lépést. A hullámok folyamatosan lökdösik a Zodiacot, amit egy kétméteres vitorlakötéllal kötöttek ki a fához. Martial először a motor mellett rögzített két, húszliteres benzineskannát látja meg.

Aztán Liane-t.

A gumicsónak alján fekszik. A keze és a lába hajlékony fémhuzallal van összekötözve.

Él.

Martial megfordul, a szeme villámokat szór.

– Mit csináltál vele?

Graziella tekintete megvilan.

– Kezded felfogni, hogy ez nem játék? Meghalt egy nigró, aztán egy fehér öregasszony, de az ő haláluk tulajdonképpen hidegen hagyott, mi? Ha viszont a két szépséges kincsedről van szó...

Martial remeg az indulattól, de visszafogja magát, és ismét a motorcsónak felé fordul. Liane olyan üres tekintettel bámul rá, mintha meg sem ismerné...

Anyaszült meztelen. A bőre olyan hólyagos, mintha egy szadista állat több százszor megperzselte volna, és bár nem ejtett rajta igazán súlyos sebeket, arra gondosan ügyelt, hogy egyetlen négyzetcentiméternyi bőrfelületet se hagyjon ki. Az is látszott, hogy az a szadista bizonyos testrészekkel kegyetlenebbül bánt, mint a többivel. A lábán izzó vassal ejtett sebek feketéllettek, a csuklóit mintha megnyúzták volna, a szemérme pedig olyan sima és vörös volt, mintha hosszú, tömött sorokban érkező férfiak ágyéka dörzsölte volna ki.

Graziella beáll Martial és a felesége közé.

– Igazad volt. Kár lett volna, ha Liane nem élvezheti az előadást. Végül is, azért tartott ki, hogy viszontláthassa a lányát. Kérdemelte, hogy megölelhesse a holttestét...

Graziella ismét a Hämmerli ravaszára helyezi a mutatóujját.

– Utoljára mondom, szeretném, ha bemutatnád nekem Sofát.

– Kapd be!

Liane mozgolódni kezd a csónakban. Graziella oda se néz.

– Nyilvánvaló, Martial, hogy nem lehet rád bízni egy gyereket...
Hát nem tanultál semmit Alex halálából?

Martialnak mozdulni sincs ideje. Graziella mutatójúja hirtelen behajlik. Egyenesen Sofa szívére céloz alig egyméternyiről. Három lövés dörren, de a hullámverés elnyom minden hangot.

Három golyó szaggatja fel a takarót, és a vér szinte azonnal átüt az anyagon, majd végigfolyik Martial kezén, csuklóján és a karján. Egy pillanattal később Martial szemefehérjét a megpattanó hajszálerek ezrei festik skarlátvörösre.

A tekintetéből téboly sugárzik.

Őrjöngő, pusztító harag.

Martial kétségbeesetten szorítja magához a kis holttestet.

Graziella érzéketlenül nézi, és továbbra is rászzegezi a revolvvert.

– Josapha elment Alex után. Életet az életért, Martial... Most már egyikőnk sem tartozik a másiknak semmivel. Fel kellett őt áldozni, hogy megértsd... Hogy megértsd, milyen beleőrülni a fájdalomba, és megrészegülni a bosszútól.

48.
Csillagpor

16.23

Az ITC tropicaros fickó úgy néz ki, mint egy esküvői tanú, akit hirtelen berángattak a munkahelyére. Gyűrött ing, meglazult nyakkendő, a hónaljában terebélyes izzadságfoltok.

– Még szerencse, hogy felhívott az ügyfél az elromlott légkondi miatt...

Christos szinte meg sem hallotta. A fickó egy dumagép volt, egy vérbeli kereskedő, aki nemcsak munkának, hanem egyenesen társadalmi küldetésnek érzi a kapcsolattartást. Christos közelebb megy a szürke Clióhoz, és halvány fogalma sincs, hogy mit kellene találnia a Bellion által hátrahagyott autóban. Keserű gombócot érez a torkában. Valaki agyonszúrt három ártatlan embert, és az a valaki nem Martial Bellion. Erről most már szilárdan meg van győződve.

– Az is nagy szerencse, hogy tudok hatig számolni – folytatja a tropicaros pasas. – Azért nem semmi, ugye? Egy autó, amelyik magától hazajön... Főleg, ha egy gyilkosé.

Nem sikerül elnyomnia a gurgulázva feltörő röhögését.

A nap, mintha csak szégyenlős lenne, elbújt a lagúna felett kóválygó egyetlen felhő mögé. A zöldes félhomályban még lehangelőbb látványt nyújt a fakó bugyirózsaszín épület, a fém tolókapu és az egymás mellett fegyelmezetten álló hajszára egyforma autók sora.

A tropicaros fickó nem bírja befogni a száját. Alaposan szemügyre veszi a földes parkolóban keresztben álló csendőrségi Mazda abroncsait. A sárgás földön tisztán kivehetők az ideges farolás, majd a brutális satufék nyomai.

– Még szerencse, hogy a fékek bírták a lejtőn, kapitány. Akár meg is ölhetne volna magát. Ismertem egy pasast, aki bérelt egy

Lagunát, hogy felmenjen Salazie-hoz, de az ötvenedik kanyar után egyszerűen...

Christos elkapja a fickó nyakkendőjét.

– Kuss! Világos? Kinyitod a Cliót, előkeresed a bérleti szerződést, mindent, amid csak Bellionról van, és befogod a szád!

– Oké, oké – hebegi a tropicaros fickó, és csak bámul tátott szájjal, mint egy sügér.

Szapura léptekkel bemenekül a bugyirózsaszín épületbe, ahol a papírokat tartják.

16.27

Christos alaposan körülnézett a kesztyűtartóban, az ülések között és a szőnyeg alatt is.

Semmi. Sehol semmi. Eltekintve persze a feketétől a fehérig terjedő színskálán mozgó mintakollekciótól, amely alapján a Réunion szigetén fellelhető összes homokfajtáról képet alkothat az érdeklődő.

Mit várt tulajdonképpen? Visszajön majd ő vagy valaki más felszerelkezve az UV-lámpával és a fiolákkal, de ugyan mit tud megállapítani a vizsgálat azon kívül, hogy Martial Bellion és a lánya otthagya az ujjlenyomatait, hogy az utastér tele van a papucsukon behordott homokszemcsékkel, amelyek alapján – ha komolyan nekiállnának – pontosan meg lehetne rajzolni a szigeten való mozgásuk térképét. Kérdés persze, hogy mindez mennyit lendítene a nyomozáson.

A tropicaros fickó egy köteg zöld és kék papirossal a kezében tér vissza. Izgatottan és csodálattal figyeli az autót vizsgáló Christost.

– Ne nyúljon semmihez! – figyelmezteti Christos, kikecmeregve az autóból. – Majd jönnek a kollégák, hogy megvizsgálják az autóban található homokot és az ujjlenyomatokat.

– Még jó, hogy benne van a szerződésben, hogy patyolattisztán kell leadni az autót.

Harsány hahota.

Christos a legszívesebben pofán vágná, még akkor is, ha ezzel csak azoknak az ostobaságoknak a sorát szaporítaná, amelyek egy tapodtat sem viszik előre a nyomozást, végül azonban nem tesz semmit, csak áll tehetetlenül leejtett karral. Egy gyilkos járkál szabadon, de nincs semmiféle nyom, amin elindulhatna. Van viszont öt gyerek, akikkel közölnie kell, hogy meghalt az anyjuk, de erre persze a szigeten gyakorolt valamennyi vallás valamennyi istensége nagy ívben tojik...

A nap egyszer csak kibújik a felhő mögül, és ráragyog az autókra. A tropicaros fickó büszkén pillant végig a ragyogóra törölt, tejútszerűn fénylő és csillogó járműveken, amelyek közül egyedül Bellion Cliója rí ki. Az nem csillog, az fénytelenül, porosan áll. Főleg az ablakai mocskosak. A nap sugarai tenyér-, illetve ujjnyomokat rajzolnak ki az első ajtó üvegén.

Christos hirtelen mozdulatlanná dermed a döbbenettől.

Mintha valahol a fejük felett az egyik istenség, aki egy kissé a szívére vette Christos előbbi kirohanását, nagy kegyesen felemelte volna a mutatóujját, és rábökött volna az igazságra, hogy meggyőzze az őt sértegető nyomorult és hitetlen csúszómászót.

Mint egy jelenés, fantasztikus, szinte hihetetlen volt az egész.

Találkozó

Anse dé cascad

Holnap

16 óra

hozd a lányt!

16.28

Olyan gyorsan futok, ahogy csak bírok. A cukornádültetvény kellős közepén még kevesebbet látok, mint a ködben, de nem lassítok. A karommal söpröm félre az utamba kerülő leveleket, amik az arcomat és a pucér lábamat csapkodják.

Egyre csak az jár a fejemben, amit apa mondott a nagy út közelében, amikor felébresztett.

„Fuss, kicsim, fuss egyenesen át a földeken, próbáld meg majd az autók hangját követni, de ne lássanak meg! Figyeld a templom harangtornyát! Nem kell felfelé vagy lefelé futnod, próbáld meg egy szinten maradni, hogy ne tévedj el. Emlékszel a napernyős madonnára, Sofa? A napernyős madonnához kell eljutnod. Ott már lesznek emberek, sok ember... Ott már biztonságban leszel.”

Sokat sírtam.

Az első pillanattól fogva tudtam. Apa hazudott nekem.

Soha nem fogom viszontlátni anyát, pedig azt mondta, hogy ott vár, a fekete sziklálánál, az út túloldalán.

És akkor apa leguggolt hozzám. Ahogy azt szeretem. Nagyon gyorsan beszélt, szinte levegőt sem vett közben.

„Igazad van, kicsim, anya ott van az út túloldalán, de van egy dolog, amit eddig nem mondtam el neked. Van ott egy másik néni is, aki vár minket. Egy néni, akit apa valamikor régen szeretett, Alex mamája, tudod, a bátyádé, aki meghalt. Alex halála nagyon elszomorította azt a nénit, annyira, hogy gonosz lett tőle, nagyon gonosz. Mint a boszorkányok a könyveidben, mint Kalle nagyanyó, érted, Sofa? Úgyhogy segítened kell nekünk. Ki az én gyönyörű kis hercegnőm?”

Nagyon összeszorult a szívem, nem tudtam válaszolni.

Te vagy az én gyönyörű kis hercegnőm? Igen vagy nem?

– Iii... Igen.

– Akkor futnod kell, Sofa! Futnod kell, hogy szólhass a napernyős tündérnek, ő pedig majd megvéd minket. Olyan gyorsan kell futnod, ahogy csak bírsz.”

Nem hiszek a tündérekben, apa.

És mégis futok, olyan gyorsan, ahogy csak a lábam bírja.

Mert hiszek neked.

16.29

Három törött guávaág fekszik a köveken. A parton tajtékos habot vető hullámok szinte azonnal eltüntetik a gyümölcsökből csordogáló vöröses levet. Az ágak mellett egy világos színű takaró hanyódik, mintha a három lövéstől riadtan menekülő kísértet dobta volna le magáról. A negyedik vastagabb ág, amit cukornád- és pálmalevélbe tekertek, hogy a takaróba bugyolálva úgy nézzen ki, mint egy kisgyerek, néhány méterrel távolabb hever.

Graziella megpróbál úrrá lenni a bensejében fellángoló gyűlöleten. A revolver megremeg a kezében.

– Hol a gyerek?

– Biztonságban...

Graziella közelebb lép. A fegyver csöve Martial mellétől néhány centiméterre billeg. A nő a kreol arcát barázdáló ráncokkal és a lecsorgó könny hagyta csíkokkal úgy néz ki, mintha valamiféle harci festést viselne. Próbál lehiggadni, megőrizni az önuralmát, és továbbra is kézben tartani a helyzetet.

– Mi ez az egész bohóckodás?

– Valamit hoznom kellett Liane-ért cserébe, ahogy kérted...

Tényleg azt hitted, hogy kiszolgáltatom neked Sofát? Az volt a lényeg, hogy a lehető legtávolbb velem maradjon, mert feltételeztem, hogy te valószínűleg folyamatosan hallgatod a rádiót, és élőben követed az üldözésemet, és ha a rendőrök gondjaira bízom, azonnal megtudta volna, hiszen az egész sajtó zengett volna a diadalittas bejelentéstől.

Graziella erőltetett nevetésben tör ki.

– Olyan megható... és persze nevetséges is egyúttal. Ha úgy van, ahogy mondod, nem juthatott messzire. Egy kis szerencsével bőven van időm végezni veletek, majd utánaeredni a terepjáróval, és elkapni.

Graziella egy pillanatra elfordul, és a motorcsónakra pillant. Martial ezúttal nem habozik. Előrelendül a karja, és visszakézből kiüti a revolvért Graziella kezéből. A fegyver kétméternyire repül tőlük, és két kő között landol.

Graziella elkáromkodj a magát, Martial durván félretaszítja. A szemét a fegyverre szegezve három ugrással ott terem, lehajol érte, és megragadja, majd megfordul, hogy célba vegye a nőt. Ez a tébolyodott végre...

Mintha az éjfékete hold a nap elé ugrana hirtelen...

Ez az utolsó felvillanó kép, amit lát, mert a következő pillanatban Graziella lesújt a halántékára a fekete kővel.

16.31

A napernyős jó tündér!

Ott van, előttem, látom a nagy, kék esernyőt a cukornádak felett.

Már majdnem ott vagyok!

Ez napernyő – mondta apa –, nem esernyő.

A kék jó tündér még nem vett észre, maga elé néz, és úgy mosolyog, mint egy jószágos, mindent megbocsátó anyuka.

Félresöpröm az utamból a cukornádszárakat. Elég fájdalmas, olyan, mintha éles levelű hínárban kellene úsznom, de egyre ritkásabban állnak, azt hiszem, lassan elérem az ültetvény szélét.

Próbálok még gyorsabban futni. Hallom az út zaját, a távolban már látok házakat. Apa azt mondta, hogy állítsam meg az első idegent, akivel találkozom, és mondjam meg neki, hogy Josapha Bellionnak hívnak.

„Elég lesz csak a neved megmondani – magyarázta apa. – Az első dolga az lesz, hogy hívja a rendőrséget.”

Ahogy akarod, apa.

Ha úgy gondolod, hogy a rendőrség többet tud segíteni a boszorkányok ellen, mint a tündérek, úgy lesz.

Sofa soha nem fogja megtudni, mi az igazság.

A tekintetét a kék és arany színben pompázó napernyőre szegezve hirtelen átjut az utolsó sor cukornádon. Az eszébe sem jutott, hogy az ültetvény azért torpan meg hirtelen, mert egy lávafolyás keresztezi az útját.

Elsőként a jobb lába éri el a dermedten hullámozó antracitot. Elveszíti az egyensúlyát, majd a bal lába is elakad egy megtermett tufatömbben.

Hosszú métereket gurul. Forog vele a világ, az ég, és mintha csak a gravitációra fittyet hányó kötél tánccos lenne, forog vele a napernyőjét szorongató kék tündér is. Érzí, ahogy az éles és fekete kőcsipkézet a húsát marcangolja.

Nincs ideje sírva fakadni, sőt arra sem, hogy tudatosítsa a kint. A feje nekivágódik a megdermedt láva szűk repedéseiből kihajtó cserje csenevész törzsének.

50.
Kacsaringós betűk

16.32

*Találkozó
Anse dé cascad
Holnap
16 óra
hozd a lányt!*

Egyre csak ez az öt sor és tíz szó jár Christos fejében. Egy kéz – nyilván Martial Bellioné – megpróbálta eltüntetni a szürke Clio mocskos vezetőoldali ablakára felírt üzenetet, de csak a port sikerült elmaszatoznia, és amint a nap átsütött az üvegen, a tökéletesen olvasható betűk láthatóvá váltak. Az, aki felírta, nem sajnálta a fáradságot, és gondosan, az ujját jól odanyomva kanyarított az ablakra minden egyes betűt, minden egyes görbületet és pontot.

Határozott és gömbölyded betűk...

A tropicaros fickó döbbsen áll a kézzel írott bérleti szerződéseket szorongatva, és ő is az ablakra írt szavakat bámulja. A zsaru, aki mellett áll, annyira feszültnék tűnik, hogy úgy érzi, kicsit oldania kellene a hangulatot.

– Még szerencse, hogy rájöttem, ez az autó volt a sorozatgyilkosnál, és nem vittem el a mosóba.

Az elégedett hahota a torkára forr, mert Christosnak az arcizma sem rezdül, mintha nem is hallotta volna. A tropicaros nem erőlteti a dolgot. A jó kereskedő másik két ismerve – a humorérzék mellett – a tapintat és a pszichológiai érzék...

Christos nagyon figyel, közelebb hajol az üveghez.

Találkozó
Anse dé cascad
Holnap
16 óra

Ösztönösen az órájára pillant.

16.33

Ki hívhatta találkozóra Belliont?

Christos szeme az üvegre tapad, és hiábavaló módon azt reméli, hogy talál még valami nyomot, ami eligazíthatná. Hunyorog, az üvegen átragyogó nap elvakítja. Pedig kéznyújtásnyira van a megoldás... Ez az öt sor minden bizonnyal elég ahhoz, hogy rájöjjön az okra, ami elindította a gyilkosságok sorozatát.

hozd a lányt!

Christos tehetetlennek érzi magát. A kirakós összes darabkája ott van az orra előtt, mégsem képes a helyükre rakni őket. Imeldának bezzeg sikerült.

Ezért kellett meghalnia, ő pedig képtelen bosszút állni érte.

Christos ismét az órájára pillant, és feladja. Az idő ellene dolgozik, mint egy villám kérdezz-felelek játékban, amelynek éppen az a lényege, hogy azoknál a feladatoknál, amelyekre nincs meg kapásból a válasz, nem állhat le az ember hosszasan eltöprengeni a megoldáson.

Christos vet egy utolsó pillantást az üzenetre. Egyéb információt nem talál ugyan, de a találkozó helyét, idejét és a meghívottakat így is ismeri. Szólnia kell Ajának. Idegesen keresgélgni kezdi a telefonját.

Minden a következő néhány pillanatban dőlt el. Nem ő, az ujjai döntöttek... Bármilyen különös, évek múlva is ezt fogja gondolni, ha az eszébe jut a jelenet.

Matat a vászonnadrág zsebében, az ujjai megismerik a fűvestasakot, de nem foglalkozik vele, lejjebb csúsztatja a kezét, és

ahogy megragadja a mobilját, hozzáér egy összehajtogatott papírlaphoz. A hüvelyk- és mutatóujja közös erővel megragadja és előhúzza Christos zsebéből a Graziella Doré által Mauritiusról küldött e-mailt, amit csak fáradt rózsaszínben tudott kinyomtatni a kapitányságon. Vet egy futó pillantást a Blue Bay Hotel halvány logójára, a Cap Champagne hét kreol alkalmazottjának a nevére és az alatta található kézzel írt, beszkenelt részre, amely Graziella Doré nevét, címét, telefonszámát és aláírását tartalmazza.

Határozott és gömbölyded betűk...

Graziella Doré
3526 Blue Bay Link Road
Mauritius
+ 230248 1258

Christos szíve hevesebben kezd verni. Sorra alaposan szemügyre veszi a Clio ablakára felírt öt sor magánhangzóit, majd összeveti őket a papíron szereplő, alig olvasható keresztnév betűivel.

Anse dé cascad
Graziella

A nyomtató csapnivaló munkát végzett, Christosnak pedig nem sok fogalma van a grafológiáról, mégsem férhet hozzá szemernyi kétség sem: a Clio ablakán és az e-mail aláírásában látható „e” és „a” betűket ugyanaz a kéz írta. Egy spirálisan kanyargó, nyitott kör.

Egy vég nélküli csavar. Egy csigalépcső, amely az örület mélységeibe ereszkedik alá.

A tropicaros fickó döbbenten figyeli Christost, aki hirtelen úgy kezd viselkedni, mint egy fürdőző, aki medúzára lépett. Összegörnyed, előveszi a mobilját, bezongorázza a számot, és úgy kezd kiabálni, hogy attól még a kaméleonok is riadtan potyognak le a fákról.

– Aja? Hallasz? Itt Christos. Basszus, az elejétől fogva rossz nyomon járunk! Bellion nem tehet semmiről... A volt felesége, Graziella Doré volt az! Az orrunknál fogva vezetett bennünket mindvégig!

– Állj le, Christos, egy kicsit lassabban! Hogy kerülne ide Graziella? Úgy tudom, Mauritiuson van...

– Basszus, Aja, most az egyszer bízz meg bennem! Anse des Cascades! Akit csak tudsz, küldj oda! Van még némi esély, talán megmenthetjük őket.

– Egy szót sem értek az egészből, Christos. Kit mentsünk meg?

– Martial Belliont és a lányát. Figyelj, egy rohadt csapda volt az egész. Graziella átcsalta őket a sziget túloldalára, és egyetlen célja volt az egészszel... Az, hogy megölje őket. Az egész cirkusz csak erre ment ki. Végezni akar mindkettőjünkkel, ugyanúgy, ahogy elintézte Liane Belliont is.

51.
Angyalok

16.35

Martial a Zodiac aljában fekszik, a halántéka tiszta vér, és elviselhetetlen zúgás nyomja el a fejében a töredékes gondolatokat. Emlékképek villódnak előtte, olyan érzése van, mintha egy stroboszkóp alatt hunyorogva igyekezne összerakni az elmúlt néhány perc történéseit.

Csak néhány pillanatra vesztette el az eszméletét, éppen csak annyi időre, hogy Graziellának legyen ideje elhajítani a követ, és a terepjáró csomagtartójából elővett fémhuzalokkal összekötözni a csuklóját és a bokáját. Rémülten eszmélt... A volt felesége a tarkójához szorítja a Hämmerli csövét, megparancsolja neki, hogy másszon be a motorcsónakba, de nem segít, csak áll a köveken, és olyan szadista élvezettel figyeli minden egyes gyötrelmes mozdulatát, amilyenel a gyerekek szokták halálra kínozni az eső után előbújó földigilisztákat. Aztán valahogy bekecmereg a motorcsónakba, pontosabban fejjel előre belezuhan, a ruhája egy pillanat alatt átázik a műanyag ülések alatt lötyögő langyos és véres tengervízben.

Liane...

Ott fekszik mellette, hátrakötözött kézzel, összehuzalozott lábbal és – eltekintve a szájába gyömöszölt rongytól – anyaszült meztelenül.

Szörnyűségesen össze van égve, de életben van...

Miközben Graziella eloldja a kötelet, Liane üggyel-bajjal közelebb vergődik Martialhoz, és amennyire tud, hozzásimul. A tekintetéből szavak nélkül is kiolvasható az egyetlen kérdés, amely foglalkoztatja.

Hol van Sofa?

Martial gyengéden, suttogva válaszol, hogy ne bősztse fel Graziellát.

– Sofa jól van, Liane. Megmenekült.

Graziella, aki időközben beszökkent a gumicsónakba, megrántja az indítózsínort. Megvető pillantást vet az esetlenül összebújó párra.

– A kis drágaságotokkal majd később foglalkozom. Kell valaki, aki gondoskodik róla akkor is, ha ti már nem lesztek...

Liane gyilkos pillantást vet rá. Martial feltornázza magát, és a csónak oldalának veti a hátát, hogy amennyire lehet, megnyugtassa Liane-t, és elbizonytalanítsa Graziellát.

– Josaphára most már a csendőrök vigyáznak. Nem lehet minden fronton győzelmet aratni...

Graziella felnevet, és meghúzza a Zodiac gyorsítókarját. A motorcsónak meglódul, és vadul szelni kezdi a partközeli hullámokat. Mindig ezek a legerősebbek. Liane és Martial elveszíti az egyensúlyát, és tehetetlenül egymásra gurul.

– Tulajdonképpen megható a naivitásod, Martial. Azt hiszed, hogy ennyivel megúszhatod? Hát még mindig nem fogtad fel? Téged keres a csendőrség! Te ölted meg szegény Rodint, te szúrtad nyakon Chantal Letellier-t, és te döfted szíven azt a minden lében kanál nigró nőt is. Te vagy az egyetlen bűnös, Martial! Hányszor kell még elmondanom? Gondold el, hogy nem kerül elő sem a te, sem a feleséged holtteste. Szerinted mit fognak gondolni a csendőrök? Hát azt, hogy őt is leszúrtad, aztán felszívódtál. A kreolok imádják az ilyen véres, gyilkolászós sztorikat, úgyhogy híres leszel. Te leszel a sír nélküli Sitarane, a sorozatgyilkos, akinek nem került elő a holtteste. Vajon meghalt egyáltalán ez a Martial Bellion? Híres leszel, és mindig akad majd egy-egy kreol, aki azt állítja, hogy találkozott a szellemeddel a hegyekben.

Graziella tekintete a felhőket fürkészi. Martial keze ökölbe szorul, és a motorcsónak oldalához nyomja a halántékát, hogy letörölje a még mindig szivárgó vért. A sziklás part már csak egy vékonyka sötét vonal, amely felett ott magasodik a letarolt oldalú vulkán. Áthaladtak az első tengeri áramlatokon, és a víz hirtelen lecsendesedik körülöttük.

– Érted már a helyzetet? – folytatja Graziella. – Egy pillanatra elhallgat, majd megadja a kegyelemdőfést. – Szegény Martial, ismét rossz döntést hoztál. Jobban belegondolva, hiába öltem volna meg a lányodat, nem kaptam volna vissza Alexet. De ha nem lesztek már ezen a világon, elmehetek a te kis Sofádhhoz, sőt fel is ajánlhatom, hogy örökbe fogadom a szegény, sokat szenvedett kis árvát... Annyira megható gesztus lenne, kinek jutna az eszébe ellenkezni, hogy magamhoz vegyem a volt férjem lányát?

Martial nem válaszol, nem kezd el üvöltve átkozódni. Nem lenne értelme. Tudja, hogy Graziella csak erre vár, így beéri annyival, hogy hosszan, merőn nézi, és összeszedve minden maradék elszántságát, ellenségesen méregeti a volt feleségét. Egy idő után elfordul, végtelen gyengédséggel megöleli Liane-t, de közben vigyáz, hogy csak a legkevésbé felhólyagosodott részeken érintse meg a bőrét. A szemén, a vállán, a felkarján, a melle felett. Graziella nem tesz semmit, kezét a csónak kormányán tartva tűnődő, távoli tekintettel figyeli őket.

Martial folytatja. Előrehajol, és benedvesíti az ajkával Liane leégett melleit, bejárja a vörös stigmákkal, sötétbarna redőkkel borított, hólyagos, hámló hasát, és úgy nyalogatja a sebeket, mint egy macska, amely az érdes nyelvével gyógyítgatja, ápolja a sérüléseit. Liane légzése rekedtes zihálásra vált a szájába gyömöszölt rongydarab miatt.

– Hagyd már abba ezt a bohóckodást, Martial!

Nem áll le, a szája még a korábbiaknál is óvatosabban vándorol tovább. Liane lába között alig maradt bőr, szinte látni, érezni az eleven húst, Martial ajka arra indul, és a felesége teste minden egyes apró csókba beleremeg.

A Zodiac megáll a nyílt tengeren. Graziella Martialra szegezi a fegyvert.

– Rendben! Játsszani akarsz? Akkor csak csináld! A szabály nagyon egyszerű: oda fogok lőni, ahol megérinted a nődet. Világos? Ha a karján, a combján, a kezén találok el, néhány percig még élni fog, de ha máshol...

Martial egy pillanatra elgondolkozik azon, hogy tényleg ennyire elszánt-e Graziella, de aztán az eszébe jut, ahogy három lövést eresztett közvetlen közlőrl a pokrócba, amelyről azt hitte, hogy Sofa alszik benne, és visszahúzódik inkább.

A Zodiac ismét elindul.

Hosszú, néma perceken át távolodnak a parttól.

16.41

– Ezzel a gumiladikkal akarsz átjutni Mauritiusra?

Graziella remekül szórakozik Martial kérdésén.

– Mauritius százhatvan kilométerre van, tehát alig háromórányi útra. Az óceán békés, a meteorológiai előrejelzések megnyugtatók, szóval kellemes utunk lesz. Az egyetlen nagyobb gond a benzin, amiből hoznom kellett, hogy útközben feltölthessem a tankot. Egyébként tegnap már meg kellett tennem egyszer oda-vissza az utat miattad, akkor, amikor menekülni kezdtél, mert rájöttem, hogy a Papangue-akcióterv bevezetése után a zsaruk el fognak jönni Mauritiusra, hogy kikérdezzenek. Háromórás út... Késő estére beszéltem meg velük a találkozótl, hogy legyen időm hazaérni, mert repülőgépre szállni túl feltűnő lett volna, de néhány órával azután, hogy egy zsaru a konzulátusról felvette a vallomásomat a Blue Bayben, már az éjszaka folyamán visszajöttem. A terepjáró Anse des Cascades-nál várt. Nem akartalak túl hosszú időre magatokra hagyni azzal a rengeteg csendőrral a sarkatokban, és el kellett költöztetnem a feleségedet is az új börtönébe, szóval a saint-pierre-i házamból átvittem az óceánra néző cellájába, ami itt van, egy ugrásnyira... Aztán ott volt a találkozótl is... Hogy több kedved legyen jönni, fontos volt, hogy a foglyom minél tovább életben maradjon.

Martial bele sem mer gondolni, hogy miféle pokoli szenvedéseken mehetett át Liane, aki most már nem simul hozzá, igyekszik minél inkább a Zodiac oldalára tapadni. A megégett, felhólyagosodott bőrl, víztől csillogó teste olyan, mint egy toldozott-foldozott, megviselt szexbábu.

Graziella úgy fürkészi a messzeséget, mintha Mauritius apró szigete már feltűnt volna a láthatáron.

– A Blue Bay alkalmazottainak természetesen fogalmuk sincs arról, hogy merre járok, de az utasításomnak megfelelően minden hívást továbbítanak a mobilomra. Nem számít, hogy Mauritiuson vagy Réunionon vagyok-e, egy közönséges iPhone-nal bármilyen hivatalos iratot el tudok küldeni. A csendőr, akivel nemrég beszéltem, dörzsöltebbnek tűnt, mint a konzulátusról érkező fickó, de neki is simán leadtam a sztorit, amit hallani akart. A fehérek imádják a sorsüldözte kreolokról szóló történeteket, mert van bennük valamiféle paternalista érzelgősség, úgyhogy valószínűleg a csendőröm is rávetette magát a szegény Aloé Nativel-féle nyomra... Emlékszel még Aloéra, Martial? Ő is a te áldozatod... Ha nem találkozott volna veled, lenne egy jóra való férje, egy szép kis virágos házikója és legalább fél tucat gyereke...

Aloé?

Egy másik áldozat?

Martial nem válaszol, igyekszik nem gondolni a régi szeretőjére. Nem szabad elkalandoznia, észnél kell lennie...

Meg kell védenie Liane-t és Sofát.

A partot figyeli. Alig egy kilométernyire távolodhattak el, a Piton de la Fournaise még tökéletesen kivehető.

– Mit fogsz csinálni velünk?

Graziella a végtelen látóhatárra függeszti a tekintetét.

– Emlékszel, Martial, hogy annak idején hosszú hetekre magamra maradtam, amíg te kimentél a nyílt vízre búvárkodni? Rengeteget beszéltél a helyeidről, a halakban gazdag, partközeli hasadékokról, amik a maguk helyenként százméteres mélységével a világ legmeredekebbjei közé tartoznak. Nagyon figyeltem, Martial... Mindent megjegyeztem. Várok még egy kicsit, amíg odaérünk a hasadék fölé. Ha gondoskodni akarok Sofáról, nem vállalhatok semmiféle kockázatot, szóval nem találhatják meg a hulláitokat... – Graziella tettetett sajnálkozással szemléli Martial véres halántékát és a Liane testét borító nyílt sebeket. – Már amennyiben a lefelé vezető út nem lesz sokkal rövidebb a

tervezettnél... A cápák jóval gyorsabban szolgáltatnak igazságot, mint az emberek...

Martial igyekszik minden mozdulatán uralkodni, hogy Graziella ne láthassa meg rajta a félelmet. Nem akarja megadni neki ezt az örömet. Közelebb húzódik Liane-hoz, de úgy, hogy a vizes ruhája még véletlenül se dörzsölődjön az asszony csupasz bőréhez. Engedelmeskednek Graziella utasításának, nem érnek egymáshoz, de a tekintetük egybefonódik, a szemük színe úgy keveredik össze ebben a pillantásban, mint a festékek a festő palettáján; a lelkük hevesebben olvad össze, mint bármely érintés, simogatás hatására, és amíg életben vannak, Graziella nem szakíthatja el ezt a köteléket.

A Zodiac suhan a mozdulatlannak tűnő óceánon, a sziget egyre távolodik.

Vége. Magukra maradtak.

16.44

Telnek-múlnak a másodpercek a motor monoton zúgásának az ütemére. Liane lassan, óvatosan fészkelődni kezd, mintha képtelen lenne felevő helyzetben maradni. Nagy nehezen, fájdalmasan küszködve felül, és a hátát a csónak kemény gumifalának veti.

Graziella hagyja, csak elmosolyodik, mint egy irgalmas foglár, majd ismét az óceánt kezdi figyelni.

Martial egyetlen pillantásból megérti Liane-t. Lefelé pillant, felesége hátrakötözött kezére, enyhén szétnyitott tenyerére.

Megdöbben, de az arca nem árul el semmit.

Liane kezében egy kis híján arasnyi, hegyes bazaltdarab lapul.

Ismét kérdő pillantást vet Martialra.

Mintha szavak nélkül akarnának hűséget fogadni egymásnak.

Örök hűséget.

Nem jóban és rosszban... Csak rosszban, kizárólag a rosszban.

Martial felnéz. Látja, hogy a part, a tűzhányó immár egybeolvadt a párás horizonttal. Bólint. Liane arca eltorzul a fájdalomtól, az izmai megfeszülnek. A sebei felhasadnak, vérezni kezdenek, de most már ez sem számít.

Graziella azonnal érzi, hogy valami nincs rendben.

Késő.

A következő pillanatban hatalmas durranás nyomja el a motor zúgását, majd a hirtelen leeresztő gumifal jellegzetes süvítése hallatszik.

Graziella felkiált, leállítja a motort, és a Hämmerlit rászegezve félrelöki Liane-t az útból.

A gumifalban egy nagyjából arasznyi hasadás tátong, de a kiáramló levegő ereje folyamatosan továbbtágítja a rést. Néhány pillanat múlva a Zodiac nem lesz más, mint egy műanyag burok, amely tehetetlenül fogja követni a súlyos motort és hatvanliternyi tartalékbenzint az óceán fenekére.

– Nyomorult idióták! – sziszegi Graziella.

Áll a Zodiacban, és a partot figyeli, felméri a távolságot.

Egy kilométer lehet, talán valamivel több.

Megrándul az arca. Igyekszik ismét kézbe venni az események irányítását.

– A jelek szerint meg akarjátok könnyíteni a dolgom. Tulajdonképpen mindegy, hogy itt pusztultok el, vagy kicsit beljebb...

A bőrükön érzik a hasítékon kisüvítő langyos levegőt. Liane Martialra zuhan, amikor a hajó megdől a súlyuk alatt. Graziella rendíthetetlenül áll felettük.

– Erősen kétlem, hogy megkötözve képesek lesztek kiúszni a szárazföldre, de magamért nem aggódom, nem nagy ügy... A sétahajókázás elmarad, annyi baj legyen, majd repülővel megyek vissza Mauritiusra. – Vet egy pillantást a türkizzöld víztükörré. – Majd a nevetekben is adok egy puszit Sofának.

Miközben a víz elkezd elárasztani a léket kapott Zodiacot, Graziella letépi magáról a hosszú fehér inget, és ekkor láthatóvá válik az a két mentőmellény, amely addig a testesmalabárjelmezének kiegészítőjeként szolgált. A következő pillanatban már csak egy aprócska, pirosan lebegő pötty az óceánon...

Martial fuldoklik. A szája tele van vízzel. Kiköpi. A Zodiac épp akkor merül alá az óceánban, mint valami hatalmas, a víz alatti áramlatokat követve alászálló medúza. Liane rajta fekszik, Martial érzi, ahogy a csupasz öle az övéhez tapad, de képtelenek egymásnak segíteni. Mivel nem tudják használni a kezüket, előbb-utóbb elkerülhetetlenül el fognak merülni... Most még küzdenek, az összekapaszkodó lábukat uszonyként használva próbálnak a felszínen maradni. Egymáshoz simulnak, a testük időnként összeütődik.

Martial meg akarja csókolni Liane-t. Még egyszer, utoljára.

A fejük még éppen a víz felett van, amikor Martial ajka rátapad Liane-éra. Nem finomkodik, a fogával belemar a rongyot rögzítő ragasztószalagba, és egyetlen, vad mozdulattal letépi.

Liane állatias erővel, teli tüdőből felüvölt a fájdalomtól.

Egyetlen rövid pillanat...

Együtt merülnek, az ajkuk egymásra talál.

Az óceán már nem árthat nekik... Csókolóznak, és ez most már így lesz az idők végezetéig, megosztoznak az utolsó korty levegőn, és úgy fognak megfulladni, hogy azon kívül mást már nem is lélegeznek be. Így hálnak meg tehát. A legszebb vég, amiről csak két szerelmes álmodhat.

Meg sem próbálnak a felszínre emelkedni.

Martial úgy pillant fel a fenti fényekre, mintha csak egy színes korallokból emelt ravatalozó üvegkupolája alatt nézelődne.

Már éppen lehunyná a szemét, hogy magába fogadja az öntudatlanság sötétjét, amikor Liane váratlanul beléje mar. A pillantásuk még egyszer, utoljára összekapaszkodik. Liane a fény felé fordítja a tekintetét, az egy méterrel felettük ragyogó felszín felé.

Martial érzi, ahogy a víz lassan, de biztosan elárasztja a tudatát, és egy utolsó látomással ajándékozza meg. Szinte lebeg, de nemcsak az óceán fenéken lát korallokat, hanem a fejük felett is. Varázslatos narancssárga, piros, kék színek, fények villódnak odafent.

Hallucinál.

Liane ismét megharapja, ezúttal az állát, de olyan vadsággal, hogy vérző sebet ejt rajta. A szeme könnyörög, mintha harcolni, küzdeni hívná, mintha még egyszer, utoljára fel akarna emelkedni a felszínre.

Mint két végsőkig kimerült szirén, összefonódva, a csípőjük erőteljes hullámozásával lökve, taszítva egymást, sikerül kiemelniük a fejüket a vízből, hogy egy utolsó nagy levegőt vegyenek.

Együtt.

Liane felkacag, a hangja csilingelve röppen a magasba, majd ismét Martial ajkára tapasztja a száját.

Martial felnéz, és nem érti az egészet.

Az égből aláereszkedő angyalok röpdösnek a fejük felett.

Hatalmas, színes, háromszög alakú szárnyakon hangtalanul suhanó angyalok...

52.
Cascade

17.27

Egy narancssárga műanyag szalag választja el a Piton Sainte-Rose határában található pihenőhelyről odaseregglő bámészkodókat és az összevissza parkoló autóikkal pillanatok alatt megtöltő parti utat attól az elefántlábszerűn vastag törzsű vöröspálmákkal körülvett füves résztől, ahol jelen pillanatban mindössze három ember tartózkodik.

Martial és Liane Bellion, illetve Aja Purvi.

A csendőrkapitány elküldte a kollégáit, még azokat is, akik hajlandók voltak nekirugaszkodni a kétezer méterrel magasabban fekvő Fouqué kalderáról, hogy sasként suhanva az égen üldözőbe vegyék a nyílt víz felé menekülő apró, fekete pontot.

Később bőven lesz még idő, alkalom a köszönetnyilvánításra, az érzelmek áradására, a köztársaság hálájának kinyilvánítására, a kitüntetésekre.

Liane egy hőszigetelő takaróba burkolódzik, de így is vacog, Martial pedig, aki nem volt hajlandó megszabadulni a vizes ruhadarabjaitól, szorosan átöleli.

– A lehető leghamarabb elszállítjuk önöket Saint-Denis-be, a Félix-Guyon Kórházba – közli Aja gyöngéd hangon. – Pillanatokon belül itt a helikopter... Nem fog so...

Liane nem figyel rá, szinte nem is hallja, amit mond.

– Hol van Sofa? Megtalálták?

Aja a neoprén ruha alatt úszódresszt visel. Kapásból, szinte hadarva válaszol, alig érteni.

– Ne aggódjon, meg fogjuk találni. Vége, pillanatok, percek kérdése az egész.

Mellébeszél, meg akarja nyugtatni őket... Aja minden tőle telhetőt megtett. Martial a felesége vállára teszi a kezét.

– Ugye nem tud semmit, kapitány? Magának is csak annyi információja van, mint nekünk? – Elhallgat egy pillanatra, mintha a közéletet keresné a megkönnyebbülés és az aggodalom között. – Már az is csoda, hogy értünk leszálltak az égből, nem kérhetem, hogy ismét szálljanak fel...

Aja elmosolyodik. Liane hosszú hajából a takaróra csepeg a víz. Elgondolkozva hallgatja a vízesés moraját. Kissé távolabb, a fák alatt hatalmas a nyüzsgés, autók ajtajai csapódnak, a csendőrök kiáltoznak, a felnőttek nevetgélnek, a gyerekek rohangálnak, hangoskodnak. A kirándulók számára mindez csak egy feledhetetlen húsvéthétfői élmény.

– Magának vannak gyerekei, kapitány?

Liane kérdése meglepi Aját.

– Igen... igen...

– Nem láthatta túl sokat őket az elmúlt napokban. Mennyi idősek?

– Az egyik öt, a nagyobbik hét.

Liane igyekszik mosolyogni. Martial megdörzsöli a szemét.

– Az jó. Büszkék lehetnek magára.

Aja összeszorítja a száját. Meghatódik. Felzaklatják Martial szavai.

Hol a fenében van már Jipé azzal a helikopterrel?

17.31

Hirtelen mozgás támad a bábéskodók között. Négy összekapaszkodó csendőr kíméletlenül félretaszigálja a tömeget, hogy utat nyisson közöttük. Előkerülnek a fényképezőgépek, karok nyúlnak ki a levegőbe. Aja arra számít, hogy Jipé bukkan fel két hordággal.

Téved.

Laroche!

Mint valami átváltozó művész, az ezredesnek jutott ideje arra, hogy átöltözzön, hogy könnyű zakót, törtfehér vászonnadrágot és mokaszint húzzon. Lehet, hogy már túl is volt az első három rádióinterjún, és két tévés fellépésen.

Hirtelen megáll, és oldalra lép.

Teli szájjal mosolyog.

Egy üstökös tűnik fel a háta mögött. Egy kis szóke üstökös egy hatalmas gézturbánnal a fején, majd egy villanás, és becsapódik egyenesen Liane-ba.

– Anya!

Sofa rohan, egy hibiszkuszcsokrot szorongat a kezében, de a virágok néhány pillanattal később már laposra is préselődnek a Liane-ra terített hőszigetelő takarón. Egy csodálatos herbárium, amely egész életüket őrzi.

– A Piton Sainte-Rose alatt találtuk meg az egyik lávafolyásnál – mondja Laroche szűkszávúan. – Egy fa tövében feküdt ájultan, de most már kutya baja. Korábban érkeztünk volna, de ragaszkodott ahhoz, hogy szedjen még egy csokor virágot, mielőtt idejövünk.

Liane idegesen felnevet.

Sofának sikerül néhány szót kipróbálnia magából, bár az édesanyja teljes erőből magához szorítja.

– Ez a napernyős jó tündéré, anya. Ő mentett meg minket.

Martial összeborzolja azt a néhány rövidke hajszálát, ami kilátszik a kötés alól.

– Jól tetted, kicsim. Az ígéret szép szó...

Kattognak a fényképezőgépek. Aja félrehúzódik, átadja a helyet Laroche-nak. A képek néhány órán belül fent lesznek a Facebookon és tucatnyi blogon, hogy bekerüljenek a többi helyi csodatétel, lávafolyás, ciklon és tengeri mentőakció emlékei és a sziget védőszentjeinek szobrai koszorúzó papokról, tűzoltókról és csendőrökről készült fotók közé.

Mindez nem sokat jelent Ajának.

Elindul a vízesések felé. Gyakran az eszébe jut, hogy már hosszú évek óta nem állt meg ezen a paradicsomi helyen, hogy Jade és Lola egyáltalán nem járt még itt, hogy az ő két kis rosszcsontja nem is ismeri igazán a szigetet, hogy ő és Tom már nem járnak piknikezni, fürdeni, hogy már soha nem húzódnak le az út szélére a semmi közepén... Hogy annyira gyorsan múlik az idő.

És az eszébe jut, hogy most azonnal látni akarja őket, hosszan magához szorítani, aztán elvinni őket az édesanyjához az ő

mennyezetig kicsempézett palotájába, és végül lelépni Tommal, és csak szeretni őt három éjjel, három nap.

53.
Agyó, fű!

17.33

A tengeri áramlatok a Saint-Philippe és Saint-Joseph között fekvő Cap Méchant-ig, tehát majdnem a sziget legdélibb csücskéig sodorták Graziellát. Amikor már a füves, homokos, kavicsos parton lépked, fáradtan letépi magáról és félrehajítja a két átázott, ólomsúllyal ránehezedő mentőmellényt.

Kimerülten leroskad a bazalt sziklafal tövében meghúzóódó aprócska parton.

Csupán néhány percnyi pihenőt engedélyez magának, nem maradhat sokáig. Ha Bellion és az a ribanc valahogy mégis megúszta, rövid időn belül a sziget összes zsaruja a sarkában fog lihegni.

Felnéz az égre, és mintha ismét látná a lebegő sárkányrepülőket, amelyek úgy keringőztek a megkötözött testek felett, ahogy a trópusi madarak szoktak a halászhajóból kidobált döglött halak felett.

Gyerünk, indulj már! Ne kockáztass!

Néhány kavics esik le a sziklafalról. Graziella káromkodik, mert el is felejtette a nigrókat és a nyomorult piknikezésüket, hogy ilyenkor megszállják Cap Méchant-t, Anse des Cascades-ot és Bellecombe-ot... Minél hamarabb vissza kell mennie Mauritiusra. Hogy volt egyáltalán képes annyi éven át kibírni ezen az elmaradott, ragu- és marhanyárs-szagú szigeten?

Újabb kavicsok potyognak odafentről... Egyre több, egyre nagyobb zajjal, majd végül a miniföldcsuszamlást túlkiabálva egy hang harsan a semmiből.

– Elég sok szörfös barátom van a szigeten. Eleinte úgy voltam velük, mint a lányok, szóval, azt csodáltam bennük, hogy dacolnak minden veszéllyel, hogy olyan tökösek... Később aztán szóba is

elegyedtünk, és elmagyarázták, hogy ha ismerjük valamelyest az áramlatokat, ha tudjuk, hogy egy test hol kerül bele az óceánba, elég könnyen meg lehet jósolni, hogy hol fog partot érni...

Christos felbukkan az öt méter magas sziklafal tetején, és lenéz Graziellára. A szolgálati fegyverét egyenesen a nőre szegezi.

– Annyi előnyöm volt a többi zsaruhoz képest, hogy valamivel hamarabb indultam el.

Graziella arcából kifut a vér. Nyújtogatja a nyakát, és bár csak egy hatalmas árnyat lát a szemébe tűző napfényben, megismeri a saint-gilles-i csendőr hangját.

Mit tudhat a fickó?

Graziella hirtelen rájön, hogy immár semmi nem köti a dagadt malabárhoz, aki megölte Rodint, a kék hajú francia öregasszonyt és azt a néger nőt: eltűnt a tigrises sapka, a kurta, eltűnt a műhájként használt két mentőmellény, és a jellegzetes sötét bőrszínét is régen leáztatta már az óceán.

– Bellion odacsalt az Anse des Cascade-hoz. Azt mondta, hogy...

Lövés dörren, a golyó szinte súrolja Graziella fülét, majd pár lépésnyire tőle szétrobban a parton heverő köveken.

Riadtan összerándul.

– Maga megbol...

Christos elbődül, félbeszakítja.

– Graziella, ne fárassza magát azzal, hogy nekiáll felmondani az alibijét... Azt hiszem, hogy van itt egy kis... hogy is mondjam... szóval, van itt egy kis félreértés. Az az érzésem, hogy összetéveszt valakivel. Egy saint-gilles-i csendőrrel. Tudja, azzal, aki nem régiben felhívta magát... Tényleg hasonlítok rá, de, és ezt maga nálam sokkal jobban tudja, a látszat gyakran csal, nem szabad bedőlni neki...

Christos leguggol, majd a SIG Sauerét továbbra is Graziellára szegezve, látszólag nyugodtan letelepszik a part fölé magasodó sziklafal peremére.

Graziella hátrál. Csapdába esett.

A szürke szikla olyan, mint egy börtön fala, a zsaru pedig az egyik őrtoronyban üldögél.

- Be sem mutatkoztam még... Imelda Cadjee férje vagyok. Emlékszik, Ligne de Paradis-ban arra a fekete asszonyra, akit szíven szúrt, aztán pedig a szemétre dobott?

- Maga megőrült... Maga...

Graziella tesz egy határozott lépést a maniókák között kanyargó ösvény felé, amely megkerüli a sziklafalat.

Újabb lövés dörren, és egy néhány lépésnyivel előtte a földbe csapódó lövedék figyelmezteti, hogy jobban teszi, ha egy tapodtat sem mozdul.

- Ha egy zsaruval sodorja össze az élet, az most az igazságszolgáltatás kezére adná szép nyugodtan, hogy jogszerű tárgyalásban legyen része, de magának csak egy szerencsétlen fickó jutott, aki most veszítette el az asszonyt, akit szeret...

Christos egyenesen a nő homlokára céloz. Graziella mozdulatlanra dermed. Nem lát semmit Christos tekintetében; sem félelmet, sem gyűlöletet, sem elszántságot, csak ürességet. Érzí, hogy nem tud vele mit kezdeni, hogy nincs az a hazugság, ravaszság, amivel kivághatná magát.

Ezt a fickót nem érdekli semmi. Nem akar alkudozni, mert elveszített mindent.

Lőni fog.

- Egy szívességet hajlandó vagyok megtenni magának. A lelkem mélyén úgy érzem, hogy Imelda nem szeretné, ha csak úgy lepuffantanám. Végtelenül intelligens nő volt, de ahogy ennek a szigetnek a lakói általában, ő is sziklaszilárdan hitt az összes babonában, az áldozati adományokban, az imádságokban, a halottak iránti tisztelet fontosságában, szóval minden efféle dologban, ha érti, mire gondolok. Ismeri maga a feketék imádságait?

Graziella szótlanul és alig láthatóan megrázza a fejét. Christos a szemét a nőre szegezve leteszi a fegyvert maga mellé, és előhúzza a füves tasakot. Mielőtt folytatná, komótosan sodor magának egy cigit, és rágyújt.

- Nem? Maga még nem kért soha semmit a feketék isteneitől? Akkor megpróbálok felidézni egy imádságot fejből. Nem ígérek semmit, de szinte minden este hallottam, ahogy a kis Dorian, Joly

és Amic az ágy előtt térdelve mondogatja. Ők egyébként Imelda Cadjee gyerekei, és hálával tartozik nekik ezért a kis pluszidőért, amit kap tőlem. Csak hogy tudja, miről van szó, valahogy úgy fog végződni, hogy „*Mé tir anou dann malizé!*” Azaz: De szabadíts meg a gonosztól, ha le kell fordítanom.

Christos ismét célba veszi a lázasan csillogó szemű Graziellát a fegyverével, és lassan belekezd.

*Aon, nout Papa dann syèl
Amont vréman kisa ou lé,
Fé kler bard'zout out royom,
Fé viv out volonté^{25},*

Az imádság tökéletesen egybevág Christos gondolataival.

Mennyi börtönt kaphat egy zsaru, aki közvetlen közletről lepuflant egy fegyvertelen bűnözőt? Még ha a legelvetemültebbet is. Néhány évet? Lehet, hogy még annyit sem, ha figyelembe veszik az enyhítő körülményeket és a későbbi jó magaviseletét...

*Partou toultant parèy dann syèl.
Donn anou zordi zourpouzour
Nout manzé pou la vi.^{26}*

Mélyet szippant a fűből. Ha börtönbe kerülne, azzal egyben azt is megúszná, hogy ott legyen, amikor a sziget gyámügyi hatósága kiüríti a saint-louis-i házat, és elviszi az öt gyereket a tamponi árvaházba. Egy kis szerencsével Nazir már nagykorú lesz, mire kiszabadul, sőt az is elképzelhető, hogy lopásért vagy dílerkedésért éppen akkor vonul majd be a domenjodi börtönbe, amikor őt kiengedik. Lehet, hogy közben eladják a házat, és lehet, hogy soha többé nem fog hallani a gyerekekről.

*Pardonn anou le tor nou lafé
Kom nou ősi ni pardonn lézot.^{27}*

Könnyezni kezd. Megtörli a szemét, mintha csak az óceán felől érkező szél sodort volna némi port bele. Graziella mozdulatlanul áll odalent, várja az ítéletet, sőt lehet, hogy közben ugyanezt az

imádságot mormolja magában latinul vagy franciául... Christosban felcsendül a gyerekek nevetése, és összekeveredik a minden esti kreol imájukkal.

*Ugye nem akarsz ma semmit, Jézus?
Akkor ne nézd anya fenekét, és add,
hogy az ágyatokban aludhassak!*

A fű olyan, mint egy függöny, segít láthatatlanná tenni a gyerekek szellemét, mint amikor azok lépten-nyomon beléje csimpaszkodnak, és simogatásért vagy egy kis dögönyözésért nyaggatják; és abban is segít, hogy ködös aggyal képzelődjön, hogy fennhangon beszéljen magában.

Nem, Imelda, nem! Ne is álmodj róla! Egy öreg, cinikus barom vagyok, aki naphosszat csak a kikötőben iszik... Imelda, de most őszintén! Ezt magad sem gondolhatod komolyan... Te el tudsz engem képzelni apaként?

Ráadásul hirtelenjében öt gyerekkel?

A fű füstje furcsa alakot ölt, arcok, illatok, hangok elevenednek meg Christos agyában.

Előbb kellett volna végiggondolni ezt, Imelda. Még csak nem is én vagyok az apjuk ezeknek a kölyköknek... Mit jelentek nekik tulajdonképpen? Nem sokat, semmit... Mindig is okos asszony voltál, Imelda, a legokosabb fekete asszony, de most az egyszer melléfogtál, rossz fickóra tettél... Egy olyanra, aki egyik puncsot dönti le a másik után, és füvezik...

Nem jött be.

*Lès pa nou anmay anou dann tantasyon
Mé tir anou dann malizé.*

és ne vígy minket kísértésbe,
de szabadíts meg a gonosztól!

Lőj, legyen vége ennek az egésznek!

Christos, mesélsz nekem a gonoszról? Egy nagyon, nagyon gonosz valakiről?

Christos hirtelen megragadja a térde közé szorított füves zacskót, és a csalódott horgász mozdulatával behajítja az óceánba.

Vége.

Graziellára szegezi a fegyverét, aki összekulcsolja a kezét, és lehunyja a szemét.

– Graziella Doré, letartóztatom Amaury Hoarau, Chantal Letellier és Imelda Cadjee meggyilkolásáért. A sziget bírósága előtt fog felelni ezekért a bűncselekményekért.

Christos elhallgat, beleszív a cigarettába, mélyen, nagyon mélyen megforgatja magában a füstöt, majd elpöcköli a csikket.

Az utolsó cigaretta...

Az elítélt utolsó cigarettája.

Azé, akit arra ítélték, hogy öt gyerekről gondoskodjon...

És akkor valahol legbelül, a lelke mélyén felcsendül Imelda harsány nevetése.

- {1} Csinos lány.
- {2} aille-en-queue: Réunion emblematikus tengeri madara.
- {3} Réunioni sünfajta.
- {4} Trópusi fertőző betegség.
- {5} Réunioni zene és tánc.
- {6} Réunion szigetén élő, indiai származású muzulmánok.
- {7} Réunioni közmondás: A nyelvben nincs csont (azaz: Nagyon oda kell figyelni arra, hogy mit mondunk).
- {8} Réunioni mesehős.
- {9} *Utazz, utazz. Messzebb, mint a nappal az éjjeltől.* Desireless 1986-os világlágere.
- {10} Réunioni sámán, akit „Réunion vámpírja” néven emlegetnek. Tolvaj és gyilkos; 1911-ben végezték ki a francia hatóságok.
- {11} Kóktél: fehér rum, lime, cukornádszirup.
- {12} Réunioni sörmárka.
- {13} Zöldséggel, hússal töltött sült batyu.
- {14} Horatio Caine hadnagy: a *CSI: Miami helyszínelők* című krimisorozat főhőse.
- {15} Réunioni veréb.
- {16} Kifejezetten a Franciaország tengerentúli területein szolgálatot teljesített, és ott ingatlant birtokló nyugdíjas köztisztviselőknek folyósított juttatás.
- {17} Papangue-terv a francia csendőrség Epervier-tervének (vérszélhajtó akcióterv) a réunioni megfelelője.
- {18} Réunioni közmondás. A bolhák nem maradnak meg a halott kutyán (A bajban a barátok is elhagyják az embert).
- {19} Francia antillai zene és tánc.
- {20} Hauts de Saint-Gilles egyik kerülete.
- {21} Réunion szigetén tisztelt római vértanú.
- {22} Sir Seewoosagur Ramgoolam International Airport. Mauritius egyetlen nemzetközi repülőtere.
- {23} Veszélyes felkavarni a múltat (réunioni szólás).
- {24} Réunioni közmondás: Nem szabad összekeverni egy cselekedet következményeit a kiváltó okkal.
- {25} Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, / szenteltesse meg a te neved; / jöjjön el a te országod; / legyen meg a te akaratod,
- {26} amint a mennyben, úgy a földön is. / Mindennapi kenyerünket / add meg nekünk ma;
- {27} és bocsásd meg vétkeinket, / miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;